COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

Un târg potrivit pentru un duce

TEMPLE

Whitefawn Abbey, Devonshire
Noiembrie 1819

Se trezi cu o durere de cap îngrozitoare și cu mădularul tare ca piatra.

Situația nu era ieșită din comun. La urma urmei, se trezise în fiecare zi de peste cinci ani cu una din problemele respective, și erau multe diminețile în care le putea pune pe amândouă la socoteală.

William Harrow, marchiz de Chapin și moștenitorul ducatului Lamont, era bogat, nobil, privilegiat și arătos, iar un tânăr binecuvântat cu asemenea trăsături rareori își dorea altceva în afară de vin și de femei.

Așa că, în această dimineață, nu se agită. Știind (ca toți băutorii cu experiență) că durerea de cap avea să-i treacă pe la prânz, acționă pentru a-și trata cealaltă suferință și, fără să deschidă ochii, întinse mâna după femeia care trebuia să fie lângă el.

Doar că nu era.

În loc să dea de carne fierbinte și dornică, William luă în mână perna cu totul nesatisfăcătoare.

Deschise ochii, iar lumina intensă din Devonshire îi luă cu asalt simțurile și îi accentuă bubuitul din cap. Scoase o înjurătură, își acoperi cu un braț ochii închiși, arși pe sub pleoape de lumina soarelui, și trase aer adânc în piept. Lumina zilei era cel mai rapid mod de a strica o dimineață.

Probabil că era mai bine că femeia de ieri-seară dispăruse, deși amintirea sânilor ei plini, a coamei sale de bucle arămii și a gurii făcute pentru păcat îi trezi un oarecare regret.

Fusese superbă.

Și în pat... În pat fusese...

Rămase nemișcat. Nu-și amintea.

Era sigur că nu băuse așa mult. Oare? Fusese înaltă și cu forme pline, făcută exact cum îi plăceau lui femeile, o pereche potrivită

pentru înălțimea și masivitatea lui care erau adeseori un blestem pentru el când venea vorba de femei. Nu-i plăcea sentimentul că ar putea să strivească o fetișcană.

Și avea un zâmbet care îl făcea să se gândească la inocență și la păcat în același timp. Nu voise să-i spună cum o cheamă... refuzase să audă numele lui...

Perfecțiunea întruchipată.

Și ochii ei – nu mai văzuse niciodată ochi ca ai ei, unul albastru ca marea în timpul verii, iar celălalt bătând înspre verde. Se uitase prea multă vreme în ochii aceia mari și primitori, fascinat de ei.

Se furișaseră prin bucătărie și pe scara de serviciu până în camera lui, ea îi turnase un scotch... Asta era tot ce-și aducea aminte.

Doamne sfinte! Trebuia să se lase de băut. Imediat ce ziua se va fi sfârșit. Urma să aibă nevoie să bea ceva pentru a supraviețui zilei în care se căsătorea tatăl său – zilei în care William se alegea cu a patra mamă vitregă. Mai tânără decât toate celelalte. Mai tânără decât el.

Și foarte bogată.

Nu că ar fi întâlnit-o pe această mireasă perfectă. Avea s-o vadă la cununie și nu înainte, așa cum procedase și în cazul celorlalte trei. Și apoi, după ce sipetele familiei se umpleau din nou, urma să plece. Se va duce înapoi la Oxford, după ce își va fi făcut datoria jucând rolul de fiu iubitor. Își va relua viața minunată, plină de plăceri, a moștenitorului unui ducat, în care băutura, zarurile și femeile se găseau din belșug, iar grijile lipseau cu desăvârșire.

Viața pe care o adora.

Dar diseară avea să-și respecte tatăl și să-și întâmpine noua mamă, prefăcându-se că îi pasă de ea, de dragul bogăției. Și poate, după ce își juca rolul de moștenitor, avea să caute prin grădini o „jucărie" și să facă tot posibilul să repete noaptea trecută.

Slavă Cerului că existau moșii la țară și nunți cu mulți invitați. Nu exista femeie pe această lume care să reziste atracției sexuale a unei nunți și, pentru acest motiv, lui William îi plăcea foarte mult sfânta cununie.

Ce noroc avea că tatăl lui se pricepea așa bine la asta! Zâmbi strengărește și se întinse în pat cât era de lung, aruncându-și un brat peste așternutul răcoros.

Cearșafuri *reci* de pânză. *Ce naiba*? Deschise repede ochii. Abia atunci își dădu seama că nu se afla în camera lui. Nu era patul lui.

Iar lichidul roșu de pe cearșafuri care îi umezea degetele nu era sângele lui.

Înainte să poată spune ceva, să se miște sau să priceapă ceva, se deschise ușa acelui dormitor ciudat și apăru o fată cu un chip proaspăt, părând nerăbdătoare.

Zeci de lucruri diferite i-ar fi putut trece prin minte în acel moment... ba chiar o sută. Și totuși, în cele câteva secunde dintre apariția tinerei și clipa în care îl observase, William se gândi la un singur lucru – că urma să-i distrugă viața bietei fete.

Știu, fără umbră de îndoială, că nu avea să mai deschidă nepăsătoare vreo ușă sau să întindă cearșafuri pe pat, sau să se lase mângâiată de razele puternice de soare într-o dimineață de iarnă în Devonshire, fără să-și aducă aminte de acest moment.

Un moment pe care el nu-l putea schimba.

El nu scoase o vorbă când ea îi observă prezența, nici când încremeni în loc și nici când se făcu palidă ca moartea și ochii ei căprui – ciudat că le remarcase culoarea – se măriră mai întâi pentru că-l recunoscuse, apoi că era îngrozită de el.

Nu spuse nimic nici când ea deschise gura și țipă. Fără îndoială că și el ar fi făcut la fel în situația ei.

Numai după ce ea scoase acel prim țipăt acut, asurzitor – cel care aduse în fugă valeți, servitoare și pe tatăl lui –, vorbi și el, profitând de momentul de liniște dinaintea furtunii ce stătea să izbucnească, pentru a întreba:

– Unde mă aflu?

Fata doar se uită la el, stupefiată.

El dădu să se ridice din pat, cearșafurile căzându-i până în talie, dar se opri brusc când realiză că hainele lui nu erau pe nicăieri.

Era gol-pușcă. Într-un pat care nu era al lui.

Și era plin de sânge.

Întâlni din nou privirea îngrozită a fetei și, când vorbi, cuvintele îi ieșiră șovăielnic din gură și exprimând ceva pe care mai târziu avea să-l identifice drept frică.

– Al cui pat e ăsta?

Remarcabil, dar ea reuși să-i răspundă fără să se bâlbâie.

– Al domnișoarei Lowe.

Domnișoara Mara Lowe, fiica unui bancher bogat, cu o zestre suficient de mare ca să pună mâna pe un duce.
Domnișoara Mara Lowe, în curând ducesa de Lamont.
Viitoarea lui mamă vitregă.

Capitolul 1

Îngerul Căzut
Londra
După doisprezece ani

Există frumusețe în clipa când carnea dă de os.

Ia naștere din ciocnirea violentă a încheieturilor degetelor de falcă și din pocnetul înfundat al pumnului în abdomen, precum și din geamătul sec ce iese din pieptul unui om în fracțiunea de secundă înainte să fie înfrânt.

Cei pe care îi desfată o astfel de frumusețe se luptă.

Unii se bat pentru plăcere, pentru momentul în care un adversar se prăbușește la podea într-un nor de rumeguș, fără putere, răsuflare sau onoare. Unii luptă pentru glorie, pentru momentul când un învingător își domină, plin de sudoare, praf, sânge, adversarul bătut și zdrobit. Iar alții se luptă pentru putere, îmboldiți de încordarea mușchilor și de durerea vânătăilor viitoare care le șoptesc în clipa victoriei, promițându-le o pradă bogată.

Dar ducele de Lamont, cunoscut în toată Londra, până în cele mai întunecate unghere drept Temple, lupta pentru pace.

Lupta pentru momentul când era numai mușchi și oase, mișcare și forță, dibăcie și fente. Pentru felul în care brutalitatea împiedica lumea de dincolo să intre într-a lui, amuțind tunetul mulțimii și țipătul amintirilor din capul său și lăsându-i doar puterea și suflul. Lupta pentru că, de doisprezece ani, doar în ring afla adevărul despre el și lume.

Violența era pură. Orice altceva, întinat.

Și, știind acest lucru, era cel mai bun cu putință.

Neînfrânt în toată Londra, în toată Europa – mulți puneau rămășag pe el –, Temple era cel care se afla în ring în fiecare noapte, cu rănile rareori vindecate înainte de a amenința să sângereze din nou, cu degetele înfășurate în fâșii lungi de pânză. Acolo,

în ring, își înfrunta următorul adversar – alt om în fiecare noapte, fiecare crezând că Temple poate fi învins.

Fiecare se credea omul care va lăsa din măreţul, neclintitul Temple o masă de carne însângerată pe podeaua încăperii celei mai mari și mai bine protejate din iadul londonez exclusivist al luptelor libere.

Atracția exercitată de Îngerul Căzut era puternică, dar se baza pe zecile de mii de lire puse rămășag în fiecare seară, pe făgăduiala viciului și a păcatului care îi chema pe cei din Mayfair în amurg, pe oamenii cu titlu, avere și inegalabilă putere care stăteau umăr la umăr și învățau despre slăbiciunea lor din zornăitul fildeșului, foșnetul postavului și patina mahonului. Și când pierdeau totul în camerele strălucitoare, splendide, de la etaj, ultima lor soluție era în încăperea ce îi pândea jos – ringul. Lumea subpământeană asupra căreia domnea Temple.

Fondatorii Îngerului Căzut lăsaseră o singură cale de mântuire acestor oameni. Era un mijloc prin care cei care își pierduseră averea la cazinou puteau să și-o recupereze.

Să se lupte cu Temple.

Să câștige.

Și totul le era iertat.

Desigur, nu se întâmplase niciodată. De doisprezece ani, Temple lupta pentru supraviețuire, mai întâi pe aleile întunecoase, pline de personaje dubioase, apoi în cluburi de mâna a doua, pentru bani, putere și influență.

Toate lucrurile care i se promiseseră.

Toate lucrurile pentru care se născuse.

Și toate lucrurile pe care le pierduse într-o singură noapte pe care uitase.

Acest gând i se strecură în minte în ritmul rapid al luptei, doar pentru o clipă, trupul i se păru mai greu de susținut de cioare, iar adversarul său – jumătate din mărimea lui Temple având o treime din forța lui – îi aplică o lovitură, cu putere și roc, în unghiul perfect ca să-i clatine dinții și să-l facă să vadă ele verzi.

Temple se dădu înapoi cu mișcări necontrolate, împins de eșeul neașteptat, durerea și șocul alungându-i gândul în timp întâlni privirea triumfătoare a adversarului său fără nume.

Ba nu, avea un nume. Avea cu siguranță un nume. Dar Temple rareori rostea nume. Ceilalți erau doar un mijloc care îi servea scopul.

Cum era și el pentru ei.

Într-o secundă – mai puțin – și își recăpătă echilibrul, deja fandând la stânga, apoi la dreapta, știind că mâna lui ajungea cu mai bine de zece centimetri mai departe decât a adversarului său, simțind durerea din mușchi, înțelegând cum bărbatul mai tânăr și mai furios căzuse victimă oboselii și emoției.

Acesta avea mai multe pentru care să lupte: patruzeci de mii de lire și o moșie în Essex, o fermă în Țara Galilor, unde creșteau cei mai buni cai de curse din Marea Britanie, și vreo șase tablouri de un maestru olandez de care lui Temple nu-i păsase niciodată. Zestrea tinerei sale fiice. Educația fiului său. Toate pierdute la mesele de joc de deasupra. Toate erau în joc aici, jos.

Temple întâlni privirea adversarului său și văzu disperarea din ochii lui. Ura. Ura față de clubul care îi adusese decăderea, pentru cei care îl conduceau și pentru Temple mai presus de orice – centurionul care păzea o bandă de hoți care goleau buzunarele unor gentlemeni de cea mai bună condiție.

Așa se gândeau noaptea cei care pierdeau, pentru a reuși să doarmă.

De parcă era vina Îngerului că baierele desfăcute ale pungii și zarurile cu ghinion erau o asemenea combinație dezastruoasă. De parcă era vina lui Temple.

Dar ura era aceea care îi pierdea întotdeauna. O emoție inutilă, născută din teamă, speranță și dorință. Nu-i cunoșteau secretul, adevărul: că aceia care luptau pentru ceva erau sortiți să piardă.

Era timpul să-l scoată pe omul acesta din starea lui jalnică.

Cacofonia de strigăte de la marginile ringului îi provocă lui Temple un aflux de energie și își trimise adversarul clătinându-se de-a lungul podelei acoperite cu rumeguș. Acolo unde loviseră înainte în joacă, pumnii săi dădeau lovituri fără milă sau șovăială, care formau un baraj. Obraz. Falcă. Piept.

Celălalt bărbat ajunse în corzile ce delimitau ringul, dându-se în spate și împleticindu-se în ele, în timp ce Temple își continua atacul, fiindu-i acum milă de acest bărbat care crezuse că va câștiga lupta. Crezuse că putea să-l bată pe Temple. Că putea să învingă Îngerul.

Lovitura finală stoarse ultimul strop de vlagă din adversarul său, iar Temple îl văzu căzând grămadă la picioarele lui pe când larma mulțimii devenea asurzitoare și se îmbina cu pofta de sânge.

Așteptă, gâfâind, ca adversarul său să se miște. Să se ridice în picioare măcar o secundă. Să mai aibă o șansă.

Omul rămase nemișcat, cu brațele în jurul capului.

Isteț.

Mai isteț decât mulți alții.

Temple se întoarse, întâlnind privirea celui care făcea pariurile de la marginea ringului. Își ridică bărbia într-o întrebare mută.

Privirea bărbatului mai în vârstă sclipi peste mulțime înspre picioarele lui Temple, zăbovi puțin, apoi trecu mai departe. Bătrânul își ridică un deget noduros înspre steagul roșu din colțul opus al ringului. Steagul lui Temple.

Publicul răcni.

Temple se întoarse cu fața la oglinda enormă ce se întindea pe un perete al încăperii, întâlnindu-și pentru câteva clipe ochii negri și obosiți, încuviințând din cap o dată înainte de a întoarce spatele imaginii reflectate și a se cățăra între corzi.

Croindu-și drum cu coatele prin grămada de bărbați care plăteau bani buni să vadă lupta, ignoră zâmbetele prefăcute și ovațiile mulțimii, degetele care voiau să-i atingă pielea udă de sudoare și devenită neagră de la cerneala ce-i înconjura brațele – să facă un lucru cu care să se fălească în anii următori.

Atinseseră un ucigaș și supraviețuiseră ca să spună povestea.

De-a lungul anilor, acest ritual îl înfuriase, apoi îi trezise mândria. Acum îl plictisea.

Deschise ușa gri din oțel prin care se trecea în camerele private, lăsând-o să se închidă singură în urma lui, deja scoțându-și fâșia lungă de pânză de pe degetele dureroase. Nu se uită înapoi când ușa se trânti, știind că nimeni de la etajul unde aveau loc luptele n-ar îndrăzni să-l urmărească până în acest sanctuar subteran întunecos. Nu fără să fie invitat.

Încăperea era cufundată în liniște și întuneric, izolată de spațiul public din jur, unde știa din experiență că oamenii se grăbeau să-și ceară câștigurile, o mână ajutându-l pe perdant să se ridice,

chemând un doctor să-i bandajeze coastele rupte și să evalueze urmările loviturilor primite.

Aruncă pe jos fâșia de pânză, căutând pe bâjbâite și fără ezitare în beznă lampa din apropiere. Lumina se răspândi în cameră, dezvăluind o masă joasă din stejar, goală, în afară de un maldăr de hârtii și o cutie sculptată de abanos. Începu să-și scoată bandajul de la celălalt pumn, cu ochii la hârtii, acum inutile.

Niciodată nu erau de folos.

Aruncând și celălalt bandaj, Temple traversă camera aproape goală, întinzând mâna spre o curea de piele fixată în tavan, lăsându-se cu toată greutatea, flexându-și mușchii brațelor, ai umerilor și ai spatelui. Nu-și putu reține oftatul lung ce veni odată cu acea întindere a întregului corp, însoțită de o bătaie slabă la a doua ușă din capătul întunecat al camerei.

– Intră, zise el, fără să se mai întoarcă pentru a vedea cine venise pe ușa care se deschise și se închise la loc.

– Altul cade.

– Așa se întâmplă întotdeauna.

Temple își termină întinderea și dădu cu ochii de Chase, fondatorul clubului Îngerul Căzut, care traversă încăperea și se așeză pe scăunelul de lemn de lângă el.

– A fost o luptă strașnică.

– Serios? Toate i se păreau la fel în ultimul timp.

– E ciudat că sunt încă unii care își imaginează că te pot învinge, spuse Chase, rezemându-se și întinzându-și picioarele pe podeaua goală. Ai crede că până acum și-au luat gândul de la asta.

Temple se întinse să-și toarne un pahar cu apă din carafa de alături.

– E greu să-ți iei gândul de la o răsplată. Chiar dacă pare o vorbă-n vânt.

Nimeni nu avusese niciodată șansa de a primi o răsplată, Temple o știa mai bine ca oricine.

– I-ai rupt trei coaste lui Montlake.

Temple bău cu poftă, un firicel de apă scurgându-i-se pe bărbie. Își șterse fața cu dosul palmei și spuse:

– Coastele se vindecă.

Chase dădu din cap o dată, schimbându-și poziția pe scaun.

– Stilul tău de viață spartan nu e cel mai confortabil din lume, știi, nu?

Temple puse paharul jos.

– Nimeni nu ți-a cerut să mai stai pe aici. Deasupra, ai catifele și tapițerii, fără îndoială.

Chase zâmbi, scuturând o scamă de pe un crac al pantalonilor și punând o bucată de hârtie pe masă, lângă maldărul deja existent. Era lista cu luptele din seara următoare și din cealaltă. O listă nesfârșită de oameni care voiau să lupte pentru averile lor.

Temple expiră lung, fără zgomot. Nu voia să se gândească la următoarea luptă. Tot ce-și dorea era o baie fierbinte și un pat moale. Smuci cordonul clopoțelului de lângă el, cerând să i se pregătească baia. Privirea lui se îndreptă apoi spre hârtie, aflată îndeajuns de aproape ca el să vadă vreo șase nume mâzgălite acolo, dar prea departe ca să le poată citi. Întâlni privirea atotcunoscătoare a prietenului său.

– Lowe te provoacă încă o dată.

Trebuia să se aștepte la așa ceva – Christopher Lowe îl provocase la luptă de douăsprezece ori în tot atâtea zile –, și totuși parcă îl lovi cineva în moalele capului.

– Nu. Același răspuns pe care îl dăduse de unsprezece ori. Și tu ar trebui să încetezi să-l mai aduci la mine.

– De ce? Nu merită și băiatul ăsta o șansă ca toți ceilalți?

Temple întâlni privirea lui Chase.

– Ești un ticălos însetat de sânge.

Chase râse.

– Spre necazul familiei mele, nu sunt un ticălos.

– Dar sângeros ești, nu ?

– Doar îmi plac luptele crâncene. Chase ridică din umeri. El a pierdut mii.

– Nu-mi pasă nici dacă ar fi pierdut bijuteriile coroanei. N-o să mă lupt cu el.

– Temple...

– Când am făcut târgul ăsta... când am fost de acord să vin aici, la Îngerul, am convenit că luptele vor fi ale mele. Nu-i așa?

Chase ezită, văzând încotro o ia conversația. Temple repetă:

– Nu-i așa?

– Da.

– Nu mă lupt cu Lowe. Temple făcu o pauză, apoi adăugă: Nici nu e membru al clubului.

– Este membru al Knight's. Acum i se acordă aceleași drepturi ca oricărui alt membru al Îngerului Căzut.

Knight's, cea mai nouă proprietate a Îngerului Căzut, un club mai puțin select care aducea plăcere și datorii pentru patru sute de personaje nu tocmai respectabile. Temple se aprinse de mânie.

– La naiba cu el!... De n-ar fi Cross și deciziile lui idioate...

– A avut motivele lui, zise Chase.

– Domnul să ne păzească de bărbați îndrăgostiți!

– Amin, încuviință Chase. Dar, cu toate astea, avem un al doilea iad de condus și iadul acela poartă datoria lui Lowe. Și trebuie să-i acordăm o luptă dacă o cere.

– Cum de-a pierdut băiatul ăsta mii de lire? întrebă Temple, urând frustrarea care i se simțea în voce. Tot ce atingea taică-său se transforma în aur.

De aceea fusese sora lui Lowe o mireasă atât de convenabilă.

Ura acest gând. Și amintirile ce îl însoțeau.

Chase ridică dintr-un umăr, nepăsător.

– Norocul se schimbă repede.

Adevărul de care se izbiseră toți în viață.

Temple înjură.

– Nu mă lupt cu el. Fă-l să se răzgândească.

Chase îi întâlni privirea.

– Nu există nici o dovadă că ai omorât-o.

Privirea lui Temple rămase fixă.

– Nu e nici o dovadă nici că n-am omorât-o eu.

– Aș paria pe tot ce am că n-ai făcut-o.

– Dar nu pentru că știi că ăsta-i adevărul.

Temple nici nu o știa.

– Te știu pe tine.

Nimeni nu-l cunoștea. Nu cu adevărat.

– Ei bine, Lowe nu mă știe. Nu mă voi bate cu el. Și nici nu voi mai avea genul ăsta de conversație. Dacă vrei să-i acorzi băiatului o luptă, bate-te tu cu el.

Așteptă să mai spună Chase ceva. Să-l atace din nou. Dar nu se întâmplă așa. Fondatorul Îngerului stătea în picioare, luând

lista cu următoarele posibile lupte, împreună cu maldărul de hârtii care fuseseră pe masă înaintea luptei din seara aceea.

– Să pun astea la dosare?

Temple scutură din cap, întinzând o mână după hârtii.

– O fac eu.

Făcea parte din ritual.

– În primul rând, de ce ai scoate dosarele? întrebă Chase.

Temple se uită la hârtii, unde datoria lui Montlake către Înger era socotită clar și concis: o sută de lire aici, o mie dincolo, doisprezece acri de pământ. O sută. O casă, un cal, o trăsură.

O viață.

Ridică dintr-un umăr, bucurându-se de încordarea mușchiului pe care o simți acolo.

– Ar fi putut să câștige.

Una din sprâncenele blonde a lui Chase se ridică, întrebător.

– Ar fi putut.

Dar nu o făcuse.

Temple își întoarse privirea la masa de stejar zgâriată.

– Ei mizează totul pe o luptă. Se pare că măcar atât pot face și eu ca să recunosc mărimea pierderii lor.

– Și totuși, câștigi mereu.

Era adevărat. Dar înțelegea ce însemna să pierzi totul. Să ți se schimbe întreaga viață într-o clipă din cauza unei alegeri pe care n-ar fi trebuit s-o faci. A unei acțiuni pe care nu trebuia s-o întreprinzi.

Asta era diferența, bineînțeles.

Bărbații care veneau să-și încerce puterile în ringul de jos își aminteau că făcuseră o alegere. Întreprinseseră o acțiune.

Dar Temple, nu.

Nu că ar fi contat.

Clopoțelul de pe peretele de deasupra sună, anunțând că baia lui era gata, readucându-l în prezent.

– Nu am spus că nu merită să piardă.

Chase râse, un râs sănătos într-o cameră învăluită în tăcere.

– Ești atât de sigur pe tine. Într-o zi, poate n-o să mai câștigi așa ușor.

Temple se întinse după un prosop, punându-și apoi bucata de bumbac turcesc fin în jurul gâtului.

– Promisiuni deșarte, spuse el, îndreptându-se spre sala de baie, alungându-l din minte pe Chase, lupta și rănile pe care le provocase. Deșarte, dar minunate promisiuni.

Noaptea, străzile aflate la est de Temple Bar se trezeau la viață și se umpleau de tot ce avea Londra mai rău – hoți, prostituate și ucigași ieșeau din ascunzătorile unde stăteau în timpul zilei, simțindu-se liberi în întunericul sălbatic. Se hrăneau cu beznă.

Apăreau pe după colțuri, ieșind din umbră, profitând de întunericul primitor al orașului, la nici jumătate de milă de reședințele impunătoare și de cei mai bogați oameni din capitală, marcând teritoriul unde bogătașii n-ar călca, prea speriați să vadă adevărata față a orașului – care era mai urâtă decât știau ei.

Sau poate era exact așa cum o știau.

Era tot ce știa Temple. Tot ce era, tot ce devenise el, tot ce putea fi vreodată, acest loc, bântuit de beți și de curve, era locul perfect în care un bărbat se putea face nevăzut.

Bineînțeles că ei îl vedeau. Așa se întâmpla de ani întregi, din momentul în care, în urmă cu doisprezece ani, sosise aici, tânăr și duhnind a frică și a furie, cu nimic care să-l recomande acestei noi lumi minunate, în afară de pumnii lui.

Șoaptele îl urmaseră prin mizerie și păcat, ținând socoteala timpului. La început, pretinsese că nu aude cuvântul, dar pe măsură ce anii trecuseră, acceptase porecla – și epitetul devenise onorific.

Ucigaș.

Îi ținea departe de el, chiar și când îl urmăreau cu privirile. *Ducele ucigaș*. Simțea curiozitatea din ochii lor – de ce s-ar bate pe burtă cu ei un aristocrat crescut în puf și ce motiv ar avea să ucidă pe cineva? Ce secret întunecat, devastator avea bogătașul acela privilegiat ca să se ascundă în lumea lor de borfași și de cerșetori?

Temple le dădea speranță celor mai nefericite suflete din Londra. Șansa să creadă că viețile lor, petrecute în umezeală, mizerie și funingine, ar putea să nu fie atât de diferite de cele ale oamenilor mult mai presus de ei. Atât de intangibili.

„Dacă ducele ucigaș ar cădea, ne-am putea ridica noi la putere", percepea el în privirile aruncate pe furiș.

Şi în această slabă speranţă era pericolul. O luă pe după un colţ, lăsând în urmă luminile şi zgomotul de pe Long Acre, rămânând învăluit în întunericul de pe străduţele lăturalnice unde îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă.

Zgomotul paşilor lui devenise aproape inaudibil prin instinctul căpătat în atâţia ani, căci ştia că pe acea porţiune – ultima sută de metri până la reşedinţa sa din oraş – cei care păndeau în colţuri întunecoase pe strada principală bine luminată prindeau curaj.

Din această cauză, nu fu surprins că îl urmărea cineva.

Se mai întâmplase şi înainte – oameni destul de disperaţi să-l atace, să mânuiască bâte şi cuţite în speranţa că o singură lovitură bine ţintită avea să egalizeze raportul de forţe dintre ei pentru suficient timp ca să-l poată uşura de pungă. Se mai luptase cu ei, risipind dinţi şi sânge aici, pe pavajul din Newgate, cu o ferocitate care îi lipsea în ring la Îngerul Căzut.

Se luptase cu ei şi câştigase. Cu zeci, duzini.

Şi totuşi, exista întotdeauna alt păcătos disperat care îl urmărea, luând lâna fină a hainei lui Temple drept semn de slăbiciune.

Încetini ritmul, concentrându-se asupra paşilor din urma lui, diferiţi de cei obişnuiţi. Le lipsea greutatea pe care o dădeau băutura şi mintea slabă. Erau rapizi şi concentraţi.

Aproape îl ajunseră din urmă până să observe ce deosebea aceşti paşi de alţii.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Trebuia să fi înţeles imediat ce era aşa de neobişnuit la acest urmăritor. Aşa de tulburător. Ar fi trebuit să simtă, dacă nu din alt motiv decât că ştia ce *nu era* urmăritorul lui.

Pentru că, în toţi aceşti ani când cineva se ţinuse ca o umbră după el pe aceste alei întunecate – în toţi aceşti ani, în care ameninţase cu pumnii un străin –, atacatorul său nu fusese niciodată o femeie.

Aşteptă ca ea să se apropie de el.

Paşii ei ezitau cu cât se apropia de el, iar el era deja pregătit, ştiind că se putea întoarce oricând ca să elimine această ameninţare aparte.

Nu i se întâmpla în fiecare zi să fie aşa surprins.

Iar femeiuşca nesocotită din spatele lui era într-adevăr surprinzătoare.

Acum era atât de aproape că îi auzea răsuflarea, rapidă şi superficială – semn grăitor al fricii şi al emoţiilor. De parcă era novice în treburi ca aceasta. De parcă ea era victima.

Şi poate chiar era.

Ajunsese acum la un metru de el. La treizeci de centimetri. La cincisprezece centimetri înainte ca el să se întoarcă, întinzând mâinile şi prinzând-o de încheieturi, trăgând-o mai aproape – şi îşi dădu seama că era neînarmată şi că avea pielea caldă.

Nu purta mănuşi.

Abia constată acest lucru, că ea icni, rămânând complet nemişcată pentru o fracţiune de secundă, înainte să îşi smucească încheieturile şi, odată ce le descoperi în strânsoarea lui puternică, să se zbată de-a binelea ca să-i scape.

Era mai înaltă decât multe alte femei şi mai puternică decât se aşteptase el. Nu ţipă şi nici nu strigă după ajutor, folosindu-şi în schimb toată suflarea şi puterea ca să încerce să se elibereze, ceea ce o făcea mai isteaţă decât mulţi dintre bărbaţii pe care îi întâlnise în ring.

Totuşi, nu era un adversar vrednic de el, aşa că o ţinu, strâns şi ferm, până când ea renunţă să se mai zbată.

Mai că îi părea rău că cedase.

Dar o făcuse, dându-şi seama după câteva clipe că era inutil să se zbată... Apoi ezită puţin înainte să-şi ridice faţa spre a lui şi să spună:

– Dă-mi drumul!

Era ceva în vorbele ei, o onestitate calmă, neaşteptată, care aproape îl făcu să îi dea drumul şi s-o lase să fugă în noapte.

Aproape.

Dar trecuse mult timp de când nu mai fusese atât de intrigat de un adversar.

Trăgând-o spre el, îi mută cu uşurinţă ambele încheieturi într-o mână a lui, aşa cum făcea cu alţii ca să vadă dacă nu au arme pe sub haine. Mâna îi atinse mânerul unui pumnal, ascuns în dublura mantiei femeii. Îl scoase de acolo.

– Nu, nu cred că vreau...

– E al meu, zise ea, întinzând mâna după pumnal, blestemând, căci el îl ţinea prea departe de ea.

– Nu-mi plac întâlnirile din miez de noapte cu atacatori înarmați.

– Eu nu sunt înarmată.

El ridică o sprânceană. Ea răsuflă zgomotos.

– Adică, sunt înarmată, desigur. Este miezul nopții și oricine are minte măcar cât o găină ar fi. Dar n-aveam de gând să te înjunghii.

– Și trebuie să te cred pe cuvânt?

Cuvintele ei erau hotărâte și cinstite.

– Dac-aș fi vrut să te înjunghii, ai fi înjunghiat acum.

El blestemă întunericul și tainele lui. Voia să-i vadă fața.

– Ce urmărești? o întrebă el cu blândețe, strecurându-și cuțitul în cizmă. Buzunarele mele? Ar fi trebuit să alegi o victimă mai slabă.

Cu toate acestea, lui nu-i părea rău că îl alesese pe el.

– Mă țin după tine.

Răspunsul fu destul de rapid ca să fie adevărat și să-l șocheze din cale-afară.

Prudența ieși la iveală.

– Nu ești o femeie de moravuri ușoare.

Cuvintele lui nu reprezentau o întrebare. Era clar că femeia nu era târfă – după felul în care începeni în urma afirmației lui, păstrând distanța între ei.

Nu îi făcea plăcere s-o atingă un bărbat.

Nici măcar el.

Ea își dublă eforturile de a se elibera.

– Asta vor toți de la tine? Punga și...

Ea se opri, și Temple se stăpâni cu greu să nu râdă. Nu era prostituată, de asta era foarte sigur.

– Aceste două opțiuni sunt de obicei suficiente pentru femei, sincer să fiu.

Îi fixă chipul ascuns în întuneric, dorindu-și cu ardoare să fi fost un felinar acolo. Dar nu era decât lumina slabă ce venea de la o fereastră din apropiere.

– Bine, drăguțo, dacă nu punga mea sau... Vocea i se pierdu, plăcându-i că ei i se tăiase respirația înainte să termine el propoziția. Era curioasă. ... bărbăția mea, atunci ce?

Ea trase adânc aer în piept, de parcă era pe punctul de a spune ceva care urma să-i schimbe lumea. Și pe a lui. El așteptă, abia observând că-și ținea respirația, la fel ca ea.

– Sunt aici ca să te provoc.

El îi dădu drumul și se întoarse să plece, cuprins de iritare și de frustrare, precum și de un pic de dezamăgire. Nu îl urmărise ca pe un bărbat. Venise după el cu un scop. Exact cum făceau toți mereu.

Ghetele ei bocăniră pe pavaj când alergă după el.

– Așteaptă!

El nu așteptă.

– Înălțimea Voastră...

Titlul parcă săgetă întunericul. Îl înțepă. *N-o să ajungă nicăieri cu asemenea maniere alese.*

– Stai un pic. Te rog...

Poate a fost blândețea din cuvânt. Poate cuvântul în sine – unul pe care Ducele Ucigaș nu-l auzea prea des – îl opri. Îl făcu să se întoarcă spre ea.

– Nu mă lupt cu femei. Nu-mi pasă cine e iubitul tău. Spune-i să-și regăsească bărbăția și să vină el după mine.

– Nu știe că sunt aici.

– Poate ar fi trebuit să-i spui. Poate te-ar fi împiedicat să iei această decizie pripită și nesăbuită de a sta în toiul nopții, pe o alee întunecată, cu un bărbat cunoscut aproape de toată lumea drept cel mai periculos din Anglia.

– Eu nu te cred așa.

Ceva se aprinse în adâncul ființei lui la auzul acestor vorbe. La adevărul din ele. Și pentru o fracțiune de secundă, se gândi să întindă mâna după ea. S-o ducă la reședința lui din oraș. De mult timp nu-l mai intrigase o femeie așa de mult. Își reveni în fire.

– Ar trebui să-i crezi pe ceilalți.

– Toți spun prostii. Așa a fost de la început.

O privi cu ochii mijiți.

– Du-te acasă și găsește-ți un bărbat care să te iubească suficient pentru a te salva de tine însăți.

– Fratele meu a pierdut o groază de bani, spuse ea în întuneric, pronunțând clar cuvintele, în care se ghicea în același timp

accentul dobândit printr-o educație corespunzătoare și o notă din cel tipic pentru zona de est a Londrei.

Nu că lui i-ar păsa de accentul ei. *Sau de ea.*

– Nu mă lupt cu femei. Îl liniștea oarecum această repetiție, în amintirea faptului că nu lovise niciodată o femeie. *Altă femeie.* Și fratele tău pare mai isteț decât mulți alții. De asemenea, nu pierd niciodată luptele cu bărbații.

– Totuși, aș vrea să-mi cer banii înapoi.

– Și eu îmi doresc multe lucruri pe care nu le voi primi, îi replică el.

– Știu. De aceea sunt aici. Să ți le dau.

Răsuna ceva în cuvinte. Putere. Adevăr. El nu-i răspunse, dar aștepta din curiozitate următoarele ei cuvinte. Acestea veniră ca o lovitură.

– Să-ți propun un târg.

El se întoarse înapoi.

– Deci ești o femeie ușoară, până la urmă?

Voia s-o insulte. Dar dădu greș. Ea râse slab în întuneric, sunetul gâfâit intrigându-l mai mult decât ar fi recunoscut.

– Nu genul ăla de târg. Nu mă dorești nici pe jumătate cât dorești ce îți pot eu da.

Cuvintele ei erau o provocare, și el murea de nerăbdare să accepte. Căci era ceva în vorbele femeii aceleia nebune și curajoase care îl atrăgea. Asta îl făcea să se gândească să încheie orice târg prostesc pe care i-l oferea ea.

O fixă cu privirea, făcând un pas spre ea și simțindu-i mirosul cald și primitor. Într-o clipă, o prinse în brațe, lipindu-și pieptul de al ei.

– Mărturisesc că mi-a plăcut întotdeauna combinația de frumusețe și îndrăzneală, îi șopti la ureche, plăcându-i felul în care respirația ei se bloca în gâtlej. Poate facem un aranjament până la urmă.

– Corpul meu nu intră în discuție.

Ce păcat! Era nerușinată ca naiba, și o noapte în patul ei probabil merita tot ce voia ea de la el.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa să mă târguiesc cu tine?

Ea ezită. O secundă. Mai puțin. Dar el își dădu seama.

– Cred că vrei ce îți ofer eu. Sunt bogat Precum Cresus, scumpa mea. Dacă nu te oferi de bunăvoie să împarți patul cu mine, atunci nu ai nimic din ce nu pot să obțin și singur.

El se întoarse din nou spre casă, făcând câțiva pași înainte ca ea să strige:

– Chiar și iertarea păcatelor?

El încremeni.

Iertarea păcatelor.

De câte ori nu-i veniseră în minte aceste cuvinte? De câte ori nu încercase să le rostească încet și calm, când stătea întins în întuneric, cu furia și sentimentul de vină ca singuri tovarăși de pat?

Iertarea păcatelor.

Ceva se agită în el rece și furios, și îi luă o clipă să înțeleagă ce era. Avertizare. *Femeia asta era periculoasă.* Trebuia să plece de lângă ea. Și totuși...

Dădu s-o prindă, cu viteza pentru care era renumit, apucând-o de braț cu o mână puternică. Nu luă în seamă icnetul ei surprins și o trase pe stradă, spre lumina unui felinar de la ușa casei sale din oraș. Ridică o mână înmănușată spre fața ei, întorcând-o către lumină, sorbind-o din priviri – piele delicată înroșită de frigul serii, bărbie fermă și sfidătoare. Ochii îi erau mari și limpezi, plini de onestitate.

Ochii ei. Unul albastru. Unul verde.

Prea ciudați ca să fie obișnuiți. Prea ușor de ținut minte.

Ea încercă să-și tragă bărbia din mâna lui, dar el o strânse mai tare, așa că nu mai putu să facă nici o mișcare. Întrebarea lui veni în noapte repede și pe un ton aspru:

– Cine e fratele tău?

Ea înghiți în sec. El simți mișcarea în mâna lui. În tot corpul lui. Trecu o veșnicie până ce ea îi răspunse:

– Christopher Lowe.

Numele îi pârjoli sufletul, făcându-l să-i dea drumul femeii de îndată, dând înapoi din fața căldurii care îl amenința, îngroșându-i sângele și făcându-i urechile să bubuie.

Iertarea păcatelor.

Scutură ușor din cap, neputându-se stăpâni să nu rostească:

– Tu ești...

Vocea i se pierdu, și ea închise ochii, nefiind în stare să-i întâlnească privirea. Nu. Nu avea să accepte una ca asta.

– Uită-te la mine!

Ea se îndreptă, cu spatele drept și coloana rigidă. Apoi se uită în ochii lui fără rușine. Fără remușcări.

O, Doamne!

– Hai, spune! Nu era o poruncă.

– Sunt Mara Lowe.

Nu putea să fie adevărat.

– Ești moartă.

Ea își scutură capul, părul arămiu strălucind în lumină.

– Sunt vie.

Totul în el se liniști. Tot ce clocotise atâția ani. La tot la ce se împotrivise, de ce îi fusese scârbă sau teamă. Totul amuți.

Până când răcni ca toți dracii din iad.

Se întoarse să descuie ușa apartamentului său, având nevoie de ceva ca să nu se înfurie. Încuietorile din fier se învârtiră și pocăniră, alunecând parcă în ritmul respirației sale anevoioase.

– Înălțimea Voastră?

Întrebarea ei îl readuse la realitate. *Înălțimea Voastră*. Titlul cu care se născuse. Titlul pe care îl ignorase atâția ani. Era al lui încă o dată. Dăruit de aceea care i-l răpise.

Înălțimea Sa, ducele de Lamont.

Deschise larg ușa și se întoarse spre ea, această femeie care îi schimbase viața. Care îi distrusese viața.

– Mara Lowe. Numele ieși din gura lui aspru și stâlcit, învăluit în trecut.

Ea dădu din cap afirmativ.

Dumnezeule!

El râse, o singură silabă aspră în întuneric. Era tot ce putea să facă. Fruntea ei se încreți de nedumerire. El îi făcu iute o plecăciune în batjocură.

– Scuzele mele. Vezi, un ucigaș nu se întâlnește în fiecare zi cu o fostă victimă a sa.

Ea își ținu respirația. *Bine*. De ce-ar fi el singurul tulburat în seara asta?

Își ridică bărbia.

– Nu m-ai omorât.

Vorbele ei erau blânde, puternice și pline de un curaj pe care l-ar fi putut admira. Un curaj pe care ea ar fi trebuit să-l urască.

Nu o omorâse. Emoția îl cuprinse, cu duritate și furie. Ușurare. Furie. Confuzie. O duzină de alte sentimente.

Sfinte Dumnezeule! Ce naiba se întâmplase?

El păși în lături, făcând semn înspre coridorul întunecat de după prag.

– Intră! Din nou, nu era o poruncă.

Ea ezită, cu ochii larg deschiși și, pentru o clipă, el crezu că avea s-o ia la fugă.

Dar ea nu o făcu. În schimb, trase aer adânc în piept și intră în casă.

Proastă fată! Ar fi trebuit s-o rupă la fugă.

Fustele ei îi atinseră ușor cizmele când trecu pe lângă el, atingerea amintindu-i că era o ființă în carne și oase.

Vie.

Vie și a lui.

Capitolul 2

Pe când ușa se închidea, iar pocănitul încuietorilor răsuna în întunericul mut al casei, Marei îi trecu prin minte că aceasta ar putea fi cea mai mare greșeală pe care o făcea în viața ei. Ceea ce însemna ceva, având în vedere faptul că, la două săptămâni după ce împlinise 16 ani, fugise de căsătoria planificată cu un duce, lăsându-l pe fiul acestuia să se confrunte cu acuzația că o omorâse.

Fiul lui, care se gândea cu siguranță să transforme acele acuzații false într-unele adevărate.

Fiul lui, care avea tot dreptul să-și dea frâu liber mâniei.

Fiul lui, cu care stătea acum pe un coridor îngrijorător de îngust. Singură. În toiul nopții. Inima Marei bătea să-i spargă pieptul, fiecare bucățică din ea urlând că voia să fugă de acolo.

Dar nu putea. Fratele ei îi făcuse fuga imposibilă. Soarta se schimbase. Venise aici din disperare și era timpul să se confrunte cu trecutul ei. Sosise timpul să se confrunte cu *el*.

Îi reveni curajul și se întoarse să facă exact asta, încercând să ignore silueta enormă – era mai înalt și mai solid decât orice bărbat pe care îl cunoscuse – ce o domina în întuneric, blocându-i ieșirea.

Trecu pe lângă ea, dorind s-o conducă spre scările ce duceau la etaj.

Ea ezită, aruncând o privire înapoi la ușă. Ar putea să dispară din nou. S-o alunge iar pe Mara Lowe și să se întoarcă la viață ca Margaret Lowry. Se mai făcuse nevăzută o dată înainte; putea să o facă din nou.

Putea să fugă.

Și să piardă tot ce avea. Tot ce era. Tot pentru ce se străduise atât de mult.

Din nou.

– N-o să faci nici zece metri și o să te prind, spuse el.

Așa era, într-adevăr.

Își ridică ochii spre el; o privea de sus, cu fața luminată pentru prima oară în acea seară. Cei doisprezece ani îl schimbaseră, dar nu în modul obișnuit – dintr-un flăcău de 18 ani într-un bărbat de 30. Pielea moale, perfectă, făcuse loc unor riduri și țepi negri. În plus, ochii nu-i mai rădeau ca odinioară în noaptea aceea, cu o viață de om în urmă. Rămăseseră negri ca tăciunele, dar acum erau plini de taine.

Sigur că ar prinde-o dacă ar încerca să fugă. De asta era aici, nu? Să fie prinsă. Să se dezvăluie pe ea însăși.

Mara Lowe.

Erau peste zece ani de când rostise numele cu voce tare. Fusese Margaret MacIntyre din momentul în care plecase în acea noapte. Dar acum era iarăși Mara, singurul mod de a salva lucrul care conta pentru ea. Lucrul care fusese scopul ei.

Nu avea altă alegere decât să fie Mara.

Acest gând o împinse pe scări, apoi într-o încăpere parțial bibliotecă, parțial birou, dar în întregime masculină. În timp ce el aprindea lumânările peste tot, o lucire galbenă se ivi pe mobila masivă, îmbrăcată în piele de culori închise, grele.

El se ghemuise deja să aprindă focul în șemineu până să intre ea. Era atât de absurd – marele duce să facă focul – că ea nu se putu abține să nu întrebe:

– Nu ai servitori?

El se ridică în picioare, ștergându-și mâinile de coapsele vânjoase.

– Vine o femeie pentru curățenie în fiecare dimineață.

– Dar alții nu mai ai?

– Nu.

– De ce?

– Nimeni nu vrea să doarmă sub același acoperiș cu Ducele Ucigaș. Nu era mânie în vorbele lui. Nici tristețe. Doar adevăr.

Se duse să-și toarne un scotch, dar nu-i oferi și ei unul. Nici nu o invită să ia loc când se așeză într-un fotoliu mare de piele. Trase o înghițitură zdravănă de lichid chihlimbariu și își puse picior peste picior, legănând paharul în mână pe când o urmărea cu privirea, sorbind-o cu ochii lui negri, studiind-o, văzând totul.

Mara își împreună mâinile să nu-i mai tremure și îi întâlni privirea. Era nevoie de doi pentru așa un joc. Doisprezece ani departe de bani, putere și aristocrație îți făceau voința de fier.

O voință pe care o aveau amândoi.

Gândul o ademenea, împreună cu sentimentul de vină. Ea alesese această viață. Alesese să schimbe totul. El nu. Fusese victima unui plan prostesc al unei copile naive.

Îmi pare rău.

Până la urmă, era adevărat. Nu voise niciodată ca acel tânăr fermecător – numai mușchi, grație și putere – să devină victima inocentă a fugii ei.

Nu că încercase să-l salveze.

Alungă acest gând. Era prea târziu pentru scuze. Ea își făcuse patul; acum avea să doarmă în el.

El mai luă o gură de scotch, cu pleoapele coborâte peste ochi, de parcă ea ar fi putut să nu observe felul în care o fixa. De parcă nu-i simțise privirea studiind-o până în vârful degetelor de la picioare.

Era o luptă. El nu dorea să vorbească primul, așa că îi rămânea ei să înceapă conversația.

O mișcare pierzătoare.

Iar ea nu voia să piardă în fața lui. Așa că așteptă, încercând să nu se foiască. Încercând să nu sară ca arsă la fiecare trosnet

al lemnelor din şemineu. Încercând să nu-şi piardă minţile sub povara apăsătoare a tăcerii.

Se părea că nici el nu voia să piardă lupta.

Îşi mişti ochii la el.

Aşteptă până nu mai putu să aştepte nici o clipă, apoi trase aer adânc în piept şi îi spuse adevărul.

– Nu-mi place să fiu aici mai mult decât îţi place ţie să mă ai aici.

Cuvintele ei îl prefăcură în stană de piatră pentru o clipă, iar ea îşi muşcă limba, de teamă să mai vorbească. De teamă să nu înrăutăţească lucrurile.

El râse din nou – râsul pe care îl auzise ea mai devreme, în stradă – fără veselie, o izbucnire aspră ce părea să exprime mai degrabă durere decât plăcere.

– Uimitor! Până acum am fost înclinat să cred că poate şi tu ai fost o victimă a sorţii.

– Nu suntem toţi victime ale sorţii?

Şi ea fusese. Nu pretindea că nu participase de bunăvoie la tot ce se întâmplase cu toţi acei ani în urmă... dar ştiuse cum o va schimba asta. Ce avea să-i facă...

Se opri înainte să-şi termine minciuna. Ar fi făcut-o oricum. Nu avea de ales atunci. Aşa cum nu avea de ales nici în seara asta. Erau momente care schimbau viaţa cuiva. Şi căi care continuau fără răscruci în drumul lor.

– Eşti în viaţă şi foarte bine, domnişoară Lowe.

Omul era duce, puternic şi bogat, cu întreaga Londră la picioare dacă o dorea. Ea îşi ridică sfidător bărbia la acuzaţia pe care o simţi în tonul lui.

– La fel ca dumneata, *Înălţimea Ta*.

Ochii lui se întunecară.

– Asta nu se ştie exact. Se rezemă în fotoliu. Deci se pare că nu soarta m-a atacat, până la urmă. Tu ai fost aceea.

Când o prinsese afară, înainte să ştie ce căuta acolo şi cine era, existase căldură în vocea lui – o umbră de apăsare de care fusese atrasă, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit. Acea căldură dispăruse, fiind înlocuită cu o răceală calmă – un calm care nu o păcălea. Un calm care, putea paria, ascundea o furtună teribilă.

– Nu te-am atacat.

Era un fapt, chiar dacă nu pe deplin adevărat. El nu-şi feri privirea de a ei.

– O mincinoasă desăvârşită, înţeleg.

Ea îşi ridică bărbia.

– N-am minţit niciodată.

– Cum nu? Ai făcut lumea să creadă că eşti moartă.

– Viziunea lumii, nu a mea.

Ochii lui negri se mijiră.

– Ai dispărut şi ai lăsat restul lumii să tragă concluziile.

Mâna lui liberă – cea în care nu ţinea paharul cu scotch, vrând să dea impresia de nepăsare – îi trăda mânia, degetele zvâcnindu-i cu o energie abia reţinută. Ea observă mişcarea, recunoscând-o ca fiind aceeaşi pe care o făceau băieţii pe care îi întâlnise pe străzi. Era întotdeauna ceva care le trăda frustrarea. Planurile.

Dar acesta nu era un băiat.

Nu era proastă – în cei doisprezece ani învăţase o sută de lecţii despre siguranţă şi supravieţuire şi, pentru o clipă, regretul fu înlocuit de nervozitate. Se gândi să fugă din nou – de acest bărbat, de acest loc şi de alegerea pe care o făcuse deja.

Alegerea care urma să-i salveze viaţa pe care şi-o construise şi totodată s-o distrugă.

Alegerea care o va obliga să se confrunte cu trecutul ei şi să-şi pună viitorul în mâinile acestui bărbat.

Urmărea acele degete cum se mişcau.

„N-am vrut niciodată să îţi fac rău." Asta ar fi vrut să spună. Dar el nu ar fi crezut-o. O ştia. Nu era vorba de iertarea sau de înţelegerea lui. Acum era vorba de viitorul ei. Şi de faptul că el avea cheia.

– Da, am dispărut. Nu pot să neg asta. Dar sunt aici acum.

– Şi iar ajungem la asta, până la urmă. De ce?

„Din atâtea motive." Opuse rezistenţă gândului. Nu era decât un singur motiv. Doar unul care conta.

– Bani. Era adevărat. Şi, totodată, fals.

El ridică din sprâncene, surprins.

– Mărturisesc că nu m-aş fi aşteptat la atâta sinceritate.

Mara ridică dintr-un umăr.

– Descopăr că minciunile complică peste măsură lucrurile.

El oftă lung.

– Eşti aici să pledezi pentru fratele tău.

Ea ignoră valul de furie care o năpădi la auzul vorbelor.

– Da. E înglodat în datorii până peste cap.

Cu banii ei.

– Mi s-a spus că tu poţi să-i schimbi situaţia.

– A putea nu înseamnă şi a vrea.

Ea luă o gură de aer şi se aruncă în luptă.

– Ştiu că nu te poate învinge. Ştiu că lupta cu marele Temple e o iluzie. Că tu câştigi întotdeauna. Motiv pentru care presupun că nu ai acceptat nici una dintre zecile lui de provocări. Sinceră să fiu, mă bucur că nu ai făcut-o. Mi-ai lăsat posibilitatea să negociez.

Era greu de crezut că ochii lui negri se puteau întuneca mai tare.

– Păstrezi legătura cu el.

Ea se calmă, gândindu-se la greşeala pe care o făcuse dându-i acea informaţie. El nu îi lăsă timpul necesar.

– De cât timp eşti în legătură cu el?

Mara ezită cu o secundă prea mult. Sau prea puţin. Suficient pentru el să sară din fotoliu şi să străbată iute încăperea, făcând-o să dea înapoi, destul de repede şi departe ca să se împiedice în fuste.

Un braţ vânjos se întinse spre ea. O prinse pe după spate, cu muşchi de oţel încordaţi. O trase spre el, luând-o prizonieră.

– De cât timp ? Făcu o pauză, dar, înainte să poată răspunde ea, adăugă: Nu trebuie să-mi spui. Simt mirosul vinovăţiei pe tine.

Ea îi puse mâinile pe piept, simţind zidul de muşchi puternici de acolo, şi îl împinse. Efortul era inutil, firește. El nu avea să se clintească până nu va dori asta.

– Tu şi cu idiotul de frate-tu aţi conceput un plan idiot, iar tu ai dispărut.

Era atât de aproape de ea. Prea aproape.

– Poate nu idiot. Poate genial. La urma urmei, toată lumea a crezut că erai moartă. *Şi eu am crezut că erai moartă.*

Era furie în vorbele lui, furie şi altceva. Ceva pe care ea nu se putea abţine să nu dorească să-l aline.

– Nu ăsta a fost planul.

El îi ignoră cuvintele.

– Dar iată-te, după doisprezece ani, în carne şi oase. Sănătoasă şi voioasă. Vorbele lui erau blânde, o şoaptă în urechea ei. Ar trebui să compensez trecutul. Reputaţia mea.

Ea auzi furia din vorbele lui. O simţi în atingerea lui. Mai târziu, avea să se minuneze de propriul curaj când îşi ridică privirea spre el şi spuse:

– Poate c-ar trebui. Dar nu o s-o faci.

Îi dădu drumul aşa repede, că ea se împletici pe când el se îndepărta, păşind de-a lungul camerei, amintindu-i de un tigru pe care îl văzuse odată la un circ ambulant, închis în cuşcă şi frustrat. Îi trecu prin minte că l-ar schimba bucuroasă cu acea fiară pe ducele de Lamont chiar în acea clipă.

Nici el nu era îmblânzit.

Când se întoarse spre ea în cele din urmă, îi spuse:

– Eu n-aş fi aşa sigur. Doisprezece ani cu stigmatul de ucigaş schimbă un om.

Mara scutură din cap, susţinându-i privirea întunecată.

– Nu eşti un ucigaş.

– *Tu eşti singura care ştia asta.*

Rostise calm cuvintele, era gâtuit de emoţie. Mara recunoscu furia, şocul şi surprinderea, dar acea acuzaţie o neliniştea cel mai mult. Nu era posibil să se fi crezut ucigaşul ei.

Nu era posibil să fi crezut bârfele. Speculaţiile. *Sau era?*

Ar trebui să spună ceva. Dar ce? Ce putea spune cineva omului acuzat pe nedrept de uciderea sa?

– Te-ar ajuta dacă mi-aş cere iertare?

El îşi mijì ochii spre ea.

– Ai remuşcări?

Nu avea s-o schimbe. Cu nici un chip.

– Îmi pare rău că ai fost prins în conflict.

– Îţi regreţi faptele?

Ea îi întâlni privirea.

– Doreşti adevărul? Sau o platitudine?

– Nu poţi să-ţi închipui ce lucruri doresc eu.

Putea, fără îndoială.

– Înţeleg că eşti supărat.

Cuvintele ei părură să reprezinte o chemare și se apropie de ea, cu paharul încă în mână, traversând odaia prea mică, făcând-o să se dea înapoi.

– Înțelegi, nu?

Fusese o greșeală că spusese așa ceva. Ea ocoli un divan, ținându-și mâinile în sus, de parcă l-ar fi putut opri, căutând lucrul potrivit. El nu aștepta să-l găsească.

– *Înțelegi* cum e când pierzi totul?

– *Da.*

– *Înțelegi* cum a fost când mi-am pierdut numele?

Înțelegea, aproape. Dar știa că e mai bine să nu răspundă.

El stărui.

– Să-mi pierd titlul, pământurile, *viața?*

– Dar nu ai pierdut toate astea. Ești încă duce. Ducele de Lamont, zise ea, cuvintele – pe care și le spusese ani în șir – ieșindu-i din gură repede și defensive. Pământurile sunt tot ale tale. Banii la fel. Ai triplat posesiunile ducatului.

El făcu ochii mari.

– De unde știi asta?

– Sunt atentă.

– De ce?

– De ce nu te-ai întors niciodată la moșie?

– La ce bun să mă fi întors?

– Poate ți-ai fi amintit că nu ai pierdut atât de mult. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată reține. Înainte să realizeze cât de provocatoare erau. O zbughi în spate, punând între ei un scaun cu spătar înalt și uitându-se pe furiș după el. N-am vrut...

– Bineînțeles că ai vrut. El ocoli scaunul, apropiindu-se de ea.

Ea se mișcă în direcție opusă, păstrând obiectul de mobilier între ei, și încercă să liniștească fiara.

– Ești supărat.

El scutură din cap.

– Supărat e un termen prea blând pentru profunzimea emoției mele.

Ea încuviință fără cuvinte, mergând din nou de-a-ndăratelea prin cameră.

– Destul de corect. Furios.

El înaintă.

– E mai aproape.

– Scos din fire?

– Și ăsta e bun.

Mara se uită în spatele ei, văzând bufetul amenințător de aproape. Nu era o încăpere foarte mare, la urma urmei.

– Livid de furie.

– Și ăsta-i bun.

Ea simți lemnul tare de stejar în spate. *Prinsă în capcană din nou.*

– Pot să repar, spuse ea, disperată să preia controlul. Ce s-a stricat.

El se opri și, pentru o clipă lungă, ea se bucură de toată atenția lui.

– Dacă eu nu sunt moartă, tu nu ești „un ucigaș" – cum zice lumea că ești. El nu-i răspunse, și ea se grăbi să continue: De aceea am venit aici. Voi ieși în față. Mă voi arăta în societate. Voi dovedi că nu ești cum zic ei.

El își puse paharul pe bufet.

– Așa și trebuie.

Mara expiră cu putere, deși nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația. *Nu era atât de neînduplecat cum își închipuise ea.* Mara dădu din cap aprobator.

– Da, așa o să fac. Voi spune tuturor...

– Le vei spune adevărul.

Ea ezită la auzul acestor cuvinte, urând amenințarea din ele. Și totuși, dădu aprobator din cap.

– Le voi spune adevărul.

Va fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar urma să-l facă. Nu avea de ales. Urma s-o distrugă, dar putea fi suficient pentru a salva ce era important. Avea o singură șansă să negocieze cu Temple. Trebuia s-o facă foarte corect.

– Cu o condiție.

El râse. Un hohot de râs sănătos, tunător. Fruntea ei se încreți auzindu-l. Nu îi plăcea sunetul, mai ales când se termina cu un zâmbet răutăcios, fără veselie.

– Crezi că o să te târguiești cu mine? Era destul de aproape să-l atingă. Crezi că seara asta m-a făcut dispus să negociez?

– Am dispărut o dată înainte. Pot s-o fac din nou.

Amenințarea din vorbele ei nu i-o făcea dragă.

– O să te găsesc.

Cuvintele lui erau serioase, atât de sincere, că ea nu se îndoi de adevărul lor. Totuși, nu se dădu bătută.

– Poate, dar m-am ascuns doisprezece ani și am ajuns să mă pricep la asta. Și, chiar dacă m-ai găsi, aristocrației nu-i va fi de-ajuns cuvântul tău că sunt în viață. Ai nevoie de mine să particip de bunăvoie la jocul ăsta.

El își mijì ochii și un mușchi din falcă îi zvâcni. Când vorbi, o făcu pe un ton glacial.

– Te asigur că n-o să am niciodată nevoie de tine.

Ea nu-l băgă în seamă și continuă:

– Voi spune adevărul. Voi arăta dovada nașterii mele. Iar tu o să-mi ierți fratele de datorie.

Se așternu tăcerea pentru un moment între ei, și în acele clipe Mara crezu că reușise probabil să negocieze cu el.

– Nu.

Ea intră în panică. Nu putea s-o refuze. Își ridică bărbia, sfidătoare.

– Cred că e un târg cinstit.

– Un târg cinstit *pentru a-mi distruge viața?*

O cuprinse iritarea. Era unul dintre cei mai bogați oameni din Londra. Din Anglia, pentru numele lui Dumnezeu. Femeile i se aruncau în brațe, și bărbații încercau cu disperare să-i câștige încrederea. Își păstrase titlul, ducatul, iar acum avea un întreg imperiu pe numele lui. Ce știa el de vieți distruse?

– Și câte vieți ai distrus? îl întrebă ea, știind că nu ar fi trebuit, dar incapabilă să se abțină. Nu ești un sfânt, milord.

– Orice am făcut... începu el, apoi se opri, schimbându-și atitudinea cu un alt oftat de neîncredere. Ajunge! Ești la fel de proastă acum ca la șaisprezece ani, dacă îți închipui că ești în poziția în care să negociezi termenii înțelegerii noastre.

Mara se gândise la asta de la început, desigur, dar privirea ochilor reci, furioși ai acestui bărbat o făcu să înțeleagă că își greșise socotelile. Bărbatul acesta nu avea nevoie de iertarea păcatelor. Tot ce voia era răzbunare. Și ea era mijlocul prin care să și-o împlinească.

– Nu înțelegi, Mara. Se aplecă spre ea și îi șopti: Ești cu adevărat a mea acum.

Vorbele lui o tulburară, dar nu voi să i-o arate. *Nu era un ucigaș.* Ea o știa mai bine ca oricine.

„Poate că nu te-a omorât... dar habar nu ai ce-a făcut de atunci."

Prostii! Nu era un ucigaș. Era doar furios, lucru la care se așteptase, nu? Nu se pregătise pentru asta? Nu se gândise la opțiunile ei înainte să-și pună mantia și să cutreiere străzile sperând să-l găsească? Fusese singură timp de doisprezece ani. Învățase să-și poarte singură de grijă. Învățase să fie puternică.

El se îndepărtă de ea, ducându-se la scaunul de lângă șemineu.

– Ai putea să iei loc. Doar nu pleci nicăieri.

Fu cuprinsă de neliniște la auzul acelor cuvinte.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că ai apărut la ușa mea, domnișoară Lowe. Și nu am nici cea mai mică intenție să te las să fugi din nou.

Inima ei bătea nebunește.

– Atunci voi fi prizonieră?

El nu răspunse, dar vorbele lui de dinainte încă răsunau în ea. *Ești a mea acum.*

La naiba! Ce greșit calculase!

Nu-i prea lăsa de ales.

Ignorând semnul pe care el îl făcu spre celălalt fotoliu din fața șemineului, Mara se duse la carafa din capătul îndepărtat al bufetului și turnă mai întâi un pahar, apoi pe al doilea, măsurând din ochi cu grijă lichidul. Se întoarse spre el, observând cum i se ridică o sprânceană neagră, acuzatoare.

– Am voie să beau, nu ?

El păru să se gândească la ce avea să spună înainte să-i răspundă.

– Ești invitată chiar.

Mara traversă încăperea și îi oferi al doilea pahar, sperând să nu-i vadă mâna tremurând.

– Mulțumesc.

Sprânceana aceea neagră se ridică din nou.

– Crezi că o să câștigi puncte cu ajutorul politeții?

Ea se așeză pe marginea scaunului, vizavi de el.

– Cred că nu poate să strice. Temple bău, şi ea oftă, uitându-se în jos la lichid, zăbovind înainte să spună: N-am vrut să fac asta.

– Nu-mi închipui că ai vrut, răspunse el sec. Îmi închipui că te-ai bucurat din plin de doisprezece ani de libertate.

Nu era la ce se gândise ea, dar ştia că nu e bine să-l contrazică.

– Şi dacă-ţi spun că nu au fost întotdeauna un prilej de bucurie? Că nu mi-a fost mereu uşor?

– Te-aş sfătui să nu-mi spui astfel de lucruri. Observ că mi-am pierdut puterea de a te compătimi în seara asta.

Ea îşi miji ochii la el.

– Eşti un om dificil.

Temple mai luă o gură de alcool.

– Un simptom al celor doisprezece ani de singurătate.

– N-am vrut să se întâmple aşa cum a fost, spuse ea, dându-şi seama pe când le rostea că vorbele ei dezvăluiau mai mult decât era dispusă ea să spună. Noi nu te-am recunoscut.

El rămase nemişcat.

– Noi?

Mara nu răspunse.

– Noi? Se aplecă în faţă. Fratele tău. Trebuia să mă lupt cu el când mi-a cerut-o. Merita să-l fac praf. Era... Ezită. Mara îşi ţinu respiraţia. El te-a ajutat să fugi. Te-a ajutat... Îşi duse o mână la frunte... *să mă droghezi.*

Ochii lui negri se măriră de şoc conştientizând adevărul, iar ea sări de pe scaun, cu inima bătându-i cu putere. Temple îi urmă exemplul, ridicându-se la întreaga lui înălţime – peste 1,80 metri şi mai solid decât orice bărbat pe care îl cunoscuse ea. Când erau mai tineri, ea se minunase de dimensiunile lui. Fusese chiar intrigată. *Atrasă de el.*

El îi întrerupse firul gândurilor:

– M-ai drogat!

Ea puse scaunul între ei.

– Eram copii, se apără ea.

Şi acum care e scuza ta?

Nu-i dăduse de ales.

Mincinoaso!

– La naiba! zise el, paharul căzându-i din mână când se repezi spre ea. Îşi pierdu echilibrul şi se sprijini de marginea scaunului. Ai făcut-o... din nou...

Şi se prăbuşi pe podea.

Una era să droghezi un bărbat o dată... dar de două ori părea mult prea mult. Chiar şi într-o viaţă. Ea nu era un monstru, la urma urmei. Nu că o să creadă asta când avea să se trezească. Mara rămase deasupra ducelui de Lamont, doborât acum în propriul birou ca un stejar bătrân, şi se gândi ce opţiuni avea.

El nu-i dăduse de ales. Poate dacă îşi tot repeta asta, o s-o creadă. Şi nu o să se mai simtă vinovată pentru toată treaba aceea. O ameninţase că o va ţine prizonieră ca pe un monstru, închisă într-un turn. *Care din ei era monstrul?*

Doamne sfinte, era un bărbat imens. Şi intimidant într-un fel, deşi era inconştient. Şi arătos, dar nu în modul clasic.

Era tot masiv şi puternic, chiar şi nemişcat cum stătea acum. Îl studie cu privirea cât era de lung, braţele şi picioarele zvelte în haine perfect croite, venele de la gât reliefându-se din gulerul cămăşii fără lavalieră, bronzul de pe maxilarul puternic, bărbia cu gropiţă şi cicatricele.

Chiar şi cu cicatrice, unghiurile feţei îi trădau descendenţa aristocratică, cu trăsături pronunţate – genul care făcea femeile să leşine.

Mara nu le condamna că leşinau. Odată, aproape că leşinase şi ea. Nu aproape, chiar *leşinase.*

Când era tânăr, zâmbea uşor, dezvelindu-şi dinţii drepţi şi albi, având o expresie care promitea mai mult decât galanterie. Promitea plăcere. Mărimea lui, combinată cu acea dezinvoltură, fusese atât de calmă, atât de puţin naturală, că nu se gândise la el ca la un aristocrat. Un tânăr grăjdar. Sau un valet. Sau poate un membru al micii nobilimi, invitat de tatăl ei la marea nuntă care urma să facă din fiica lui o ducesă.

Cineva care nu trebuia să-şi facă griji pentru aparenţe.

Nu-i trecuse prin minte că moştenitorul unuia dintre cele mai puternice ducate din ţară putea fi cel mai lipsit de griji gentilom pe o rază de câţiva kilometri. Desigur, ar fi trebuit. Ar fi trebuit să ştie, în momentul când se întâlniseră în grădină şi el îi zâmbise,

de parcă era singura femeie din Anglia, iar el singurul bărbat, că era un aristocrat.

Dar nu știuse.

Și sigur nu-și închipuise că era marchizul de Chapin, moștenitorul ducatului a cărui ducesă urma să devină în curând. Viitorul ei fiu vitreg. Uitându-se în jos la bărbatul care stătea întins pe mahon și covor, observă că nu arăta deloc ca un fiu vitreg.

Dar nu avea să se gândească la asta.

Se aplecă să-i verifice respirația, simțindu-se ușurată de ritmul regulat în care i se ridica și îi cobora pieptul sub haină. Ei îi bătea inima cu putere, fără îndoială de frică – la urma urmei, dacă omul acesta se va trezi din leșin, nu o să fie fericit. Râse încet de acest gând.

Fericit nu era cuvântul potrivit. Nu avea să fie *uman*.

Și apoi, în amețeala pricinuită de panică, făcu ceva ce nu-și închipuise niciodată că va face. Sau, mai degrabă, își închipuise că va face, dar că nu va avea curajul necesar.

Îl atinse.

Mâna i se mișcă înainte s-o poată opri, înainte să știe ce avea să facă. Dar apoi, degetele îi atinseră pielea – netedă, caldă și vie, contrazicând furia rece pe care o arătase când era conștient. Și atât de atrăgător.

Degetele i se plimbară pe fața lui, găsind denivelările fine ale cicatricei de câțiva centimetri de sub ochiul stâng, apoi pe ridicăturile și unghiurile formate de nasul odată perfect, și inima ei se strânse la gândul luptelor care cauzaseră acele transformări. La durerea pe care el o îndurase. La viața pe care o dusese el pentru a avea acele semne.

Viața pe care i-o dăduse ea.

– Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea în șoaptă.

El nu-i răspunse, iar ea îi atinse ultima cicatrice, de la buza de jos.

Știa că nu ar fi trebuit... că nu se făcea... dar apoi degetele ei erau pe linia albă și subțire, abia vizibilă pe pielea delicată, care se termina în buza ușor umflată. Și apoi îi atinse gura, trasându-i buzele, minunându-se ce moi erau.

Amintindu-și cum le simțise peste ale ei. Dorindu-și să...

Nu!

Mara își trase mâna deoparte de parcă ar fi fost arsă și își mută atenția spre restul corpului bărbatului, spre felul în care mâna îi zăcea întinsă pe covor, moleșită de laudanum. Nu părea să stea comod, așa că Mara întinse iar mâna, vrând să-i îndrepte brațul, să i-l pună pe lângă corp. Dar, odată ce palma lui era într-ale ei, nu se putu abține să nu se gândească la brațul enorm, păros pe o parte, la felul în care era străbătut de vene, ca râurile un peisaj, la felul în care încheieturile degetelor se ridicau și coborau, bătătorite și purtând cicatrice din anii de lupte, rănite de atâta experiență.

– De ce-ți faci asta?

Își plimbă degetul mare peste încheieturile lui, fiindu-i imposibil să reziste, să rămână indiferentă la atingerea lui. La amintirea lui – tânăr și fermecător, cu lumea la picioare – care o ispitea mai mult ca orice.

În afară de libertate.

Mara se cutremură în camera rece, cu privirea îndreptată spre foc, unde flăcările pe care el le aținase se stinseseră, lăsând în urmă tăciuni. Se ridică în picioare și se duse să mai pună un buștean în șemineu, agitând cărbunii să se întețească flacăra. Când flăcările galbene se înălțară și începură să danseze, se întoarse spre el, uitându-se în jos, cu mâinile în șolduri și așteptând o clipă să-i vorbească, găsind că era mult mai ușor, acum că ochii lui acuzatori erau închiși.

– Dacă nu m-ai fi amenințat, n-am fi acum în situația asta. Dacă ai fi fost de acord cu târgul meu, ai fi conștient acum. Și nu m-as simți așa de vinovată.

El nu răspunse.

– Da, desigur, tot te lăsasem să porți vina morții mele.

Din nou nici un răspuns.

– Dar jur că n-am vrut să plec așa cum am făcut-o. Toată treaba asta mi-a scăpat de sub control.

Totuși, fugise.

– Dac-ai ști de ce am făcut-o...

Pieptul lui se ridică într-o respirație lungă, regulată.

– De ce m-am întors...

Apoi coborî.

Dacă ar ști, s-ar înfuria și mai tare. Ea oftă.

– Bine. Deci așa stăm. Și am obosit să fug.

Nici un răspuns.

– Nu voi fugi acum.

Părea important să spună asta. Poate pentru că o parte din ea – o parte foarte sănătoasă și inteligentă – dorea să fugă. Voia să-l lase aici, pe podeaua rece și tare, și să scape, așa cum o făcuse cu atâția ani în urmă. Dar mai era o parte din ea – nu așa de sănătoasă și de inteligentă – care știa că era timpul să se căiască și, dacă își juca bine cărțile, ar fi putut să obțină ce voia din acel târg.

– Presupunând că negociezi.

Se întoarse spre bufet, pe care era ziarul din acea zi, necitit. Se întrebă dacă el era genul de om care citea știrile în fiecare zi, dacă era genul de om căruia îi păsa de ce se întâmplă în lume. O cuprinse vinovăția, dar alungă acest sentiment.

Rupse ziarul în două, apoi căută prin sertarele de prin încăpere până găsi ce-i trebuia – o călimară cu cerneală și o pană. Mâzgăli un bilet, fluturând în aer hârtia cu cerneală proaspătă, apoi se întoarse la el, care stătea nemișcat ca un cadavru. Scoase un ac din păr și se ghemui din nou lângă el.

– Nu va curge sânge de data asta. Sper că vei observa.

Dar el dormea liniștit.

Îi prinse cu acul biletul pe piept, își băgă mâna în cizma lui să scoată pumnalul pe care el i-l luase și se pregăti să plece.

Doar că nu putea.

La ușă, se întoarse, dându-și seama ce frig se făcuse în cameră. Nu putea să-l lase așa. Ar putea răci groaznic. Pe un scaun dintr-un colț, era un pled scoțian negru. Era cel mai mic lucru pe care îl putea face.

La urma urmei, ea fusese cea care îl drogase.

Traversă încăperea și luă pledul înainte să se poată răzgândi. Îl întinse peste el, învelindu-l cu grijă, încercând să nu-i bage în seamă trupul, felul în care emana căldură și un miros atrăgător de cuișoare și de cimbru. Amintirea legată de el. Cum era în prezent.

Nu reuși.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Apoi plecă.

Capitolul 3

Visase sala de bal de la Whitefawn Abbey, strălucitoare ca soarele în lumina a o mie de lumânări și lucind de mătăsuri și de satinuri într-o multitudine de culori.

Luminozitatea încăperii contrasta cu întunericul de dincolo de ferestrele imense cu vedere spre întinsele grădini ale moșiei din Devonshire – reședința de la țară a ducelui de Lamont.

Moșia lui.

Coborî scara mare de marmură spre sala de bal, unde o sumedenie de siluete se agitau în ritmul orchestrei aflate în spatele unei perdele de verdeață, în capătul opus al încăperii. Căldura emanată de petrecăreți îl copleși pe când își croia drum prin mulțimea care îl înghesuia, vibra de râsete și suspine, întindea mâinile spre el, îl atingea, îl apuca. Zâmbete largi și cuvinte greu de înțeles îl atrăgeau mai adânc în masa de oameni – primindu-l în mijlocul lor.

Acasă.

Avea un pahar în mână; îl ridică la buze, și valul de șampanie rece îi potoli setea pe care nu o conștientizase înainte, dar care era aproape insuportabilă acum. Dădu deoparte paharul, lăsându-l să cadă în timp ce o femeie frumoasă i se arunca în brațe.

– Înălțimea Voastră!

Titlul îi răsună în urechi, antrenând un val de plăcere.

Dansară.

Pașii îi reveneau în memorie, o eternitate lentă a unei măiestrii de mult uitate. Femeia din brațele lui era numai căldură, destul de înaltă să-i fie o pereche potrivită și cu forme suficient de pline pentru brațele sale lungi.

Muzica se auzea mai tare, iar ei tot dansau, învârtindu-se iar și iar, marea de chipuri din sala de bal estompându-se în întuneric – pereții încăperii destrămându-se, când îi atrase atenția o greutate mare, neașteptată, pe mânecă. Își îndreptă atenția la antebrațul înfășurat în stofă neagră de lână, curată în afara unei pete albe cât un bănuț.

Ceară căzută din candelabrele de sus.

Pe când se uita, pata se lichefie, întinzându-se pe mânecă de parcă era miere topită. Femeia din brațele lui întinse mâna spre lichid – degetele ei lungi și delicate mângâind stofa, atingerea ei răspândind foc în timp ce se furișa spre pată, ceara fierbinte acoperindu-i vârful degetelor înainte să le ia de acolo și să-i întâlnească privirea.

Avea mâini frumoase.

Piele frumoasă.

El urmări conturul brațului lung, de la încheietura mâinii la umăr, recunoscându-i perfecțiunea – curbele și adânciturile claviculelor, linia gâtului lung, bărbia pătrată, gura mare, atrăgătoare, nasul drept și niște ochi cum nu mai văzuse alții. Unul albastru, celălalt verde.

Buzele i se arcuiră când rosti cuvintele după care tânjea și de care se temea în același timp. „Înălțimea Voastră..."

Și așa, identitatea femeii i se dezvălui.

Mara Lowe.

Se trezi din leșin pe podeaua din biblioteca lui, ridicându-se în picioare într-o grabă nebună, o înjurătură obscenă răsunând în ceața albastră a zorilor.

Un pled scoțian verde cu negru îi căzu la picioare când se ridică, însă faptul că femeia îl acoperise cu o pătură după ce îl drogase în toiul nopții nu reprezenta nici o consolare. Și-o închipuia stând peste el în acel moment dintre cele mai vulnerabile și îi venea să urle de furie.

Îl drogase și plecase.

Din nou.

În urma acestui gând, îi veni altul.

Doamne, Dumnezeule, era în viață.

Nu o omorâse.

Simți o ușurare imensă în piept, luptându-se cu frustrarea și cu furia.

Nu era un ucigaș.

Își trecu o mână peste față ca să reducă încordarea datorată emoției și observă că ea nu plecase pur și simplu. Lăsase și un bilet, mâzgălit pe ziarul de ieri și prins cu un ac de păr pe pieptul lui, de parcă era un pachet care trebuia livrat prin poștă.

Scoase biletul din ac, știind că orice avea să-i spună, tot nu-i va potoli furia.

Sperasem să nu ajungem până aici, dar nu mă voi lăsa intimidată și nu mă voi lăsa forțată.

El rezistă tentației de a mototoli biletul și de a-l arunca în foc. Credea că *ea* fusese cea forțată? Când *el* fusese cel doborât pe podeaua propriului birou?

Oferta este un târg și nimic mai puțin. Când vei fi dispus să negociezi, te primesc cu plăcere la o discuție de la egal la egal.

Asta ar fi imposibil. Nu era destul de nebun să fie egalul ei.

Mă găsești pe Cursitor Street la nr. 9.

Îi lăsase adresa ei. Greșeală. Ar fi trebuit să fugă. Nu că n-ar fi prins-o; și-ar fi petrecut restul vieții urmărind-o dacă ea ar fi fugit.

Merita să-și obțină răzbunarea, la urma urmei. Și ea avea să i-o ofere.

Cine era această femeie nebună și curajoasă?

Mara Lowe. În viață. Găsită.

„Tare ca oțelul."

Gândul îi veni în minte, apoi un altul rapid, și se căută în cizmă, știind deja ce avea să găsească.

Scorpia își luase pumnalul.

Într-o oră, se spălase și deja era în drum spre Cursitor Street nr. 9, neștiind la ce să se aștepte. Era posibil ca femeia să fi fugit, la urma urmei; și, în timp ce se afunda din ce în ce mai mult pe străduțele din Holburn, se întreba dacă ea făcuse asta, lăsându-l să se ducă la adresa ucigașilor, care să termine treaba pe care o începuse ea cu o seară înainte.

Cartierul era mai puțin decât plăcut chiar și la șapte dimineața. Bețivi se adăposteau pe pragurile tavernelor dubioase, cu sticle goale căzute la întâmplare lângă ei, în vreme ce se dezmorțeau

din mahmureala matinală. O prostituată răvășită se împletica pe stradă, venind de pe o alee laterală, cu ochii injectați când se izbi de el. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, și el recunoscu privirea rătăcită.

– Ce naiba face un tip fățos ca tine pe aici?

„Urmărește fantome."

Ca un imbecil.

Prostituata pipăia totul, și o prinse când îi scotocea prin haină după portmoneu.

– N-ai noroc azi, drăguțo, îi zise el, scoțându-i mâna goală.

Ea nu ezită să se aplece spre el, iar el se îmbărbătă pentru a face față răsuflării ei acre.

– Aha, atunci facem și noi o trebușoară? N-am mai avut unu' de mărimea ta.

– Mulțumesc, răspunse el, ridicând-o și așezând-o într-o parte. Dar mă tem că am o întâlnire.

Când rânji, se văzu că avea doi dinți lipsă.

– Zi-mi, iubire, ești așa mare peste tot?

Alt bărbat ar fi ignorat întrebarea, dar Temple trăise mult timp pe străzile acestea și se simțea în largul lui cu târfele. Ani de zile, fuseseră singurele femei dispuse să-i țină companie – din fericire, nu fusese niciodată nevoit să aleagă unele așa... uzate ca asta.

Soarta o lovise îndeajuns pe biata femeie, un adevăr pe care Temple îl înțelegea mai bine ca majoritatea bărbaților. Nu merita dispreț pentru felul în care se descurca.

Îi făcu cu ochiul.

– N-am avut niciodată plângeri.

Ea chicoti.

– Oricând vrei, iubitule. Sunt un chilipir pe cinste.

El își înclină pălăria.

– N-o să uit asta. Și plecă pe Cursitor, numărând ușile până ajunse la numărul 9.

Clădirea nu se potrivea deloc în peisaj – mai curată ca altele din rând, cu glastre de flori la ferestre, pline de crizanteme în culori vii. Și, pe când stătea afară, uitându-se în sus la lespezile de piatră, știu că găsise locul. Și că ea nu fugise.

Dar de ce să locuiască aici, pe o stradă murdară din Holburn?

Ridică hotărât ciocănelul și bătu cu fermitate.

– Văd că n-o să fiu eu prima care să încerce marfa. El se întoarse pe stradă și-o văzu pe prostituată urmărindu-l cu privirea. Se apropie de el și-i aruncă o privire sugestivă. Te cunosc.

El se uită în altă parte.

– Ești Ducele Ucigaș.

El își îndreptă din nou atenția spre ușă, cuprins de frustrare. Nu putea scăpa niciodată de acea furie rece amestecată cu ceva și mai rău. Ceva mult mai devastator.

– Nu că mi-ar păsa, drăguțule. O fată ca mine nu poate fi prea năzuroasă.

Dar el percepu schimbarea din vocea ei. Era isteață. Devenise prudentă și făcea pe cunoscătoarea și pe egala lui. Amândoi trăiau în întuneric, la urma urmei, nu?

El nu o băgă în seamă, dar ea continuă:

– Ai un băiat pentru MacIntyre?

El se uită iar la ușă, apoi la femeia de pe stradă.

– Un băiat?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ești primul pe care-l știu. Nu vei fi nici ultimul. Așa merg lucrurile. Așa fac *bărbații*. Fetele trebuie să fie cu băgare de seamă zilele astea. Mai ales cu tipi ca tine în preajmă.

Femeia nu o întâlnise pe Mara Lowe, era evident.

Ușa se deschise, punând capăt predicii femeii, și dezvălui o tânără cu un chip de înger. Nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani și se uita la el cu ochii măriți de mirare.

Își duse mâna la pălărie.

– Bună dimineața. Am venit pentru Mara.

Fruntea fetei se încreți.

– Doamna MacIntyre, vreți să spuneți?

Ar fi trebuit să știe că nu avea să fie aici, că îl mințise. Spusese oare femeia asta ceva adevărat în viața ei?

– Nu vreau...

Nu apucă să-și termine propoziția, căci iadul alese acel moment pentru a se dezlănțui în casă.

O cacofonie de țipete izbucni dintr-o cameră pe care nu o vedea, și vreo șase siluete mici dădură năvală prin hol, gonite de un grup de făpturi mai mari, una dintre ele ducând... Era oare un picior de la o masă?

Trei dintre creaturile mai mici păreau să simtă sfârșitul iminent și făceau ce ar face orice ființă inteligentă într-o asemenea situație – fugeau spre ieșire. Făcură totuși o greșeală tactică, pentru că nu se gândiseră că Temple sau tânăra aveau să fie pe aproape, așa că, în loc să iasă direct în stradă, se treziră prinși ca mușteleîn larga plasă a unei fuste.

Cei trei copii țipară de frustrare. Fata de la ușă strigă îngrozită – cel puțin așa i se păru lui Temple –, dar reacția ei nu era deloc deplasată. Creatura cu piciorul de masă în mână exclamă triumfătoare, sări pe măsuța din hol, ridică bâta deasupra capului și se avântă în încăierare.

Preț de o clipă, Temple admiră curajul copilului și modul de-a se lupta.

Fata de la ușă nu avea nici o șansă. Fu doborâtă ca un plop, iar băieții o zbughiră din capcana de pânză, rostogolindu-se pe podea, dând din picioare, țipând și lovindu-se unii pe alții.

În momentul când din grămadă începură să se înalțe urlete, Temple își dădu seama că nu-l lăsa conștiința să se îndepărteze și să lase nebunia să continue în lipsa lui.

Dacă scăpau copiii aceștia, aveau să facă prăpăd în Londra.

El era singurul care-i putea stăpâni. Nu exista îndoială.

Fără să mai ceară voie, trecu peste prag și intră în casă. Ușa se închise în urma lui cu un zgomot puternic, tocmai când o ajuta pe fată să se ridice. După ce se asigură că nu avea nimic rupt, se întoarse la problema mai neliniștitoare de acolo... grămada de băieți ce se zvârcoleau în mijlocul holului.

Și apoi făcu ce făcea el mai bine.

Se avântă în luptă.

Îi trase pe băieți, unul câte unul, din grămadă și îi puse în picioare, luându-le din mâini și din buzunare săbiile de lemn, pungile cu pietre și alte arme improvizate, pentru ca apoi să-i elibereze și să-i facă să stea locului cu un ferm „Ajunge!", urmând a se întoarce să-l scoată pe un altul.

Îi luase pe ultimii doi băieți în brațe – unul cu piciorul de la masă și un altul foarte mic – și îi ridicase de la podea, când văzu ceva mic, roz și nemișcat.

Se aplecă, ținându-i în continuare în brațe pe cei doi băieți.

– Au... spuse cel cu piciorul de la masă, părând să nu-i pese că picioarele i se legănau cam la un metru de podea. Ea o să scape.

E oare o...

Purcelușul se trezi la viață cu un guițat asurzitor, alergă spre camera alăturată și îl luă pe Temple prin surprindere, făcându-l să sară îndărăt.

– Dumnezeule!

Și, pentru prima oară de când ciocănise la ușă, se făcu liniște în casa de pe Cursitor Street nr. 9. Se întoarse cu fața la băieți, care se uitau în sus la el cu ochii mari.

– Ce e?

Nici unul dintre ei nu răspunse, ci se uitară cu toții la conducătorul lor, care avea în continuare arma, dar, din fericire, nu părea dornic s-o folosească.

– Ai luat numele Domnului în deșert, zise el acuzator și totodată ușor admirativ.

– Purcelul tău m-a speriat.

Băiatul scutură din cap.

– Doamnei MacIntyre nu-i place să audă înjurături.

Din ce văzuse Temple, doamna MacIntyre ar face bine să se arate mai interesată de viețile băieților și mai puțin de modul în care vorbeau, dar se abținu să spună așa ceva.

– Bine atunci, zise el. Să nu-i spunem ce s-a întâmplat.

– Prea târziu, replică micuțul din cealaltă mână a lui, iar Temple se întoarse să se uite la băiat, care îi făcea semn să se uite undeva în spatele lui.

– Mă tem că deja am auzit totul.

Temple se întoarse la auzul vocii dulci și feminine. Și familiară. Îi lăsă jos pe băieți.

N-a fugit.

– Doamna MacIntyre, presupun?

Mara nu răspunse, ci doar se întoarse spre băieți.

– Ce v-am zis să nu o mai fugăriți pe Lavender?

– Nu am fugărit-o! strigară câțiva băieți în același timp.

– Era prada noastră! adăugă altul.

– Furată din comoara *noastră*! sublinie șeful bandei. Se uită la Mara. *O salvam!*

Fruntea lui Temple se încreți.

– Numele purcelușei e Lavender?

Femeia nu se uită la el, mutându-și atenția de la un băiat la altul, cu o expresie ce lui i se păru foarte cunoscută – o expresie pe care o văzuse de mii de ori pe fața guvernantei sale din copilărie. Dezamăgire.

– Daniel? Ce am spus? întrebă ea, uitându-se în jos la șeful bandei cândva vesele. Care-i regula?

Băiatul își feri privirea.

– Lavender nu e o comoară.

Ea își concentră atenția asupra băiatului din partea cealaltă a lui Temple.

– Și ce altceva? Matthew?

– Să n-o fugărim pe Lavender.

– Exact. Chiar dacă...? George?

George își târșâi picioarele.

– Chiar dacă ea începe urmărirea.

Mara încuviință din cap.

– Bine. Acum, că ne-am amintit toți regulile legate de Lavender, aranjați-vă puțin, vă rog, și puneți-vă deoparte armele. Este timpul pentru micul dejun.

Grupul de băieți fu traversat de o undă de ezitare, fiecare dintre cei vreo doisprezece privind în sus la Temple pentru o evaluare sinceră.

– Bărbăților, spuse Mara, reușind să le atragă atenția, cred că vorbesc corect englezește, nu?

Daniel ieși în față, cu bărbia lui mică ridicată în direcția lui Temple.

– Cine e el?

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui, îl asigură Mara.

Băieții păreau sceptici. „Deștepți băieți."

Matthew își înclină capul, măsurându-l pe Temple cu privirea.

– E foarte solid.

– Și puternic, precizează altul.

Daniel încuviință din cap, iar Temple își dădu seama că privirea băiatului se fixase pe cicatricea lui de pe obraz.

– A venit aici să ne ia cu el? La muncă?

Anii de practică îl opriră pe Temple să-și arate surprinderea provocată de această întrebare, cu o fracțiune de secundă înainte

să priceapă totul. Clădirea era un orfelinat. Se gândea că ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, însă orfelinatele îi evocau de obicei viziuni cu băieți amărâți care stăteau la cozi lungi pentru câte o strachină de terci aburind. Nu batalioane de războinici care zbierau în urmărirea unei scroafe.

– Sigur că nu. Nu vă ia nimeni.

Daniel își mută atenția spre ea.

– Și-atunci cine e?

Temple ridică dintr-o sprânceană, întrebându-se ce avea să răspundă ea la acea întrebare. Putea foarte bine să spună adevărul.

Ea întâlni privirea lui Temple, hotărâtă și sălbatică.

– A venit aici să-și pună în aplicare răzbunarea.

O duzină de guriță rămaseră căscate. Temple rezistă tentației de a face la fel ca ei. Daniel luă din nou cuvântul:

– Răzbunare pentru ce?

– Pentru o minciună pe care am spus-o.

O, Doamne, era neînfricată.

– Să minți e un păcat, preciză micul George.

Mara zâmbi slab, aproape în taină.

– Așa e, într-adevăr. Și, dacă mințiți, oameni ca acesta vor veni să vă pedepsească.

Și, într-o clipă, îl transformă iarăși într-un om rău. Temple se încruntă când văzu o cameră plină de ochi mari, rotunzi care se întorceau spre el. Apoi le vorbi:

– Așa că vedeți, băieți, am treabă cu doamna MacIntyre.

– N-a vrut să mintă, o apără George.

Temple era sigur că doamna MacIntyre voise cu tot dinadinsul să mintă, dar, când se uită la băiat, nu se putu abține și spuse:

– Și totuși, a făcut-o.

– Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Nu-i așa? O mare de fețe tinere se uitară la Mara.

Ceva îi scânteie în privire. Umor? Găsea situația amuzantă?

– Așa am făcut, Henry, și tocmai de aceea aș vrea să ajung la o înțelegere cu musafirul nostru.

Peste cadavrul lui. N-avea să fie nici un fel de înțelegere.

– Poate ar trebui să discutăm despre motiv, *doamnă MacIntyre*.

Ea înclină din cap, refuzând să se umilească.

– Poate, zise ea, părând a vrea să spună exact contrariul.

Pentru majoritatea băieților părea să fie de-ajuns. Dar Daniel își mijì ochii.

– Ar trebui să rămânem. Doar ca să fie în siguranță.

Și, pentru o clipă, Temple sesiză ceva ciudat de familiar la acel băiat.

Neîncredere.

Suspiciune.

Putere.

– Asta-i foarte drăguț din partea ta, Daniel, spuse Mara, și se apucă să-i conducă pe băieți printr-o ușă aflată pe o parte laterală a holului. Dar te asigur că voi fi în regulă.

Și așa o să se întâmple, Temple nu avea nici o îndoială.

Nici majoritatea băieților nu aveau vreo îndoială, se pare, căci se îndepărtară de parcă nici nu furaseră purcelul, nu-l urmăriseră, nu se luptaseră cu el și nu-l săltaseră în aer, nimic din toate astea – toți în afară de Daniel, care nu părea convins, dar se lăsă totuși alungat din încăpere, uitându-se peste umăr tot drumul, evaluându-l pe Temple cu ochi negri și serioși.

Trecuse mult timp de când îl înfruntase cineva cu atâta curaj.

Băiatul îi era loial Marei.

Temple era aproape impresionat, până își aminti că femeia în cauză era o diavoliță și că nu merita atâta loialitate.

Când Mara închise ușa cu hotărâre în urma cetei de băieți, el se răsuci spre ea pe un călcâi.

– Doamna *MacIntyre?*

Când auzi modul în care îi rosti el numele, își ațintì privirea către fata cu ochii mari, rămasă încremenită în ușă.

– Asta-i tot, Alice. Spune-i, te rog, bucătăresei că băieții sunt gata să ia micul dejun. Și să trimită ceai în salon pentru musafirul nostru.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar dacă aș fi genul care să bea ceai, te cunosc suficient cât să știu că nu trebuie să consum nimic din ce-mi oferi tu. Niciodată de acum încolo. Aruncă o privire spre Alice. Fără supărare, Alice.

Obrajii Marei se înroșiră. Bun. Ar trebui să se simtă stânjenită. Ar fi putut să-l omoare cu purtarea ei nesăbuită.

– Mulțumesc, Alice. Fata era în culmea fericirii că putea, în sfârșit, să iasă din cameră.

După ce plecă, Temple spuse:

– Doamna MacIntyre?

Ea îl înfruntă direct.

– Da.

– Ce i s-a întâmplat domnului MacIntyre?

– A fost un soldat ucis în acțiune, spuse ea simplu.

El ridică o sprânceană.

– Unde?

Ea își mijì ochii.

– Mulți oameni nu sunt atât de nepoliticoși să întrebe.

– Îmi lipsește buna-creștere.

Ea se uită urât la el.

– Bătălia de la Nsamankov, dacă trebuie să știi.

– Bravo. Destul de obscur cât să nu-i poată lua nimeni urma. Aruncă o privire în jur. Și destul de respectabil să te lase aici.

Ea schimbă subiectul.

– Nu te așteptam așa repede.

– N-a fost destul arsenic în whisky?

– Nu era arsenic, se răsti ea, apoi coborî tonul. Era laudanum.

– Deci recunoști că m-ai drogat.

Ea ezită.

– Da.

– Și confirmi că n-a fost prima oară? Ea nu-i răspunse, așa că adăugă: Prima dată când m-ai drogat și ai fugit.

Ea scoase un suspin de iritare înainte să vină spre el și să-l ia de braț, conducându-l în camera în care fugise purcelușul. Atingerea ei era fermă și întru câtva caldă, chiar prin stofa de lână a hainei, iar el își aminti o frântură din vis – degetele ei plimbându-se peste pata de ceară de pe mâneca lui.

Era tulburătoare.

Fără îndoială pentru că reprezenta un pericol pentru viața lui. Atât la propriu, cât și la figurat.

Ea închise ușa, rămânând cu el într-un salon curat, fără pretenții. În soba mică de fier din colțul opus al camerei, focul ce ardea vesel îl încălzea pe purcelul care scăpase la mustață de la o moarte sigură cu doar câteva minute mai devreme, iar acum părea să doarmă. Pe o pernă.

Femeia avea un purcel pe pernă. Numit Lavender.

Dacă nu și-ar fi petrecut ultimele câteva ore de conștiență într-o stare de stupoare, ar fi crezut că animalul era o ciudățenie. În schimb, se întoarse cu fața la stăpâna purcelului, care era lipită de ușa camerei.

– Nu am *fugit*, explică ea. Ți-am lăsat adresa mea. Practic... nu. *Chiar* te-am invitat să vii după mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Ce generos din partea ta!

– Nu ai fost așa furios... începu ea.

El nu se putu abține să n-o întrerupă:

– Crezi că, lăsându-mă inconștient pe podeaua bibliotecii mele, mi-ai domolit furia?

– Te-am învelit cu o pătură, se apără ea.

– Da' prost mai sunt! Sigur, asta rezolvă totul.

Ea oftă, și privirea ei ciudată și fascinantă o întâlni pe a lui.

– N-am vrut ca lucrurile să iasă așa.

– De aia ai împachetat o doză mai mare de laudanum pentru vizita la mine acasă.

– Păi, ești un pic mai mare decât majoritatea bărbaților – trebuia să am la mine o doză mai zdravănă. Și tu mi-ai luat cuțitul.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Limba ta ascuțită nu mi te va face mai dragă.

Ea îi imită expresia.

– Păcat, am făcut așa o treabă bună înainte.

Lui îi veni să râdă, dar se abținu. El nu avea de gând să se lase distrat de ea.

Era toxică. Iar asta nu era amuzant.

– Nu neg că merit un strop din furia ta, dar nu voi face uz de forță, continuă Mara.

– Asta e a doua oară când aud replica asta. Trebuie oare să-ți aduc aminte că, pe durata întâlnirilor noastre, doar unul din noi l-a drogat pe celălalt? De două ori?

Roșeața îi cuprinse obrajii. Se simțea vinovată? Imposibil.

– Cu toate astea, pare o descriere potrivită a felului în care te-ai fi putut purta cu mine, domnul meu.

El nu voia să-i mai spună așa. Ura formula asta de adresare... fiorii pe care i-i trimitea pe șira spinării, amintindu-i de toți anii

în care tânjise după ea. Anii în care nu se putuse bucura de ea, deși era a lui de drept.

Chiar dacă o merita.

Bineînțeles că nu știuse asta.

Nu o omorâse.

Conștientizarea acestui fapt rămânea un șoc.

Nu avusese habar. În toți acei ani... trăise cu gândul că putea să fie un ucigaș. În toți acei ani.

Ea i-i răpise.

Îl năpădi un val de furie, fierbinte și stânjenitoare. Răzbunarea nu fusese niciodată hrană pentru el, iar acum, deși se împotrivea, îi simțea gustul amărui pe limbă.

Își îndreptă atenția spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Ochii ei se măriră.

– Poftim?

– Cu doisprezece ani în urmă, la Whitefawn. În ajunul nunții tale. Ce s-a întâmplat?

Ea ezită.

– Nu-ți aduci aminte?

– Eram foarte drogat. Așa că nu, chiar nu-mi amintesc.

Nu că n-ar fi încercat. Rulase filmul acelei seri de multe ori în cap, de sute, de mii de ori. Își amintea că băuse whisky. Că dorise o femeie. Să ajungă la una. Nu-i venea în minte fața ei, dar își amintea niște ochi ciudați, bucle arămii, forme armonioase și un râs pe jumătate inocent, pe jumătate păcătos.

Și acei ochi. Nimeni nu putea să uite acei ochi.

– Îmi aduc aminte că erai cu mine.

Ea încuviință din cap și roși din nou.

El știuse. Era unul dintre lucrurile de care nu se îndoise niciodată. Era tânăr și băuse mult, și nu întâlnise niciodată o femeie pe care să n-o poată seduce. Sigur că fusese cu ea.

Și, deodată, vru să știe totul. Se apropie mai mult, observând cum ea se încordează și se lipește din nou de ușă.

– Și, înainte să mă tragi pe sfoară – înainte să-ți înscenezi moartea și să fugi ca o lașă –, eram singuri?

Ea își înghiți nodul din gât, iar el nu se putu abține să-i urmărească mușchii gâtului, observând cum aceștia îi trădau emoția. Vinovăția.

– Da.

Îl luase prin surprindere cu adevărul. Din nou.

Ea se uită în jos, la fustele ei. Și le netezi. El observă că nu purta mănuși – la fel ca în seara precedentă. Dar acum, în lumina zilei, văzu că mâinile ei păreau muncite: unghii scurte, curate; pielea bronzată; și o cicatrice abia vizibilă pe mâna ei stângă, destul de palidă ca să se fi vindecat de mult.

Nu-i plăcea cicatricea aceea. Și nu-i plăcea că o observase.

– Cât timp?

– Nu mult.

El scoase un râs lipsit de veselie.

– Suficient de mult.

Ea îl privi cu ochii mari și plini de... ceva.

– Suficient de mult pentru ce?

– Destul de mult pentru a reuși să mă faci neputincios.

Ea expiră lung, iar el știu că ascunsese ceva de el. O studie un moment, dorindu-și să fie în ring. Acolo vedea vulnerabilitățile adversarilor, clare și evidente. Acolo știa unde să lovească.

Aici, în clădirea asta ciudată, în lupta asta stranie cu femeia stranie din fața lui, lucrurile nu mai erau la fel de ușoare.

– Spune-mi un lucru. Știai cine sunt?

Dintr-un anumit motiv, conta. Privirea ei o întâlni pe a lui, și ochii îi păreau sinceri de această dată.

– Nu.

Sigur că nu știuse. Deci ce făcuse? Ce se întâmplase în dormitorul frumos și galben cu atâția ani în urmă?

„La naiba!"

El înțelegea luptele destul cât să știe că ea nu o să-i spună. Și înțelegea suficient cât să știe că, dacă își arăta interesul, ea avea să dețină puterea.

Și al naibii să fie dacă o să-i ofere mai multă putere.

Ziua de azi era a lui. Schimbă tactica.

– N-ar fi trebuit să te întorci. Dar, fiindcă ai făcut-o, greșeala ta e răsplata mea. Și lumea va afla adevărul despre noi doi.

Mara nu fusese în viața ei așa recunoscătoare cuiva cum se simți în momentul când el schimbă subiectul conversației și trecu de la noaptea aceea de demult la situația din prezent. Aici îi putea face față. Acum. Cu furie.

Dar, în momentul în care prezentul fusese încețoșat de trecut, își pierduse curajul, neștiind cum să reacționeze la bruta aia de bărbat și la anii ce trecuseră de când îl văzuse ultima dată.

Alungă acest gând și se concentră asupra a ceea ce aveau de vorbit acum.

– Atunci ești gata să negociezi? Prefăcându-se a nu fi copleșită de el, se întoarse la birou. Se așeză. Redactez scrisoarea pentru *News* astăzi dacă ești dispus să ștergi acele datorii.

El râse.

– Doar nu ți-ai imaginat că va fi așa ușor.

– N-aș spune ușor. Nu avea să fie ușor. Concepuse acea scrisoare de o sută de ori în minte. De vreo douăsprezece ori pe hârtie. De ani buni. Și niciodată nu fusese mai ușor. Aș spune totuși că-mi imaginam să meargă repede. Probabil asta contează.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Am așteptat doisprezece ani pentru asta. Nici ușurința, nici rapiditatea nu sunt importante.

– Atunci ce e important? întrebă ea, deși știa răspunsul.

– Pedeapsa.

Ea râse încet, încercând să ascundă faptul că vorbele lui o descumpăneau.

– Și ce ai de gând să faci? Să mă plimbi peste tot pe străzi? Unsă cu smoală și cu pene lipite pe mine?

– Imaginea nu mi se pare cu totul neplăcută. Apoi zâmbi, iar ea își imagină că zâmbise la fel de o sută de ori în clubul lui. În ringul lui. Chiar intenționez să te etalez prin toată Londra. Dar nu unsă cu smoală și cu pene.

Ea ridică din sprâncene.

– Dar cum atunci?

– Vopsită. Și dichisită.

Mara scutură din cap.

– Oamenii n-o să mă accepte.

– Nu ca pe bogata moștenitoare de odinioară, nu.

Abia o acceptaseră atunci. Era o amenințare pentru tot ce reprezentau ei. Pentru tot ce aveau. Fiica tânără și frumoasă a unui om bogat și muncitor. O fi fost suficient de bogată, dar nu fusese niciodată îndeajuns de bună pentru ei.

– Nu mă vor primi printre ei.

– Vor trebui să facă exact ce le spun. Vezi tu, sunt duce. Dacă îmi amintesc bine, ducii ucigași nu sunt în grațiile bătrânelor din înalta societate, dar cei ca noi, care nu au comis crime, sunt, de obicei, bine primiți. Se aplecă mai aproape de ea. Doamnelor le place titlul de duce.

Cuvintele erau mai mult șuierate decât rostite, și Mara rezistă impulsului de a-și atinge pielea expusă a gâtului pentru a le alunga și totodată a le ține acolo.

– Și tu ești a mea, și pot să fac ce vreau cu tine.

Sprâncenele ei se îmbinară ca reacție la aceste cuvinte. La felul în care se împrăștiau prin ea, pasionale și amenințătoare.

– Și asta ce înseamnă, mai exact?

– Mai exact, orice doresc.

Ea încremeni.

– Nu voi fi amanta ta.

– În primul rând, nu ești în poziția de-a emite asemenea pretenții. Și, în al doilea rând, nu-mi amintesc să mă fi oferit să te posed.

Ea roși de stânjeneală.

– Atunci cum ai de gând să le spui?

El ridică din umeri, iar ea simți în acel moment că-l urăște.

– N-am încredere să te las în preajma mea când dorm... Dar ei nu trebuie să știe asta.

Cuvintele lui o străfulgerau.

– Amantă doar cu numele?

El veni mai aproape, destul de aproape cât să-i simtă căldura.

– Doisprezece ani de mințit în detrimentul meu au făcut din tine o actriță convingătoare. E timpul să-ți folosești toată experiența la mințit în beneficiul meu. După bunul meu plac.

Ea își îndreptă umerii și își ridică fața pentru a-i întâlni privirea. Era atât de aproape – atât de aproape, încât într-un alt loc, în alt moment, o altă femeie s-ar fi putut înălța pe vârfuri pentru a-și lipi buzele de ale lui.

De unde a venit acest gând?

Nu-și dorea câtuși de puțin să îl sărute pe acest bărbat.

El nu era de sărutat. Nu *mai* era.

Ea își mușcă buzele.

– Deci vrei să mă distrugi.

– Tu mi-ai distrus viața, zise el, cu nepăsare. Consider că așa e drept. Tu nu?

Fusese distrusă vreme de doisprezece ani – din clipa în care mânjise așternutul cu sânge și fugise din acea cameră.

Fusese distrusă dinainte.

Dar o ascunsese bine, și avea acum o casă plină de băieți cărora să le poarte de grijă. Poate că distrugerea fusese din vina lui. Poate și a ei. Dar a naibii să fie dacă avea s-o distrugă și pe MacIntyre, și refugiul pe care îl construise pentru acești băieți.

– Acum trebuie să plec. O iau de la capăt.

– Ai mai făcut-o și înainte, zise el.

La fel ca el.

Răzbunarea era frumoasă, nu?

Ea își scoase pieptul înainte.

– Bine, accept. Pentru o fracțiune de secundă, el făcu ochii mari, iar ea se delectă cu expresia lui uimită. Era evident că-i subestimase puterea și țelul urmărit. Dar cu o condiție.

Spune-l!

Gândul îi veni de nicăieri.

Spune-i că în datorie sunt incluse toate fondurile orfelinatului.

Mara îi întâlni privirea. Rece. Neînduplecată. Nepăsătoare. Ca ochii taților băieților.

Spune-i că prin ceea ce face îi pune în pericol pe băieți.

– Nu văd de ce ar trebui să-ți permit să pui condiții, spuse el.

– Pentru că nu ai de ales. Am dispărut o dată. Pot s-o fac din nou.

El o studie un moment lung. Amenințarea plutea între ei, privirea întunecându-i-se de iritare. De ceva mai rău. Ceva ce aducea a ură. Și poate chiar ar trebui s-o urască. Îl modelase cu îndemânarea unui sculptor, nu din marmură, ci din carne și oase, și furie.

– Dacă fugi, o să te găsesc. Și nu am de gând să iau prizonieri.

Promisiunea lui era încărcată de furie și de adevăr.

Nimic nu-l putea opri să-şi împlinească răzbunarea. Ea era în pericol, alături de tot ce iubea.

Dar nu avea să-i pună pe băieţi în primejdie.

Se aruncă în luptă, gândindu-se deja la următorii paşi pe care o să-i facă... Cum avea să-i apere pe băieţi, casa şi moştenirea ei dacă el se ţinea de cuvânt. Îşi scoase pieptul înainte şi se aruncă în încăierare.

– Dacă mă tratezi ca pe o târfă, mă şi plăteşti ca atare.

Cuvintele ei îl durură. Ea o vedea, o lovitură bine plasată şi apoi dispărea, de parcă erau în ringul unde domnea el. Cum el nu ripostă, ea îi mai trase un pumn.

– Voi face tot ce-mi ceri. Oricum mi-o ceri. Voi juca jocul tău prostesc până te hotărăşti să mă arăţi lumii. Până decizi să mă trimiţi să-mi fac bagajele. Şi atunci, voi pleca.

– Pentru datoria fratelui tău.

– Pentru orice vreau.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet chinuit, iar Mara se gândi că, în alt loc, în alt timp, fiind altă femeie, poate i-ar fi plăcut să-i aducă un zâmbet pe buze.

Dar acum, ura până şi ideea.

– Nu te meritã.

– Nu-i treaba ta.

– De ce? Un fel de dragoste de soră? Ochii i se întunecară, şi ea îl lăsă să creadă asta. Orice, numai să-l ţină departe de orfelinat. Asta-i o faţă care are mare nevoie de un pumn.

Răzbunare.

– Şi tot n-ai să te baţi cu el, zise ea, simţindu-se mai furioasă decât şi-ar fi imaginat. Ţi-e teamă să-i dai o şansă?

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu muşcă momeala.

– Nu m-a întrecut nimeni niciodată.

Ea zâmbi.

– Nu te-am întrecut eu ieri-seară?

El încremeni la auzul acelor cuvinte, apoi îşi ridică privirea. Ea văzu şocul în ochii lui negri, care se măriră doar pentru o clipă. Rezistă ispitei de a rânji pentru victoria ei.

– Te umfli în pene că m-ai drogat?

Ea scutură din cap.

– Mă umflu în pene că te-am *doborât*. Ăsta-i scopul, nu? Îmi datorezi bani.

– În *ring*, domnişoară Lowe. Acolo contează.

Şi atunci ea zâmbi, ştiind că asta avea să-l enerveze. *Sperând* să-l enerveze.

– Chestie de semantică. Ţi-e jenă că te-am bătut cu dibăcie.

– Cu ajutorul unei cantităţi de narcotice care ar fi doborât un bou.

– Aiureli. Poate un cal. Dar nu un bou. Şi îţi e jenă. Eu lucrez cu băieţi, domnul meu. Trebuie să-ţi amintesc că ştiu pe cineva care e stânjenit când mă văd cu unul?

Privirea lui se întunecă, devenind din nou serioasă, şi se aplecă spre ea, mai aproape. Destul de aproape cât s-o domine, la peste un metru şi optzeci ai lui de muşchi şi oase, putere şi energie, cicatrici şi tendoane. Mirosea a cuişoare şi a cimbru.

Nu că ea ar fi remarcat.

Apoi îi şopti, aşa aproape de urechea ei, că ea mai mult simţi cuvintele decât le auzi, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării.

– Eu nu sunt băiat.

Asta măcar era adevărat.

Ea deschise gura să răspundă, dar cuvintele nu ieşiră de pe buze.

Era rândul lui să zâmbească.

– Dacă vrei să mă dobori, domnişoară Lowe, te încurajez să mă întâlneşti în ring.

– Ar trebui să mă plăteşti pentru asta.

– Şi dacă nu sunt de acord? Atunci ce? Nu ai de ales.

Adevărat.

– Dar nici nimic de pierdut.

Minciună.

– Prostii, zise el. E întotdeauna ceva de pierdut. Te asigur. Voi afla eu ce anume.

O prinsese în capcană. Nu putea să fugă. Nu fără să se încredinţeze că băieţii erau în siguranţă. Nu fără să pună la adăpost banii pe care îi pierduse Kit.

Întâlni privirea întunecată a lui Temple, chiar când părea să-i citească gândurile.

– Ai putea să fugi, îi șopti el. Dar o să te găsesc. Și n-o să-ți placă deloc ce are să se întâmple atunci.

Să-l ia naiba!

Nu avea să fie de acord.

Îi venea să țipe. Era la un pas de-a face asta, când el spuse:

– N-ai fi prima femeie pe care o plătesc să-mi facă pe plac...

O viziune îi trecu rapid prin fața ochilor – brațe și picioare în cearșafuri albe, scrobite, păr și ochi negri și mai mulți mușchi decât ar trebui să aibă un bărbat.

– Dar te asigur, domnișoară Lowe, că vei fi ultima.

Cuvintele plutiră în spațiul dintre ei, și îi luă un moment să se concentreze asupra lor. Să-și dea seama că el fusese de acord. Că orfelinatul avea să fie salvat.

Prețul era distrugerea ei. A vieții sale. A viitorului ei.

Dar orfelinatul avea să fie salvat.

O cuprinse ușurarea pentru o clipă, întreruptă de promisiunea lui, făcută cu voce joasă.

– Începem diseară.

Capitolul 4

– Cine poate să-mi spună ce i s-a întâmplat lui Napoleon după bătălia de la Waterloo?

O mare de mâini se ridicară în sala de clasă bine dotată a Căminului MacIntyre pentru Băieți. Daniel nu așteptă să fie desemnat.

– A murit!

Mara alese să ignore privirea încântată pe care i-o arunca tânărul în vreme ce vorbea despre moartea lui Napoleon.

– Da, a murit, într-adevăr. Dar mă interesează ce s-a întâmplat un pic înainte de asta.

Daniel se gândi o clipă, apoi spuse:

– A fugit de Wellington plângând și tânguindu-se... Și a murit!

Mara scutură din cap.

– Nu chiar așa, nu. Matthew?

– Și-a dus calul într-un șanț săpat de francezi... Și a murit!

Buzele ei tremurară.

– Din păcate, nu. Alese una dintre mâinile îndreptate spre tavan. Charles?

Charles se gândi ce opțiuni avea, apoi alese:

– S-a împușcat în picior, s-a făcut verde și a căzut, iar *apoi* a murit?

Mara nu-și mai putu reține zâmbetul.

– Știți, domnilor, nu sunt sigură că sunt o profesoară prea bună.

Mâinile coborâră, și un mormăit colectiv se auzi în încăpere, căci băieții știau că îi aștepta o oră de istorie în plus în acea zi. Fură salvați când bătu cineva la ușă, și silueta lui Alice se profilă în prag.

– Scuzați-mă, doamnă MacIntyre.

Mara coborî tonul.

– Da, ce e?

– E... Alice deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. E... cineva aici care vrea să vă vadă.

Temple.

Se întorsese.

Mara se uită la ceasul din colțul camerei. Îi spusese că *diseară*. Întrucât *ziua* nu se terminase, nu putea decât să presupună că era un ticălos și un escroc. Și avea de gând să i-o spună întocmai.

Imediat ce inima înceta să-i bată nebunește.

Aerul părea să iasă din cameră în vreme ce se uita la mulțimea de fețișoare din jurul ei și își dădea seama că nu era pregătită să spună lumii adevărul. Nu era gata să fie din nou Mara Lowe.

Dorea să rămână doamna MacIntyre, născută nu se știe unde, venită de nu se știe unde, acum profesoara unui grup pestriț de băieți. Doamna MacIntyre avea un scop. Doamna MacIntyre avea un sens. Doamna MacIntyre era vie.

Mara nu avea nimic.

Nimic în afară de adevăr.

Făcu un efort să se miște, să se strecoare printre băieți pentru a ajunge la Alice. Pentru a-l înfrunta pe bărbatul care se întorsese la casa ei, fără îndoială cu un plan prin care să le schimbe amândurora viețile. Când fu la ușă, se întoarse spre elevii ei.

– Dacă mă... *Nu.* Își drese glasul. Încercă din nou. *Când* mă întorc, aștept să aud ce i s-a întâmplat lui Napoleon.

Mormăitul lor colectiv se auzi din nou când închise ușa, trântind-o.

Alice părea să știe că nu trebuia să spună nimic în timp ce străbăteau coridoarele înguste și întunecoase. Mara aprecia intuiția tinerei institutoare – nu era sigură că ar reuși să poarte o conversație cu inima bubuindu-i în piept și cu gândurile învălmășite.

El era acolo. Jos. Judecător, juriu și călău, toate în același timp.

Ea coborî scările încet, știind că nu avea să scape niciodată de trecut și că nu-și putea evita viitorul.

Ușa micului birou unde vorbiseră de dimineață era întredeschisă, iar Marei îi trecu dintr-odată prin minte că fanta de cinci centimetri între ușă și cadru era un lucru ciudat – care provoca încântare sau groază, în funcție de situație.

Ignoră faptul că, în acest moment, le provoca pe ambele.

El nu era deloc încântător; era de-a dreptul îngrozitor.

Mara trase adânc aer în piept, dorind să nu-i mai bată inima așa tare, și o lăsă pe Alice să se retragă, cu un zâmbet cam forțat – tot ce reușea în astfel de împrejurări –, înainte să deschidă ușa și să se trezească în fața bărbatului din cameră.

– L-ai văzut.

Ea păși înăuntru și închise ușa cu fermitate.

– Ce cauți aici?

Fratele ei îi ieși în întâmpinare.

– Dar tu ce faci de te apropii de omul ăla?

– Eu am întrebat prima, zise ea, ajungând la el, în mijlocul camerei, din doi pași mărunți. Am convenit să nu mai vii niciodată aici. Trebuia să-mi trimiți un bilet. Așa se întâlniseră în ultimii doisprezece ani. Niciodată în această casă sau în alt loc unde putea fi recunoscută.

– Am convenit și că n-o să-i spui niciodată omului ăstuia că ești în viață și că trăiești chiar sub nasul lui.

– Are un nume, Kit.

– Nu unul pe care să-l folosească.

– Dar are și unul pe care îl folosește.

Temple. Nu era greu să se gândească la el în acest fel. Mare cât un templu și la fel de neclintit.

Fusese oare mereu la fel de nesimțitor? Nu-l cunoscuse când erau foarte tineri, dar reputația i-o lua înainte – nimeni nu-l numise vreodată detașat. Un berbant, un șmecher, un ticălos, desigur. Dar niciodată rece. Niciodată furios.

Ea îl făcuse așa.

Kit își trecu o mână prin buclele castanii deja răvășite, iar Mara îl văzu cât era de obosit. Cu doi ani mai mic, fratele ei fusese plin de viață în copilărie, dornic de aventuri și mereu cu un plan în minte.

Și apoi ea fugise, distrugându-l pe Temple și lăsându-l pe Kit să strângă cioburile acelei seri insuportabile. Și se schimbase. Își trimiseseră scrisori în taină ani de zile, până când ea apăruse din nou, ascunsă, dar la vedere, doamna MacIntyre, văduvă și proprietăreasă a Căminului MacIntyre pentru Băieți.

Dar el fusese altfel. Mai rece. Mai aspru.

Nu vorbea niciodată despre viața pe care i-o lăsase ea de trăit. Despre omul cu care îl lăsase.

Și apoi plecase și îi pierduse toți banii.

Ea îi observă umerii încovoiați, obrajii scobiți și mizeria de pe cizmele lui negre, de obicei imaculate, și își dădu seama că măcar el înțelegea în ce situație grea erau amândoi. Necazul *ei*. Scoase un oftat scurt.

– Kit...

– Aș vrea să nu-mi mai spui așa, se răsti el. Nu mai sunt un băiețel.

– Știu, fu tot ce îi veni în minte să spună.

– N-ar fi trebuit să te duci să-l vezi. Știi cum i se zice?

Ea ridică din sprâncene.

– I se spune așa din cauza mea.

– Asta nu înseamnă că n-a ajuns să-și merite porecla. Nu vreau să te mai știu în preajma lui.

Prea târziu.

– Nu vrei? zise ea, devenind brusc iritată. N-ai de ales. Omul are toți banii noștri și toate cărțile noastre. Și am făcut tot ce pot să salvez căminul.

Kit se uită chiorâș la sora lui.

– Întotdeauna e vorba despre cămin. Despre băieți.

Sigur că da. Ei erau partea importantă. Ei erau ceva ce făcuse bine. Erau partea bună din ea.

Dar nu avea rost să se certe cu Kit.

– Cum ai știut că a fost aici?

El își mijì ochii la ea.

– Crezi că sunt prost? Am plătit-o bine pe târfa de pe stradă să îți poarte de grijă.

– Să îmi poarte de grijă? Sau să nu mă piardă din ochi?

– Ea l-a văzut pe Ducele Ucigaș. Mi-a trimis vorbă.

O cuprinse furia la gândul că fratele ei o spiona.

– N-am nevoie de protecție.

– Ba ai. Ai avut întotdeauna.

Ea își mușcă limba să nu-i răspundă – că se confruntase cu mai mulți demoni decât el, ani în șir. Singură. Reveni la ce discutau.

– Ki... se opri. Reformulă. Christopher, m-am dus la el pentru că aveam amândoi nevoie de asta. Tu... Ezită, neștiind prea bine cum să-i spună. Desfăcându-și larg brațele, încercă din nou. Ai pierdut *totul*.

Christopher își trecu degetele prin păr încă o dată, cu o mișcare violentă și neliniștitoare.

– Crezi că nu știu *asta*? Doamne, Mara! Ridicase tonul, și ea deveni imediat profund conștientă de locul în care erau – de numele pe care îl folosise. Se uită înspre ușă, primind confirmarea că era închisă.

Lui nu-i păsa.

– Sigur că o știu! Am pierdut tot ce mi-a lăsat el.

Și tot ce era al ei. Agonisit împreună și prostește încredințat lui. Dar totul nu era nimic în comparație cu fondurile puse deoparte pentru orfelinat. Fiecare bănuț pe care oamenii îl lăsaseră fiilor lor.

Îi spusese că banca lui o să protejeze fondurile. Poate chiar să le sporească. Dar ea era femeie și nu avea nici o dovadă a căsătoriei sau a morții soțului ei, așa că fratele ei făcuse depozitele.

Fratele ei, care nu putea să se lase de jocurile de noroc.

O cuprinse mânia, deși ar fi vrut să nu se întâmple așa. Deși își dorea să aibă iar șaisprezece ani, să fie în stare să-și aline fratele

mai mic, mai drăguț și mai blând, fără să-l urască pe bărbatul care devenise. Fără să-i critice greșelile.

– Tu nu știi cum a fost să trăiești în umbra lui, zise el.

Tatăl lor. Omul care îi pusese, fără să știe, pe această cale. Bogat Precum Cresus și niciodată mulțumit. Voia mereu mai mult. Întotdeauna ce era mai bine. Își dorise un fiu mai deștept, mai îndrăzneț, mai curajos și mai înțelept.

Își dorise fiica ducesă.

Și nu primise nici una, nici alta.

Kit râse cu amărăciune.

– Fără îndoială, ne urmărește acum de pe cornișa lui din iad, groaznic de dezamăgit.

Ea ridică un umăr dintr-o mișcare scurtă.

– Nu îi mai aparținem.

Privirea fratelui o întâlni pe a ei.

– Ba sigur că da. Fără el, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu n-ai fi fugit. Eu n-aș fi jucat cărți. Și n-aș fi pierdut atâta. El ridică un braț lung și arătă înspre stradă. Tu n-ai trăi printre copii oropsiți și târfe... Se opri. Trase o gură de aer. De ce te-ai dus la el?

– Lui îi suntem datori.

Kit își mijì ochii.

– Ce a spus?

Ea ezită. Nu avea să-i placă.

– Cu ce ai fost de acord? stărui el. Ea îi simți iritarea din voce. Frustrarea.

– Tu ce crezi?

– Te-ai vândut.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu.

– I-am spus că o să mă arăt în lume. O să mă întorc în societate.

El se gândi la cuvintele ei și, pentru un moment, ea crezu că el avea să protesteze. Dar uitase că bărbații disperați deveneau mercantili.

– Și eu îmi primesc banii înapoi?

Ea auzi pronumele. Le ura.

– Nu sunt numai banii tăi.

El își râse de ea.

– Tu ai avut ceva mărunt.

–Era de-ajuns pentru orfelinat timp de un an. Poate mai mult.

–Am o groază de lucruri pentru care să-mi fac griji, Mara. N-am de gând să mă îngrijorez și pentru plozii ăștia.

–Sunt copii! Se bizuie pe mine în toate!

El oftă, fiind evident că terminase cu ea.

–Ai primit înapoi banii mei sau nu?

Lui nu-i păsa că ea putea să piardă totul. Viața pe care și-o făcuse. Locul acesta unde era în siguranță. Dat fiind scopul ei. Nu-i păsa, din moment ce primea banii înapoi.

Așa că ea făcu lucrul la care se pricepea.

Minți.

–Nu.

Furia se citi pe fața lui frumoasă.

–Ai făcut un pact cu diavolul și n-ai obținut nimic în schimb? La ce ești bună? Ce rost au toate astea? Buzele îi zvăcneau de iritare în timp ce măsura odaia cu pasul. Ai stricat totul!

Ea își mijì ochii la fratele ei.

–Am făcut ce trebuia să fac. Temple nu se va bate cu tine, Kit. Acum, cel puțin, te va lăsa în pace.

Kit se întoarse și aruncă un scaun din drumul său, acesta izbindu-se de perete și sfărâmându-se în zeci de bucăți. Mara se liniști.

Furia îi era familiară.

În toate sensurile cuvântului.

Se duse în spatele biroului, proptindu-și degetele pe tăblie pentru a-și ascunde tremurul mâinilor.

Pierdea controlul asupra situației.

Probabil o merita. Poate așa li se întâmpla femeilor care încercau să-și ia soarta în propriile mâini. Atâta făcuse, își schimbase viitorul. Își schimbase viața pe care o trăise doisprezece ani.

Dar acum poate sosise timpul să-l lase pe Kit să și-o trăiască pe a lui.

–Ăsta e târgul pe care l-am făcut. Singura ta șansă la onoare este să mă învoiesc eu să recunosc ce am făcut. L-am adus pe om în camera mea. L-am drogat. Am mânjit cu sânge afurisitele alea de cearșafuri. Scutură din cap. *Am* fugit. *Eu* sunt cea care cere iertare. *Eu* sunt cea care poate să-i ofere răsplată. Și el știe.

–Și cu mine cum rămâne?

–Nu e interesat de tine.

Christopher se duse la fereastră și se uită afară la după-amiaza rece de noiembrie. Rămase tăcut mai mult timp înainte să șoptească:

–Ar trebui să fie. Nu știe ce aș putea să fac.

Soarele care apunea îi preschimba buclele castanii în aur curat, iar Mara își aminti o după-amiază de demult, în casa copilăriei lor în Bristol, când Kit râdea și alerga pe malul unui mic iaz de lângă casa lor, trăgând după el o bărcuță de jucărie.

Se împiedicase de rădăcina unui copac și căzuse, scăpând din mână sfoara de care era legată barca, iar vântul puternic o purtase în mijlocul iazului, unde se răsturnase imediat și se scufundase.

Fuseseră bătuți pentru pozna lor și trimiși la culcare fără să ia cina – Kit, pentru că nu considerase de cuviință să salveze bărcuța care îl costase bani buni pe tatăl lor, iar Mara, pentru că avusese tupeul de a-i aminti tatei că nici unul dintre copiii lui nu știa să înoate.

Nu fusese prima oară când Kit avusese ghinion și nici prima când ea încercase să-l apere de disprețul tatălui lor.

La fel cum nu fusese nici ultima.

Dar astăzi nu îl mai proteja. Azi proteja ceva mult mai important. Și nu avea încredere în el să facă parte din planul ei.

–Nu te mai gândi asta.

–Și dacă nu vreau?

Ea deschise ușa camerei cu o mișcare rapidă, indicându-i astfel că terminase conversația cu el.

–Nu ai de ales.

El se întoarse s-o înfrunte, dar, pentru un moment, lumina îi juca feste. Pentru o clipă, ea arătă ca tatăl lor.

–Tu în mâinile Ducelui Ucigaș? El și clubul lui mi-au luat tot ce am. Trebuie oare să îngădui așa ceva? Dar cu banii mei cum rămâne?

Nu cu *tine*. Nu cu *sora mea*.

Omisiunea n-ar fi trebuit s-o surprindă, dar totuși o miră. Însă nu-și arătă surprinderea, ci doar își ridică bărbia.

–Banii nu sunt totul.

–Vai, Mara! zise el, părând mai matur și mai înțelept decât îl văzuse ea vreodată. Bineînțeles că sunt.

Lecția învățată de la tatăl lor li se întipărise bine în minte.

El îi întâlni privirea.

– Nu am scăpat de asta. Și, din câte se pare, nici tu.

Adevărul, în sfârșit.

Câteva ore mai târziu, Lavender stătea pe o perniță la picioarele ei, iar Mara se străduia să se concentreze asupra lucrului ei, când în micul birou intră Lydia Baker și îi spuse:

– M-am săturat să mă prefac că nu am observat.

Mara încercă să pară surprinsă, întorcându-și ochii măriți în direcția prietenei sale.

– Poftim?

– Să nu te faci că m-ai înțeles greșit, zise Lydia, așezându-se pe un scăunel de lemn în partea cealaltă a mesei de scris a Marei și bătându-se în poală ca să-i atragă atenția lui Lavender. Purcelușa își ridică fața, se uită la femeie și se hotărî să rămână pe pernița ei. Purcelul ăsta nu arată ca mine.

Mara profită de schimbarea subiectului.

– Purcelușa asta și-a petrecut jumătate de dimineață fugind de vreo zece băieți. Din nou.

– Mai bine decât de un fermier cu o secure.

Lydia își mijì ochii la animăluț.

Lavender oftă.

Mara râse.

Lydia își îndreptă iar atenția spre Mara.

– Vreme de șapte ani am lucrat cot la cot și nu te-am întrebat niciodată de trecutul tău.

Mara se rezemă în scaun.

– Un lucru pentru care îți sunt recunoscătoare.

Lydia ridică dintr-o sprânceană blondă și flutură o mână delicată, cu un aer dezamăgit.

– Dacă ar fi fost doar bărbatul care a venit în vizită azi după-amiază, poate nu l-aș fi băgat în seamă. Dar a mai fost și vizitatorul de *dimineață*, așa că trebuie să te întreb. Ducii schimbă totul.

Fără îndoială că *asta* era puțin spus, dar era afirmația secolului.

Lydia se aplecă în față, bătând în birou cu muchia scrisorii din mâna ei, într-un ritm perfect.

– Lucrez eu la un orfelinat, Margaret, dar tot știu câte ceva despre lumea de dincolo de aceste ziduri. Omul ăla cât un munte care a venit în zori era ducele de Lamont. Făcu o pauză, apoi preciză: Ducele *Ucigaș* de Lamont.

Doamne, cât ajunsese să urască acea poreclă!

– Nu e un ucigaș. Cuvintele îi ieșiră Marei din gură înainte să le poată opri – înainte să-și dea seama că erau o recunoaștere tacită a faptului că îl cunoștea pe bărbatul respectiv.

Strânse tare din buze în timp ce ochii Lydiei se măriră de curiozitate.

– Nu e?

Mara se gândi cu atenție la următoarele ei cuvinte. Hotărî să spună doar:

– Nu.

Lydia așteptă un moment ca Mara să continue, având buclele blonde răvășite, abia prinse în coc cu două duzini de ace. Cum Mara nu mai spuse nimic, prima ei angajată și ființa pe care o putea numi prietenă se așeză din nou pe scaunul ei, își încrucișă picioarele, își puse mâinile în poală și spuse:

– Nu a venit să aducă un copil.

Nu era ceva neobișnuit pentru aristocrați să-și aducă acolo fiii nelegitimi.

– Nu.

Lydia încuviință din cap.

– N-a venit nici *să ia* unul.

Mara își puse tocul în etui.

– Nu.

– Și nici pentru a face o donație generoasă, o sumă exorbitantă pentru orfelinat.

Un colț al gurii Marei se ridică.

– Nu.

Lydia își întinse gâtul.

– Crezi că l-ai putea convinge să facă așa ceva?

Mara râse.

– Din păcate, nu este într-o dispoziție generoasă când sunt eu în preajma lui.

– Aha. Deci nu a venit aici cu vreo problemă legată de orfelinat.

– Nu.

– Asta înseamnă că a venit din cauza celui de-al doilea vizitator al tău de azi.

Mara se simți alarmată când întâlni privirea prietenei sale.

– Nu înțeleg.

– Mincinoaso, răspunse Lydia. Al doilea vizitator al tău a fost domnul Christopher Lowe. Foarte bogat, din câte înțeleg, a moștenit o avere impresionantă de la tatăl lui.

Mara strânse din buze.

– Nu mai e bogat.

Lydia înclină din cap.

– Nu. Am auzit că a pierdut totul în avantajul omului care i-a omorât *sora*.

– Nu a omorât...

Mara se opri din vorbit. *Lydia știa.*

– Hmm. Lydia își luă o scamă de pe fustă. Pari foarte sigură de asta.

– Chiar sunt.

Lydia încuviință din cap.

– De cât timp îl cunoști pe ducele de Lamont?

Iat-o – întrebarea care avea să schimbe totul. Întrebarea care o s-o scoată din ascunzătoare și o s-o arate lumii.

Oricum avea de gând să spună adevărul la un moment dat. Ar trebui să considere o binecuvântare faptul că putea începe cu Lydia. Dar să recunoască în fața prietenei sale celei mai bune, care avusese încredere în ea șapte ani, că mințise în tot acel timp avea să fie cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Mara trase aer în piept. Și-i dădu drumul.

– De doisprezece ani.

Lydia încuviință încet din cap.

– De când a ucis-o pe sora lui Lowe?

De când m-a ucis, chipurile, pe mine.

Ar fi trebuit să fie ușor s-o spună. Lydia știa mai mult despre Mara decât oricine altcineva. Cunoștea viața și munca Marei, îi știa gândurile și planurile. Venise să lucreze pentru Mara ca tânără guvernantă fără experiență a unui grup pestriț de băieți, trimisă de la un domeniu mare din Yorkshire – acela unde Mara însăși se ascunsese cu atâția ani în urmă.

Lydia coborî tonul, vorbind blând. Tolerant. Cu foarte multă prietenie.

– Toți avem secrete, Margaret.

– Asta nu-i numele meu, șopti Mara.

– Sigur că nu e, spuse Lydia, și cuvintele simple se dovediră primul semn al distrugerii Marei. Lacrimile îi inundară ochii, și Lydia zâmbi, aplecându-se spre ea.

– Și nu ai crescut la o fermă din Shropshire mai mult decât o va face Lavender.

Mara își înăbuși un hohot de râs în direcția purcelului, care fornăia în somn.

– O fermă din Shropshire i s-ar potrivi de minune.

Lydia râmji.

– Aiurea! E o purcică răsfățată care doarme pe o pernă și este hrănită la masă. Nu i-ar păsa de vreme sau de băltoace. Ochii i se măriră și se umplură de duioșie. Dacă nu în Shropshire, atunci unde?

Mara se uită la biroul la care lucrase șapte ani, sperând în fiecare zi să nu audă niciodată aceste întrebări. Vorbi cu ochii la hârtiile din fața ei.

– Bristol.

Lydia încuviință din cap.

– Nu vorbești de parcă ai fi crescută în docurile de la Bristol.

Pentru o clipă, îi apăru în fața ochilor casa enormă în care își petrecuse tinerețea. Tatăl ei obișnuia să spună că ar putea să cumpere toată Anglia dacă ar vrea – și construise o casă pentru a dovedi acel lucru lumii întregi. Casa fusese aurită și pictată, umplută cu tablouri în ulei și cu marmură de diverse tipuri, care făceau bijuteriile Elgin să pară minuscule. Fusese mare amator de portrete, umplând fiecare bucățică de perete cu chipuri de străini. „Într-o zi, o să le înlocuiesc cu membrii familiei mele", spunea el de fiecare dată când mai agăța câte unul.

Casa fusese extravagantă în cel mai bun caz, scandaloasă în cel mai rău.

Fusese singurul lucru pe care îl iubea.

– Nu am fost.

– Și ducele? Lydia știa. Fără îndoială.

– L-am... Mara se opri și își alese cu grijă următoarele cuvinte. L-am întâlnit. Cândva.

Nu era o minciună, dar nici adevărul gol-goluț. *Întâlnit* nu era cuvântul potrivit să descrie ce se întâmplase între ei. Fusese târziu, într-o noapte întunecată și într-o situație disperată. Și profitase de el. Pe scurt.

Destul de lung.

– În ajunul nunții tale.

Îi fusese groază de acest moment timp de doisprezece ani – se temuse că avea s-o distrugă. Și totuși, acum, când stătea pe marginea prăpastiei și se vedea nevoită să recunoască adevărul pentru prima dată în doisprezece ani – să fie sinceră cu prietena ei și, întru câtva, cu universul –, ea nu ezită.

– Da.

Lydia încuviință din cap.

– El nu te-a omorât.

– Nu.

Lydia aștepta.

Mara scutură din cap, frecându-și absentă antebrațul.

– N-am vrut niciodată să pară atât de... îngrozitor. Se referise la cearșafurile mânjite cu sânge. Să facă să pară ca și cum reputația îi fusese distrusă. Ca și cum fugise cu alt bărbat. El ar fi trebuit să scape înainte să vadă cineva ce se petrecuse. Dar fusese prea mult laudanum. Și prea mult sânge.

Lydia se gândi minute bune la cuvintele ei. Răsuci în mână plicul, iar Mara nu se putu abține să nu fixeze cu privirea micul dreptunghi de hârtie ecru.

– Nu-mi amintesc numele tău.

– Mara.

– Mara, repetă Lydia, încercând să vadă cum îi suna numele. *Mara.*

Mara încuviință din cap, fiind inundată de plăcere la auzul numelui ei rostit de altcineva. Plăcere și nici un pic de frică.

Nu mai e cale de întoarcere.

În cele din urmă, Lydia îi zâmbi, strălucitor și sincer.

– Sunt *încântată* să te cunosc.

Mara își ținu răsuflarea la auzul acelor cuvinte și la ușurarea pe care i-o aduceau.

– Când va face tot ce are de gând, va trebui să plec de aici.

Lydia îi întâlni privirea, conștientă de semnificația acelor vorbe. Conștientă de faptul că Mara urma să fie alungată din Londra. Că orfelinatul avea să piardă tot dacă era legat de ea. Înțelegea că prietena ei o să fie nevoită să plece.

– Și va face ce are de gând?

Răzbunare.

Bărbatul nu avea să se oprească până nu se va răzbuna pe ea. Dar și ea avea planuri. Poate că viața asta pe care și-o făcuse se termina, dar nu o să plece fără să se asigure că băieții erau ocrotiți.

– Nu fără să fac și eu ce am de gând.

Buzele Lydiei se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

– Exact cum mă așteptam.

– Înțeleg dacă vrei să dispari de aici. Dacă vrei să pleci.

Lydia scutură din cap.

– Nu vreau să plec.

Mara zâmbi.

– Bine. Pentru că va fi nevoie de tine după plecarea mea.

Lydia încuviință din cap.

– Aici o să fiu.

Ceasul din hol bătu ora, de parcă marca importanța momentului. Sunetul le distrase atenția.

– Acum, că am aranjat asta, spuse Lydia, întinzându-i Marei plicurile din mâna ei, poate ai vrea să-mi spui de ce primești misive de la un cazinou?

Ochii Marei se măriră când primi plicul oferit și îl răsuci în mâini. Pe față, cu negru intens, erau mâzgălite aproape indescifrabil numele și adresa ei. Pe spate, un sigiliu uimitor de argint, pe care era o femeie-înger, suplă delicată și frumoasă, cu aripile întinse.

Nu cunoștea sigiliul.

Mara îl apropie de ochi să-l cerceteze mai bine.

– Sigiliul este de la Îngerul Căzut, zise Lydia.

Mara se uită în sus, și inima începu să-i bubuie în piept.

– Clubul ducelui.

Ochii ei albaștri se luminară de surescitare.

– Cel mai exclusivist cazinou din Londra, unde jumătate dintre aristocrații orașului pariază averi scandaloase în fiecare noapte. Lydia vorbi mai șoptit. Aud că membrii doar trebuie să spună ce vor – oricât de extravagant, de lasciv sau de imposibil de dobândit ar fi –, și clubul le pune la dispoziție.

Mara își dădu ochii peste cap.

– Dacă este imposibil de obținut, cum face rost clubul de așa ceva?

Lydia ridică din umeri.

– Îmi închipui că sunt acolo bărbați foarte puternici.

Îi veni în minte umerii lați ai lui Temple și nasul spart, felul în care îi poruncea să intre în casa lui. Felul în care negocia termenii înțelegerii lor.

– Și eu îmi închipui, zise ea, vârându-și un deget sub ceara argintie și deschizând scrisoarea.

Două cuvinte erau mâzgălite pe hârtie – doar două, și mult spațiu gol în jurul lor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să facă atâta risipă de hârtie. Evident, economia nu era primul gând al lui Temple – în afară, poate, de economia de cuvinte.

Ora nouă.

Asta era tot. Nici o semnătură, nu că ar fi avut nevoie de una. Erau doisprezece ani de când manifestase cineva în prezența ei o asemenea atitudine de stăpân.

– Nu cred că-mi place așa mult ducele ăsta al tău.

Lydia se aplecase peste birou, întinzându-și gâtul să vadă mai bine biletul.

– Dat fiind că nu e ducele meu, n-am probleme cu asta.

– Vrei să te duci?

Făcuse un aranjament. Asta era pedeapsa ei. Penitența ei.

Singura ei șansă.

Ignorând întrebarea, ea puse hârtia deoparte, privirea căzându-i pe al doilea plic.

– Ăsta e mult mai puțin interesant, zise Lydia.

Era o factură, Mara știa fără să deschidă plicul.

– Cât?

– Una de două lire, șaisprezece grame. Pentru cărbune.

Mai mult decât aveau în lăzi. Și, dacă noiembrie reprezenta vreo indicație a ce urma să se întâmple, iarna aceasta o să fie una friguroasă. Furia, frustrarea și panica amenințau să o învăluie, dar Mara își stăpâni emoțiile.

Avea să dețină din nou controlul.

Întinse mâna după biletul lapidar al ducelui, întoarse hârtia, își căută tocul și înmuie penița în cerneală înainte de-a scrie:

10 lire.

Puse biletul înapoi în plic, cu inima în gât, simțindu-se puternică. O fi hotărât el termenii, dar ea o să stabilească prețul. Iar zece lire aveau să le asigure băieților de la cămin căldura pentru un an.

Tăie numele ei de pe plic și îl scrise pe al lui, înainte să i-l dea înapoi Lydiei.

– Vorbim mâine despre factură.

Capitolul 5

O croitoreasă. O ducea la o croitoreasă.

În toiul nopții, de parcă era un delict să cumperi rochii noi.

Firește, să te furișezi în toiul nopții pe ușa din spate a uneia dintre cele mai renumite *croitorese* de pe Bond Street chiar părea un fel de ticăloșie. Un lucru la fel de mârșav ca fiorul de plăcere care o străbătu când trecu pe lângă el și intră în atelierul magazinului, fiindu-i imposibil să evite contactul cu el – mare cât un bou.

Nu că ar fi observat.

Nu observă nici că el era mult mai agil decât te-ai fi așteptat să fie un om de dimensiunile lui, sărind în și din trăsuri, deschizând uși – ținându-le pentru ea să intre, cu o grație tăcută – ca și cum ar fi fost balerin, nu boxer.

De parcă moștenise grația încă de când era în pântecele mamei.

Dar ea nu voia să observe toate acestea, deşi inima îi bătea cu putere când uşa se închise după el, silueta lui masivă împingând-o mai departe în atelierul slab luminat, ale cărui şase lampioane nu făceau decât să arunce umbre prin jur.

– Ce căutăm aici?

– Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Herbet ştie că venim.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Ştie şi de ce?

El nu-i întâlni privirea, umblând în schimb prin magazin, ocolind mesele de muncă ale croitoreselor, acum goale.

– Îmi închipui că se gândeşte că vreau să îmbrac o femeie şi că vreau să ţin totul secret.

Ea îl urmă.

– Faci asta adesea?

El se opri, iar ea aproape se lovi de spatele lui înainte ca el s-o vadă peste umăr.

– Am foarte puţine motive să-mi ţin femeile în secret.

O viziune îi apăru brusc în faţa ochilor – tânărul, chipeşul Temple, tot numai zâmbete îndrăzneţe şi atingeri şi mai îndrăzneţe, ispitind-o cu umerii laţi şi cu ochii săi negri. Nu trebuia să le ţină în secret. Fără îndoială, femeile se dădeau peste cap să primească acel rol. Alungă acest gând.

– Nu cred că-i chiar aşa.

– Mulţumită ţie, în cea mai mare parte, zise el, şi trecu printr-o draperie grea în cabina de probă, lăsând-o să vină după el.

Trebuia să se aştepte la acest memento brutal că viaţa lui fusese altfel înainte. Fusese fiul şi moştenitorul unuia dintre cei mai bogaţi şi respectaţi duci din Marea Britanie. Era posibil să deţină şi acum averea, dar o cheltuia în umbră. Pierduse respectul oamenilor.

Din cauza ei.

Îşi stăpâni junghiul de vinovăţie pe care îl simţi la acest gând şi se îndreptă spre ieşire.

– Când îmi primesc fondurile?

– Când înţelegerea noastră se va realiza.

– De unde pot să ştiu că te vei ţine de cuvânt?

El o studie preţ de o clipă nesfârşită, iar ea avu senzaţia acută că nu ar fi trebuit să-i pună onoarea sub semnul întrebării.

– Va trebui să ai încredere în mine.

Ea îl privi mânioasă.

– N-am întâlnit niciodată un aristocrat demn de încredere. Îi văzuse disperaţi, furioşi, samavolnici, lascivi şi plini de dezgust. Dar niciodată onorabili.

– Atunci ar trebui să fii mulţumită că sunt doar rareori considerat un aristocrat, îi răspunse el şi se întoarse cu spatele la ea, încheind conversaţia.

Ea îl urmă în cabina de probă a lui Madame Herbet, unde aceasta aştepta deja, de parcă nu ar fi avut altceva de făcut pe această lume decât să stea acolo şi să aştepte sosirea ducelui de Lamont.

Cuvintele lui, încă răsunându-i în urechi, se dovediră adevărate în salon. Nu era aici pentru ducele de Lamont. Era aici pentru unul dintre puternicii proprietari ai celui mai legendar cazinou din Londra.

– Temple, îl întâmpină Madame Herbet, venind spre el şi ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe amândoi obrajii. Tu, bestie puternică şi frumoasă. Dacă era altcineva, l-aş fi refuzat cu siguranţă. Ea zâmbi, plăcerea de pe chipul ei potrivindu-se cu vocea cântată, impregnată de un puternic accent franţuzesc. Dar ţie nu am cum să-ţi rezist.

Mara rezistă nevoii de a strâmba din nas când râsul ieşi tunător din pieptul lui Temple.

– Nu poţi să-i rezişti lui Chase.

Madame Herbet râse, scoţând un sunet ca un clinchet de clopoţei.

– Ei bine, o femeie de afaceri trebuie să ştie pe care parte – aşa cum ziceţi voi, englezii – e unsă felia ei de pâine.

Mara preferă să-şi muşte limba decât să întrebe dacă Temple îi trimisese croitoresei mulţi clienţi. Nu o interesa.

În plus, Mara nu putea vorbi, căci croitoreasa o ţintui cu privirea, făcând ochii mari.

– Asta e frumoasă.

Nimeni nu o descrisese vreodată aşa. Ei bine, poate cineva odată... acum o viaţă de om... dar nimeni altcineva, din noaptea în care fugise.

Alt lucru care se schimbase.

Croitoreasa se înșela. Mara avea 28 de ani, mâinile muncite și mai multe riduri în jurul ochilor decât ar fi vrut să recunoască. Nu era machiată, aranjată sau drăguță ca femeile pe care le văzuse la Îngerul Căzut în acea noapte, nici minionă cum erau femeile elegante și nici nu vorbea încet, după cum ar fi trebuit.

Și categoric nu era superbă.

Ea deschise gura, gata să respingă acea etichetare, dar Temple deja vorbea, refuzând complimentul cu lipsa de considerație ce-l caracteriza.

– Are nevoie de rochii.

Mara scutură din cap.

– N-am nevoie.

Franțuzoaica se ducea deja să aprindă niște lumânări ce înconjurau o micuță platformă aflată în centrul camerei de probe, de parcă Mara nu spusese nimic.

– Scoate-ți mantia, te rog. Croitoreasa aruncă o privire în direcția lui Temple. Un trusou întreg?

– Șase rochii de seară. Încă șase de zi.

– Nu... începu Mara, însă Madame Herbet îi tăie vorba.

– N-o să-i ajungă pentru două săptămâni.

– Nu va avea nevoie decât două săptămâni.

Mara își mijì ochii.

– *Ea* e încă aici, nu? În camera asta?

Croitoreasa ridică din sprâncene, mirată.

– *Oui*, domnișoară...

– Nu trebuie să-i știi numele deocamdată, interveni Temple.

Deocamdată. Acel cuvințel care avea atâta importanță. Într-o zi, croitoreasa o să-i știe numele și trecutul. Dar nu astă-seară și nu a doua zi, când avea să coasă rochiile ce vor duce la distrugerea Marei.

Herbet terminase de aprins lumânările, fiecare nouă flacără adăugându-și strălucirea la zona de lumină aurie în care Mara bănuia că trebuia să intre. Scotocind într-un buzunar, croitoreasa scoase un centimetru și se întoarse spre Mara.

– Domnișoară. Mantia. Trebuie s-o dați jos.

Mara nu se clinti.

– Scoate-o, îi zise Temple, și vorbele lui sunară amenințător în întuneric pe când își scotea la rându-i mantia și se așeza comod

pe o canapea din apropiere, punându-și o gleznă pe celălalt genunchi și împăturindu-și în poală mantia mare și gri. Fața îi era ascunsă în umbra din încăpere.

Mara râse, scoțând un sunet scurt, lipsit de veselie.

– Presupun că ai impresia că-i așa simplu, nu? Tu dai porunci, și femeile se grăbesc să-ți facă pe plac?

– Când vine vorba să-și scoată hainele, așa se întâmplă adesea, da.

Vorbele se prelingeau din el, iar Marei îi venea să bată tare din picior.

În schimb, luă o gură mare de aer și încercă să-și recapete stăpânirea de sine. Scoase un carnețel negru și un creion dintr-un buzunar adânc ale fustelor ei și spuse:

– Cât te costă de obicei dezbrăcatul?

El arăta de parcă ar fi înghițit o insectă mare. Ea ar fi râs dacă nu ar fi fost așa furioasă. Odată ce își reveni, el spuse:

– Mai puțin de zece lire.

Ea zâmbi.

– Ah, n-am fost destul de clară? De la prețul ăsta pornim astă-seară.

Își deschise carnetul, pretinzând că studiază pagina albă din fața ei.

– M-aș gândi că probele la rochii... mai costă încă... cinci lire, să zicem, nu?

El râse zgomotos.

– Primești o colecție din cele mai râvnite rochii din Londra, și tot eu trebuie să-ți plătesc?

– Rochiile nu se mănâncă, domnul meu, preciză ea, făcând apel la cea mai bună voce de guvernantă de care era în stare.

Se pare că reuși.

– O liră.

Ea zâmbi.

– Patru.

– Două.

– Trei și zece.

– *Două* și zece.

– Trei.

– Ești o jecmănitoare de profesie.

Ea zâmbi și reveni la carnetul ei, plină de entuziasm. Nu se așteptase la mai mult de trei lire.

– Trei să fie.

– Hai atunci, zise el. Scoate-ți haina.

Ea puse carnetul la loc în buzunar.

– Ești un prinț printre bărbați, sincer ți-o spun. Își scoase haina, ducând-o în locul unde stătea el și întinzând-o pe brațul canapelei. Să mă dispensez și de rochie?

– Da.

Răspunsul veni de la croitoreasă, aflată în spatele lor, iar Mara ar fi jurat că văzuse pentru o clipă surpriza din privirea lui Temple, înainte ca aceasta să se prefacă în amuzament.

Își răschiră degetele și îi puse o mână în fața nasului.

– Să nu îndrăznești să râzi.

O sprânceană neagră fu ridicată.

– Și dacă o fac?

– Când vă iau măsurile, domnișoară, trebuie să purtați cât mai puține lucruri. Poate dacă era vară și aveați o rochie de bumbac, dar acum... Nu trebui să-și termine fraza. Era sfârșitul lui noiembrie și deja groaznic de frig. Mara purta atât o cămășuță de lână, cât și o rochie de stofă.

Își puse mâinile în șolduri, înfruntându-l pe Temple.

– Întoarce-te cu spatele.

El scutură din cap.

– Nu.

– Nu ți-am dat permisiunea să mă umilești.

– Totuși, am cumpărat-o, zise el, rezemându-se de speteaza canapelei. Relaxează-te. Herbet are un gust desăvârșit. Las-o pe ea să te înfășoare în mătăsuri și satinuri și pe mine să plătesc.

– Crezi că trei lire mă fac maleabilă?

– Nu pretind că-mi imaginez că vei fi vreodată maleabilă. Dar mă aștept să onorezi aranjamentul. Să te ții de cuvânt. Făcu o pauză. Și cred că... atunci când se va termina totul, vei avea vreo douăsprezece rochii noi.

– Un gentleman nu mi-ar îngrădi intimitatea.

– Am fost adesea catalogat mai degrabă ca ticălos.

Era rândul ei să ridice dintr-o sprânceană.

– Nu mă îndoiesc că, pe durata relației noastre, eu o să te catalogez mult, mult mai urât.

El râse cu poftă. O făgăduială caldă și consistentă în lumina slabă. Un sunet care n-ar fi trebuit să-i placă așa mult.

– Fără îndoială. El coborî tonul. Ești, cu siguranță, destul de rezistentă pentru a îndura prezența mea cât timp ești în lenjerie de corp. Dar ai o însoțitoare.

Omul îi stârnea furia. O furie pură, năvalnică. Și ar fi vrut să-l lovească. Dar asta ar fi fost prea blând. Voia să-l zăpăcească. Să fie mai bună ca el în această luptă a spiritelor... în acest joc de cuvinte pe care el îl câștigase oricând îl jucase. Căci nu era suficient faptul că Temple era puternic în ring. Trebuia să fie puternic și în afara lui – nu numai agil, doar mușchi și tendoane, ci și iute în gândire și-n vorbire.

Își petrecuse existența sub dominația bărbaților. În copilărie, tatăl ei îi făcuse viața imposibilă, dictându-i tot ce să facă, împreună cu armata lui de slujnice iscoditoare, dădace scârboase și guvernante trădătoare. Fusese gata s-o vândă unui bărbat de trei ori mai în vârstă ca ea, care ar fi fost, cu siguranță, la fel de dominator, așa că fugise.

Dar și după ce fugise și trăise în sălbăticia din Yorkshire, iar apoi pe străzile murdare ale Londrei, tot nu scăpase de spectrul acelor bărbați. Nu reușise să scape de sub stăpânirea lor – tot o controlau, chiar dacă nu o știau. O doborau cu propria teamă – teama de a fi descoperită și obligată să se întoarcă la viața de care voise cu atâta îndârjire să scape. Teama că avea să se piardă pe ea însăși. Teama că o să piardă toate lucrurile pentru care se străduise atâta.

Toate lucrurile pentru care luptase.

Toate lucrurile pe care le riscase.

Și acum, chiar dacă își făgăduise să obțină ce dorea, nu putea scăpa de sentimentul că și acest bărbat era doar unul dintre cei care mânuiau puterea ca pe o armă. Da, își dorea răzbunare, și poate chiar i se cuvenea. Și da, îi acceptase cererea și cedase în fața lui, și da, avea să-și respecte cuvântul și înțelegerea, dar o să fie nevoită să se confrunte cu ea însăși când totul se va fi terminat.

Și a naibii să fie dacă avea să se teamă de el.

Era un îngâmfat, un arogant, și ea își dorea din tot sufletul să-l urle-n față cât de nedrept era.

Chiar dacă însemna ca ea să fie cea nedreptățită.

Poate n-ar fi trebuit să răbufnească. Poate ar fi fost mai bine să se fi abținut. Poate că, dacă nu ar fi fost așa nervoasă pe el, așa ar fi făcut. Poate că, dacă ar fi știut ce avea să se întâmple odată ce el auzea cuvintele, și-ar fi ținut gura.

Dar nu mai conta. Pentru că, în loc să nu le rostească, ea se întoarse cu spatele, reveni în zona de lumină aurie și își reluă locul pe platformă înainte să-l mai înfrunte o dată și s-o lase pe *croitoreasă* să-i desfacă nasturii și panglicile de la rochie.

Ea privea fix, fără să clipească, în întuneric, unde își imagina că era el, cu o expresie arogantă de triumf întipărită pe chip, așa că le rosti oricum.

– Cred că n-ar trebui să conteze. La urma urmei, nu e prima oară când mă vezi în lenjerie.

Ce...

Totul încremeni. Ea nu putea să fi zis ce credea el că spusese. Nu putea *să sugereze* ceea ce credea el că sugerase.

Doar că o făcuse, după cum arătau expresia infatuată de pe fața ei și sclipirea ce îi dansa în ochii verzi insinuanți, de parcă așteptase o viață de om pentru a-l șoca.

Și probabil reușise.

El se aplecă în față pe canapea și își propti bine picioarele în pământ; lumina de la lumânări îi scotea în evidență silueta.

– Ce-ai spus?

Ea ridică o sprânceană și Temple știu că își bătea joc de el.

– Aveți vreo problemă cu auzul, domnul meu?

Era cea mai cumplită, nocivă și dificilă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Îl făcea să vrea să răstoarne mobila elegantă, cu catifea, din locul acela atât de feminin și să-și smulgă hainele de pe el de furie.

Era cât pe ce să se ridice pentru a o intimida și a o face să repete ce spusese – să explice –, când cele câteva șireturi care îi mai țineau rochia se desfăcură, și rochia îi căzu la picioare cu un foșnet plăcut, lăsând-o să stea acolo doar în cămășuța de lână, un corset simplu și încă un articol minuscul.

Și el rămase țintuit locului.

Fir-ar să fie...

Franțuzoaica se roti în jurul Marei, contemplând-o preț de câteva clipe lungi, în vreme ce Temple se străduia să își recapete graiul.

Madame Herbet își revenise mai repede.

– Va avea nevoie și de lenjerie.

Temple nu era de acord. Mara nu avea nevoie de nici un fel de lenjerie. De fapt, el prefera ca ea să nu mai poarte niciodată articole de lenjerie pe sub rochii.

Sau orice altceva, în fond.

O, Doamne sfinte!

Era perfectă.

Și mințea.

Căci și-ar aminti cu certitudine dacă ar fi văzut-o vreodată în lenjerie – în orice altceva asemănător cu ce purta acum.

Și-ar aminti forma sânilor, pistruii de pe ei, felul în care se curbau în globuri frumoase, pline, având în vârfuri... nu le vedea, dar știa că sfârcurile ei erau probabil la fel de minunate ca restul sânilor.

Și-ar aminti acei sâni.

Nu-i așa ?

Nu e prima oară când mă vezi în lenjerie.

El închise ochii pentru a-și domoli frustrarea ce-l cuprinsese – amintirea care nu-i venea în minte. Fusese o femeie, una pe care o crezuse mai degrabă o muză decât o amintire. Mai mult o bucățică din care să te înfrupți.

Zâmbet larg. Ochi stranii care te vrăjeau.

– Este roșu?

Vorbele croitoresei sunară ca o împușcătură în camera întunecată, liniștită. O uimiră și pe Mara.

– Poftim?

– Părul tău, răspunse Madame Herbet. Lumina lumânărilor îmi joacă feste. Dar e roșu, nu?

Mara scutură din cap.

– E castaniu.

O cascadă mătăsoasă de bucle arămii.

– E arămiu, zise Temple.

– Nu pari genul de om care să observe diferența, spuse ea, refuzând să se uite la el, ochii ei urmărind-o pe franțuzoaica cea zveltă care îngenunchea acum la picioarele ei.

– Observ mult mai multe decât îți închipui tu.

Părul de care își amintise timp de doisprezece ani. De nenumărate ori decisese că nu era real. În clipele cele mai grele, crezuse că era doar o plăsmuire a minții lui. Ea. Ceva frumos legat de acea noapte.

Dar fusese reală.

Știuse că Mara era cheia acelei nopți. Că ea își amintea mai mult decât el. Că ea era singura lui șansă de a-și remedia decăderea. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că ea fusese cu el mai mult timp decât îi fusese necesar pentru a-l distruge.

Poate nu fusese. Poate era o minciună. Poate îl drogase și-l abandonase pentru a distrage astfel atenția lumii în timp ce fugea de Dumnezeu știe ce și Dumnezeu știe unde, și acele cuvinte ironice fuseseră ultima ei încercare de a-l tortura.

Nu era o minciună.

O știa la fel de bine cum știa orice altceva.

Și totuși, cunoașterea adevărului înrăutățea lucrurile. Pentru că îl lăsase fără nici o amintire a acelei nopți.

Îl lăsase fără nici o amintire despre ea.

Trebuia să se adune. Să-și recapete atitudinea superioară. Se străduí să se rezeme din nou de canapea, nevrând să-și trădeze enervarea.

– De exemplu, am observat că nu porți niciodată mănuși.

De parcă erau trase de sfori, mâinile ei se împreunară strâns.

– Când lucrezi ca să-ți câștigi existența... nu poți.

Dar nu i se ceruse să muncească. Ar fi putut să fie ducesă. Voia răspunsuri. Murea de nerăbdare să le obțină.

– Toate guvernantele pe care le-am cunoscut vreodată purtau.

El urmări mișcarea mâinilor ei, știind că erau muncite, cu pielea bătătorită pe alocuri și cu încheieturile roșii de frig. Erau mâini care știau ce e munca.

El știa, căci și ale lui arătau la fel.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea își desfăcu mâinile, punându-și-le drepte și nemișcate pe lângă corp.

– Eu nu sunt o guvernantă obișnuită.

Fără îndoială.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ești obișnuită.

Madame Herbet se ridică, se scuză și îi lăsă singuri în cameră. Mara rămase o vreme tăcută înainte să spună:

– Mă simt aici ca o jertfă oferită.

El înțelegea de ce. Platforma era învăluită într-o lumină caldă, aurie, iar în rest încăperea era cufundată în întuneric. În lenjeria ei deschisă la culoare, nepotrivită, ea ar fi jucat cu ușurință rolul unei fecioare neștiutoare pe cale să fie aruncată într-un vulcan.

Fecioară.

Cuvântul îl făcu să tacă un timp.

Oare ei făcuseră...?

Întrebarea se topi într-o viziune cu ea întinsă pe cearșafurile de pânză scrobită, cu picioarele lungi, suple, perfecte și goale. Gura i se uscă la acest gând, la imaginea ei oferindu-i-se, apoi începu să saliveze când se gândi de unde să înceapă cu ea... gâtul lung ca o coloană, curba sânilor, pântecele ușor bombat, tainele ascunse între coapsele lungi, pe care le știa perfecte.

Avea să înceapă de acolo.

Se ridică, veni spre ea, incapabil să se abțină, de parcă ar fi fost agățat de o undiță lungă, rezistentă. Ea își strânse brațele în jurul trupului în vreme ce el se apropia, așa că îi observă pielea de găină de pe ele.

Ar putea s-o încălzească.

– Ți-e frig? o întrebă.

– Da, zise ea cu asprime. Sunt pe jumătate goală.

Era o minciună. Nu îi era frig. Era agitată.

– Nu cred.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Atunci de ce nu-ți scoți hainele, să vezi cum te simți?

Cuvintele îi ieșiră din gură fără să se gândească. Înainte ca ea – sau el, dacă era sincer – să-și dea seama ce riscau să evoce. Curiozitate. Frustrare. Mai mult. El se opri la un pas de zona luminată în care stătea ea, așa că ea nu avu timp să-și acopere fața.

– Am mai făcut asta? întrebă el, cu mai multă asprime decât intenționase, cuvintele având mai mult sens decât se așteptase.

Ea se uită în jos la propriile picioare. El îi urmări privirea, până spre degetele de la picioare ascunse în ciorapi. Cum ea nu-i răspunse, el stărui:

– M-am trezit gol în acea dimineață. Gol și plin de sângele altcuiva. Era al naibii de mult, zise el, deși nu părea prea preocupat de sânge. Păși în lumină. Nu era sângele tău.

Ea scutură din cap, ridicându-și în sfârșit ochii la el.

– Nu al meu.

– Atunci al cui?

– Sânge de porc.

– De ce?

– Nu am vrut...

La naiba! Nu voia scuze. Voia adevărul.

– De-ajuns! Unde-mi erau hainele?

Ea scutură iar din cap.

– Nu știu. I le-am dat...

– Fratelui tău, fără îndoială. Dar de ce?

– Noi... eu... Mara ezită. Am crezut că, gol fiind, ai amâna să mă cauți. Aș fi avut mai mult timp să scap.

– Atâta tot? Era îngrozit să descopere că explicația îl dezamăgea. La ce se așteptase? Să mărturisească o atracție irezistibilă față de el?

Poate.

Nu. Fir-ar! Era o pacoste.

Nici el nu știa ce mai voia de la femeia asta.

– Eram gol, Mara. Îmi amintesc părul tău despletit. Trupul tău peste mine. Ea roși în lumina lumânărilor, și atunci el își dădu seama ce își dorea. Se urcă pe platforma îngustă, înghesuind-o acolo, dar totuși – printr-o bunăvoință mult mai presus decât meritau amândoi – fără s-o atingă.

– Am...

– *Excusez-moi*, Înălțimea Voastră.

El nu șovăi, nu se mișcă. Nu își întoarse privirea.

– O clipă, Herbet.

Franțuzoaica știa că nu trebuia să zăbovească.

El o cuprinse pe Mara de talie cu un braț, urându-se pentru acel gest ce îi dezvăluia slăbiciunea. O trase mai aproape de el, cu sânii lipiți de pieptul lui, și coapsele li se atinseră.

Ea icni, dar nu era nici urmă de frică în acel sunet.

Doamne sfinte, nu îi era teamă de el. Oare când ținuse ultima dată în brațe o femeie căreia nu îi era teamă de el?

Ultima dată fusese tot ea.

– Am făcut-o, Mara? Vorbea în șoaptă la urechea ei, cu buzele destul de aproape cât să-i atingă pielea moale și caldă. Nu rezistă ispitei de a-i lua lobul în gură, mușcându-l ușor până când ea se înfioră de plăcere.

Nu se temea.

– Am făcut sex?

Ea înțepeni la auzul acestui cuvânt, cu pielea sensibilă a gâtului fierbinte și dornică, iar el fu străbătut de un fior de vinovăție tocmai când refuza s-o recunoască. Tocmai când refuza să regrete că o insultase.

Nu că ar fi avut nevoie s-o facă.

Femeia lupta în propriile ei bătălii. Apoi întoarse capul și îi răspunse cu aceeași monedă, apăsându-și buzele moi pe urechea lui o dată, de două ori, încet, înainte să-i muște lobul și să trimită prin el un șuvoi de dorință. Doamne sfinte, o dorea pe această femeie cum nu-și dorise niciodată ceva în toată viața. Chiar dacă știa că era otravă pură.

Și-i dovedea asta chiar în acel moment, retrăgându-și buzele departe de el, făcându-l să tânjească disperat după întoarcerea lor și spunând:

– Dacă îți spun, ai să încetezi jocul ăsta? Ierți datoria?

Ea era adversarul cel mai capabil pe care îl înfruntase vreodată.

Pentru că, în acel moment, chiar se gândea la propunerea ei. Să ierte totul și s-o lase să fugă. Și poate ar fi făcut-o dacă ea l-ar fi ajutat să-și recapete memoria.

Dar îi luase și asta.

– O, Mara, zise el, lăsând-o să alunece încet, simțind că-l cuprinde furia și ceva uimitor de aproape de dezamăgire. Și-o stăpâni pe prima și ignoră cealaltă emoție. Nimic din ce mi-ai putea spune nu m-ar face să iert.

El se răsuci și coborî de pe mica platformă, strigând-o pe Madame Herbet în timp ce se retrăgea în întuneric.

Croitoreasa intră din nou, cu o grămadă de satin și dantelă în mâini, și se apropie de Mara.

– *Mademoiselle, s'il vous plait*, spuse ea, făcându-i semn Marei să-şi pună rochia pe ea. Mara şovăi, dar Temple văzu cum se uită la rochie, de parcă nu mâncase de zile întregi şi vedea mâncare în mâinile franţuzoaicei.

Odată ce şi-o trase pe cap şi îşi flutură braţele prin material să găsească răscroielile mânecilor, Temple mai că îşi pierdu suflul şi uzul raţiunii şi se uită la croitoreasă.

– Nu vreau să mai poarte altceva. Vreau ca totul să fie făcut. De tine.

Madame Herbet aruncă în grabă o privire către Temple.

– Desigur. Asta e o rochie cu stil. V-aţi exprimat dorinţa de a aproba colecţia.

Mara ţâţâi dezaprobator, capul ieşindu-i în sfârşit la lumină.

– Nu e de-ajuns să mă umileşti rămânând aici când mi se fac probele? Mai trebuie să-mi alegi şi rochia?

Herbet potrivea deja tivul rochiei şi i-o încheia la spate, lăsându-l pe Temple s-o vadă pe Mara în ţinuta mov, un pic prea strâmtă la corsaj şi puţin prea largă în talie, dar, chiar şi aşa, superbă.

Nu crezuse niciodată că o rochie putea face o femeie mai frumoasă. Femeile erau femei; dacă erau atrăgătoare de felul lor, atunci erau atrăgătoare indiferent ce purtau. Iar dacă nu erau, ei bine... materialul nu făcea vrăji.

Şi totuşi, rochia aceasta părea vrăjită, cu liniile ei frumoase şi cu scânteierea materialului în lumina lumânărilor, dar şi cu felul în care culoarea îi punea în valoare frumoasa piele sidefie şi se îmbina cu reflexele roşietice ale părului ei şi cu ochii ei verzi.

La naiba! Vorbele lui sunau ca ale unei afurisite de femei!

Problema era că asta era Mara pe care nu o cunoscuse niciodată – cea pe care nu avusese ocazia s-o întâlnească într-o situaţie protocolară. Cea care crescuse într-o bogăţie scandaloasă, cu toată Londra la picioarele ei. Cea care fusese menită să ajungă ducesă de Lamont.

Şi al naibii să fie dacă nu arăta ca o ducesă în rochia aceea.

Prea mult ca o ducesă.

Prea mult ca o doamnă.

Prea mult ca o femeie după care Temple voia să întindă mâna şi...

Nu.

– Corsajul ar trebui răscroit mai adânc.

– *Mais non*, Înălţimea Voastră, protestă croitoreasa. Corsajul e perfect. Uitaţi-vă cum dezvăluie fără să arate.

Avea dreptate, bineînţeles. Corsajul era partea cea mai frumoasă din rochie, croit de minune, cu un decolteu îndeajuns de adânc pentru a ataţa, fără a fi însă vulgar. Observase de îndată ce Mara îşi pusese rochia – felul în care îi scotea în evidenţă şi-i avantaja sânii frumoşi, cu pistrui. Felul în care îl făcea să dorească să studieze fiecare punctuleţ.

Era perfectă.

Dar el nu voia perfecţiune.

Voia să fie nimicitoare.

– Mai adânc.

Croitoreasa se uită atunci la Mara, iar Temple o făcu să protesteze. Să se opună cererii lui. Să insiste ca decolteul rochiei să rămână aşa cum era.

Atunci el s-ar fi simţit chiar mai încântat de decizia lui. Ea părea să ştie ce aştepta el, firesc. Ştia că el dorea ca ea să se împotrivească. Pentru că, în loc de asta, rămase dreaptă, cu capul înclinat într-o atitudine supusă, pe care el o ştia prefăcută, şi nu spuse nimic.

Lăsându-l astfel să se simtă ca un mare ticălos.

– Cât durează? tună el către croitoreasă.

– Trei zile.

El încuviinţă din cap. Trei zile era în regulă.

– Va avea nevoie şi de o mască.

– De ce? Scopul nu e să fiu demascată? replică Mara în locul croitoresei, în ton simţindu-i-se ciuda că fusese lăsată în afara conversaţiei. De ce să mă ascunzi?

El îi întâlni privirea. Ea era un plop, iar el furtuna. Nu avea să se rupă. Fu cuprins de admiraţie, dar nu îi arătă asta. Îl distrusese. Furase de la el.

– Vei sta ascunsă până hotărăsc eu să te arăt.

Ea înţepeni.

– Destul de corect. Se opri din vorbit pentru o clipă, căci croitoreasa îi desfăcea rochia, iar el scrâşni din dinţi când aceasta căzu de pe ea, recunoscător că şi-o prinsese peste piept înainte

să apuce s-o vadă iarăși dezgolită. Spune-mi, domnul meu, va trebui să mă dezbrac mereu de-acum în prezența ta?

În cameră era foarte cald, și aerul părea îmbâcsit, iar el abia aștepta să se iște un conflict. Dar nu credea că mai suporta s-o vadă din nou în lenjerie.

Înclină din cap.

– Te las cu mare drag singură. Se îndreptă spre partea din față a magazinului, oprindu-se înainte să tragă draperia pentru a adăuga: Când mă întorc, ai face bine să-mi spui adevărul despre noaptea aceea. Nu o să te scap din ochi până nu o faci. Nu este negociabil.

Nu aștepta răspunsul ei, ci intră în magazinul cu pereții ticsiți cu materiale și cu podoabe ieftine. Trase adânc aer în piept în spațiul slab luminat, plimbându-și mâna zdravănă pe muchia unei vitrine lungi, așteptând un semn că se putea întoarce.

Că ea era din nou îmbrăcată.

Că se închisese iar cutia Pandorei.

Ajunse cu mâna la un coș pus pe vitrină și scoase de acolo o pană lungă, neagră, răvășind-o cu degetele de la mâna lovită, minunându-se de moliciunea ei. Se întrebă cum ar arăta în părul ei. Pe pielea ei.

Între degetele ei lipite de ale lui.

Lăsă pana din mână de parcă l-ar fi ars și se întoarse spre camera de probe s-o vadă pe Madame Herbet în prag.

– Verde, spuse ea.

Nu-i păsa ce culoare purta ea. Nu avea de gând să-i dea într-atâta atenție cât să apuce să observe.

– O vreau și pe cea mov, zise el. Cea pe care a probat-o.

Anii de meserie o împiedicară pe Madame Herbet să spună întocmai ce gândea.

– Doamna ar trebui să poarte verde mai mult decât orice altă culoare.

El se miră o clipă de vorbele ei, închipuindu-și-o pe Mara în verde. În satinuri și dantelă, și lenjerie – în cămășuțe fine și corsete rigide, și ciorapi de mătase lungi.

Ar da bani buni să-i vadă picioarele.

Poate că i le văzuse.

La asta, îl cuprinse din nou frustrarea. Îl irita ideea că ea avea secrete față de el. Secrete care erau la fel de mult ale lui cât erau și ale ei.

– Îmbrac-o în ce culoare vrei. Nu-mi pasă. Se mișcă să treacă de franțuzoaică. Dar trimite și rochia mov.

– Temple! Numele rostit de Madame Herbet îl opri în loc, și când se întoarse spre ea, cu o mână pe draperie, croitoreasa spuse: Am îmbrăcat zeci de femei aduse de tine.

– Femeile Îngerului.

Dintr-un anumit motiv, precizarea era necesară. Ea nu îl contrazise.

– Asta nu e ca altele.

Era o afirmație extrem de moderată.

– Nu e.

– Hainele, continuă franțuzoaica. Au o putere incontestabilă. Pot schimba totul. Era o prostie, dar el nu era în dispoziția de a o contrazice pe croitoreasă în domeniul ei de competență, așa că îi permise să termine. Să fii sigur că dorești ceea ce-mi ceri.

Fix asta îi lipsea: o franțuzoaică enigmatică.

Trecu dincolo de draperie, aruncând o privire spre platforma pe care stătuse Mara în rochia aceea frumoasă, mândră și demnă.

Platformă acum goală.

Rahat!

Fugise.

Capitolul 6

Trei minute. Poate mai puține.

Atâta timp avusese să se ascundă înainte să vină el după ea.

Și, dacă o prindea, acea seară avea să ia o altă întorsătură.

Nu că nu o făcuse deja.

Mara își trase mantia pe lângă corp, mulțumindu-i în gând Lydiei că o convinsese să cumpere o haină groasă de iarnă pentru excursiile cu băieții, și o zbughi pe aleea din spatele magazinului de îmbrăcăminte, disperată să găsească un ungher unde

să se ascundă și să-l aștepte. Scăpase într-o clipă în care vizitiul nu se uita în jur. Universul era de partea ei deocamdată.

Acum, ar face bine să se ascundă.

Cu cât era mai aproape de magazin, cu atât mai bine.

Temple avea să creadă că fugise. Avea să calculeze cât timp trecuse și cât de departe putuse ajunge, iar acum căuta în acea zonă. Nu trebuia decât să stea tăcută și să aștepte ca Temple să treacă de ea.

El nu s-ar putea aștepta ca ea să rămână atât de aproape.

Învățase să se ascundă bine în ultimii doisprezece ani. De fapt, învățase să se ascundă în primele douăsprezece ore de la fuga ei. Dar atunci nu avusese în preajmă o trăsură cu un vizitiu bine plătit și o mulțime de oameni dispuși s-o ajute, ca acum. În prezent, se afla în Mayfair în toiul nopții. Și nu se purtase deloc cinstit cu unul dintre cei mai puternici oameni din Londra.

Dacă o prindea, era convinsă că avea să o oblige să spună adevărul.

Dar adevărul despre acea noapte – despre viața ei – era singura putere care-i rămăsese. Și nu avea de gând să-l lase să i-o ia așa ușor.

Totuși, nu de asta fugise, ci pentru că se temea că nu o să fie în stare să-i reziste într-atât de bine cum crezuse odinioară.

Inima începu să-i bubuie în piept.

Mulțumi cerului pentru arhitectura ciudată a cartierului Mayfair. Se pierdu repede într-un labirint de străduțe și alei și se vârî în spatele unui morman de Dumnezeu știe ce, încercând să nu inspire prea mult din duhoare.

Se părea că și aristocrația făcea gunoi.

Din experiența ei, știa că aristocrații făceau chiar mai mult gunoi ca alții. Și lucrurile pe care le făceau pe jumătate decente erau cele de care încercau să se descotorosească oricum.

În definitiv, gusturile diferă.

Zgomot de pași.

Greoi, masculini.

Își apăsă fruntea pe genunchi, vrând să se facă mai mică, rămânând perfect nemișcată, refuzând să facă vreun gest sau să respire. Așteptând să nu se mai audă acei pași de bărbat.

Când pașii se îndepărtară, sări în picioare, știind că acum era momentul cel mai important. Trebuia să fugă. Repede și departe. În direcție opusă.

Nu avea să meargă. Erau prea legați acum unul de altul.

Dar în seara aceasta avea să meargă. Și, odată cu distanța, se putea gândi. Să se regrupeze. Să se gândească la o strategie. Să poarte o luptă.

Luă o gură zdravănă de aer, să se mai liniștească, și o zbughi de pe alee, dar nu făcu nici cinci pași, că se izbi de un munte de om.

Temple.

Dar nu era el. Căci, în ciuda tuturor emoțiilor pe care i le stârnise – furie, frustrare și iritare –, nu reușise s-o facă să se teamă de el.

Spre deosebire de bărbatul acesta care o ținea acum în mâinile sale puternice, strângând-o dureros și făcând-o să-i simtă duhoarea când rosti:

– Ia uite, ce-avem noi aici?

Ea nu se clinti, ca un iepure prins în capcană, când tipul o împinse spre tovarășul său, care o ținu într-o strânsoare de fier, în vreme ce primul bărbat o măsura apreciativ din cap până-n picioare și invers. Când își termină evaluarea, se uită pofticios la ea, și buzele i se deschiseră într-un rânjet larg, dezvelindu-i dinții stricați.

– Nu suntem noi cei mai norocoși bărbați din Londra în seara asta? O fată tocmai ne-a picat în poală, nu?

Cel care o ținea prizonieră se aplecă spre ea, spunându-i la ureche cuvinte îngrozitor de amenințătoare ce îi ieșiră din gură odată cu răsuflarea acră.

– Aici o să stai un pic.

Cuvintele auzite o dezmorțiră, și începu să se lupte, lovind cu picioarele și agitându-se, până când bărbatul o strânse mai aproape de el, și putoarea lui – de băutură, de transpirație și de haine nespălate de zile întregi – o copleși. Se aplecă și îi șopti la ureche:

– Nu ne place când fetele încep să-și dea aere.

– Bine, spuse ea. Asta-i chiar o problemă, căci sunt cam înfumurată.

O împinse din nou pe alee și-o lipi de un zid, cu suficientă forță cât să-i iasă aerul din plămâni. Teama și panica o învăluiră,

și se zbătu din nou sub strânsoarea lui, dar nu-și mai dori cu aceeași înverșunare să țipe.

Nu avea destul aer în plămâni.

Nu putea să respire.

Era conștientă de faptul că nu avea cum să o fi omorât. Că doar o lăsase fără suflu preț de câteva clipe. Dar era suficient ca s-o îngrozească.

Groaza i se prefăcu în furie.

Lacrimi îi țâșniră din ochi, și se zbătu mai tare, capabilă de orice pentru a se elibera. Se agita și îl împingea, dar el nu îi dădea drumul; cu mâna liberă îi sfâșie paltonul și-i rupse nasturii până ajunse la fustele ei, de care trase în sus, lăsând aerul rece să-i pătrundă la glezne, gambe, genunchi.

– Ține-o bine, spuse primul bărbat, ducându-și mâna la pantalonii care îi ajunseseră în vine.

Ea își recăpătă, ca prin minune, suflul, iar frica ei de moarte se prefăcu în altceva. Ceva mult mai rău.

Își înfipse unghiile în bărbatul care o ținea, lovindu-l cu pumnii în brațe, dar era prea puternic pentru ea. Schimbă tactica, căutând cuțitul din căptușeala mantiei, străduindu-se să-și păstreze calmul. Să se concentreze.

Îl găsi în momentul când simți mâinile celuilalt bărbat prinzând-o cu brutalitate de genunchi și închise ochii, nereușind să-și alunge imaginea mâinii lui murdare pe pielea ei. Scoase cuțitul din teacă.

Dar agresorul îl văzu înainte să-l poată ea folosi. O prinse.

Era prea puternic pentru ea.

I-l smulse din mână și i-l duse la gât.

– Proastă fată! Arme ca asta sunt prea periculoase pentru cele de teapa ta.

Groaza luă locul fricii.

Și apoi bărbatul se făcu nevăzut, cuțitul ei căzu zăngănind pe pavaj, și în acea clipă auzi un răcnet asurzitor care ar fi trebuit să o înfricoșeze și mai mult, dar care îi aduse o ușurare cum nu mai simțise niciodată până atunci.

Temple.

Era liberă, bruta îi dăduse drumul în clipa când ducele își făcuse apariția. Celălalt bărbat încercase să-și salveze prietenul, dar acum stătea retras, incapabil să-și ia ochii de la luptă. Ea se dădu în spate, își strânse genunchii la piept și urmări ce se întâmpla.

Temple îi căra la pumni atacatorului său, lipit acum de zid așa cum fusese și ea și, fără îndoială, tot la fel de înfricoșat în timp ce boxerul fără mănuși care câștigase mereu în Anglia își folosea întreaga forță și îndemânare pentru a face dreptate.

Dar nu era un boxer profesionist care se lupta după reguli și reglementări, mânat de sportivitate.

Acest Temple voia să vadă sângele curgând. Mișcările îi erau precise și nu îi risipeau prea multă energie, fără îndoială rezultatul anilor de antrenamente și de lupte, dar fiecare lovitură era aporită de furia care clocotea în el. Lovea iar și iar, până când adversarul său ajunse să se mai țină pe picioare numai din inerție sub ploaia de pumni.

Loviturile lui învingeau gravitatea. Celălalt bărbat păru să-și dea seama și el de asta și hotărî că era mult mai important să se salveze pe el decât pe prietenul lui. Dădu să se strecoare pe lângă Temple și s-o rupă la fugă spre un loc ferit.

Dar norocul nu era de partea lui.

Temple își lăsă adversarul actual să cadă în sfârșit și întinse mâna să-l prindă de gât pe celălalt, dezechilibrându-l și aruncându-l la pământ. Primul ticălos găsi cuțitul ei, și Mara văzu sclipirea argintie în mâna lui.

– Cuțit! strigă ea, și se pregăti să-și ia avânt, gata să intre în luptă. Să-l apere așa cum o apărase el. Dar, până să o poată face, Temple se lăsă într-un genunchi lângă bărbat și reîncepu lupta. De parcă armele nu puteau să-i facă rău. De parcă era imun la pericole.

Cuțitul alunecă pe pietrele din pavaj, oprindu-se la câțiva centimetri de cizmele ei. Ea îl ridică și îl ținu strâns în mâini, dar nu-și luă ochii de la Temple.

De această dată el vorbi, loviturile sacadându-i cuvintele ce-i ieșeau printre dinții încleștați.

– Tu. Nu. Vei. Mai. Ataca. Niciodată. Altă. Femeie.

Omul se văită.

Temple se aplecă peste el.

– Ce ai zis?

Omul se tângui din nou.

Temple îl prinse de revere şi-l săltă, apoi îi dădu drumul, lăsându-l să dea cu capul de pietrele din pavaj.

– Nu te aud.

Omul scutură din cap, cu ochii închişi.

– Eu... eu nu voi...

Temple îl mai lovi o dată, apoi se aplecă.

– Ce nu vei?

– Ataca altă...

– Altă ce?

– Altă femeie.

Temple se trase în spate, cu pulpele masive încordate, respirând accelerat şi zgomotos.

– Ridică-te!

Bărbatul făcu precum i se porunci.

– Ia-l cu tine pe netrebnicul ăla de amic al tău dacă vrei să trăiască.

Omul făcu întocmai ce i se spusese, trăgându-l în picioare pe atacatorul Marei care gemea şi dispărând de pe alee cât mai repede cu putinţă.

Ea îi urmări cu privirea cum se îndepărtau, dar avu nevoie de câteva clipe înainte să îşi înalţe privirea spre Temple, care se holba la ea din locul său, la câţiva paşi mai departe, nemişcat ca o stană de piatră.

Când îi întâlni privirea, totul se schimbă. Înjură o dată în barbă şi veni spre ea, mergând încet, de-a buşilea.

– Mara?

Sunetul numelui ei pe buzele lui, moale şi trădându-i uluiala, o dezmorţi dintr-odată, şi începu să tremure în întuneric, pe acea stradă londoneză murdară. El ajunse la ea în câteva secunde, întinse mâna bâjbâind înspre ea, până la câţiva centimetri de corpul ei.

Mai puţin. Nu o atinse. Nu voia s-o sperie, îşi închipui ea. Nu voia s-o domine.

Mişcarea era atât de blândă şi de delicată, încât era greu de crezut că el nu îi era prieten.

Ai venit, ar fi vrut să-i spună ea. *Îţi mulţumesc.*

Dar nu-şi găsea cuvintele. Şi nici nu trebuia, căci el mai înjură o dată încet şi o trase în braţele lui enorme.

Şi Mara se simţi în siguranţă pentru prima dată de ani întregi.

Poate pentru prima oară în viaţă.

Se cuibări la pieptul lui, bucurându-se de căldura, de puterea şi de statura bărbatului. El o înconjură cu braţele şi-o trase spre el, înclinându-şi capul spre al ei, încercuind-o şi apărând-o cu întregul său trup.

– Eşti în siguranţă acum, îi şopti el în creştet. Eşti ocrotită. O legănă în braţe. Nu se vor mai întoarce. Buzele lui îi atinseră uşor tâmpla în timp ce vorbea.

Ea îl crezu.

Avea încredere în felul în care îi vorbea, în felul în care mâinile lui, cu care îi pedepsise pe atacatorii ei, o mângâiau acum cu blândeţe pe spate şi mai jos, îi trăgeau cu grijă fustele pe lângă picioare, răspândind căldură în părţile care i se răciseră de frică.

– I-ai întrecut. Erau doi, şi tu doar unul.

– Ţi-am mai spus, eu nu pierd, răspunse el cu voioşie, deşi ea ştia că el nu se simţea pe de-a-ntregul voios.

Cu toate acestea, zâmbi la auzul cuvintelor lui.

– Aşa o aroganţă!

– Nu e aroganţă. E adevărul.

Ea nu mai ştiu ce replică să-i dea, aşa că hotărî să zică:

– Nu porţi palton.

El şovăi un pic, apoi spuse:

– N-am avut timp să-l iau. Trebuia să te găsesc.

Şi o găsise.

– Mulţumesc, îi zise ea, şi cuvântul îi păru ciudat, gâtuit şi necunoscut.

El o trase mai aproape.

– Nu-mi mulţumi, şopti el. Eram în culmea furiei.

Ea zâmbi cu faţa ascunsă în haina lui.

– Îmi închipui că erai!

– Aş putea fi în continuare furios, şi va trebui să aştepţi să-mi treacă spaima.

Ea îşi ridică faţa spre el şi blestemă întunericul de pe alee, dorindu-şi ca el să-i vadă ochii.

– Spaima?

El se întoarse cu spatele la ea.

– Nu contează. Ești în siguranță acum.

Așa și era. Pentru că el îi stătea alături.

Remarcabil.

– Cum ai...?

El îi adresă un zâmbet slab.

– Ți-am mai spus și că o să te găsesc dacă fugi.

Ea scutură din cap, și lacrimile amenințară să-i umple ochii. Trecuse pe lângă ea. Îl auzise.

Și totuși, o găsise.

El îi dădu deoparte părul.

– N-am reușit să te găsesc. M-am dus în direcția opusă.

– Dacă n-ai fi...

El scutură din cap și o strânse mai tare la piept.

– Am făcut-o, zise pe un ton ferm.

Și așa era. Ea se știa în siguranță acum.

– Mulțumesc, zise ea cu gura lipită de pieptul lui, cu o mână sprijinită de brațul lui, făcându-l să înțepenească și să șuiere de durere.

Mara se ridică imediat, lăsându-și mâna să cadă pe coapsa lui.

– Brațul tău.

El scutură din cap.

– E o nimica toată.

– Nu-i așa. Haina lui avea o tăietură, și, când Mara trase de material, găsi o tăietură asemănătoare în cămașa de dedesubt și pe pielea lui.

– Te-a rănit. Nasturii hainei i se desfăcuseră în luptă și zăceau împrăștiați pe pavajul întunecat. Scoate-o, zise ea și trase de un rever al hainei, apoi începu să-i desfacă lavaliera pentru a ajunge la gulerul cămășii. Ai nevoie de îngrijire.

El îi prinse mâna în a lui.

– E în regulă.

– Ba nu, protestă ea, cuprinsă de vinovăție. Nu trebuia să fug.

El încremeni, întâlnindu-i privirea.

– Ce e?

– Dacă n-aș fi fugit...

Ea îl rănise.

Ca întotdeauna.

– Nu.

Ea îl ignoră, eliberându-și mâinile, încercând încă o dată să-i desfacă lavaliera. El o opri din nou, ridicând o mână și punându-i-o pe obraz. Mâinile lui erau calde și hotărâte.

– Nu spune așa ceva. Nu gândi așa ceva. Nu a fost vina ta.

Privirea ei întâlni ochii lui negri.

– Ești rănit.

El schiță un zâmbet strâmb.

– Abia așteptam să mă bat.

Ea scutură din cap.

– Lupta asta nu a fost la fel.

– Eu n-aș fi așa sigur, o tachină el, apoi redeveni serios. Bărbații ăia erau niște bestii. Și tu...

Se opri, dar nu înainte ca vorbele lui să le amintească amândurora cine era el.

Cine erau ei, împreună.

Dar acum era rândul ei să se îngrijească de el.

– Trebuie să mergem înăuntru, spuse ea, aplecându-se ca să-l ajute să se ridice.

El nu îi băgă în seamă mâna întinsă, ci se ridică singur dintr-o singură mișcare lină. Ajuns în poziție verticală, se opri puțin, iar ea își închipui că era slăbit de durerea provocată de rană. Se duse să se vâre sub brațul lui sănătos.

– Sprijină-te de mine.

El râse zgomotos în întuneric.

– Nu.

– De ce nu?

– În afară de faptul că te-aș putea strivi?

Ea zâmbi.

– Sunt mai puternică decât par.

El se uită în jos la ea.

– Cred că ăsta e primul adevăr pe care mi l-ai spus.

La auzul acestor cuvinte, fu străbătută de un fior greu de explicat. Ceva palpitant și tulburător, plus încă vreo șase sentimente.

– Voi lua asta drept un compliment.

– Ar trebui.

Nu, nu voia să-l placă.

Prea târziu.

– Atunci de ce nu te sprijini de mine?

– N-am nevoie de ajutor.

Ea îl scrută cu privirea și văzu ceva în maxilarul lui încleștat, în buzele strânse. Ceva familiar.

De câte ori le spusese și ea același lucru celor care se ofereau s-o ajute? Stătuse atâta timp singură, încât nici nu mai putea concepe că cineva ar putea vrea s-o ajute fără să se aștepte la un soi de răsplată.

Sau, și mai rău, să facă parte din viața ei.

– Înțeleg, spuse ea cu blândețe.

Rămaseră o vreme cufundați în tăcere, până când el spuse încetișor:

– Uneori, cred că mă înțelegi cu adevărat.

Îi luă mâna, iar ea încremeni la atingerea lui. El se uită în jos la ea.

– Trebuie să plătesc și pentru asta?

Cuvintele lui îi aminteau de târgul făcut, de dușmănia dintre ei. Dar atingerea nu avea nimic potrivnic.

Alunecarea pielii lui calde, aspre pe a ei era o plăcere. O plăcere pe care nu voia s-o recunoască, dar pe care nici nu o putea nega.

– Nu, zise ea, înfiorată de vântul rece. Pentru asta nu.

El rămase tăcut în vreme ce se îndreptau spre trăsură. Descopereau o camaraderie calmă în întuneric – ceva care urma să dispară, cu siguranță, imediat ce se lumina de ziuă, când aveau să-și readucă aminte de trecut și de prezent. Și de viitorul, atât de vizibil dăltuit în stâncă.

Așa că nu spuse nici ea nimic.

Nu când ieșiră de pe alee, întorcându-se spre trăsura lui, nici când vizitiul sări de pe capră ca să-i ajute, nici când se găsiră închiși în spațiul micuț, prea înghesuiți pentru a nu se atinge – genunchi lângă genunchi – și prea mândri pentru a recunoaște conștientizarea atingerii.

Ea nu vorbi nici când ajunseră la reședința lui din oraș și el sări jos pe strada rece, întunecoasă a Londrei și îi spuse:

– Hai, poftește înăuntru.

Nu era nevoie de cuvinte, căci ea l-ar fi urmat oricum.

– Povestea relației noastre este prea pătată de violență, domnul meu, spuse Mara pe când erau în bibliotecă, unde i se destăinuise pentru prima dată și îi explicase de ce apăruse din nou. Unde îl drogase a doua oară.

El își dădu jos haina lăsând să i se vadă cămașa mânjită de sânge.

– Și a cui e vina? întrebă el, pe un ton mai blând decât își închipuise că avea să fie.

Blând.

Era ciudat că acest cuvânt părea să-l definească atât de bine pe duce, care era, de regulă, cunoscut în Londra pentru forța lui brutală, numai mușchi tari și oase indestructibile.

Dar, cu ea, era doar trăsături aspre și atingeri blânde.

El șuieră de durere când își trase cămașa de pe braț, apoi o azvârli deoparte, descoperind rana curată, dreaptă. Ceruse apă caldă și bandaje când intrase în casă – un majordom priceput, câtuși de puțin surprins de cererea lui, i le adusese imediat.

Fără să se gândească, Mara se duse la Temple, care stătea lângă foc.

– Așază-te, îi spuse ea cu blândețe, în timp ce înmuia în apă o parte din bandaj, iar el se afundă într-unul din scaunele de lângă șemineu. Ea stoarse fâșia de pânză de lichidul fierbinte înainte să înceapă să-i curețe rana.

El o lăsă, ceea ce ar fi trebuit s-o surprindă. Să-i surprindă pe amândoi. Rămase tăcut mai multe minute în șir, iar ea se străduia să se uite numai la rana lui, la tăietura dreaptă ce-i cresta carnea și-i aducea aminte Marei de violența cumplită de care ar fi avut, probabil, parte. De la care o salvase el.

Gândurile i se învălmășeau în cap, obsedată să nu-l atingă nicăieri în afară de locul rănit, chiar deasupra unei linii negre de cerneală – una dintr-o pereche – ce reprezenta întunericul care părea să se închidă atât de aproape de suprafața lui. Atât de absurd și de nepotrivit cu trecutul lui. Cu ducele care ar fi trebuit să fie.

Întuneric la care contribuise și ea.

Mara încercă să nu respire prea precipitat, deși parfumul lui – cuișoare și cimbru, amestecate cu ceva imposibil de identificat, dar atât de caracteristic lui Temple – îi stârnea simțurile, provocând-o să-l inspire.

În schimb, se concentră să-i îngrijească rana cu mișcări blânde, curățându-i brațul de sângele uscat și stimulând fluxul sângelui proaspăt. Se uita la cârpa pe care o lua de pe pielea lui și o cufunda în ligheanul cu apa de-acum roz, repetând gestul, refuzând să privească în altă parte.

Refuzând să numere celelalte cicatrici de pe bustul lui. Rotunjimile și crevasele de pe pieptul său. Zonele cu păr negru, cârlionțat care îi făceau degetele să tremure de dorința de a-l atinge altfel, într-un mod mult mai periculos.

– Nu trebuie să mă îngrijești, zise el, cuvintele sunându-i blând în liniștea și-n întunericul din cameră.

– Sigur că trebuie, îi răspunse ea, dar nu se uită la el, conștientă de privirea lui ațintită asupra ei. Dacă n-aș fi fost eu...

Mâna lui o apucă pe a ei, o apăsă pe pieptul său acum curat, așa că ea îi simți pe încheietură părul de pe piept.

– Mara, spuse el, numele sunând străin, de parcă era al altei femei.

În momentul de față, acest bărbat, acest loc nu erau pentru ea.

Își răsuci mâna în strânsoarea lui, iar el îi dădu drumul, lăsând-o să se întoarcă la ceea ce făcea, de parcă nici nu ar fi apucat-o vreodată de mână.

– Atunci îngrijește-mă.

– Trebuie cusută, zise ea.

El ridică din sprâncene.

– De unde știi când trebuie cusute rănile?

Cususe zeci de răni la viața ei. Mai multe decât putea să numere. Prea multe când era doar o copilă. Dar nu spuse nimic din toate astea.

– Știu. Iar asta trebuie cusută.

– Presupun că o să mă coste, nu?

Cuvintele lui o luară prin surprindere. Îi aminteau de înțelegerea lor. Pentru o clipă, își îngăduise să pretindă că erau altfel de oameni. În alt loc.

Ce fată naivă!

Nimic nu se schimbase în acea noapte. El tot voia să se răzbune, iar ea – să câștige bani. Și era mult mai bine să nu mai uite nici unul din ei acest lucru.

Ea luă o gură de aer, îmbărbătându-se.

– Vom cădea la învoială.

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Zi-mi care-i prețul tău!

– Două lire.

Îi displăceau cuvintele pe care tocmai le rostise.

În ochii lui se ivi un licăr. Era oare un semn de plictiseală? Nu. Dispăru înainte să-și dea ea seama despre ce era vorba. El deschidea deja un sertar de la masă, aflat la nivelul cotului său, de unde scoase un ac și ață.

– Atunci, coase-o! Privirea ei trecu peste pieptul lui, văzând acolo mai multe cicatrici în diverse stadii de vindecare. Prea multe.

Marei îi trecu prin minte că doar un bărbat care era deseori rănit putea avea ac și ață la îndemână.

Oare câte suferințe îndurase el în ultimii doisprezece ani?

Nu se mai gândi la această întrebare, ci se duse la bufet și turnă două degete de whisky într-un pahar. Când se întoarse la el, Temple scutură din cap.

– Nu beau asta.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Nu am pus droguri în băutură.

El își înclină capul.

– Totuși, prefer să fiu sigur.

– Oricum nu era pentru tine, zise ea, cufundând acul în pahar înainte să taie o bucată lungă de ață.

– Ce risipă de whisky bun!

– Va face împunsăturile mai puțin dureroase.

– Prostii!

Ea ridică dintr-un umăr și spuse:

– Femeia care mi-a arătat cum să cos o rană a învățat-o de la bărbați răniți în luptă. Pare rezonabil.

– Bărbații ăia ar fi vrut sticla lângă ei.

Ea îi ignoră comentariul și băgă cu grijă ața în ac, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre rana lui.

– O să te doară.

– Deși ai pus din whisky-ul meu cel mai bun?

Ea trecu acul prin piele.

– Vei vedea.

El șuieră la înțepătură.

– Fir-ar!

Ea ridică mirată dintr-o sprânceană.

– Să-ți torn niște whisky acum?

– Nu, prefer să văd arma ta.

Buzele ei tremurară puțin. Nu intenționa să se lase amuzată. Nu avea să-l placă. Era dușmanul ei, nu un prieten.

Mara termină de cusut rana cu precizia dată de experiență. Când tăie ultima bucată de ață, el își băgă iar mâna în sertar și scoase un borcănel. Ea îl deschise și fu izbită de mirosul de cimbru și cuișoare – atât de cunoscut.

– De la asta miroși așa.

El ridică nedumerit dintr-o sprânceană.

– Mi-ai remarcat mirosul?

Obrajii i se împurpurară, spre necazul ei.

– Este imposibil să nu-l simți, se apără ea. Totuși, duse borcănelul la nas și inspiră, parfumul făcând-o dintr-odată conștientă de ceva. Își înmuie degetul acolo și întinse alifia pe pielea inflamată din jurul rănii, având grijă să nu apese, apoi împături cu atenție o bucată de pânză curată și o prinse acolo cu o fâșie lungă de bandaj.

Când termină, își drese glasul și spuse primul lucru ce îi veni în minte:

– Vei rămâne cu o cicatrice urâtă.

– Nici prima, nici ultima, replică el.

– Dar una pentru care eu sunt de vină, îi răspunse ea. El râse pe înfundate, iar ea își ridică ochii, întâlnindu-i privirea întunecată.

– Crezi că e amuzant?

El ridică din umărul sănătos.

– Cred că e interesant că îți asumi singura cicatrice care n-are nimic de-a face cu tine.

Ochii ei se măriră.

– Dar celelalte au de-a face?

El înclină din cap, privind-o cu atenție.

– Toate cele pe care le-am dobândit în luptă. În luptele pe care nu ar fi trebuit să le port dacă nu eram...

Ezită, și ea se întrebă cum ar fi terminat fraza.

Dacă nu eram ruinat.

Dacă nu eram distrus.

Dacă nu eram renegat.

– Dacă nu eram Temple, termină el cu simplitate.

Temple. Numele pe care și-l luase după ce ea fugise. După ce fusese izgonit din familie și din societate și Dumnezeu știe ce altceva se mai întâmplase. Numele care nu-i influențase viața pe care o dusese. Cea în care fusese William Harrow, marchiz de Chapin. Moștenitorul ducatului de Lamont.

Omnipotent.

Până când ea îi luase acea putere.

Atunci ea îl privi din nou, trecându-i în revistă cicatricile. Harta cu linii albe și roz ce se terminau în vânătăi vechi de vreo săptămână, semnele distinctive ale profesiei sale.

Doar că nu era o profesie.

Era bogat și nobil, așa că, obsedat sau nu de moartea ei, nu trebuia să se bată. Și totuși, o făcea.

Temple. Luptătorul.

Ea îl făcuse așa. Poate de aceea i se părea corect să-l îngrijească acum.

Cine îl îngrijise în celelalte dăți?

Pentru că nu-și permitea să întrebe așa ceva, se mulțumi cu:

– De ce Temple?

El trase aer în piept când auzi întrebarea, strângându-și pumnul brațului sănătos, apoi desfăcându-l.

– Ce vrei să spui cu asta?

– De ce ai ales numele ăsta?

Un colț al gurii lui se duse în sus.

– Sunt clădit ca unul.

Era un răspuns nemulțumitor, exersat. Anii întregi în care deosebise adevărul de minciuni o făcură să creadă că era, într-adevăr, exersat, dar nu stărui pe lângă el să-i spună mai multe. În schimb, îi privi un braț masiv până în locul unde o bandă lată de cerneală neagră îi păta pielea.

– Și cerneala asta?

– Tatuaje.

Mara își dorea să le atingă și întinse mâna fără să vrea, dar își dădu seama că depășea limitele. Se opri la câțiva milimetri de el.

– Continuă, o îndemnă el cu voce joasă.

Ea își ridică privirea la el, dar el se uita la banda tatuată. La degetele ei.

– N-ar trebui, zise ea, și vorbele o făcură să se dezmeticească.

Își trase mâna înapoi.

– Dar vrei. Își îndoi brațul, mușchiul făcând tatuajul să se deplaseze de parcă respira. N-o să doară.

În cameră nu era cald – era iarnă afară –, și totuși brațul parcă îi ardea. Ea își plimbă degetele pe semnele elaborate, numai linii curbe și spații negre, uimită de pielea lui catifelată.

– Cum se face? întrebă ea.

– Cu un ac mic și un borcan mare de cerneală.

– Cine ți le-a făcut? mai întrebă ea, întâlnindu-i ochii negri.

El își feri privirea, uitându-se din nou la degetele ei ce alunecau pe pielea lui. Era bine acum.

– Una dintre fetele de la club.

Degetele ei rămaseră nemișcate.

– E foarte pricepută.

El își schimbă poziția în timp ce ea îl atingea.

– Da. Și are o mână sigură, slavă Domnului.

E iubita ta? ar fi vrut Mara să întrebe. Doar că nu dorea să-i audă răspunsul. Nu voia să-l dorească.

Nu voia să se gândească la o femeie frumoasă aplecată peste el cu acul ei absurd și cu simțul său artistic. Refuza să se gândească la ce se întâmplase mai târziu, după ce acul îl înțepase de o mie de ori.

– Te-a durut?

– Nu mai mult decât orice luptă dintr-o seară oarecare.

Durerea era ceva obișnuit pentru el. Pe ea nu o interesau asemenea gânduri.

– E rândul meu – zise el, iar ea își îndreptă din nou atenția spre el – să-ți pun întrebări.

Vorbele lui rupseră vraja dintre ei, și ea își retrase mâna de pe brațul lui.

– Ce fel de întrebări?

De parcă n-ar fi știut.

De parcă nu ar fi știut de ani buni că urma să vină momentul când avea să fie nevoită să ofere răspunsuri.

Își dorea ca el să-și pună o cămașă.

Nu, nu își dorea asta.

Totuși, dacă urma s-o bată la cap să-i vorbească despre acea noapte de demult, când ea făcuse zeci de greșeli care îi schimbaseră viața, poate era cel mai bine să fie complet îmbrăcat. Dacă nu ar fi așa aproape de ea! Dacă n-ar fi atât de surprinzător de irezistibil!

Dar nu era ceva surprinzător.

– Cum se face că te pricepi așa bine să îngrijești rănile?

Ea nu se aștepta la o asemenea întrebare, așa că fu orbită de imaginile ce îi apărură în fața ochilor drept răspuns. Sânge și țipete. Cuțite și grămezi de așternuturi pătate cu sânge. Ultima suflare a mamei sale, lacrimile lui Kit și fața rece ca piatra a tatălui ei, pe care nu se putea citi nimic în afară de brutalitate. Nici o emoție. Nici un sentiment de vină.

În mod sigur, nici o remușcare.

Își privi mâinile cu degetele împreunate, un amestec confuz de piele rece, și se gândi la ce avea să spună:

– În doisprezece ani am avut multe ocazii să îngrijesc răniți.

El nu-i răspunse, și tăcerea ce se așternu păru să dureze o veșnicie, până când o luă de bărbie cu un deget și o făcu să-i întâlnească privirea serioasă.

– Acum, adevărul.

Ea încercă să ignore cât de mult îi zdruncinase concentrarea simpla lui atingere.

– Crezi că mă cunoști suficient de bine ca să-ți dai seama când mint?

El rămase tăcut mult timp; vârfurile degetelor lui o mângâiară pe obraz înspre tâmplă, apoi în jurul urechii, amintindu-i cum îi șoptise și sărutase acel loc în magazinul croitoresei. Își ținu respirația când degetele lui îi alunecară pe gât, rămânând în locul unde pulsul ei amenința să bubuie sub piele.

Și, în tot acest timp, se uită în ochii lui, nevrând să fie prima care să-și ferească privirea. Refuzând să-l lase să câștige, chiar și când o încolți, înclinându-i fața în sus și într-o parte, până când buzele i se desfăcură la făgăduiala dezmierdării pe care o aștepta. Mângâiere pe care își dădea seama că o dorea mai mult ca orice.

Era pe punctul de a i-o oferi, buzele lui mângâindu-le pe ale ei o dată, de două ori, până când fiecare părticică din ea își dorea nespus ca atingerea lui să devină mai hotărâtă. Să-i șoptească o promisiune.

Ea oftă cu buzele lipite de ale lui, iar el scoase din gâtlej un sunet brutal, mohorât, care o înfioră. Mormăise? Ce scandalos! Ce minunat!

Dar nu o sărută așa cum trebuie. În schimb, vorbi, nefericitul de el.

– Mi-am petrecut viața auzindu-i pe bărbați cum mint, Mara. Atât domni, cât și lepădături. Am ajuns să judec adevărul cu mare severitate.

Ea își înghiți saliva, simțindu-i degetele pe gât.

– Și presupun că nu minți niciodată, nu?

El o studie mai mult timp.

– Mint tot timpul. Sunt cel mai mare ticălos.

Acum, când își dorea așa mult mângâierea cu care o necăjea el, îl credea. Era un ticălos. Mai rău.

Dar asta nu o împiedică să se întrebe cum ar fi dacă i-ar spune adevărul. Să-l descarce ca pe o roabă cu moloz chiar la picioarele lui. Tot adevărul.

Și dacă ar face-o? Dacă i-ar spune totul – tot ce făcuse și de ce? Dacă ar cădea la picioarele lui și l-ar lăsa să-i judece faptele bune, dar și păcatele?

– Spune-mi adevărul, Mara. Vorbele lui erau o mângâiere. O tentație. Pe cine ai îngrijit?

Răbdarea cu care vorbea – de parcă avea să aștepte răspunsul o veșnicie – era de-ajuns pentru a o face să tânjească să-i spună.

Nimic din ce ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Îi răsunau încă în minte cuvintele pe care i le spusese mai devreme, o amenințare, o făgăduială. O avertizare să nu se dea de gol în fața lui.

Își dorea răzbunare, și ea era mijlocul prin care avea să-și atingă scopul.

Era bine să nu uite asta.

Adevărul era ceva ciudat, eteric – prea puțini îl foloseau și era atât de des abia observabil în șuvoiul de minciuni spuse de cineva.

– Pe nimeni important, zise ea. Pur și simplu, sunt bună la cusut.

– Te-aș plăti pentru adevăr, spuse el și, chiar dacă vorbele lui ieșiră blânde ca o mângâiere, tot o înțepară tare și neplăcut.

Așa era jocul pe care îl jucau. Ea scutură din cap.

– Nu e de vânzare.

Dar el nu terminase. O vedea în privirea lui. Așa că făcu singurul lucru pe care îl putea face pentru a-i distrage atenția. Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Capitolul 7

Dacă i s-ar fi cerut să parieze tot ce avea pe ce urma să se întâmple în acea odaie în seara aceea, poate că ar fi mizat totul pe faptul că o s-o sărute.

Dorise să o sărute din momentul în care o luase în brațe pe alee.

Ba chiar înainte de asta.

Din momentul în care îl dărâmase cu aluzia că se poate să fi fost ceva mai mult între ei în acea noapte din urmă cu doisprezece ani.

Aveai întotdeauna o ușoară amețeală după ce erai bătut zdravăn, una care nu trecea până când adversarul nu dădea o lovitură puternică, bine plasată. Teoria se aplica și dacă adversarul era o femeie, iar lovitura – una ce provoca plăcere.

Așa că ignoră dorința, convins că nu era decât o nevoie de a scăpa de tensiunea acumulată în luptă. Trecuse de suficiente ori prin acea stare ca să știe că avea să se sfârșească repede.

Doar că nu se terminase. Îl cuprinsese când mâinile ei îi mângâiaseră brațul pe aleea aceea întunecoasă, chiar și când ea îi îngrijise rana și-l făcuse să simtă fiori de durere. Și aproape că-l mistuise pe drumul cu trăsura spre casa lui din oraș – în asemenea

măsură, încât nu se putuse împiedica să-i ceară să îl însoțească înăuntru.

Invitația fusese ca sarea pe rană, căci știa că, dacă venea, avea să o dorească și mai mult. Picioarele ei lungi, chipul ei frumos și acel păr pe care tânjea să-l desfacă din clame într-o mare arămie și mătăsoasă. Și toate acestea nu erau nimic pe lângă felul în care îl înduioșa forța ei. Felul în care replicile tăioase și vorbele ei de duh îl puneau pe jar. Felul în care ea se dovedea un adversar puternic, valoros.

Dorința ajunsese la intensitate maximă în timp ce ea îi cosea rana și își păstra secretele. Și, când o atinsese în cele din urmă, îi înfierbântase sângele, periculoasă și imposibil de tăgăduit.

Așa că da, ar fi pariat că o s-o sărute.

Dar nu ar fi mizat nici un bănuț pe faptul că și ea avea să-l sărute. Ar fi fost un pariu prostesc, căci Mara Lowe părea plină de mistere și în stare de orice pentru a le ține departe de el.

Chiar și să-l sărute pe Ducele Ucigaș.

Și, Doamne, cum îl mai sărutase – mâna ei puternică, delicată aplecându-i capul ca să ajungă la nivelul ei, prinzându-i buzele cu ale ei. Răpindu-i răsuflarea cu mângâierea ei blândă, ispititoare, devastatoare. Necăjindu-l cu buzele ce le atingeau ușor pe ale lui, testând terenul. Punând întrebări.

Se străduise să stea nemișcat, refuzând s-o atingă, să preia controlul. Îngrozit că, dacă își punea pe ea mâinile enorme, brutale, avea s-o sperie și s-o facă să plece. Că o să fugă iar. Și apoi gura ei se deschise sub a lui, neexersată, dar totuși perfectă, și vârful limbii ei se mișcă pe buza lui de jos, mângâind-o blând și tandru.

Un bărbat nu putea să suporte atâta.

Își pierdu stăpânirea de sine.

O luă în brațe, scoțând un geamăt, un sunet jos și probabil înspăimântător pentru ea – dar pur și simplu nu reuși să și-l rețină. Nu putu să și-l înăbușe, nu în timp ce o ținea strâns, iar ea își înclina capul și se ridica spre el pentru a găsi poziția perfectă în care el putea s-o sărute așa cum trebuia să fie sărutată.

Așa cum visase el să o sărute.

Să o revendice.

Și a naibii să fie dacă nu-l cerea și ea în schimb. Mâinile ei i se încolăciră pe după gât, degetele i se înfipseră în părul lui,

și el îi luă gura în posesie, dezmierdând-o adânc până când ea suspină de plăcere. Sunetul trecu repede prin el și ajunse în miezul ființei sale, în sufletul ce-i părea de zile întregi îngreunat – de câte ori se afla în preajma ei.

Îi mușcă ușor buza de jos, încântat să o vadă tremurând în brațele lui, lăsându-și mâinile să-i umble printre șuvițe, împrăștiind ace de păr și dând drumul unui val de bucle. Mângâie șuvițele mătăsoase o dată, de două ori, până când nu mai putu să suporte. Se trase înapoi, savurând faptul că ea îl urma, se opunea despărțirii lor.

– Temple, suspină ea, rostindu-i numele cu un pic de iritare.

– Așteaptă, îi șopti el. Lasă-mă să te privesc.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Îi sorbea din priviri părul ce îi cădea răvășit și întunecat pe umeri, cu reflexe sclipitoare de roșu în lumina lumânărilor, precum și ochii ei verzi, plini de frustrare și de dorință. Buzele umflate de sărutul lui...

Îi luă din nou gura în stăpânire, căci nu putea să reziste ispitei. O sărută adânc, complet, memorând sunetele suspinelor ei, farmecul ei covârșitor, senzația trupului ei lipit de al lui – era ceva ce nu mai simțise până acum...

Doar că...

Capul lui se ridică pe neașteptate, iar ea clipi de câteva ori și deschise ochii.

– Ar trebui să încetezi cu opritul ăsta brusc, zise ea cu un zâmbet.

El scutură din cap.

– La croitoreasă, începu el, detestând faptul că senzualitatea dispărea din ochii ei. Ce ai spus...

Nu e prima dată când mă vezi în lenjerie.

– Am mai făcut asta și înainte, zise el.

Ea aruncă o privire la brațul lui tatuat.

– Da.

Nu, nu putea fi adevărat. Și-ar aminti așa ceva – faptul că gura ei părea să-și fi găsit locul acolo, lipită de a lui. Corpul ei își găsea locul în brațele lui.

O sărută din nou, de această dată pentru a face un test. Un experiment. Și-ar aminti de ea. Cu siguranță și-ar aminti gustul ei.

Sunetele pe care le scotea. Felul în care îi respingea dezmierdarea și, totodată, se lăsa în voia ei.

Și-ar aminti de ea.

Îi lăsă gura și coborî spre gâtul grațios, în scobitura de la claviculă, băgându-și limba acolo, gustând-o. Savurând suspinul ce îi ieși de pe buze în timp ce mâinile lui alunecau spre șireturile din față ale corsajului ei și ușurau tensiunea de acolo, apoi își strecură o mână în material, să mângâie sfârcul întărit al unui sân.

Să-l dezgolească și să-l înflăcăreze.

Doamne sfinte, avea să și-o amintească.

Îi întâlni privirea, aprinsă de dorință.

– Am făcut asta și înainte.

Ea șovăi, și pauza ei îi spori lui frustrarea. Nu avea s-o lase să-l evite. Nu o s-o lase să mintă. Nu în această privință.

Deodată, asta i se părea mult mai important decât restul. Dădu în jos straturile de material, uitându-se cum rochia neagră și cămășuța albă făceau loc pielii și mai palide, pielii perfecte, sub care se simțea carnea încordată și care căpăta o nuanță aurie în lumina focului.

Simți că îi lasă gura apă și își coborî buzele în acel loc care se încorda pentru el.

Acolo unde, într-un anumit fel, se încorda și el pentru ea.

Îi trebui toată forța pentru a se opri acolo, a-i inspira o dată parfumul pielii și a-i șopti:

– Am mai făcut asta și înainte.

– William.

Mara îi bolborosi numele în lumina șemineului.

Numele lui adevărat.

El încremeni. La fel și ea.

– Cum mi-ai spus?

Ea ezită.

– Eu...

Nimeni nu-i zisese așa de zece ani. De mai mulți chiar. Puțini îi spuseseră așa înainte – dar îi plăcuse întotdeauna ca femeile lui s-o facă. Îi plăcuse modul în care îi apropia familiaritatea acestui nume. Îi făcea să se simtă mai în largul lor. Fusese mai ușor să le facă să-i iubească eul naiv, stupid.

– Spune-l!

Porunca lui trebuia îndeplinită.

– William, zise ea, cu flăcări în ochii ei frumoși, cu buzele calde arcuindu-se când rosti silabele, ceea ce îl înfurie și totodată îl umplu de dorință.

Dumnezeule!

Se întâmplase și asta.

Avea să și-o amintească.

Doar că nu putea. Pentru că ea se asigurase că el nu o s-o facă. Îi furase noaptea aceea. Acest moment.

El o eliberă de parcă îl ardea – și poate chiar așa era. Probabil faptul că el nu-și aducea aminte de acea noapte era cel mai grav delict al ei, acum că el știa ce era lucrul pe care nu și-l putea aminti.

Se ridică, și sângele i-o luă la goană prin vene la acea mișcare, limpezindu-i mintea și agravându-i frustrarea. Femeia aceasta era prea mult pentru el. Se întoarse cu spatele la ea, îndepărtându-se, voind s-o părăsească, deși simțea în continuare atracția ei. Străbătu încăperea dintr-un capăt în altul o dată, de două ori, apoi se întoarse la ea.

– Ce altceva s-a mai întâmplat în noaptea aceea?

Ea rămase tăcută.

Fir-ar! Ce se întâmplase? O avusese goală? O sărutase în șase locuri interzise? Ea îi răspunsese la fel? Se bucuraseră unul de celălalt în ultima noapte dinainte să se trezească Ducele Ucigaș – care avea să nu mai poată atinge niciodată o femeie fără să vadă spaimă în ochii ei?

Sau Mara doar se folosise de el?

Îl cuprinse furia ca o febră.

– Ne-am sărutat. Te-am văzut în lenjerie. Am făcut...?

Ea înlemni la această întrebare, așteptându-se ca el să-și termine fraza cu acel cuvânt rece, vulgar, pe care îl rostise în salonul croitoresei. Așteptarea era totuși la fel de dureroasă ca lovitura dată de acel cuvânt. Nu îi răspunse. Și detesta aproape la fel de mult că nu păstra tăcerea pe cât detesta el sunetul vocii lui sparte când adăugă:

– Am făcut-o?

N-am întâlnit niciodată un aristocrat demn de încredere.

Doamne! Oare o rănise?

Nu reușea să-și amintească – dacă fusese fecioară, probabil o rănise. Nu fusese destul de grijuliu. Își trecu o mână prin păr. Nu fusese niciodată cu o fecioară.

Oare?

Și dacă... Încremeni. Orfelinatul. Băieții.

Dacă unul dintre ei era al lui?

Inima începu să-i bată nebunește.

Nu. Era imposibil. Ea nu l-ar fi părăsit așa. Nu i-ar fi luat copilul. *Oare?*

Ea își aranjă cu grijă corsajul și se ridică, stăpână pe sine, de parcă discutau despre vreme. Sau despre parlament. Refuzând să fie insultată.

El se apropie de ea, oprindu-se la câțiva centimetri, rezistând tentației de-a o zgâlțâi.

– Îmi datorezi adevărul.

Pentru o clipă, văzu ceva în privirea ei. Pentru o clipă, ea se gândi la acel ceva. *El o observă cum se gândea.* Apoi se opri. Iar el îi văzu rotițele minții învârtindu-se repede. Unelttind. Plănuind.

Când vorbi, ea nu se intimidă. Nu era speriată.

– Am negociat termenii înțelegerii noastre, domnul meu. Îți desăvârșești răzbunarea, și eu obțin banii. Dacă vrei adevărul, sunt încântată să-i negociez prețul.

Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Și al naibii să fie dacă nu o admira nespus, chiar dacă ar fi vrut s-o lege fedeleș și să-și strige întrebările până când ea avea să-i răspundă.

– Se pare că nu ești totuși străină de ce înseamnă ticăloșia.

– Ai fi surprins de ce pot face doisprezece ani dintr-o persoană, spuse ea, în vreme ce ochii ăia ciudați și uimitorri aruncau văpăi.

Stăteau unul lângă altul, iar Temple se simțea mult mai mult egalul acestei femei decât al oricărei persoane pe care o cunoscuse până atunci. Poate pentru că încrederea nu era un lucru pe care să se bazeze nici unul din ei.

– N-aș fi deloc surprins, răspunse el.

Ea făcu un pas înapoi.

– Atunci ești dispus să negociem niște termeni suplimentari?

Pentru un moment, el fu tentat să accepte. Aproape renunță la toată datoria, case, cai, totul. Mara era cât pe ce să câștige.

Pentru că dorea amintirile din acea noapte mai mult decât își dorise vreodată ceva în toată viața. Mai mult decât numele său. Mai mult decât titlul lui. Mai mult decât toate victoriile, banii și orice altceva.

Dar ea nu-i putea reda memoria la fel cum nu-i putea înapoia toți anii pierduți.

Tot ce îi putea da era adevărul.

Și avea să-l obțină de la ea.

În fața orfelinatului stătea un bărbat.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta din momentul în care plecase din casa lui de la oraș, în seara trecută, trimisă fiind cu o trăsură înghețată, ce părea enormă și pustie fără el.

Trebuia să prevadă că el avea să ceară să fie urmărită din momentul în care renunțase la prudență și îi spusese adevărul despre noaptea în care îl părăsise – pentru un preț. Bineînțeles că avea s-o țină sub supraveghere. Era mai valoroasă acum pentru el decât fusese vreodată înainte.

Adevărul era cea mai de preț marfă dintre toate.

Trăsura așteptase ca ea să intre în casă și rămăsese acolo neclintită și când urcase scările și dădu deoparte cuvertura de pe pat. Adormise cu felinarele vehiculului legănându-se în vânt, aruncând umbre pe tavanul cămăruței sale, deranjându-i sanctuarul.

Zăpada căzuse peste noapte, covorul alb marcând prima zi a lui decembrie; când se uită pe fereastra camerei în lumina cenușie a zorilor, se mira că trăsura plecase, urmele ei fiind acoperite de un puf alb, și fusese înlocuită de un bărbat cât un munte, într-un palton gros de lână, cu pălăria trasă peste frunte și cu fularul înfășurat până peste obraji, lăsând la vedere doar o fâșie de piele oacheșă și niște ochi iscoditori.

Omul avea să moară de frig acolo.

Mara își spuse că n-ar trebui să se mire, căci mai mult ca sigur fusese trimis de Temple să o supravegheze, fiindcă nu avea încredere că ea avea să rămână în Londra pentru a-și primi pedeapsa pe care el o considera cuvenită.

Își spuse că n-ar trebui să-și facă griji în timp ce se spală și îmbracă, pregătindu-și în minte lecțiile pentru acea zi, jurând

să şi-l scoată pe Temple din cap. Amintirea ciondănelilor continue. Amintirea sărutului acestuia.

De sărut uitase cu desăvârşire.

Pe când cobora de la etaj la parter, şi-l scosese deja cu totul din minte.

În holul de la intrare, o aştepta Lydia, cu un teanc de plicuri în mâini şi cu o cută între sprâncene.

– Avem o problemă.

– O să-l fac să plece, zise Mara, îndreptându-se deja spre uşă.

Lydia clipi nedumerită.

– Nu ştiu la ce crezi că mă refer, dar nu este genul ăsta de problemă.

Ridică teancul de hârtii, şi Marei i se făcu inima cât un purice. Se părea că santinela lui Temple era cea mai mică dintre grijile lor curente.

Îi făcu semn Lydiei să intre în biroul ei şi se aşeză în spatele mesei de scris. Lydia luă loc în faţa ei.

– Nu-i o singură problemă. Mai degrabă e una mare, alcătuită din multe mai mici. Mara aşteptă, ştiind ce avea să urmeze. Ne-am pierdut creditul.

Era de aşteptat. Nu-şi plătiseră datoriile de luni întregi. Nu existau bani pentru aşa ceva.

– La cine?

Lydia începu să selecteze facturile.

– La croitor. La librărie. La cizmar. La negustorul de mărunţişuri. La lăptăreasă. La măcelar...

– Doamne sfinte, au fost cu toţii la o mare adunare orăşenească şi au hotărât să vină grămadă să-şi ia banii?

– Aşa s-ar părea. Dar ăsta nu e lucrul cel mai rău.

– Băieţii n-o să aibă ce mânca. Nu e ăsta cel mai rău lucru cu putinţă?

Mara începu să tremure, aşa că se apropie de foc. Deschise lada de cărbuni... Şi o văzu goală. O închise la loc.

Lydia ridică un singur plic.

– *Ăsta*-i cel mai rău lucru din toate.

Mara se uită la ladă. Cărbuni.

Din nou.

Iernile sunt lungi, umede şi reci în Londra, aşa că orfelinatul avea nevoie de cărbuni pentru ca băieţii să rămână sănătoşi. La naiba! Ca să rămână *în viaţă*.

– Două lire şi şaisprezece şilingi.

Lydia dădu din cap aprobator, iar Mara zise ce ar fi spus oricine într-o astfel de situaţie:

– Fir-ar!

Lydia nu tresări.

– Chiar aşa gândeam şi eu.

Să le ia naiba de facturi!

Să îi ia naiba pe creditori!

Să-l ia naiba pe tatăl ei, care o obligase să stea ascunsă.

Să-l ia naiba şi pe fratele ei, pentru că pierduse totul.

Şi să-i ia naiba pe Temple şi cazinoul lui, pentru că îi luaseră toţi banii!

– Avem o casă plină de băieţii unora dintre cei mai bogaţi englezi, zise Lydia. Nu e nimeni care să ne poată ajuta?

– Nici unul care nu ar aştepta în schimb listele noastre.

Listele cu descendenţa, două duzini de nume care ar scandaliza Londra şi i-ar distruge pe băieţi. Ca să nu mai vorbim despre reputaţia orfelinatului, care era cea mai importantă.

– Dar taţii lor?

Bărbaţi care veneau în toiul nopţii să-şi lase acolo odraslele nedorite. Bărbaţi care proferau ameninţări inimaginabile pentru a se păstra taina identităţii copiilor. Bărbaţi pe care Mara nu îşi dorea să-i revadă. Care nu voiau, la rândul lor, s-o mai vadă vreodată.

– S-au lepădat de băieţi. Scutură din cap. Nu mă voi duce la ei.

O vreme, totul fu cufundat în linişte.

– Dar ducele?

Mara nu se prefăcu a nu înţelege. Ducele de Lamont. Bogat precum Cresus şi de două ori mai puternic. Şi furios pe Mara, pe bună dreptate.

– Ce-i cu el?

Lydia ezită un pic, iar Mara ştiu că îşi căuta cuvintele potrivite. De parcă ea nu ar fi gândit acelaşi lucru. *Dacă i-ai spune adevărul – că fondurile fratelui tău nu erau ale lui, să le piardă la jocuri de noroc...*

Nimic din ce-ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Cuvintele lui îi răsunau în minte, promisiunea sumbră din ele trimițându-i un fior rece pe șira spinării. Fusese așa furios pe ea cu o seară în urmă. Și ea îi atrăsese mânia – spunându-i povești neterminate, tentându-l cu adevăruri parțiale și apoi cerându-i să plătească pentru amintirile lui.

Mara se așeză.

Nu, ducele nu avea să o ajute. Era singură în treaba asta. Băieții erau sub protecția ei. Erau responsabilitatea ei.

Ea trebuia să aibă grijă de ei.

Se ridică și se duse la biblioteca din apropiere, de unde scoase un volum gros. Ținu cartea în mâini, cu respirația greoaie și accelerată, fiecare părticică din ea împotrivindu-se la ce era pe cale să facă. Cartea reprezenta siguranța ei. Viitorul ei. Promisiunea pe care și-o făcuse cum că nu avea să mai fie niciodată săracă și flămândă. Că nu o să mai depindă de ajutorul altora.

Era scutul ei, împreună cu cei doisprezece ani de muncă și de economii.

Ajutorul ei pentru a nu mai ajunge pe străzi.

Tot ce plănuise să folosească odată ce Temple avea s-o distrugă.

Dar băieții erau mai importanți.

Puse cartea pe birou și o deschise, scoțând la iveală un spațiu mare umplut cu pânză de sac, care zornăi când o ridică.

Lydia icni.

– De unde sunt banii ăștia?

Rezultatul anilor de muncă, de economii. Un șiling de ici, o coroană de colo.

Douăsprezece lire și patru șilingi.

Tot ce avea.

Mara ignoră întrebarea și scoase monedele.

– Plătește cărbunii, lăptăreasa și măcelarul. Ia-ți salariul. Și pe al lui Alice. Și fă tot ce poți pentru a-i liniști pe ceilalți – până când cel mai mare dintre copii o să aibă nevoie de pantofi și de haine noi.

Lydia studie banii, apoi scuturâ din cap.

– Chiar și așa...

Nu era cazul să-și termine propoziția. Banii nu aveau să le ajungă toată iarna. Abia dacă le ajungeau până la Anul Nou.

Nu exista decât un mijloc.

Să petreacă mai mult timp cu ducele de Lamont.

Mara se ridică și se îndreptă spre hol, care între timp se umplusese de băieți. Erau cu toții la cele două ferestre din față ale casei, se legănau pe brațele scaunelor și se agățau de geamuri, cu ochii ațintiți la omul de pe partea cealaltă a străzii.

Lavender ședea la câțiva pași mai încolo, privindu-i, și Mara o ridică în brațe pentru a nu fi strivită de vreun băiat în cădere.

– E acolo de cel puțin o oră! spuse Henry.

– Nu pare să-i fie frig deloc!

– Imposibil! Ninge! răspunse Henry, de parcă restul băieților n-aveau ochi să vadă.

– E aproape la fel de înalt și de solid ca bărbatul care a venit săptămâna trecută s-o vadă pe doamna MacIntyre, zise Daniel, cu uimire în voce.

Da, aproape, dar Temple era mai masiv.

– Da! Ăla era mare cât casa!

Mai mare și, fără îndoială, mai puternic. Și mai chipeș. Ea încremeni la acest gând. N-o interesa frumusețea lui. Câtuși de puțin. Aproape nici n-o observase. Așa cum nu observase nici că sărutările lui o storceau de vlagă.

Era enervant. Și imposibil. Și dominator în toate sensurile rele ale cuvântului.

Și mai chipeș decât omul de pe stradă.

Nu că ar fi băgat de seamă.

– Crezi c-a venit după unul din noi?

Tremurul din vocea micului George o readuse cu picioarele pe pământ.

– Băieți!

Băieții începură zarva, trăgând de draperii, dezechilibrându-se unul pe altul până ce structura lor ciudată se dărâmă, lăsând vreo șase dintre ei grămadă pe podea. Mara rezistă tentației de-a izbucni în râs la poznele băieților, iar ei săriră în picioare, netezindu-și mânecile și dându-și părul din ochi.

Daniel vorbi primul:

– Doamnă MacIntyre! V-ați întors!

Ea se strădui să zâmbească.

– Sigur că da.

– Dar n-ați fost la cină ieri-seară. Ne-am gândit că ați plecat, spuse Henry.

– Pentru totdeauna, adăugă George.

Inima Marei se strânse la auzul acelor cuvinte. Deși făceau pe neînfricații, băieților le era groază să nu fie părăsiți. Fără îndoială, era o consecință a faptului că fuseseră stigmatizați ca orfani, iar Mara petrecuse mult timp să-i convingă că ea nu o să-i părăsească. De fapt, că ei erau aceia care urmau să plece la un moment dat.

Doar că acum asta era o minciună.

O să-i părăsească. Avea să trimită scrisoarea la ziare și să se arate în Londra, iar apoi nu îi rămânea de ales, trebuia să-i părăsească. Așa o să-i protejeze. Intenționa să aibă grijă să nu le tulbure viețile. Să se asigure că fondurile pentru orfelinat aveau să vină în continuare și că băieții nu vor suferi din cauza scandalului iscat de ea.

O cuprinse o tristețe profundă și se lăsă pe vine; Lavender se zbătu să se elibereze din brațele ei, iar Mara depuse o sărutare pe capul blond al lui George, apoi îi zâmbi lui Henry.

– Niciodată.

Băieții îi credeau minciunile.

– Atunci, unde v-ați dus? o întrebă Daniel, cel care intra mereu în miezul problemei.

Ea ezită, gândindu-se ce răspuns să dea. La urma urmei, nu le putea spune băieților că hoinărise prin Londra în toiul nopții, îmbrăcată în haine de prostituată, și că fusese urmărită de niște ticăloși. *Și sărutată de ei.*

– Am avut o... trebușoară... de care să mă îngrijesc.

Henry se întoarse din nou la fereastră.

– Acum sunt *doi* bărbați acolo afară! Și o trăsură neagră și mare! Măiculiță! Am încăpea cu toții în ea! Și tot ar mai rămâne loc!

Afirmația lui le atrase atenția celorlalți băieți... Și – în ciuda încercării ei de a rezista – și pe a Marei. Știa înainte de a se uita pe fereastră, printr-un păienjeniș de mâini și picioare tinere, cine era pe strada pe care se așternuse zăpada.

Bineînțeles că era el.

Fără să se gândească, se îndreptă spre ușa orfelinatului, o deschise și se duse spre trăsură. Temple era cu spatele la ea și vorbea înfuriat cu vizitiul său, dar Mara nu făcu mai mult de șase pași înainte ca el să se întoarcă și să se uite peste umăr la ea.

– Mergi înăuntru! Cred că mori de frig.

Ea să moară de frig?

Își ținu capul sus, fără șovăială.

– Ce cauți aici?

El se uită din nou la însoțitorul său, spunând ceva ce îl făcu pe celălalt om să zâmbească superior, apoi se întoarse cu fața la ea.

– E o stradă aglomerată, doamnă MacIntyre, zise el. Aș putea avea motivele mele să mă aflu aici. Făcu un pas înspre ea. Acum, fă bine și intră în casă. Numaidecât!

– Mi-e destul de cald, spuse ea, mijindu-și ochii. Dacă nu cumva cauți o femeie care să-ți încălzească patul, domnul meu, nu prea ai motive să fii aici. Și, în starea ta, aș crede că efortul se va dovedi inutil.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar așa?

– Ți-am cusut rana de la braț cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă.

El ridică dintr-un umăr.

– Azi mă simt foarte bine. Destul de bine cât să te duc în brațe înăuntru și să te înfășor într-o mantie.

Ea ezită la imaginea pe care o evoca el, la felul în care emana putere de sub paltonul lui gros, ceea ce îl făcea să pară mai masiv și mai tulburător de solid decât de obicei.

Chiar arăta bine. Teribil de bine.

Ea rezistă tentației de a identifica emoția ce o învăluise la vederea lui. În schimb, spuse:

– N-ar trebui să te învârți prin Londra cu o rană proaspătă. Se poate redeschide.

El înclină din cap.

– Îți faci oare griji pentru mine?

– Nu, zise ea repede, cuvântul venindu-i din instinct.

– Eu cred că da.

– Poate că rana te-a zăpăcit la cap. Ea pufni iritată. Pur și simplu nu vreau să mai fac asta o dată.

– De ce nu? Ai putea să-mi mai storci două lire. Am verificat prețul, că tot veni vorba. Jaf. Un chirurg ar face asta pentru un șiling.

– Atunci, păcat că nu ai un chirurg lângă tine. Am cerut un preț acceptabil. Jaf! Și te va costa dublu dacă ți se redeschide rana și îmi ceri s-o cos din nou.

El nu-i băgă în seamă cuvintele.

– Dacă nu intri în casă de dragul tău, poate o faci de dragul porcului. O să răcească.

Ea se uită în jos la Lavender, adormită în brațele ei.

– Mda, pare tare nemulțumită.

Privirea lui trecu dincolo de umărul ei, făcând-o să se simtă mică și neînsemnată, deși era cu jumătate de cap mai înaltă decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea.

– Bună dimineața, domnilor.

Ea se întoarse când auzi aceste cuvinte și îi văzu pe băieții de la căminul MacIntyre făcând ochii mari, îngrămădiți în ușa deschisă, ieșind pe treptele acoperite de zăpadă din fața casei.

– Băieți, le spuse ea cu cea mai bună voce de guvernantă de care era în stare, intrați în casă la micul dejun.

Băieții nu se clintiră.

– Chiar fiecare mascul al speciei este profund enervant? mormăi ea.

– Așa s-ar părea, răspunse Temple.

– A fost o întrebare retorică, i-o trânti Mara.

– V-am văzut uitându-vă cu jind la trăsură, băieți. Urcați-vă dacă vreți.

Cuvintele lui îi puseră în mișcare pe copii, care se repeziră în jos pe trepte, de parcă o maree îi împingea spre marele vehicul negru. Temple făcu semn cu capul înspre vizitiu, și acesta coborî de pe capră și deschise ușa, coborând treptele ca să le permită băieților accesul în trăsură.

Atenția Marei fu distrasă de exclamațiile entuziaste, uimite și voioase ale băieților care vociferau acum în jurul trăsurii. Se întoarse spre Temple.

– Nu erai obligat să faci asta.

Nu voia ca el să fie drăguț cu ei. Nu voia ca băieții să aibă încredere în el – nu în momentul când burțile lor pline și paturile calde depindeau de el.

El ridică ușor din umeri, privindu-i pe copii cu atenție.

– Mă bucur că am făcut-o. Presupun că nu prea au ocazia să se plimbe cu o trăsură, din câte îmi dau seama.

– Nu. Mă tem că nu văd mare lucru în afară de Holborn.

– Înțeleg.

Dar nu era așa. Nu cu adevărat. Crescuse într-una dintre cele mai bogate familii din Anglia, fiind moștenitorul unuia dintre cele mai mari ducate din Marea Britanie. Avea lumea la picioare – cluburi, școli, cultură și politică – și vreo șase trăsuri. Poate mai multe.

Și totuși, ea înțelese adevărul din vorbele lui în timp ce el se uita la băieți cum explorau trăsura. Înțelegea foarte bine ce înseamnă să fii singur. Să fii îngrădit de detalii pe care nu le poate controla nimeni.

Ea scoase un suspin lung. Cel puțin în această privință erau foarte asemănători.

– Înălțimea Voastră...

– Temple, o corectă el. Nimeni nu mi se mai adresează așa.

– Dar o vor face, zise ea, aducându-și aminte de înțelegerea lor. De datoria ei. În curând.

Un licăr se ivi în ochii lui negri.

– Da. O vor face.

Rosti cuvintele cu satisfacție... Și încă ceva. Ceva mai rece. Mai înfricoșător. Ceva ce îi amintea Marei de făgăduiala pe care o făcuse el în noaptea când ajunseseră la o înțelegere. Când îi spusese că avea să fie ultima femeie pe care o plătea să-i țină companie.

Poate că frigul și lipsa de somn erau de vină, dar rosti întrebarea fără să-și dea seama:

– Și atunci?

Ar fi vrut să își poată retrage cuvintele când el își întoarse ochii mirați la ea. Ar fi vrut să nu fi arătat cât de interesată era de lumea lui.

El făcu o pauză lungă, și ea crezu că nu avea să-i răspundă. Dar el spuse în felul său calm, sincer, ca întotdeauna:

– Atunci o să fie altfel.

Atenția lui se îndreptă din nou spre băieți, și arătă înspre Daniel.

– Câți ani are?

Ea îi urmări privirea ce se fixă pe băiatul brunet, conducătorul grupului care își disputa acum trăsura.

– Unsprezece, spuse ea.

Privirea serioasă a lui Temple o întâlni pe a ei.

– De cât timp stă la tine?

Ea se uită la băiat.

– De la început.

Ochii lui se făcură și mai negri.

– Spune-mi, o îndemnă el, iar ea îi percepu amărăciunea din voce, ai avut întotdeauna planuri să-mi tot amintești de acea noapte? Te-ai întors știind că te vei folosi de asta pentru a obține de la mine banii fratelui tău? Mi-ai cusut rana știind c-o să mă îmbunezi? M-ai sărutat pentru asta? Ăsta a fost marele tău plan în momentul când Christopher a pierdut totul?

Amestecul de râsete amână pentru o vreme răspunsul ei – îi dădu răgazul de-a se aduna pentru a face față gândului că el ar putea să creadă asemenea lucruri despre ea. Pentru a-și înfrâna dorința de a se apăra. De a-i spune totul.

Nimic din ce ai putea să-mi spui nu m-ar face să te iert.

Se uită în altă parte – în timp ce cuvintele lui îi răsunau încă în urechi –, înspre trăsură, unde aproape douăzeci de băieți încercau să intre.

– Șaisprezece, strigă cineva, în vreme ce Henry se îndrepta spre grămadă, cu mâinile întinse, împins de la spate de Daniel.

Mara vru să se ducă să-i oprească.

Temple o opri cu o mână.

– Lasă-i în pace. Merită să se joace puțin.

Ea se întoarse spre el.

– O să-ți strice tapițeria.

– Poate fi reparată.

Firește că se putea. El era peste măsură de bogat. Reveni la discuția de mai devreme.

– N-am avut nici un plan.

El se uită în sus la cerul plumburiu, scoțând aburi la fiecare respirație.

– Și totuși, ai preferat să faci negoț în loc să-mi spui adevărul.

Nu avusese de ales.

Dar el nu înțelegea asta.

Un vânt rece bătu pe Cursitor Street, și ea se întoarse pentru a se proteja, deși rochia ei de lână nu o prea apăra de frig. Lavender se trezi, fornăi puțin în semn de protest, înainte ca Temple s-o strângă pe Mara în brațele lui puternice, trăgând-o într-o parte, apărând-o cu trupul său enorm.

Ea rezistă ispitei de a se cuibări la pieptul lui. Cum de era atât de cald?

El înjură încetișor și spuse:

– Purcelușului tău i se face din ce în ce mai frig.

Îi dădu drumul când rafala de vânt trecu, mâna lui liberă stârnind între ei. Mara privi degetele lungi care mângâiau chipul micuț al lui Lavender și simți purcelușul lăsându-se moale la atingerea lui.

Preț de o fracțiune de secundă, se întrebă cum ar fi să simtă acele degete pe obrazul ei. Și apoi își dădu seama că era un pic geloasă pe purceluș.

Ceea ce era inacceptabil.

Se îndreptă de spate, privindu-l fix în ochi, străduindu-se să nu observe cum i se arcuiau buzele într-un zâmbet stârnit de abandonul purcelușului.

– Cât timp ai de gând să mă ții sub supraveghere?

El se uită din nou la băieți.

– Până termin cu tine.

Cuvintele erau reci și ostile. Și o făcură să riposteze:

– Și învoiala mea?

El încetă s-o mângâie pe Lavender și își îndreptă iarăși atenția spre Mara.

– Cred că pot găsi și alte moduri de a scoate de la tine informația.

Pe Mara o trecu un fior rece. Tremura. De frică. Din pricina unei alte emoții pe care nu voia să o recunoască.

– N-am nici o îndoială că poți. Dar sunt mai puternică decât crezi.

– Ești într-atât de puternică precum te consider eu.

Promisiunea din aceste cuvinte răsună în vântul rece care îi lovea fustele de picioare.

– Și, până atunci, voi fi norocoasa beneficiară a privirii tale vigilente.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet lipsit de veselie.

– E bine că vezi avantajele acestei situații înnourate.

– Mă gândesc mai degrabă la o furtună cu fulgere. Ea trase adânc aer în piept. Și la ce-ți folosește să mă supraveghezi?

– La nimic.

– Nu așa ne-am înțeles.

– Nu, înțelegerea a fost să te plătesc pentru timpul pierdut cu mine. Ăsta e timpul meu. Și al oamenilor mei.

– Care stau cu ochii pe noi ca pe niște răufăcători.

– Te simți mai bine să mă pui pe mine în rolul unui răufăcător? Îți ierți mai ușor propriile păcate? Cuvintele lui erau blânde și tulburătoare, dar mult prea viclene.

Mara se uită în altă parte.

– Aș prefera doar ca tu și oamenii tăi să nu-i speriați pe copii.

Temple aruncă o privire tăioasă înspre trăsură.

– Văd că reprezentăm o mare amenințare pentru voi.

Ea îi urmări privirea, observând că băieții își terminaseră jocul de mai înainte și acum păreau hotărâți să cucerească trăsura. Câțiva stăteau în picioare pe acoperișul vehiculului, alții escaladau părțile laterale cu ajutorul unui supraveghetor și al vizitiului.

Și oamenii lui veniseră aici, în viața ei, și îi luaseră locul, deși nu aveau nimic altceva în afară de o trăsură frumoasă și câteva vorbe amabile. El îi schimbase viața în câteva zile – amenințând tot ce avea ea mai drag.

Răpindu-i orice brumă de control.

Nu avea să accepte.

O strânse pe Lavender la piept și scoase carnețelul negru din buzunar.

– Mi-ai răpit destul timp astăzi, domnul meu, zise ea și deschise caietelul. Să zicem o coroană?

El ridică din sprâncene.

– Nu ți-am cerut să vii după mine.

Ea zâmbi prefăcut.

– Dar așa am făcut. Nu ești norocos?

– O, da, răspunse el, legănându-se pe călcâie. Am avut mereu noroc în prezența ta.

Ea se uită urât la el.

– Deci, o coroană, preciză ea și notă suma în carnet, apoi se întoarse spre trăsură. Băieți! strigă ea. E timpul să intrați în casă!

Ei nu o auziră. De parcă nici nu exista.

– Hei, flăcăi! spuse el, iar ei încremeniră în mijlocul jocului. Destul pentru astăzi!

Băieții coborâră de pe trăsură, de parcă așteptaseră cuvintele lui. Sigur că îi dădură ascultare.

Marei îi venea să țipe.

În loc de asta, se îndreptă spre casă, făcând jumătate de drum înainte să-și dea seama că el se ținea după ea, de parcă devenise un lucru obișnuit să o escorteze. Ea se opri. El îi urmă exemplul.

– Nu te invit înăuntru.

El strânse din buze.

– Adevărul tot va ieși la suprafață, Mara.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

– Nu astăzi.

El ridică din sprâncene.

– Mâine, atunci.

– Depinde.

– De ce?

– De dorința ta de a-ți aduce punga.

El râse pe înfundate de replica ei, apoi încetă brusc, iar ea se detestă pentru că se lăsase fermecată de sunetul scos de el.

– Îți cer să ne vedem seara, spuse el calm. Îmi închipui că acest privilegiu mă mai costă zece lire, nu?

Cuvintele lui o tulburară. Referirea la bani părea impresionantă pe buzele ei și insultătoare pe ale lui. Dar ea refuza să admită că o făcea să se simtă ciudat.

– E un început cinstit.

El o studie mai mult timp, cu o expresie tulburătoare întipărită pe chip.

Ea ignoră acea expresie.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, când intră în biroul ei, Mara descoperi că Lydia era o trădătoare.

Lydia era cocoțată ca de obicei pe marginea scăunelului aflat de o parte a biroului Marei și conversa liniștită cu ducele de Lamont, de parcă era perfect normal ca un bărbat de statura și neamul lui să își facă veacul într-un orfelinat și la fel de normal ca o guvernantă să-i țină companie. Când Mara trânti ușa în urma ei, Lydia chicotea, sorbind fiecare cuvânt al bărbatului.

Temple se ridică, iar Mara ignoră căldura care se răspândea prin ea. Era decembrie. Și un frig amarnic, deoarece cărbunii nu sosiseră încă. Bărbatul acesta nu emana căldură. Își îndreptă iar atenția spre Lydia.

– Permitem, mai nou, accesul oricui aici?

Lydia lucrase îndeajuns de mult cu Mara cât să nu se intimideze.

– Ducele mi-a spus că aveați o întâlnire.

– Nu-i așa. Ocoli biroul și se așeză. Poți pleca, domnul meu. Sunt foarte ocupată.

El nu plecă, ci se întoarse la scaunul lui și se afundă în delicata piesă de mobilier.

– Poate nu-ți amintești. Dar am convenit amândoi să mă întorc azi.

– Am convenit să te întorci *astă-seară*.

– Domnișoara Baker m-a poftit înăuntru.

– Era pe afară când m-am trezit, explică Lydia. Este un frig amarnic, așa că m-am gândit că poate ar vrea un ceai.

Era clar că Temple o zăpăcise la cap pe biata femeie.

– Nu vrea ceai.

– Un ceai ar fi minunat.

Probabil nu exista un cuvânt care să sune mai nelalocul lui pe buzele omului cât un munte.

– Tu nu bei ceai, sublinie Mara.

– Mă gândesc să mă apuc.

Lydia se ridică.

– Sun eu să ni se aducă niște ceai.

– Nu e nevoie, domnișoară Baker, nu pot să-l beau.

Lydia părea descurajată.

– De ce nu?

Mara răspunse în locul lui:

– Pentru că îi frică să nu-l otrăvesc.

– Vai! exclamă cealaltă femeie. Da, îmi închipui că și asta este o grijă. Se aplecă spre Temple. Eu nu v-aș otrăvi, domnul meu.

El zâmbi prefăcut.

– Te cred.

Mara pufni dezaprobator, uitându-se chiorâș la Lydia.

– Asta e trădare.

Lydia părea să se bucure prea mult.

– E doar o dovadă de corectitudine, având în vedere că îl pui la treabă azi.

– Poftim?

Mara nu își putu reține șocul. Și nici nu se abținu să nu sară în picioare.

Și Temple era în picioare.

– S-a oferit să-i ajute pe băieți.

Mara se așeză.

– Nu are cum.

Temple se așeză și el.

Ea îl privi.

– Ce faci?

El ridică din umărul sănătos.

– Un gentleman nu stă jos când o lady e în picioare, zise el simplu.

– Deci acum ești gentleman? Ieri te declarai un netrebnic.

– Poate e timpul să fac o schimbare. Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet slab. La fel ca în cazul ceaiului.

Zâmbetul îi atrase Marei atenția la buzele lui.

Acele buze enervante la care nu voia să se gândească.

Doamne, Dumnezeule! Îl sărutase.

Nu. Nu avea să se gândească la asta.

Se uită urât la el.

– Mă îndoiesc profund de asta.

O înfuria. Se ridică din nou.

El făcu la fel, răbdător ca întotdeauna.

Ea se așeză, conștientă de propria încăpățânare, dar fără să îl lase prea mult.

El rămase în picioare.

– N-ai vrea să iei loc, ca un gentleman? izbucni ea.

– Regula nu se aplică și în sens invers. Cred că e mai bine să rămân în picioare – când tu îmi pui piedici.

Mara își mijì ochii la el.

– Te asigur, domnul meu, că, dacă aștepți să încetez să îți pun piedici, e posibil să nu mai iei loc niciodată.

Ochii albaștri ai Lydiei scânteiară de o voioșie reținută.

Mara îi aruncă o privire tăioasă.

– Dacă râzi, o s-o trimit pe Lavender în camera ta în toiul nopții. Poate te trezesc zgomotele făcute de purcel.

Amenințarea își atinse scopul. Lydia deveni serioasă.

– Mă gândeam la ce s-a oferit domnul să facă, și mi se pare că băieții ar beneficia de pe urma supravegherii unui bărbat.

Mara făcu ochii mari.

– Cred că glumești.

– Deloc, zise Lydia. Sunt lucruri pe care băieții ar trebui să le învețe și pentru care noi nu suntem... profesoarele ideale.

– Aiureli! Suntem profesoare excelente.

Lydia își dresă glasul și îi întinse Marei peste birou o bucățică de hârtie.

– Am confiscat-o ieri-seară din caietul lui Daniel.

Mara o despături și descoperi un desen al...

– Ce e... Întoarse hârtia și înclină din cap. Temple se aplecă peste birou, având acum capul periculos de aproape de al ei – și mai întoarse o dată pagina. Atunci totul deveni clar. Mara împături hârtia cu o eficiență militară, iar obrajii i se împurpurară. Este un copil!

Lydia înclină din cap.

– Evident, băieții de doisprezece ani sunt curioși.

– Păi, e cu totul nepotrivit pentru *el* să le satisfacă această curiozitate. Făcu un gest cu mâna în direcția lui Temple, nevrând să îl privească. Incapabilă să îl privească. Nu că nu ar avea calificarea necesară să facă pe expertul, îmi închipui.

– Voi lua asta drept un compliment, spuse el, mult prea aproape de ea.

Ea își întoarse scaunul să îl privească.

– Nu asta am intenționat. Mă refeream doar la comportarea ta libidinoasă.

El ridică din sprâncene.

– Libidinoasă.

– Șmecherească, dezmățată, scalavaginoasă[1], netrebnică.

– Sunt sigur că unele din cuvintele astea nici nu există în dicționar.

– Acum ții la un post de institutor?

– Dacă băieții învață cuvinte ca „scalavaginos", poate n-ar fi o idee rea.

Mara se întoarse spre Lydia.

– Domnul pleacă.

– Mara, zise Lydia. Ar fi ideal. E duce, și cred c-a primit o educație de gentleman.

– E un luptător, pentru numele lui Dumnezeu. Deține un cazinou. Nu e bun să-i învețe pe băieții noștri impresionabili, care trebuie să fie modele de bună-creștere.

– A fost pe vremuri foarte bine educat.

Mara îi aruncă lui Temple o privire tăioasă.

– Tu, dom'le, m-ai fi putut induce în eroare.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri – știu imediat că îi amintise de noaptea care stârnise toate aceste dificultăți, care îi pusese pe amândoi pe calea urmată până în clipa de față, când el părea sortit s-o întrecă în fiecare aspect al vieții ei.

Ochii lui se întunecară.

– Aș putea să-ți amintesc că eu am fost cel păcălit în acea seară, *doamnă MacIntyre*. Accentul pus pe numele ei fals o făcu să strângă din buze când el se i adresă Lydiei. Sunt liber toată ziua și încântat să-i îndrum pe tinerii voștri în orice aspect legat de manierele de gentleman.

Situația scăpase de sub control.

Mara nu îl voia aici. Atât de aproape. Nicăieri lângă ea. Omul acesta îi punea la cale moartea. Nu îl voia lângă băieți sau lângă prietena ei, nicăieri în viața ei.

[1] Cuvânt inventat de autoare; în engleză, în original *scallavaginous* (n.red.)

Nu îl voia și gata!

Nu conta că mare parte din noapte se frământase în patul ei îngust, gândindu-se la sărutul lor. Și la modul în care le făcuse față, cu o zi în urmă, băieților în vreme ce aceștia vociferau în trăsură și pe lângă aceasta.

Nu conta că, atunci când uita de trecutul lor, simțea că îl plăcea.

Nici unul dintre aceste lucruri nu conta. Nu când el era stăpân pe viitorul ei și al orfelinatului.

– Poate v-a scăpat din vedere amândurora că eu sunt directoarea acestui orfelinat? Și că n-am nici o intenție să-i permit acestui domn să rămână aici toată ziua?

– Aiurelii zise Lydia. N-ai să le limitezi băieților accesul la un duce.

– Nu chiar cel mai la modă duce din *înalta societate*.

Cuvintele îi ieșiră fără să-și dea seama. Temple încremeni. Lydia deschise gura, apoi o închise. Pe urmă o deschise din nou. Iar Mara se simțea foarte jenată.

– N-am vrut să...

El îi întâlni privirea, cu precauție.

– Sigur că nu...

– Știu mai bine ca oricine că...

El rămase tăcut. Ea se întoarse spre Lydia, sperând s-o ajute, dar guvernanta doar scuturâ din cap, făcând ochii mari. Mara fu copleșită de vinovăție, ce-o asaltă ca un șuvoi fierbinte și dezagreabil. Trebuia să-și repare greșeala. Își îndreptă atenția spre Temple.

– Ești instruit în manierele curtenitoare?

El îi întâlni privirea și rămase așa o vreme, apoi făcu o plecăciune perfectă și păru mai duce decât îl văzuse Mara vreodată.

– Sunt.

Un armistițiu.

– Și în conversația adecvată cu doamnele? Lydia era recunoscătoare pentru acea *détente*; ochii îi scânteiară înspre hârtia din mâna Marei. Poate nu ne-ar strica așa ceva.

– Am avut parte de puține plângeri.

El era priceput la conversație. Mara nu avea nici o îndoială.

– Și în sporturi? continuă Lydia. Cred că băieții au fost lipsiți de activități sportive prea mult timp.

Mara pufni la asta.

– Omul ăsta e clădit ca un zeu grec. Cred că la sport chiar s-ar pricepe.

Cuvintele ei se împrăștiară cu zgomot prin cameră, șocându-i pe toți. Lydia făcu ochii mari. Temple încremeni. Mara rămase cu gura căscată.

Un zeu grec?

Nu ea spusese asta.

Era vina lui. Îi zăpăcise gândurile... Și se amesteca în fiecare aspect al vieții ei – în fiecare bucățică pentru care muncise așa mult și se luptase cu atâta îndârjire. Sigur că asta o făcuse să rostească acele cuvinte.

Un zeu grec??

Ea închise ochii și își dori ca el să-și piardă capacitatea de a vorbi. Imediat și ireversibil.

– Bineînțeles, n-am vrut să spun...

– Bine, îți mulțumesc.

În tot trecutul, funcționase vreodată puterea voinței?

Mara se îndreptă de spate. Lupta în continuare.

– Nu aș lua asta ca pe un compliment. Zeii greci erau tare ciudați. Se preschimbau mereu în animale și răpeau fecioare.

O, Doamne! De ce nu-și ținuse gura?

– Nu e o soartă chiar așa groaznică, zise el.

Lydia chicoti pe înfundate.

Mara se uită urât la ea.

– Tocmai i-ai cerut să-i învețe pe băieți manierele de gentleman.

Lydia îl fixă pe Temple cu ochii ei imenși.

– Domnul meu, sper că știi că nu le poți vorbi băieților... atât de aluziv.

– Desigur, spuse el. Dar îți dai seama că șefa ta a început.

Marei îi venea să-l calce pe picior. Dar, știind că era un om cât un munte, se îndoia că avea să simtă ceva.

– Bine atunci. S-a aranjat, zise Lydia, de parcă așa ar fi fost. De fapt, așa și părea să fie, deși Mara se împotrivea cu tărie. Vei petrece dimineața cu băieții, și ei vor învăța, fără îndoială, o mulțime de lucruri. Se întoarse spre Mara, privind-o sugestiv

pe când își rostea cu nepăsare ultima frază. Și poate, după ce îți petreci ziua cu băieții, dumneata și doamna MacIntyre veți discuta despre o donație pentru activitatea noastră caritabilă.

Lydia era șireată, nu încăpea nici o umbră de îndoială. Mara vedea în Temple un dușman periculos, însă pentru Lydia el era un potențial aliat bogat. Un om care le putea plăti toate facturile.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

– Treaba ta intră în contradicție cu a șefei tale.

Lydia zâmbi.

– O să iau asta drept un compliment.

Nu trebuia, bineînțeles.

Temple nu avea să se hotărască așa ușor să dea bani orfelinatului. Și el era viclean. Cea mai bună șansă a lor de a-și plăti facturile era ca Mara să meargă mai departe pe drumul ei. O trecu un fior de neliniște la acest gând mercantil. Dar nu-l băgă în seamă. Era vorba despre orfelinat și despre siguranța băieților.

Mijloacele ei aveau să fie justificate în acest scop.

Lydia se ridică apoi.

– Păi, asta e un cadou. Nu e ceva obișnuit ca un duce să renunțe la titlul său ca să înceapă munca.

– Am auzit că se întâmplă frecvent în romane, comentă Temple.

– Asta nu e un roman, replică Mara. Într-un roman, ea ar fi o fecioară perfectă, excepțional de frumoasă, cu un trecut fără pată, asemenea înfățișării ei. Iar el ar fi un duce chipeș, visător.

Ei bine, ultima parte era ca în viață, din câte se părea.

– Serios? o tachină el. Mărturisesc că evenimentele din ultima săptămână au fost destul de ciudate încât să mă convingă că lucrurile nu stau chiar așa.

Lydia râse.

– Într-adevăr.

Mara îi spuse răspicat:

– Să nu ajungi să-l placi.

Râsul i se transformă într-un rictus.

– Asta ar putea fi destul de greu.

Temple făcu o plecăciune.

Flirtau acum, și Marei îi trecu prin minte că, dacă ar fi un roman, ea n-ar fi eroina. Lydia putea fi. Simpatica, blonda, drăgălașa

guvernantă, cu râs plin de veselie și cu ochi mari, femeia potrivită să-l zăpăcească pe ducele visător.

Mara se încruntă. Nu era un roman.

– Lydia, pregătește-i pe băieți pentru o lecție specială, zise ea, întâlnind privirea lui Temple. Tu mai rămâi aici.

Curiozitatea se citi pe fața Lydiei, dar știa că nu era bine să zăbovească, așa că plecă imediat să-i adune pe băieți. Odată ce ușa se închise în urma ei, Mara ocoli biroul să îl înfrunte pe Temple.

– Nu trebuia să faci asta.

– E drăguț din partea ta că te gândești la confortul meu.

– N-am vrut să insinuez așa ceva.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet strâmb.

– Nici eu nu voi deduce așa ceva.

El îi distrăgea atenția. Îi simțea mirosul de cuișoare și de cimbru – al alifiei cu care îl dăduse pe rană în timp ce el așteptase răbdător ca degetele ei să-i ungă pielea netedă și caldă.

Și, de acolo, nu mai era decât un pas până la amintirea buzelor lui lipite de ale ei.

Nu-i venea să creadă că îl sărutase.

Nici că el o sărutase la rândul lui.

Și nu avea să se gândească la faptul că îi plăcuse. Sau că „plăcut" nu era un cuvânt destul de puternic ca să exprime cum o făcuse să se simtă mângâierea lui.

El zâmbea superior acum, de parcă îi citea gândurile care i se învălmășeau în minte.

Mara își drese glasul și își scoase pieptul înainte.

– Băieții nu petrec mult timp cu domnii. O să fie interesați de tine.

El încuviință din cap.

– Pare logic.

– Să nu... Ea ezită, căutând cuvintele potrivite. Să nu-i faci să te placă.

El ridică din sprâncene.

– O să le fie mai greu când vei pleca și nu te vei mai întoarce. Nu-i lăsa să se atașeze de tine.

Deodată, posibilitatea ca băieții să se atașeze de el nu mai părea așa nerealistă.

El ezită o vreme înainte să spună:

– E numai o dimineață, Mara.

Ea încuviință din cap, ignorând vorbele ce răsunau încă în aerul dintre ei.

– Îmi dai cuvântul tău pentru asta?

El pufăi. Amuzament? Frustrare?

– De gentleman? Sau de netrebnic?

– Ambele.

El încuviință din cap.

– Atunci ai cuvântul meu... în ambele ipostaze.

Ea deschise ușa, se întoarse înapoi spre el, încercând să nu se lase distrasă de cât de chipeș era. Cât de atrăgător.

– Sper că măcar unul își va ține cuvântul.

El ieși, iar ea închise ușa. După câteva clipe în care dori să-l urmeze, o încuie și se întoarse la biroul ei.

Un ceas. Atât dură până să se lase biruită de curiozitate și să se ducă după el.

O găsi pe Lydia stând de pază în holul orfelinatului.

– Unde sunt toți? o întrebă Mara.

Lydia înclină din cap în direcția ușii bine închise a sufrageriei.

– A stat cu ei trei sferturi de oră.

– Și ce a făcut?

– Habar n-am.

Mara se apropie de prietena ei, coborând mult tonul

– Nu pot să cred că i-ai cerut asta.

Lydia ridică din umeri.

– Pare un om cumsecade.

A fost.

– N-ai de unde să știi.

Privirea albastră a Lydiei deveni sugestivă.

– Știu cum sunt oamenii necivilizați. Și ai spus chiar tu că nu a comis grozăviile de care îl acuză lumea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și e destul de bogat să ne salveze pe toți.

Măcar de ar ști că erau în pericol.

Nimic din ce ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Nimic din ce ar spune ea nu l-ar face să-i ajute.

Lydia continua să vorbească.

– ... dar lor părea să le facă plăcere.

Râsetele și sporovăiala entuziastă ce veneau din sufragerie o readuseră pe Mara în prezent. Bătu și deschise ușa, și râsetele se domoliră pe dată.

Temple își înălță privirea de pe locul lui din capul mesei și se ridică imediat când o văzu intrând. Băieții îi urmară exemplul.

– Ah! făcu el. A venit doamna MacIntyre. Tocmai ne terminam discuția.

Ea se uită pe rând la băieți, fiecare parcă mai tăcut decât vecinul său, arătând de parcă ar fi fost instruiți într-o serie de arte misterioase. Când ajunse din nou cu privirea la Temple, spuse:

– Să înțeleg că merge totul bine?

El încuviință din cap, circumspect.

– Cred că a fost un succes.

Ea plecă, jurând să-i lase singuri, un jurământ pe care îl respectă două ceasuri, după care nu se mai putu abține și ieși din birou ca să vadă în ce stadiu era prânzul, așa că trecu prin holul principal al orfelinatului, unde observă șirul de băieți serioși și atenți de pe margine, fiecare urmărindu-l pe Temple, care stătea în picioare în mijlocul încăperii, cu Lavender într-o mână și cu Daniel și George lângă el.

Ea ezită la baza scărilor, retrăgându-se imediat ca să se uite mai bine.

– M-a enervat, spuse George cu simplitate.

Nu era prima oară când el și Daniel erau în competiție. Și nici ultima nu avea să fie.

Temple încuviință din cap, cu atenția concentrată asupra băiatului.

– Și?

– Și l-am pocnit.

Mara era șocată. Agresiunea fizică nu era permisă în căminul MacIntyre. Evident, să îngădui accesul unui boxer fără mănuși în orfelinat era o idee groaznică. Începu să înainteze pe hol, când Temple întrebă:

– De ce?

Mara se opri la auzul întrebării ciudate, una pe care ea nu s-ar fi gândit s-o pună. Una la care lui George îi era greu să răspundă. Băiatul ridică din umeri, uitându-se în jos la picioarele pe care și le târșâia.

– Un gentleman se uită în ochii celor cu care vorbește.

George își ridică privirea spre Temple.

– Pentru că am vrut să-l enervez și eu.

Temple încuviință din cap.

– Ai vrut să te răzbuni.

Mara tot nu ar fi încetat să-i urmărească nici dacă întreaga casă s-ar fi dărâmat peste ea în acel moment

– Da, zise George.

– Și Daniel n-a reacționat?

Celălalt băiat nu ezită, ci răspunse de-a dreptul:

– Nu.

Temple ar fi vrut să zâmbească la acel act de curaj; Mara putea vedea asta. În schimb, se întoarse să-l înfrunte pe celălalt băiat.

– Chiar așa? Pentru că păreai să te înfurii după ce te-a lovit.

– Sigur că m-am înfuriat! explică Daniel, de parcă Temple era nebun. M-a pocnit! Mă apăram!

Temple încuviință din cap.

– Ăsta-i dreptul tău. Nu te simți mai bine acum, că l-ai lovit și tu?

Daniel se încruntă.

– Nu.

Temple se întoarse spre George.

– Și tu te simți răzbunat pentru atacul lui Daniel?

George se gândi la întrebare, uitându-se pur și simplu la Daniel o vreme, pentru ca apoi să își dea seama de adevăr.

– Nu.

Temple îl întrebă:

– De ce nu?

– Pentru că încă sunt furios.

– Exact. Și altceva?

– Și acum e și Daniel furios.

– Așa e. Dar Lavender?

– N-am văzut-o!

– A apărut ca din pământ! exclamă George.

– Și mai că a fost prinsă în încăierarea voastră. Ceea ce ar fi putut fi dureros pentru ea. Poate și mai rău. Băieții erau îngroziți. Să fie asta o lecție pentru voi. Eu nu vă spun să nu vă bateți.

Vă spun doar că, atunci când o faceți, ar trebui să aveți motive temeinice.

– Răzbunarea nu e un motiv întemeiat?

Temple rămase tăcut preț de câteva secunde, iar Mara își ținu răsuflarea, așteptându-i răspunsul. Știind că el se gândea la ceva mai important decât ce se întâmplase între băieți.

– Din experiența mea, spuse el în cele din urmă, nu se desfășoară întotdeauna așa cum te aștepți.

Ce însemna asta?

Mai făcu o pauză, apoi adăugă:

– Și uneori se sfârșește cu un purceluș în pericol.

Băieții zâmbiră, și George întinse mâna s-o mângâie pe Lavender pe căpșorul roz, în vreme ce Temple continua:

– Acum, mai important, îmi imaginez că vă cam dor pumnii.

– Cum de ai știut asta?

Temple întinse și el mâna de mărimea capului unuia dintre băieți. O strânse pumn.

– Ți-ai băgat degetul mare înăuntru. El îi deschise mâna și o închise la loc. Dacă îl lași afară, lovitura doare mai puțin.

– O să ne înveți să ne batem?

El zâmbi larg atunci, și unul din colțurile gurii i se ridică mult. Doamne, da' chipeș mai era! Și de aici, din spatele scărilor, putea să-l privească în voie. Nimeni nu trebuia să știe.

– Aș fi încântat să o fac.

Ea ar trebui să-l oprească înainte de a-i transforma într-un batalion de pugiliști bine antrenați. Și ar fi putut s-o facă dacă el nu s-ar fi întors s-o privească, ochii lui găsind-o numaidecât, făcând-o să-i sară inima din piept.

– Doamnă MacIntyre, zise el, de ce nu ni te alături?

Îl urmărise cu privirea minute în șir, tăcută și nemișcată. Dacă ar fi fost altă femeie, poate că el n-ar fi observat-o.

Dar era Mara Lowe, și se resemnase că avea să o remarce întotdeauna. Că era dureros de conștient de prezența ei, deși nu ar fi vrut. Chiar dacă nu avea încredere în ea, se îndoia de ea și era foarte furios pe ea.

Chiar dacă se afla în casa ei și își dorea nespus ca ea să-i mărturisească adevărul.

Așa că, atunci când tinerii orfelini îi dădură ocazia s-o aducă mai aproape, el nu o rată, bucurându-se de expresia mirată de pe fața ei când își dădu seama că fusese văzută.

Ea înaintă puțin, făcând tot ce îi stătea în putință să pară că nu auzise totul fără să vrea.

– Bună ziua, domnilor!

Ei o primiră ca niște soldăței de plumb, fiecare făcând o plecăciune scurtă, dar perfectă.

– Bună seara, doamnă MacIntyre, spuseră ei în cor.

Ea se apropie imediat de ei.

– O, Doamne! Ce primire frumoasă!

Îi iubea pe băieți; măcar asta era clar. El avu o viziune. Mara, zâmbind unui șir de băieți pe terenurile verzi întinse de la Whitefawn Abbey. Un șir de băieți cu părul și cu ochii negri, unul mai fericit decât altul. Băieții lui.

Mara a lui.

De unde naiba îi venise această idee?

Scutură din cap și își îndreptă din nou atenția spre prezent.

– Doamnă MacIntyre, băieții îmi cer o lecție de luptat, și m-am gândit că, poate, ai vrea să mă ajuți.

Ea făcu ochii mari.

– N-aș ști cum să încep.

Femeia avea un cuțit la ea. Temple era dispus să parieze totul pe faptul că știa exact cum să înceapă.

– Ai avea încă un motiv să înveți.

Băieții, care tăcuseră până în acel moment, începură să protesteze.

– Nu poate să învețe, e fată! strigă unul dintre ei.

– Corect, interveni un altul, fetele învață lucruri ca dansul. Și cusutul.

Ideea ca Mara să coasă orice în afara unei răni de cuțit era foarte amuzantă.

– Poate să învețe, zise George. Dar nu are nevoie. Fetele nu trebuie să se bată.

Nu îi plăcu amintirea care îi veni repede și intensă, a Marei prinse pe o stradă din Mayfair de două brute de două ori mai puternice decât ea. Voia să fie în siguranță. Ocrotită. Și el putea să-i ofere mijloacele de a rămâne așa.

– În primul rând, domnilor, nu vă referiți la doamne ca fiind fete, preciză Temple. În al doilea rând, o să învățați să dansați destul de curând, așa cred. Ultima lui frază stârni un cor de mormăieli. Și, în al treilea rând, trebuie să fim cu toții pregătiți să ne apărăm. Se întoarse spre Mara și întinse o mână. Doamnă MacIntyre?

Ea ezită, fixându-l cu privirea înainte să ia o decizie, apoi se apropie și își vârî degetele în mâna lui. Nici acum nu purta mănuși, și el își dori în acea clipă să nu fi purtat nici el.

Poate nu fusese o idee bună. Voise s-o tulbure, să-i distragă atenția.

Nu se așteptase ca *el* să fie cel tulburat.

Dar așa se întâmpla mereu cu Mara Lowe.

Temple se întoarse cu fața la băieți, ținându-i mâna, punându-i degetele în poziția corectă până când ea strânse un pumn perfect. Îi vorbi în acest timp, încercând să ignore apropierea de ea.

– Încearcă să ții toți mușchii relaxați când strângi mâna pumn; nu încordarea pumnului îl doare pe adversar, ci forța loviturii. Cu cât e mai încordat pumnul tău, cu atât te va durea mai tare după ce lovești.

Băieții încuviințau din cap, se uitau atenți, își făceau mâinile pumni, dădeau din brațe. Nu și Mara. Își ținea pumnii ca un luptător – aproape de față, de parcă putea fi atacată în orice clipă. Îi întâlni privirea și se uită țintă la el, încălzindu-l.

Se întoarse iar spre băieți.

– Nu uitați asta, flăcăi. Cu cât sunteți mai furioși, cu atât este mai probabil să pierdeți.

Daniel făcu o pauză de la antrenament, cu fruntea încrețită de nedumerire.

– Dacă nu te bați pentru că ești furios, atunci de ce?

O întrebare excelentă.

– Să te aperi.

– Dacă te lovește cineva primul, zise alt băiat.

– Dar de ce te-ar lovi cineva primul? i-o întoarse George. Decât dacă nu cumva e furios și încalcă regulile?

– Poate e prost-crescut, sugeră Daniel, și toți pufniră în râs.

– Sau nu are destul antrenament, adăugă Temple zâmbind.

– Sau lovești pe cineva la care ține, spuse Henry. Eu aș bate pe oricine care dă în Lavender.

Toți băieții încuviințară din cap.

– Să protejezi pe cineva. Pe Temple încă îl mai dureau degetele după noaptea când Mara fusese atacată. Ăsta-i cel mai bun motiv pentru a sări la bătaie.

Obrajii ei se împurpurară, iar el descoperi că îi plăcea să-i vadă așa.

– Sau poate a făcut o greșeală, zise ea.

Asta ce mai însemna?

Era ceva în ochii aceia frumoși și ciudați. Să fie regret?

Era oare posibil?

– Ce vine la rând, Înălțimea Voastră?

Băieții îi atraseră iar atenția.

El își strânse pumnii, ținându-i la nivelul feței.

– Protejați-vă întotdeauna capul. Chiar și când dați o lovitură. Își mișcă piciorul stâng înainte. Brațul și piciorul drept să preia conducerea. Genunchii îndoiți.

Băieții luară poziția descrisă, iar el se duse la ei, îi controlă, potrivind umărul unuia, pumnul altuia. Amintindu-le să îndoaie genunchii și să se țină bine pe picioare. Și când termină cu ultimul băiat, se întoarse spre Mara, care era în picioare, cu pumnii în sus, așteptându-l.

De parcă se aflau într-o luptă neîncetată.

Ceea ce era adevărat.

Veni înspre ea.

– E mai greu cu doamnele, remarcă el pe un ton blând, pentru că nu le poți vedea picioarele. Ce n-ar da să i le vadă! Se duse în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri. Îmi dai voie?

Ea încuviință din cap.

– Da.

Erau cu ei o mulțime de băieți vigilenți, care făceau toți pe protectorii. Faptul că o atingea nu trebuia să-i pară un lucru nefiresc, dar contactul cu pielea ei îl înfiora. O balansă înainte și înapoi și îi verifică lungimea pasului îndoind un genunchi, iar alunecarea materialului rochiei pe piciorul lui avu darul de a-i face gura să i se usuce. Era suficient de aproape să-i audă respirația rapidă, să-i simtă mirosul – parfumul proaspăt de lămâi chiar și acum, în decembrie, când doar cei mai bogați îl aveau.

Dacă ar fi a lui, ar umple casa cu arbori de lămâi.

Dacă ar fi a lui?

Ce aiureală! Era înaltă, mlădioasă și frumoasă, și ar dori orice femeie de felul ei dacă i-ar fi așa aproape.

Minciună.

Se îndepărtă puțin.

– Ține-ți pumnii sus și capul în jos. Nu uita că un bărbat luptă mișcându-și umerii.

– Dar o femeie? întrebă ea. Se luptă mișcându-și altceva?

El se uită la ea, găsind veselie și umor în privirea ei. Oare îl tachina? Ideea era ciudată și nepotrivită cu trecutul lor, dar nu – ochii ei albaștri-verzui scânteiau puternic. *Chiar* îl tachina.

– Din experiența mea, doamnă MacIntyre, femeile se luptă necinstit.

Atunci ea zâmbi.

– Aiureli! Ne luptăm din toată inima.

În cazul ei, ăsta era adevărul. Fără nici o îndoială. Era o femeie care lupta pentru ce dorea și pentru cei în care credea. S-ar lupta pentru băieții aceștia și – se pare – pentru fratele ei, în ciuda faptului că era un tip cu totul detestabil.

Se lupta cu un scop, lucru ce părea onorabil.

Se întrebă cum ar fi ca ea să se bată pentru el.

Ar fi ca nimic altceva.

Își alungă acest gând din minte și își îndreptă din nou atenția spre băieți, chiar dacă nu se putea abține să n-o atingă.

Îi aranjă capul, încercând să mimeze detașarea, chiar dacă fiecare atingere îl înfiora.

– Țineți-vă capetele aplecate în față. Fusese părul ei vreodată atât de moale? Nu vă ridicați bărbia, altfel riscați să fiți pocniți aici... Îi trecu degetele sub bărbie, unde pielea ei delicată îl atrăgea ca o pungă cu dulciuri. Și aici. Degetele lui îndoite alunecară pe gâtul ei, spre locul în care pulsul îi bătea tare, și îl găsi încordat la atingerea lui.

Mara inspiră cu putere, iar el știu că și ea simțea aceleași lucruri.

Plăcere.

Dorință.

Cine era femeia aceasta? Ce își făceau unul altuia?

Cu greutate, se trase de lângă ea. Ridică tonul. Le vorbi băieților:

– Lovitura nu vine din brațul vostru, ci din tot trupul. Din picioare. Brațele voastre sunt doar mesagerii.

Dădu un pumn în aer, și băieții icniră.

– Măiculiță! Da' rapid ai fost!

– Cred că ești cel mai puternic bărbat din lume.

– Acum încercați și voi.

Băieții erau încântați să tragă pumni în aer, săltând înainte și înapoi pe picioarele lor acum ușoare. El se uită la ei mult timp, privirea oprindu-i-se la cel mai mare – Daniel. Băiatul brunet și serios se concentra asupra loviturilor, tânjind după aprobarea lui Temple... Ceva îi părea foarte familiar la băiat. Flăcăul era aproape ca el.

Păr negru. Ochi negri. Unsprezece ani.

Băiatul avea ochi albaștri, dar, în rest, coloritul lui Temple.

Ochi albaștri ca ai Marei.

Ea spusese că băiatul era cu ea de la început. El înțelesese că de la naștere. De când îi dăduse naștere?

Dumnezeule! Era oare fiul lui?

Și, dacă era, de ce îl ținuse ea ascuns de el atâta timp? Nu știa că i-ar fi luat pe amândoi la el în casă? Că i-ar fi ocrotit? S-ar fi însurat cu ea. Imediat.

Ar fi format o familie.

Acest gând avea mai multă putere decât își închipuise. Își imagină mesele luate împreună și numeroase clipe de fericire pline de râsete și de voie bună. Și Daniel nu era singur. Avea frați și surori, toți bruneți și cu ochi luminoși ca o zi de vară. Verzi și albaștri. Și toți erau fericiți.

Fericirea era un lucru ciudat, trecător.

Dar, în acel moment, familia lui avea parte de ea.

Familia lui misterioasă, absentă.

Zgomotul făcut de băieții care boxau îl făcu să revină la situația din prezent. Avea să primească răspunsurile de la Mara Lowe. Însă acum nu era momentul potrivit.

– Faceți o impresie foarte bună, domnilor.

El și Mara rămaseră unul lângă altul câteva minute, urmărindu-i pe băieți, apoi ea spuse cu mult calm:

– Nu-i de mirare că ești de neînvins.

El ridică dintr-un umăr. Îl lăsă să cadă la loc.

– Asta fac eu. Acesta sunt eu: un luptător.

Era singurul lucru pe care îl făcuse de doisprezece ani.

– Nu cred asta, să știi.

El se întoarse spre ea, întâlnindu-i imediat privirea, bucurându-se de felul în care se uita la el, se concentra asupra lui. Dorind să fie singuri. Vrând să spună zeci de lucruri. Să întrebe tot atâtea. Hotărându-se până la urmă, zise doar:

– Încearcă asta.

Ea își ridică pumnii, îl imită, boxând fără vlagă în aerul dintre ei.

El scutură din cap.

– Nu. Se bătu în piept. Pe mine.

Ea făcu ochii mari.

– Vrei să te lovesc pe tine?

El încuviință din cap.

– E singurul mod de a afla dacă o faci corect.

Era rândul ei să scuture din cap.

– Nu. Își coborî pumnii. Nu.

– De ce nu?

Își lăsă ochii în jos, iar el se miră de pistruii de pe obrajii ei. Cum de nu-i observase înainte? Încercă să glumească.

– Sunt sigur că te încântă ideea de a mă răni măcar puțin.

Ea tăcu, în vreme ce mâna lui tânjea să se întindă și să-i încline fața spre a lui. În loc de asta, se mulțumi să șoptească:

– Doamnă MacIntyre?

Ea scutură din cap, dar nu se uită la el când spuse:

– Nu-mi doresc să-ți fac rău.

Din toate cuvintele pe care ar fi putut să le rostească, acestea erau cele mai șocante. Erau minciuni. Nu puteau fi altceva. La urma urmei, erau dușmani – uniți de dragul interesului reciproc. Răzbunare în schimbul banilor. Sigur că voia să-i facă rău.

Atunci de ce îi ascundea atâtea?

Minciuna ei ar fi trebuit să-l înfurie.

Dar, nu se știe de ce, porni un val de ceva înrudit cu speranța.

Nu-i plăcea nici asta.

– Uită-te la mine!

Ea făcu întocmai. Şi el văzu că era sinceră.

Dacă nu voia să-i facă rău, ce Dumnezeu făceau acum? Ce joc jucau?

Păşi înspre ea, îi apucă pumnul şi îl trase spre el până ajunse pe pieptul lui, uşor ca pana, în stânga. Ea încercă să şi-l tragă înapoi, dar el nu o lăsă, aşa că, în schimb, îşi termină lovitura prefăcută în singurul fel în care putea, venind mai aproape, deschizând mâna şi întinzându-şi palma pe pieptul lui.

Mara scuturâ din cap.

– Nu, repetă ea.

Atingerea era scandaloasă în această încăpere, sub ochii băieţilor, dar lui nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la căldura palmei ei. La delicateţea atingerii ei. La sinceritatea din ea. Oare cât trecuse de când o femeie îl atinsese cu atâta sinceritate?

Mara îl distrugea.

Mai avea puţin şi o trăgea în braţele lui pentru a o săruta până când ea avea să-i spună totul. Adevărul despre noaptea din urmă cu doisprezece ani şi despre consecinţele ei – şi cum ajunseseră să fie aici. Acum. Despre cum stăteau lucrurile între ei. Şi încotro se îndreptau.

Îşi lăsă capul în jos, la câţiva centimetri distanţă de ea. Chiar mai aproape.

Ea îşi drese glasul.

– Domnul meu, sunt sigură că nu te deranjează dacă îi trimit pe băieţi să se aranjeze puţin. În curând ar trebui să meargă la masă.

El o eliberă de parcă era o văpaie. Doamne sfinte! Fusese cât pe ce... în faţa atâtor copii.

– Deloc. Am terminat pe ziua de azi, cred.

Ea se întoarse spre băieţi.

– Mă aştept să ţineţi toţi minte lecţia ducelui. Domnilor, nu vă luaţi la bătaie.

– Doar terminăm cu ei! anunţă George, iar băieţii plecară imediat, răspândindu-se care încotro, cu excepţia micului Henry, care se duse drept la Lavender, aflată la picioarele lui Temple. Recunoscător că i se distrăsese atenţia, Temple ridică purcelul.

– Mă tem că nu. Lavender rămâne cu mine.

Henry strânse din buze la auzul acestor cuvinte.

– Nu ni se îngăduie să emitem pretenţii asupra ei, preciză el. Doamnei MacIntyre nu-i place.

Temple întâlni privirea Marei peste căpşorul blond al lui Henry.

– Păi, atunci pe mine să mă dojenească doamna MacIntyre.

Lui Henry păru să-i surâdă ideea, şi o luă la fugă spre sala de mese. Temple se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa spre Mara, care părea la fel de agitată pe cât se simţea el.

– Are dreptate, să ştii. Regula interzice folosirea lui Lavender pe post de pradă!

– A cui regulă?

– A mea, zise Mara, întinzând mâna după purceluş.

Temple se dădu înapoi câţiva paşi, fiind imposibil de atins.

– Păi, după regulile mele, eu am salvat-o. Aşadar, este a mea.

– Ah, regulile netrebnicilor!

– Pari să joci cu uşurinţă după ele când îţi convine, sublinie el.

Ea zâmbi.

– Sunt cât se poate de cinstită când e vorba despre Lavender.

El se apropie şi coborî tonul:

– Atunci eşti cel mai josnic tip de netrebnică.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Cum aşa?

– Te porţi aşa numai când îţi convine. Îţi lipseşte convingerea.

Era foarte aproape de ea acum, dominând-o.

– Încerci să mă intimidezi ca să fiu de acord cu tine?

– Oare merge?

Ea îşi stăpâni emoţia, iar el rezistă impulsului de a-i atinge gâtul.

– Nu.

– Ştii, e de ajuns să fie pomenit numele meu, şi bărbaţii se fac mici de frică.

Ea râse.

– Dacă te-ar vedea acum legănând un purcel, nu le-ar mai fi aşa frică.

El se uită în jos la Lavender care adormise şi nu-şi reţinu un chicot slab. Mara înlemni la auzul acelui sunet, apoi îşi drese glasul. Temple se uită în ochii ei. Era conştientă de prezenţa lui. La fel de conştientă cum era şi el de a ei.

– Ai vorbit serios când ai spus că răzbunarea nu merită osteneala?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu am spus asta.

– Ai zis că nu se desfășoară întotdeauna așa cum te aștepți.

– Ceea ce e adevărat, zise el, dar asta nu înseamnă că nu se termină ca atare. Trebuia să creadă asta.

Ea se uită drept înainte, însă apoi privirea i se opri pe gropița din bărbia lui.

– Unde se termină răzbunarea asta?

Nu știu.

El nu avea să recunoască asta. Spuse în schimb:

– Se termină cu mine ca duce, încă o dată. Cu tot ce mi s-a făgăduit în copilărie. Cu viața pentru care am fost crescut. Cu o soție. Ignoră gândul la ochii ciudați. Un copil. Ignoră și gândul la părul brunet. O moștenire.

Whitefawn Abbey.

– Și pentru mine? întrebă ea.

El rămase pe gânduri. Își imagină că erau altfel. El era un alt bărbat, ea, o altă femeie. Își imagină că se întâlniseră în împrejurări diferite. Erau multe în favoarea ei – era curajoasă și puternică, și profund loială băieților de la orfelinat. Vieții pe care și-o făurise.

Nu avea de ce să-și bată capul cu ea.

Își dori ca asta să nu devină atât de greu de crezut.

Mâna lui liberă îi înălță capul până ajunseră să se privească. Îi spuse adevărul.

– Nu știu. N-ar fi trebuit să vin aici astăzi.

– De ce ai făcut-o?

– Pentru că am vrut să te văd în elementul tău. Am vrut să-i cunosc pe băieți.

– În ce scop?

La asta nu avea răspuns. Nu trebuia să vrea s-o cunoască mai bine. S-o înțeleagă. Dar nu se putea abține. Pentru că erau legați pentru totdeauna. Pentru că ea îl făcuse să fie așa, într-un fel. Poate pentru că dorea s-o înțeleagă.

Dar nu se așteptase să înceapă s-o placă.

Și categoric nu se așteptase s-o dorească atât de mult.

Știind că nu îi putea spune nici unul din aceste lucruri, alese să-i distragă atenția – se apropie de ea și o sărută.

Ea se lăsă în voia sărutului, care părea atât de blând și de dulce, încât ea se întrebă dacă se putea numi cu adevărat sărut. Era mai mult o tachinare. O ispită care îl învăluia și-l uimea cu puterea ei. Cu dorința pe care o simțeau amândoi. Ea suspină lipită de el – exact ce aștepta el.

Îi lăsă liberă calea de acces. El profită.

Când buzele i se desfăcură, el le luă în posesie, sărutând-o mai adânc, iar mâna îi alunecă de pe obrazul ei pe gât și apoi pe spate, i se încolăci de talie și o trase mai aproape de el. Suspinele ei erau o satisfacție pentru el, un murmur adânc, primitiv care îl luă prin surprindere. Ea îi punea la încercare stăpânirea de sine iar și iar.

Și el savura asta.

Apoi îi mângâie cu limba buza de jos, și ea își înfipse mâinile în părul lui și se lipi de el, de parcă nu dorea nimic pe lume în afară de apropierea lui. De parcă nu îi era frică de el.

El o strânse mai tare, vrând să se lase copleșit de neînfricarea ei, vrând să respingă tot ce fusese între ei și să trăiască din plin acea clipă. Cu această femeie care părea să dorească același lucru.

În acel moment, Lavender protestă.

Purcelușa scoase un guiț revoltat și începu să se foiască disperată între ei, vrând fie să i se dea drumul, fie să fie lăsată să-și continue liniștită puiul de somn.

Mara se îndepărtă puțin de Temple, cu mâna la gât, în vreme ce el o ținea pe Lavender să nu cadă. Puse apoi purcica jos, iar ea o zbughi, lăsându-i singuri în holul de la intrare, gâfâind și holbându-se unul la altul, de parcă nu știau dacă să o ia la fugă ori să sară iarăși unul în brațele celuilalt.

Însă el nu părea dornic să plece.

Ajunse din nou la ea din doi pași mari, ridicând-o în brațe – încântat să-i simtă greutatea, să-și simtă mușchii încordându-se. Mușchi care slujeau acum un alt scop, mult mai important. Îi luă iar gura, brutal și repede, gustă frustrarea de acolo – pe care o recunoscu ușor, căci o oglindea pe a lui.

Doamne! Nu se putea abține.

Îi dădu drumul la fel de repede cum o luase în brațe, lăsând-o nesigură pe picioare, cuprinzându-i fața într-o mână, uitându-se fix în ochii ei și spunând:

– Ești o sursă de belele.

Și își întări afirmația cu un ultim sărut ferm, după care se îndepărtă de ea.

Ea își duse mâna la gură, și el urmări disperat gestul, înnebunit de modul în care acele degete frumoase apăsau buzele umflate. Dorindu-și să fie oricine, dar nu ei, oriunde, dar nu aici.

Dacă dorințele ar fi cai înaripați...

Se întoarse și dădu să plece. Știa că trebuia să o facă. Nu avea îndeajuns de multă încredere în el să mai stea.

Ea îl strigă.

– Vii să iei prânzul cu noi?

– Nu, mulțumesc, zise el, pierdut. Mi-am terminat treaba de dimineață.

Cu prisosință. N-ar fi trebuit să o atingă. Ea îi adusese pierzania. Era motivul pentru care dorea să se răzbune.

De ce nu-și amintea asta?

– Pari înfometat, îi spuse ea, iar el aproape pufni în râs. Nu fusese niciodată în viața lui atât de flămând.

– Nu, mă simt foarte bine.

– Tot ți-e frică să nu te otrăvesc?

El înclină din cap.

– Un bărbat trebuie să-și ia toate măsurile de siguranță.

Ea zâmbi. Lui îi plăcu zâmbetul ei. Prea mult.

Trebuia să pună capăt acestei situații.

Așa că spuse singurul lucru care știa că urma să aibă acest efect:

– Mara.

Ea îi întâlni privirea, încercând să nu observe cât de arătos era. Cât de atrăgător!

– Da?

– În noaptea aceea... am făcut dragoste?

Ea făcu ochii mari. O șocase. Se așteptase la zeci de lucruri, dar nu la așa ceva. Nu la amintirea trecutului. A învoielii lor.

Își reveni repede. Suficient de repede pentru ca el s-o admire.

– Te-ai hotărât să-l ierți de datorie pe fratele meu?

Așa, acum erau pe teren solid din nou. Din fericire.

– Nu.

Ea deschise ușa și se dădu deoparte.

– Atunci mă tem că nu pot să-mi amintesc.

– Bine. Se întoarse spre ușă, luându-și paltonul din cuierul de alături. Înțeleg foarte bine situația asta dificilă. El pusese deja mâna pe clanță, dar ea adăugă: Încă două lire, oricum.

Se uită în urma lui, fiind străbătut de un fior rece ca gheața.

– Pentru ce?

Ea stătea în hol, înaltă și mândră.

– Pentru sărut.

Nu se gândise la înțelegerea lor când o sărutase și punea pariu pe orice că nici ea nu se gândise. Discuția despre bani făcu momentul josnic și neplăcut, iar el detesta că din cauza ei ajunseseră din nou la acest nivel.

Doar că nu fusese vina ei, ci a lui. Ea doar îi urmase exemplul.

– Două lire sună bine. Nu trebuia să știe că el era dispus să plătească două sute pentru un alt moment ca acela. Ba chiar două mii. Ne vedem diseară. Deschise ușa și adăugă: Să porți ce îți vine astăzi de la Madame Herbet.

Capitolul 9

– N-ar trebui să te bați cu el.

Temple nu-și ridică privirea de la șireturile cizmelor pe care le lega.

– E cam târziu pentru asta, nu crezi? Jumătate de club e deja în sala cu ringul.

Marchizul de Bourne, vechiul prieten al lui Temple și coproprietar al Îngerului Căzut, se sprijinea de peretele dintr-o parte a ușii prin care se intra în ringul de box, uitându-se la Temple cum se pregătea de luptă.

– Nu asta vreau să spun, și tu o știi. Astă-seară poți să te lupți cu cine vrei – deși, dacă ar fi să pariez, aș pune douăzeci de lire că Drake va cădea în primul minut. Indică masa joasă din mijlocul încăperii. Nu trebuia să accepți provocarea lui Lowe.

Temple se uită la lista cu nume de acolo. *Christopher Lowe* era primul, cum fusese de săptămâni bune. Chemându-l. Ispitindu-l. Provocându-l să accepte. Părea evident că Mara nu-i spusese fratelui ei că făcuse o înțelegere cu Ducele Ucigaș și că le câștiga înapoi banii. Fie asta, fie Lowe voia să-și salveze sora de la distrugere – dar Temple își închipuia că reputația surorii lui nu avea nimic de-a face cu planurile tânărului.

– Va fi lupta anului, zise Temple. Îngerul va aduna sume imorale de bani.

– Nu-mi pasă nici dacă regele și garda sa ar sta de o parte a ringului, cu bijuteriile coroanei la vedere. N-ar trebui să te lupți cu el.

Temple se întinse pentru a apuca chinga de piele ce atârna din tavanul biroului său, lăsând greutatea să-i relaxeze umerii, pregătindu-se pentru ce urma. Peste o jumătate de oră, avea să intre în ring pentru a lupta, și fiecare bărbat din public o să se bată acolo, odată cu el. Unii de partea lui, văzându-se pe ei înșiși în ducele decăzut, care, în pofida rușinii, ruinei și a aversiunii, putea fi rege acolo. Dar cei mai mulți aveau să-i fie adversari, ca David lui Goliat Temple. Știau și ei cum era să pierzi în fața Îngerului. Și, chiar dacă plăteau ce se cuvenea și se lăsau învăluiți în strălucirea meselor de deasupra, o mică parte din ei doreau ruinarea clubului.

– Așa e jocul, zise el, prefăcându-se nepăsător. Pentru asta vin oamenii aici. Asta am convenit să le dăm.

– Prostii! exclamă Bourne. Am convenit să le luăm banii ticăloșilor și să le arătăm o luptă. Nu am convenit să participăm la spectacol. Și asta ar trebui să faci. Se dădu de la perete și veni la Temple, ridicând dosarul lui Lowe de pe masă. Nu avea să fie o luptă. Mai degrabă o execuție. Au să creadă că Lowe primește în sfârșit o șansă să-și răzbune sora. Dacă te gândești să te lupți cu el, așteaptă măcar ca ticăloasa să fie demascată. Atunci lumea ar fi de partea ta.

Maxilarul lui Temple se încordă la auzul descrierii dezagreabile.

– Nu-mi pasă de ce parte este.

– Ce minciună! Bourne pufni într-un râs fără veselie și își trecu o mână prin păr. Știu mai bine ca oricine ce vrei să gândească despre tine. Cum Temple nu-i răspunse, Bourne continuă: M-am uitat astăzi pe dosarul lui Lowe. A pierdut tot ce nu avea prin

naștere și o sumă frumușică de bani pe care a câștigat-o, cine știe cum. Mă mir că Chase nu l-a trimis pe Bruno să-i ia și hainele de pe el. Case, cai, trăsuri, afaceri. Un afurisit de serviciu pentru ceai din argint. De ce naiba avem nevoie de așa ceva?

Temple zâmbi superior, înfășurându-și o altă fâșie lungă de piele în jurul mâinii libere.

– Unora le place să bea ceai.

Bourne ridică dintr-o sprânceană și aruncă dosarul pe masă.

– Christopher Lowe e cel mai ghinionist om din Marea Britanie, și fie nu-și dă seama, fie nu-i pasă. Oricum, taică-său se răsucește în mormânt, dispus să facă un pact cu diavolul sau mai rău numai să se scoale de acolo și să-și omoare cu mâna lui fiul cretin.

– Te iei de un om care a pierdut totul la mesele de joc? Este cam ironic.

Ochii lui Bourne scânteiară de iritare.

– Poate că am pierdut și eu totul, dar am câștigat după aceea. De zece ori mai mult. Mai mult.

– Răzbunarea ți-a ieșit bine.

Bourne se uită urât la el.

– Zece ani am visat să mă răzbun, convingându-mă că nimic pe lume nu m-ar bucura mai mult decât să-l distrug pe omul care mi-a furat moștenirea.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

– Și asta ai și făcut.

Celălalt bărbat se mai înmuie și deveni serios.

– Și era cât pe ce să pierd singurul lucru care conta.

Temple oftă și se întinse după chinga de piele care atârna din tavanul camerei, folosind-o ca să facă o extindere.

– Dacă oamenii din încăperea de dincolo ar ști cum vă înmuiați tu și Cross de câte ori vorbiți despre nevestele voastre, Îngerul și-ar pierde toată puterea.

– În timp ce noi vorbim aici, soția mea mă așteaptă, dornică. Bărbații din camera cealaltă n-au decât să se spânzure. Făcu o pauză, apoi adăugă: Răzbunarea e țelul meu, Temple. Niciodată al tău.

Temple întâlni privirea prietenului său.

– Țelurile se mai schimbă.

– Fără îndoială. Dar să fii pregătit. Răzbunarea presupune furie și răceală. Face dintr-un om cumsecade un ticălos. O știu prea bine.

– Eu sunt deja un ticălos, zise Temple.

Unul din colțurile gurii lui Bourne se curbă într-un zâmbet strâmb.

– Ești un papă-lapte.

– Așa crezi? Zi-mi asta când sunt în ring.

Bourne ignoră amenințarea.

– N-o să se termine așa cum crezi tu.

Avea să se termine exact cum credea Temple. Mara fusese probabil cea care îi pusese la cale distrugerea, dar și fratele ei jucase un rol – plângând, tânguindu-se și făcând pe toată lumea, inclusiv pe Temple, să creadă că fusese îngrozitor de nedreptățit.

Își aminti dintr-odată ceva, Temple pe stradă cu cinci ani în urmă, ziua în amiaza mare, toți londonezii dându-se deoparte din calea lui. Nimeni nu voia să-l supere pe Ducele Ucigaș. Nici unul nu voia să-i stârnească furia. Christopher Lowe ieșise dintr-o cârciumă cu prietenii săi destrăbălați și dăduse nas în nas cu Temple, pe care rareori îl atingea cineva altundeva decât în ring, astfel că atunci se trăsese în lături.

Lowe se uitase în sus la el, beat, pronunțând greșit cuvintele și făcând pe grozavul ca să fie aprobat de ceilalți.

– Ucigașul surorii mele ziua în amiaza mare. Ce surpriză!

Grupul de bețivi râsese, iar Temple se cutremurase, crezând în furia lui Lowe. Crezându-se vrednic de ea.

Crezând că era un ucigaș.

Se uită la Bourne.

– Ea mi-a furat doisprezece ani, dar el m-a privat de ei în tot acest timp.

– Și amândoi ar trebui să sufere. Numai Dumnezeu știe ce bătaie bună merită el, și da, te vei simți de parcă ți-ai fi împlinit răzbunarea, ai s-o fugărești pe femeie prin Londra ca a doua parte a planului tău genial, iar ea o să fie făcută de rușine, iar tu o să fii primit cu brațele deschise de mamele care vor să-și mărite fiicele. Dar furia tot n-o să-ți treacă.

Răzbunarea nu se desfășoară întotdeauna așa cum te aștepți.

Lecția pe care le-o predase băieților ei de la orfelinat.

Cea pe care o știa cât se poate de reală. Știa că nu putea da timpul înapoi. Că avea să-l marcheze pentru totdeauna. Că o să-l schimbe pentru totdeauna.

Bourne se rezemă în scaun.

– Nu spun decât că ai tot ce-ți dorești. Bani, putere, un titlu care ruginește pentru că nu e folosit, dar care totuși îți aparține. Și să nu uităm de Whitefawn. Poate că nu ești acolo, dar locul ăla ți-a adus o avere. Poți să iei totul înapoi. Să te întorci în societate. Să-ți găsești o fată mai retrasă. Genul ăsta de femei sunt atrase de netrebnici.

Bourne avea dreptate. Temple putea să ia totul înapoi. Banii și un titlu pătat erau mai mult decât aveau majoritatea oamenilor. Cineva l-ar putea vrea.

Dar furia era o amantă vicleană.

– Nu vreau o fată retrasă.

– Atunci ce?

Voia o viață.

Bourne știa mai bine ca oricine la ce se referea. Temple întâlni privirea prietenului său.

– Îmi vreau numele.

– Lowe nu poate să ți-l dea. Dacă pierde lupta în ring, nu face decât să ajungă un martir.

Temple rămase tăcut mai mult timp, după care încuviință din cap o dată. Voia să termine această conversație. Bourne adăugă:

– Și fata?

În fața ochilor îi apăru Mara, cu părul arămiu răvășit și cu ochii ei minunați scânteind. Nu purta niciodată mănuși. De ce observase asta?

De ce îi păsa?

Nu, nu-i păsa.

– Avem o dispută de rezolvat.

– Nu mă îndoiesc.

– M-a drogat.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

– Cu mult timp în urmă.

Temple scutură din cap.

– În noaptea în care mi s-a arătat.

Trecu un moment până când Bourne asimilă cuvintele. Temple scrâșni din dinți, știind ce avea să urmeze. Dorindu-și să nu fi spus nimic.

Bourne izbucni în râs.

– Nu!

Temple se legănă pe călcâie, sărind o dată, de două ori, balansându-se în aer. Pretinzând că adevărul nu-l înfuriase.

– Da!

Râsul îi deveni tunător.

– Așteaptă numai să audă ceilalți așa ceva. Mărețul, neclintitul Temple... drogat de o guvernantă. Unde?

– În casa din capitală.

Unde îl sărutase. Unde aproape că reușise să ia mai mult.

Bourne jubilă:

– În propria lui casă!

Fir-ar!

Temple se uită urât la el.

– Ieși afară!

Bourne își încrucișă mâinile pe piept.

– O, nu. Gata, nu mai fac haz de asta.

Se auziră bătăi insistente la ușă, și cei doi bărbați se uitară la ceas. Era prea devreme să înceapă lupta. Temple strigă:

– Intră!

Ușa se deschise, și apăru Asriel, omul lui Temple și al doilea la comanda serviciului de pază de la Îngerul. Nu-l băgă în seamă pe Bourne, ci se uită drept la Temple.

– Doamna pe care ai invitat-o.

Mara.

Încântarea care îl cuprinse când se gândi la ea îl deranjă.

– Poftește-o aici. Așteptă să plece Asriel, apoi își îndreptă atenția spre Bourne. Credeam că pleci.

Bourne stătea pe un scaun de alături, cu picioarele întinse și încrucișate la glezne.

– Cred c-o să rămân să văd asta, spuse el, foarte vesel. La urma urmei, n-aș vrea ca femeia să încerce din nou să te omoare. S-ar putea să ai nevoie de protecție.

– Dacă nu ai destulă grijă, ai putea avea tu nevoie de protecție.

Ușa se deschise înainte ca Bourne să apuce să-i dea replica, iar Mara trecu pragul sanctuarului. Purta o mantie neagră enormă, cu gluga trasă mult peste frunte, dar tot o recunoscu.

Era înaltă și bine făcută – numai curbe armonioase și carne tare –, o femeie care l-ar fi atras dacă nu era întruchiparea diavolului. Și gura... mare și senzuală, făcută pentru a păcătui. N-ar fi trebuit s-o sărute. Nu făcuse decât să-i stârnească pofta de mai mult.

Ea își trase gluga pe spate, arătându-se, ochii ei mari întâlnindu-i imediat pe ai lui. El observă nervozitatea din privirea ei – nesiguranța – și o detestă când se îndreptă spre locul unde stătea Bourne, la câțiva pași mai încolo.

Și deodată, din cauza surescitării provocate de lupta apropiată sau de ceva mult mai periculos, lui Temple îi veni să-l pocnească pe Bourne. Tare.

Lupta trebuia să fie de vină, pentru că nu putea să fie din cauza Marei. Puțin îi păsa la cine se uita ea. Cine se uita la ea. De fapt, întregul său plan se baza pe faptul că toată Londra avea să se uite la ea.

Bourne nu se ridică – o manifestare intenționată a lipsei de respect care îl enervă la culme pe Temple.

– Sunt...

– Știu cine ești, îl întrerupse ea, fără să folosească titlul sau formula de adresare ce i se cuveneau. O manifestare a lipsei de respect egală cu a lui. Toată Londra știe cine ești. Se întoarse spre Temple. Ce e asta? Îmi ceri să vin aici și să mă uit la tine cum îl brutalizezi pe un biet om?

Vorbele ei nu îi picară bine. Ea revenise, tare ca oțelul, dar el rămase ferm pe poziție, știind că femeia brava ca să-și ascundă stânjeneala. Cunoștea bine tactica. O folosise și el de multe ori.

– Și iată-mă, sperând să-mi dai un cadou pe care să-l port în luptă.

Ea își mijì ochii.

– Ar fi trebuit să-ți modific paloșul.

Temple ridică o sprânceană.

– Așa se spune, „modificarea paloșului", la Căminul MacIntyre pentru Băieți?

Bourne chicoti, și Mara îl săgetă cu privirea.

– Ești marchiz, nu-i așa?

– Da.

– Spune-mi, așa te porți întotdeauna? Te întreb doar pentru că prietenului tău nu pare să-i pese prea mult dacă se comportă ca un duce sau nu. M-am gândit că poate lipsa de maturitate e molipsitoare. Ca gripa.

Bourne o privi cu admirație. Apoi se întoarse spre Temple.

– Încântătoare.

– Și e înarmată cu laudanum.

Bourne încuviință din cap.

– Atunci eu n-aș bea nimic din ce îmi dă ea.

– Și un cuțit, adăugă ea, pe un ton sec.

El ridică o sprânceană.

– Și aș fi vigilent.

– E un plan inteligent, replică Temple.

Mara pufăi puțin de neplăcere, așa cum făcea deseori cu băieții de la orfelinat, își închipui Temple.

– Ești pe cale să bați măr un om, dar stai aici și faci *glume*?

– E interesant că tot ea ne ține lecții de morală, nu crezi? comentă Bourne din scaunul lui.

Mara se întoarse spre marchiz.

– Aș vrea să pleci, domnul meu.

Una din sprâncenele lui Bourne se ridică.

– În locul tău, aș fi mai atent la ton, drăguțo.

Ochii Marei scânteiară de furie.

– Ai vrea să-mi cer scuze?

Bourne se ridică, netezindu-și cutele de pe haina lui perfectă, și înclină din cap în direcția lui Temple.

– Cere-i lui scuze. El nu e așa îngăduitor ca mine. Își scoase ceasul de buzunar și se uită ce oră era înainte să se întoarcă spre Temple. Zece minute. Ai nevoie de ceva înainte de luptă?

Temple tăcu. Stătea cu ochii ațintiți la Mara.

– Atunci, ne vedem după aceea.

Temple încuviință din cap.

– După aceea.

Marchizul plecă, închizând ușa după el. Mara se uită la Temple.

– Nu ți-a urat noroc.

– Nu spunem „noroc". Se duse la masa din mijlocul camerei și deschise cutia de mahon de acolo, din care scoase niște ceară.

– De ce nu?

Făcu două cocoloașe mari și le puse pe masă, pretinzând că nu era perfect conștient că ea stătea în colțul cel mai întunecat al camerei. Voia s-o vadă.

N-ar trebui.

– „Noroc" înseamnă ghinion.

– Asta-i ridicol.

– Așa sunt luptele la Îngerul Căzut.

Ea nu spuse nimic, ci doar își încrucișă mâinile pe piept.

– De ce sunt aici?

El ridică de pe masa de lemn o fâșie lungă de pânză curată, apoi își trase un capăt peste palmă și începu să înfășoare fâșia în jurul mâinii, fiind atent să nu se răsucească și să nu facă nici o cută. Ritualul nocturn nu era menit doar să protejeze mușchii și oasele, căci, în vâltoarea luptei, degetele rupte nu erau ceva ieșit din comun.

Dar mișcarea lentă îi aminti lui Temple de ritmul sportului, de felul în care stăteau oamenii de secole la câteva minute înainte de luptă, încercând să-și domolească mintea, inima și nervii.

Dar nervii lui nu se linișteau deloc cu Mara Lowe în aceeași încăpere. Se uită la ea, încântat că privirea ei nu se dezlipea de la mișcarea lui.

– Vino!

Ea îi întâlni privirea.

– De ce?

El făcu semn din cap spre mâna lui.

– Cât mă costă să înfășori tu asta în locul meu.

Ea urmări mișcarea.

– Douăzeci de lire.

– Mai încearcă o dată.

– Cinci.

O voia aproape de el, în ciuda faptului că nu trebuia să-și dorească așa ceva. Ea nu putea să-și permită.

– S-a făcut.

Ea se apropie și își scoase mantia lăsând la vedere rochia mov pe care i-o promisese Madame Herbet. Era frumoasă în ea, cu pielea ca porțelanul. Inima îi bătea tare când veni spre el, oprindu-se la mică distanță și scoțând carnețelul negru pe care îl avea întotdeauna la ea.

– Cinci, repetă ea, notând suma în registru. Și zece pentru seară. Ca întotdeauna.

Îi aminti astfel că avea motivele ei să fie aici.

Puse carnetul la loc și îi luă mâna. Nu purta mănuși nici acum. Piele pe piele de această dată. Căldură pe căldură.

Plătea pentru asta.

Poate că, dacă își amintea că o plătește, reușea s-o uite. Să n-o mai simtă. Să-i uite mirosul de lămâi în plină iarnă. Gustul.

Ea reluă ritualul, îi înfășură bandajul la încheietura mâinii și în jurul degetului mare, strângând fâșiile lungi pe pielea lui.

– Ești foarte pricepută la asta, o lăudă el cu o voce măsurată care nu-i era cunoscută nici lui.

Ea îl făcuse să se simtă ciudat. Să nu se mai recunoască.

– Am bandajat oase rupte. Cred că e cam același lucru.

Din nou, apărea o fărâmă din Mara, din locul unde fusese. Cine fusese. De-ajuns să vrea să-i pună zeci de întrebări la care ea nu avea să răspundă. Așa că spuse doar:

– Da.

Degetele ei umblau cu delicatețe și cu siguranță pe mâinile lui, făcându-l să și le dorească la nebunie în alte locuri. Capul ei se înclină pentru a vedea mai bine ce făcea, iar el i se uită în creștet, la buclele arămii pe care murea de dorință să le atingă. Se întrebă cum ar arăta părul ei răsfirat în șuvițe groase pe perna lui. Pe podeaua din camera lui. Pe pieptul lui. Pe al ei.

Apoi se uită la umerii ei, la felul în care se ridicau și cădeau la fiecare răsuflare, de parcă se chinuia mai mult decât o făcea în realitate.

Recunoscu acea respirație. O simți prin toți porii.

Îl dorea.

Ea vârî cu blândețe capătul fâșiei în bandaj, iar el verifică legăturile, impresionat.

Alt lucru pe care îl făcea ca o expertă.

El se întoarse cu spatele la ea și luă cealaltă fâșie de pânză. I-o dădu și întinse mâna liberă. O urmări cum repeta operațiunea în tăcere, cu mușchii dureros de încordați la atingerea ei, dorindu-și la nebunie mai mult. Dorindu-și s-o atingă și el.

Doamne, urma cealaltă mână.

Dar nu era singurul lucru de care avea nevoie.

Însă era tot ce primea. Scoase o mască dintr-un sertar din apropiere.

– Pune-ți asta.

Ea șovăi.

– De ce? Vei avea primul tău moment de glorie diseară, în fața întregii Londre.

Ea încremeni, iar lui îi displăcu felul în care îl făcea să se simtă.

– Mascată?

– Nu vreau să fii încă văzută.

Nu vreau să se termine.

– Diseară, repetă ea.

– După luptă.

– Dacă nu pierzi, vrei să spui.

– Chiar dacă pierd, Mara.

– Dacă nu ești rupt în bătaie și lăsat aproape mort. Ăsta-i țelul, nu-i așa?

Nu ăsta era, dar el nu o corectă.

– Bine, dacă nu pierd. Înclină din cap. Dar nu o să pierd.

– Care-i planul tău? întrebă ea.

– Vei vedea Îngerul Căzut. Multe femei ar fi în stare să omoare pentru ocazia asta.

Ea își ridică bărbia cu mândrie.

– Nu și eu.

– O să-ți placă.

– Mă îndoiesc.

Încăpățânarea ei îl făcu să zâmbească și, ca să își ascundă amuzamentul, își scoase cămașa, aruncându-și-o pe umeri, dezgolindu-și pieptul în fața ei. Ea își feri imediat privirea, făcând de minune pe domnișoara pudică.

El râse.

– Nu sunt gol pușcă, zise el, netezindu-și betelia pantalonilor și prefăcându-se că examinează o cicatrice lungă pe unul din brațe, în timp ce o urmărea pe Mara cu coada ochiului. Ai mai văzut-o, nu-i așa?

Ea se uită la el, apoi își îndreptă din nou atenția spre perete.

– Era altceva. Erai rănit!

Ochii lui se întunecară.

– Înainte de asta, spuse el, știind că o prinsese când i se înroșiră obrajii.

Fir-ar! Și-ar da toată averea să știe ce se întâmplase în noaptea aceea. Dar nu avea să-i dea pur și simplu ce voia. Din principiu.

Și aici era provocarea.

Între ei. Încântătoare, deși îl înnebunea.

– Conduci o casă pentru băieți?

Ea expiră un pic frustrată și se uită fix la tavan.

– Nu e același lucru.

– Ba e exact la fel.

– Au vârste cuprinse între trei și treisprezece ani! stărui ea.

El zâmbi superior.

– Deci sunt mai mici.

Ea își ridică mâinile într-un gest caracteristic frustrării.

– Mult mai mici! Rămase tăcută o vreme, apoi spuse: Nu ți-am mulțumit că le-ai acordat astăzi din timpul tău.

Temple fu străbătut de un fior de plăcere la auzul acestor cuvinte – ceva înrudit cu mândria. Îl ignoră.

– Nu trebuie să-mi mulțumești.

– Cu toate astea – se uită la podea, cu umerii drepți –, le-a plăcut mult timpul petrecut cu tine.

Această mică recunoaștere a meritelor lui era o concesie enormă în bătălia pe care o purtau. Nu rezistă tentației și se îndreptă spre ea, făcând-o să se retragă cu spatele de-a lungul încăperii. Știa că avea s-o tulbure, dar nu părea să-i pese. Când ajunse la un pas de ea, își coborî tonul.

– Dar ție?

Ea, emoționată de apropierea lor, se întoarse cu fața la el.

– Ție ți-a plăcut?

Obrajii ei luară foc.

– Nu.

– El zâmbi ca reacție la minciuna pe care o spusese Mara.

– Nici clipa în care te-am sărutat?

– Sigur că nu.

El veni mai aproape, împingând-o înapoi prin odaie, atras de căldura ei. În cele din urmă, o luă în brațe, încântat de icnetele scoase la atingerea lui, de modul cum mătasea rochiei, încălzită de trupul ei, se lipea de pieptul lui gol. Își trecu palma de-a

lungul brațului ei, îi prinse mâna și i-o ridică spre chinga ce atârna din tavan.

Ea știa exact ce să facă, așa că înșfăcă fâșia de piele când el repetă mișcarea cu cealaltă mână, astfel că ajunse să stea în poziție verticală, înaltă și atârnătoare, cu brațele ridicate deasupra capului, ca o jertfă. Ca o ofrandă.

Putea să dea drumul chingii în orice clipă. Să-i refuze momentul. Dar nu o făcu, ci se uită lung la el, provocându-l cu ochii ei frumoși să se apropie. S-o mai atingă. S-o ispitească.

El acceptă provocarea, punându-i mâna pe obraz, cu degetul mare pe pometele înalt. Era încântat de pielea ei catifelată chiar când își spunea că nici măcar n-o remarcase.

– Nu, oftă ea, iar sunetul respirației Marei îl întări ca piatra.

Se uită în jos la ea, cu rochia decoltată scandalos de adânc și cu sânii încordați sub material din cauza poziției, și dintr-odată o preamări și totodată o blestemă pe Madame Herbet că îi făcuse pe plac.

Mara Lowe era cel mai ispititor lucru pe care îl văzuse vreodată.

Dar, ciudat, nu fața sau trupul, sau sânii perfecți ce se ridicau și coborau într-un ritm agitat îl convinseră de acest fapt, ci felul în care îl înfrunta fără ezitare. Faptul că nu se lăsa intimidată. Felul în care refuza să-i fie frică de el. Felul în care îl întâlnea la jumătate de drum.

Felul în care îl vedea.

Nu era un ucigaș, și ea era singura persoană din lume care nu se îndoise de asta. Singura care știuse adevărul.

El îi ridică bărbia, expunându-i gâtul lung ca o coloană, și depuse o sărutare apăsată și lentă pe locul unde îi simțea pulsul, apoi pe zona dintre gât și umăr.

– Ești sigură că nu ți-a plăcut?

Cuvintele îi gâdilară plăcut pielea caldă, și scuturâ din cap cu mișcări frânte, legănându-se în chingă, ținându-se bine să lupte împotriva impactului pe care dezmierdarea lui îl avea asupra ei.

– Foarte sigură, răspunse ea, respirația ieșindu-i tremurată în vreme ce el continua, sărutându-i curba sânului, o dată, de două ori, de trei ori – până ajunse la marginea rochiei și își strecură un deget între mătase și piele, abia distingând-o pe una de alta, după care ajunse la carnea întărită care îl dorea nespus.

Pe care el o dorea din toată ființa lui.

El trase în jos mătasea și o întrebă:

– Nici acum?

O mână îi ieși din chingă, ajungând pe umerii lui. Pielea ei goală pe a lui. Simțea dorința din ei.

– Nici acum.

Era o tachinare. O provocare.

Una pe care el nu o refuză. Își puse buzele pe pieptul ei, savurând țipătul slab pe care îl scoase ea când îi dezmierdă pielea sacră, sugând cu blândețe până când strigătul se prefăcu într-un geamăt ce se răspândi prin camera întunecată. Nu se putu reține s-o tragă mai aproape, luând-o pe sus, încolăcindu-i picioarele în jurul taliei lui, adorând-o în acea încăpere ce rareori văzuse plăcerea și prea des durerea.

Și apoi ea dădu drumul la chingă, își lăsă greutatea în brațele lui și își afundă degetele în părul lui, ținându-l strâns lângă ea, încurajându-i mângâierile, cerșind mai multe, îndemnându-l să-i dea tot ce putea.

El era dureros de excitat, dar îi plăcea felul în care îl ghida ea. Felul în care își obținea plăcerea prin abandon. Voia să-i dea tot ce îi cerea.

O lipi de peretele camerei, umblând peste tot cu mâinile, ridicându-le tot mai sus, vârfurile degetelor alunecând pe ciorap și pe minunata piele netedă, urmând curba coapsei în sus... până îi simți căldura. O căldură parșivă, plină de promisiuni, păzită de bucle moi, perfecte. O promisiune pe care de-abia aștepta să o dezvăluie. S-o exploreze.

Se opri acolo și își înălță ușor capul pentru a-i vedea ochii.

– Da, icni ea.

Nu auzise niciodată în viața lui un cuvânt mai minunat. Nu i se făcuse niciodată o făgăduială atât de râvnită.

– Mai spune o dată, îi ceru el.

Să fie sigur.

– Da.

Cuvântul își făcu drum până în inima lui, în timp ce ea avea degetele afundate în părul său.

Ar da orice pentru o noapte cu această femeie.

Dar nu o făcuse deja?

Acest gând îi îngheță sângele în vene și îl smulse de lângă ea, lăsând distanță între ei. O urî din nou, chiar dacă nu simțea ură pentru ea. Nimic atât de rece.

– Spune-mi, o rugă el, trecându-și degetele prin păr, încercând să-și alunge din cap amintirea ei. Am făcut asta? Am fost...

Amanți.

Pentru o clipă, crezu că o să primească un răspuns. Crezu că avea să vadă în ochii ei compasiune. Mai rău, milă.

Fir-ar să fie!

Nu voia mila ei. Îi furase acea noapte și refuza să i-o dea înapoi.

Apoi sentimentul dispăru din privirea ei, și el știu ce avea să spună Mara.

Ridică tonul înainte ca ea să vorbească.

– Spune-mi!

– Știi cât costă acea informație.

Lui îi trecu vag prin minte că în alt loc, în altă dimensiune temporală, ar găsi-o pe această femeie perfectă în toate. Era ceva puternic, ferm și neînfricat în ea. Același ceva nedefinit care îl răpăcise la prima lor întâlnire. Și la a doua. Același lucru care o determinase să fugă în noapte cu o seară înainte. Același lucru care făcuse din el un ucigaș cu doisprezece ani în urmă. Același lucru care încerca să-l înfrângă din nou. În acest loc. De această dată.

Și nu fusese în toată viața lui atât de furios ca acum.

– Ascultă la mine, doamnă MacIntyre. Dacă orfelinatul se desființează, ai în față o carieră extraordinară ca târfă.

Ea încremeni o fracțiune de secundă, ca o ciută hăituită la vânătoare, apoi se mișcă, mâna ei aterizând cu viteză pe obrazul lui, cu o precizie remarcabilă, accentuând furia ei și rușinea lui.

El nu se feri din calea ei. Primi palma de parcă i se cuvenea, simțindu-se cel mai mare ticălos. Nu ar fi trebuit să spună așa ceva. Nu îi mai spusese niciodată unei femei ceva așa de insultător. Tocmai voia să-și ceară iertare, când clopoțelul sună deasupra ușii care dădea spre ring. Ea își lăsă mâna în jos, singurele urmări ale loviturii fiind respirația ei puțin mai accelerată și vocea tremurată.

– Asta ce mai e?

Doamne! Ce făcuse?

Ce făceau amândoi?

El se îndepărtă, refuzând să atingă locul unde avea să-i apară negreșit un semn roșu.

– Adversarul meu e gata. Mai vorbim după luptă.

Ea inspiră, iar el detestă felul în care sunetul ușor umplea încăperea aproape la fel de mult pe cât îi urî cuvintele rostite:

– Sper să câștige.

Se întoarse la masă și luă ceara, făcând din ea două fâșii lungi.

– Sunt sigur că așa speri. Dar nu o să se întâmple.

Își vârî în gură prima fâșie, apoi pe a doua, fără a ascunde felul în care modela ceara pe dinți, sfidând-o să-și ferească privirea.

Ea îi urmări mișcările nedelicate mai mult timp, înainte să rostească replica de despărțire:

– *Mult noroc*, domnul meu.

Capitolul 10

Ce impertinență fără seamăn!

Ce ticălos fără pereche!

O făcuse târfă.

Cu aroganța perfidă ce venea din faptul că era un om bogat, fără obligații. *Un duce*. Sugerase că ideea de a-i da informația cerută contra cost făcea din ea o târfă.

Dacă ar fi fost un bărbat adevărat, cuvântul nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte. Dacă ar fi fost un bărbat cumsecade, n-ar fi spus niciodată așa ceva.

Dacă mă tratezi ca pe o târfă, mă și plătești ca atare.

Așa că ea folosise prima cuvântul acela. Asta era diferit. O răscolise cu atingerile lui. O ispitise. O făcuse ca el.

Și apoi o numise târfă.

Merita o pedeapsă cumplită. Marele, invincibilul Temple merita să fie bătut. De ea.

Clocotind de mânie, o Mara mascată îl urmă pe paznicul căruia Temple i-o lăsase în grijă dintr-un capăt al clubului în altul, printr-un pasaj șerpuit unde nu putea fi observată de membrii acestuia. Era prea furioasă ca să-i pese unde mergeau și ce avea

să se întâmple – prea cufundată în eviscerarea mentală a lui Temple.

Până când garda ei îi făcu semn să intre în altă încăpere. Închise ușa în urma lui, și ea se trezi singură într-o mare de oameni. *De femei*. Asta o luă prin surprindere. Femeile nu aveau ce căuta într-un club pentru bărbați. Într-un cazinou.

Se uită de jur împrejurul încăperii, la femeile care sporovăiau. Recunoscu mai multe. O marchiză. Două contese. O ducesă din Italia, cunoscută pentru scandalurile iscate.

Surprinderea se lupta cu curiozitatea în timp ce Mara studia restul femeilor – care erau toate îmbrăcate în rochii sclipitoare de mătase și satin, unele având și măști. Majoritatea însă flecăreau de parcă erau la un ceai pentru doamne.

Nu erau femei simple. Erau aristocrate.

Abia când își reveni de pe urma acelei descoperiri, observă ceea ce ar fi trebuit să remarce imediat ce fusese dusă în acea încăpere, ca un miel la tăiere.

Pe un întreg perete lung și îngust al acelei camere foarte întunecoase era o fereastră – o fereastră mare și închisă la culoare care dădea spre o cameră plină cu bărbați, îmbrăcați toți în haine de seară, strânși unul lângă altul într-o mulțime în formă de potcoavă, uneori neclintită, alteori fremătătoare – strigând, râzând și amuzându-se, vibrând de energie ca frunzele unui stejar tânăr în căldura verii. Bărbații se înghesuiau în jurul unui mare spațiu gol, înconjurat de o frânghie și cu rumeguș pe jos, la care femeile aveau vedere perfectă, nestânjenită de nimic.

Ringul.

Mara se apropie de geam, neputându-se opri să întindă mâna și să-l atingă, uimită de strălucirea încăperii.

Din fericire, îi trecu prin minte la timp că bărbații aveau s-o vadă dacă se apropia prea mult de fereastră. Se opri, retrăgându-și mâna, chiar dacă nu înțelegea de ce nici unul dintre bărbații de dincolo nu părea deloc interesat de fereastră sau de femeile din mica încăpere întunecată.

Erau oare așa obișnuiți ca femeile să urmărească luptele, încât nu se scandalizau de prezența lor? Încât nu doreau să dețină controlul asupra lor? Să le țină la distanță? Ce fel de loc era acesta?

Ce fel de loc perfect, nemaipomenit?

– N-o să te vadă, zise o doamnă din apropiere, atrăgându-i Marei atenția cu ochii ei mari, albaștri, serioși și tulburători din spatele ochelarilor cu lentile groase. Nu e o fereastră, ci o oglindă.

– O oglindă? Geamul acela nu semăna deloc cu o oglindă. Nedumerirea Marei era probabil vizibilă, căci femeia continuă: Noi îi putem vedea... dar ei nu se văd decât pe ei înșiși.

Parcă la un semn, un domn traversă sala până în fața ringului, destul de aproape de fereastră ca s-o atingă, se opri o clipă, apoi se întoarse cu fața la Mara. Ea se aplecă în față, cum făcu și el de cealaltă parte a geamului, ridicându-și bărbia să-și înfoaie lavaliera.

Ea flutură o mână prin fața chipului său lung și palid.

El își arătă dinții.

Ea își lăsă mâna în jos.

El ridică un deget înmănușat, își frecă fața schimonosită, pătată de ceai și de tutun, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Femeile din apropiere râseră zgomotos.

– Bine, nu încape îndoială că Lord Houndswell ar fi foarte jenat să știe că am fost toate martore la ce a rămas din cina lui. Femeia îi zâmbi Marei. Acum crezi?

Mara rânji.

– Cred că asta vă oferă ceasuri bune de distracție.

– Când nu ne amuză o luptă, răspunse altă femeie. Uite! Drake a intrat în ring!

Sporovăiala din cameră se potoli, căci femeile își îndreptară atenția spre tânărul care sări printre corzi în arena cu rumeguș unde îl așteptau alți doi – marchizul de Bourne și încă unul, aristocrat pursânge, palid și speriat.

Mulțimea din capătul îndepărtat al ringului se despărți și dezvălui o ușă mare de oțel, iar atmosfera din încăpere păru să se schimbe, devenind mai încărcată de o așteptare înfiorată.

– Din clipă-n clipă, oftă o femeie la câțiva metri mai încolo și toată lumea din încăpere – de ambele părți ale ferestrei – păru să încremenească în așteptare.

Îl așteptau pe Temple.

Și Mara se pomeni că îl aștepta și ea.

Chiar dacă îl ura.

Și apoi el intră, umplând cadrul ușii de parcă era făcut pe măsura lui, înalt și mare cât un munte, cu pieptul dezgolit, purtând

doar tatuajele acelea scandaloase și pantalonii din piele de berbec, strâmți pe coapsele lui masive, precum și fâșiile lungi de pânză cu care își înfășurase articulațiile, mușchii degetului mare și ai încheieturii. Ea se străduia să nu-i bage în seamă mâinile. Să nu-și amintească felul în care le simțise pe pielea ei. Să-și aducă aminte că el era o armă.

Și, când o sărutase, ea își amintise adevărul despre tot. El era o armă care răspândea prin trupul ei dorință, asemenea unor gloanțe. Rănind-o cu pofta trupească.

– E cel mai mare, mai frumos și mai brutal bărbat, suspină altă femeie, și Mara încremeni, făcând un efort să nu îl privească.

Să nu-i pese că în tonul femeii se ghicea ceva mai mult decât admirație – poate un semn că știa din experiență.

– Mare păcat că nu te-a băgat niciodată în seamă, Harriet, zise o alta, stârnind o simfonie de râsete în rândul celorlalte femei.

Se strădui să nu-i pese pentru că insinuarea din tonul doamnei era o minciună.

Și apoi el veni spre ele... Poate mintea ei îi juca feste, dar i se păru că se îndreaptă direct spre ea, de parcă fereastra magică era o oglindă pentru toată lumea din cameră în afară de el.

De parcă el se cunoștea îndeajuns de bine cât să nu mai fie niciodată nevoit să-și privească imaginea oglindită.

Apoi se vârî printre corzi, și Bourne – acum un pitic pe lângă Temple – se duse la Drake și-i spuse ceva ce Mara nu auzi. Drake își ridică brațele larg desfăcute, și marchizul își trecu mâinile pe lângă el, bătând ușurel materialul pantalonilor cu un gest profesional, chiar dacă șocant.

Mara nu reuși să se abțină.

– Ce fac acolo?

O doamnă veni lângă ea.

– Îl controlează de arme. Luptătorii își pot aduce un ajutor care să se asigure că lupta e dreaptă.

– Temple n-ar trișa, zise Mara, cuvintele ei atrăgând atenția femeilor din jur, înainte să și le poată reține. Obrajii i se înroșiră în vreme ce se uita de la o femeie la alta, fixându-și în cele din urmă privirea asupra celei care vorbise, nefiresc de înaltă și de blondă, cu ochii căprui strălucind aproape ca aurul în lumina ce se reflecta dinspre ring.

– Nu, spuse doamna. N-ar face-o.

Acolo. Acolo era acel semn că știa din experiență pe care Mara crezuse că-l identificase mai devreme. Femeia îl cunoștea.

Era destul de frumoasă pentru asta.

Formau un cuplu minunat, fără îndoială, potrivindu-se doar la înălțime – toate celelalte elemente contrastau perfect. Mara își imagină brațele lungi ale femeii încolăcite de gâtul lui, degetele ei lungi afundate în părul lui negru. Mâinile lui masive în jurul mijlocului ei. Posedând-o. Iubind-o.

Și îl urî din nou, dar acum din alt motiv, mai derutant.

Din celălalt capăt al încăperii se auzi un fluierat lung.

– Ce n-aș da să fiu acum ajutorul lui Drake!

Atenția Marei se îndreptă iar spre ring, unde aristocratul bine îmbrăcat se apropia de Temple, făcându-i stânjenit semn că și el ar trebui să-și ridice brațele. Acesta se conformă, iar mușchii pieptului și ai abdomenului ieșiră și mai mult în evidență, și Marei i se uscă gura la acea imagine, în vreme ce el aștepta ca omul să-l controleze de arme, zâmbind superior, ca și cum diavolul însuși era de partea lui, și, prin urmare, nu avea nevoie de înșelăciune.

Ea își imagină brațele lui sus, deasupra capului, prinse în chinga revoltătoare ce atârna din tavan, unde stătuse și ea nemișcată, cu pielea rece afundându-i-se în palme, în contrast cu căldura degajată de el. Cu mângâierile lui. Cu sărutul lui.

Dar îl ura.

– Hai, măi omule! Atinge-l!

– Pune mâna pe el!

– Asigură-te că verifici peste tot!

Doamnele se întreceau acum în cele mai obscene încurajări, râzând și strigând în timp ce aristocratul din ring îl verifica pe ducele de Lamont într-o viteză provocată de teamă sau de jenă – ori poate de ambele.

– Nu așa repede!

– Nici cu atâta blândețe!

– Aș paria pe averea mea că lui Temple îi place o mână mai fermă!

– Nu te referi la averea soțului tău? veni replica, și capul roșcatei de la fereastră se întoarse spre cameră, cu un zâmbet larg pe fața ei drăgălașă.

– Ce nu știe contele nu trebuie să-i facă rău. Uite ce mare e!

– Pe zece lire că e mare peste tot.

– Nimeni nu va accepta pariul, Flora, răspunse cineva, râzând. Nici una dintre noi nu vrea să te înșeli.

– Aș risca să petrec o noapte cu Ducele Ucigaș pentru a afla!

Râsul zgudui încăperea, mai toate femeile făcând mare haz de acele cuvinte – de completările lor la aluziile obscene. Mara se uită de jur împrejur, la lungul șir de mătăsuri și satinuri, la bonetele și machiajele perfecte și la femeile care practic salivau după Temple, amintindu-și porecla lui, dar nu și faptul că era duce. Că merita respectul lor.

Dar chiar de n-ar fi fost duce... nu era un animal.

Așa cum îl tratau ele.

Cum le făcuseră acțiunile ei să-l trateze.

Conștientiză acest lucru cu o umbră de regret și își dădu seama că, dacă s-ar putea întoarce în trecut... dacă ar putea să schimbe totul, ar găsi o altă soluție de-a scăpa de acea viață. Ceva care să o elibereze din lanțurile unui tată crud și ale unui soț indiferent și să-l salveze pe omul acesta de o asemenea rușine cumplită și dezagreabilă.

Dar nu putea.

Așa era viața lor. Dansul lor. Lupta lor.

Din fericire, controlul se termină în câteva secunde, lăsându-l pe Temple să traseze o linie cu piciorul gol în rumeguș, în centrul ringului. El execută cu grație chiar și acea mișcare ce se voia dură și exagerată.

– Linia de pornire, îi explică noua ei tovarășă. Bărbații stau de o parte și de alta a acesteia. Se joacă oricâte runde sunt necesare până când unul din ei cade și nu se mai ridică.

– Nu se mai poate paria, doamnelor, rosti pentru prima dată omul oacheș care o condusese în acea cameră, amintindu-i Marei că se afla într-un cazinou – că și acel moment aducea bani pentru Îngerul Căzut.

Temple aștepta, nemișcat, ca Drake să se apropie.

Povestea continuă.

– Temple își lasă întotdeauna adversarul să facă prima mișcare.

– De ce? întrebă ea, detestând că rostise gâfâind acea întrebare scurtă. Fusese târâtă aici, împotriva voinței sale, să vadă această formă de exprimare deplină a brutalității.

Atunci de ce îi păsa deodată atât de mult de răspuns?

– E de neînfrânt, zise femeia cu simplitate. Îi place să-i dea adversarului o şansă.

Corectitudine. Exact ceea ce el nu dovedise niciodată. Era un om cumsecade. Chiar dacă nimeni nu-şi dădea seama. Chiar dacă nici ea nu voia să creadă asta. Chiar dacă...

Se uită la picioarele lui goale, la benzile late, negre de pe braţele lui puternice, la nenumăratele cicatrici de pe piept şi obraji şi la cea mai recentă de pe braţ, rana de-abia cusută de ea.

Nu reuşi să-i întâlnească privirea întunecată, nu putu să-l vadă pe de-a-ntregul şi să se confrunte cu lucrurile pe care ea i le făcuse, determinându-l să ajungă aici în ring, urmărit de jumătate din populaţia Londrei. Se puneau pariuri pe el. Oamenii se minunau de el, de parcă era o creatură ciudată pusă într-o casetă de sticlă, alături de alte curiozităţi.

Ea se uită în altă parte, întorcându-se cu faţa spre Drake, care era mai uşor de urmărit. Luptătorul trase adânc aer în piept şi se pregăti de încăierare.

Lupta începu, brutală şi necruţătoare.

Drake se repezi la Temple cu o forţă incontestabilă, iar Temple pară lovitura, aplecându-se pe spate şi folosind avântul bărbatului mai scund pentru a-l dezechilibra şi a-i trage un pumn într-o parte.

Lovitura fu puternică şi precisă, iar Drake se dădu înapoi împleticindu-se, prinzându-se în corzile ringului înainte să-şi revină şi să-l înfrunte iar pe Temple.

Ducele cel masiv stătea la linia de pornire, respirând anevoie. Aştepta.

– Vai, nu va fi o luptă reuşită astă-seară, fetelor, zise una dintre doamne. Drake o să cadă ca un bolovan.

– Aşa fac mereu, replică o alta.

– Măcar să fi avut un adversar care să-l ţină mai mult în ring, oftă o a treia, iar Mara îşi dori ca toate acele femei să se oprească din trâncănit.

Drake se repezi iar la Temple, ca un copil tânjind după o îmbrăţişare. Nu avea nici o şansă. Temple se feri, iute ca fulgerul, de braţele cele lungi şi îi dădu lui Drake o lovitură puternică în falcă şi imediat după aceea o alta în bust.

Drake căzu în genunchi, iar Temple se retrase pe dată.

Mara îi privi chipul, pe care nu se vedea nimic din triumful sau mândria la care te-ai fi aşteptat. Nu se citea nici o emoţie acolo – nimic din care să reiasă ce simţea el în privinţa luptei. Nimic care să indice că el câştigase cu uşurinţă.

În mai puţin de treizeci de secunde, Drake căzu pe spate, şi mulţimea de pe ambele părţi ale ferestrei izbucni în strigăte şi-n urale.

Veniseră cu toţii să-l vadă pe Ducele Ucigaş luptând şi câştigând, şi aşa se întâmplase.

– Acum urmează lupta adevărată, spuse doamna de lângă Mara în timp ce bărbaţii din sală aruncau confetti, strigau şi făceau glume răutăcioase, fluturând prin aer bucăţi de hârtie.

Ceva nu era în regulă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mara.

– Oamenii ăia fac pariuri cu mize imense – niciodată nu pariază pe adversarul lui Temple, ci pe numărul de runde şi de lovituri date... S-a pariat chiar şi pe felul în care are să cadă Drake. Doamna făcu o pauză, apoi reluă: Nu-i interesează luptele scurte.

– Anna, o strigă omul din colţ, şi femeia se întoarse spre el.

El încuviinţă din cap o dată, şi ea îşi îndreptă din nou atenţia spre Mara.

– Îmi pare rău. Mă tem că am ceva urgent de făcut. Fruntea Marei se încreţi, iar doamna înclină din cap. Clienţii supăraţi trebuie... liniştiţi.

Şi Mara înţelese. Femeia era prostituată. Una foarte bine plătită, din câte îşi dădea Mara seama.

– Desigur.

Femeia înclină iar din cap.

– Doamna mea...

– O, nu sunt...

Anna zâmbi.

– Poate nu prin naştere, dar în spirit.

Apoi plecă, lăsând-o pe Mara să vadă urmările luptei, pe deplin conştientă că nu merita o formulă de adresare aşa politicoasă, având în vedere consecinţele acţiunilor ei de odinioară.

Lui Temple nu părea să-i pese de ţipetele şi de încăierările din jurul lui – oamenii erau înnebuniţi să-şi recupereze banii pariaţi. În schimb, se întoarse cu faţa la oglindă, scrutând-o cu ochii lui negri.

– Iată-l! strigă o femeie din apropiere.

El încuviință o dată din cap, stârnind chicote și suspine prin încăpere, lăsând-o pe Mara cu răsuflarea întretăiată, știind că acum, când lupta se terminase, el avea să vină după ea.

Și, conștientă fiind de acest lucru, își aminti de ultima lor discuție. De cuvintele pe care le rostise el. De lovitura pe care i-o dăduse.

De patul pe care îl pregătise pentru ei, pe când erau inamici. Când ea făcuse tot ce putea pentru a-și recupera fondurile și el făcuse tot posibilul să-și împlinească răzbunarea.

Se înfurie din nou.

Măcar de-ar fi și ea bărbat! Măcar de-ar putea să-l provoace pe față, să se lupte cu el pentru banii care erau de drept ai ei. Măcar de-ar putea să se confrunte cu el și să îl bată.

Măcar de-ar fi așa ușor!

Cuvintele îi răsunau în cap, și își dădu seama pe dată că acel loc era răspunsul la problema ei. Marchizul de Bourne urcase în ring lângă el, și cei doi stăteau acum de vorbă.

Mara gândi cu viteză.

Ar putea fi așa ușor.

Un bărbat cu ochelari, subțire ca o trestie, apăru deodată lângă ea.

– Temple a cerut să vii la el. Sunt aici să te duc în apartamentul lui.

Excelent.

– Și eu vreau să-l văd pe duce.

Intenționa să-l potolească. Să-i demonstreze că se înșela. Să-i arate că era mai tare, mai deșteaptă și mai puternică decât credea el. Să-l facă să-și regrete vorbele. Să și le retragă.

Sărutările lui o zăpăciseră de-a binelea. Bunăvoința lui stranie, neașteptată o îndepărtase de războiul pe care îl purtau. Dar își aminti care era scopul lui. Al ei.

El voia răzbunare; ea dorea să ocrotească orfelinatul.

Și avea să obțină ce dorea.

Hotărârea ei era de nezdruncinat. Ea și ghidul ei ieșiră din pasajul liniștit în înghesuiala de corpuri de dincolo, și Mara fu recunoscătoare cerului că purta mască, fiindcă aceasta îi îngusta câmpul vizual – bărbații intrau și ieșeau din cadru –, ținta

și scopul drumului lor devenind nerelevante din cauza vizibilității ei limitate.

Masca preschimba întreaga seară într-un fel de spectacol – bărbații se mișcau pe scenă numai pentru ea, se costumau pentru o scenă mai mare, mai importantă. Pentru protagonist.

Temple.

Se lăsă condusă înapoi spre apartamentul lui Temple, unde fu lăsată să aștepte într-o încăpere slab luminată. Închise ușa în urma ei și puse zăvorul fără să ezite.

Dar Mara umbla deja prin odaie, îndreptându-se spre ușa de oțel pe care o văzuse din cealaltă parte a ringului. Știind unde ducea.

O deschise, cu un plan clar în minte – la fel de clar ca acela din urmă cu doisprezece ani, cel care o pusese pe această cale. Care o adusese aici. În acest moment. La omul acesta.

Îi ignoră pe bărbații aflați de fiecare parte a culoarului către ring, mulțumită de masca ei, căci, în timp ce făcea acei cincizeci de pași mărunți, nu îl văzu decât pe omul cât un munte care nu ieșise din ring, ci stătea cu spatele la ea, întinzându-se să strângă mâinile celor care îl felicitau.

Bietul de el habar nu avea ce îl aștepta.

Era concentrată asupra lui Temple, așa că nu îl văzu pe marchizul de Bourne înainte ca acesta să-i taie calea, apucând-o de brațe.

– Nu cred că e bine ce faci.

Ea îi întâlni privirea.

– Nimeni nu mă va opri.

– Nu cred c-ai vrea să mă pui la încercare.

Ea râse la auzul vorbelor lui.

– Spune-mi, Lord Bourne, zise ea, gândindu-se ce opțiuni avea. Chiar crezi că ai vreun loc în toată treaba asta? Întreaga mea viață m-a adus în acest moment.

– N-o să te las să-i strici răzbunarea, spuse el. Dacă mă întrebi pe mine, o meriți cu prisosință, pentru că i-ai distrus viața.

Poate că de vină era aluzia că înțelegea legătura îndelungată dintre Mara și Temple. Sau poate mândria ridicolă din acele cuvinte, ca și cum marchizul de Bourne ar fi putut opri mișcarea de rotație a Pământului în jurul axei sale dacă ar fi vrut. Sau poate era expresia infatuată de pe fața lui...

Nu avea să știe niciodată.

Dar nu ezită, ci se folosi de toată puterea, îndemânarea și lecțiile învățate în cei doisprezece ani de trăit pe cont propriu, fără să îi poarte nimeni de grijă – lecții pe care bărbatul din ring i le împrospătase în minte.

Bourne nu văzu pumnul venind spre el.

Arogantul aristocrat se trase îndărăt, slobozind un sunet șocat și surprins, însoțit de un șuvoi roșu din nas, dar Mara nu avu timp să se minuneze de realizările ei.

În câteva secunde, ajunse la ring și trecu printre corzi, iar în clipa când urcă acolo, pe rumegușul denivelat, întreaga sală amuți. Oamenii care își strigau nemulțumirea în legătură cu pariurile lor și cereau o a doua luptă se întoarseră cu fața la ea, ca foile unei cepe date deoparte pentru o tocană.

Lui îi luă o clipă să conștientizeze tăcerea ce se așternuse. Să priceapă că avea legătură cu el. Cu ceea ce se petrecea în ring.

Ea simți un fior de nesiguranță întâi la ceafă, dar apoi acesta coborî de-a lungul șirei spinării. Făcu un efort să-l alunge.

Asta era alegerea ei.

Era următorul ei pas.

Îi întâlni ochii negri chiar când el pornea spre ea și citi surprinderea în ei. Iritarea. Frustrarea. Și ceva mai mult. Ceva ce nu reuși să identifice înainte ca el să ascundă totul în spatele acelei priviri neînduplecate.

Mara trase adânc aer în piept, lăsându-și vocea să răsune tare și limpede în sala enormă:

– Am și eu o datorie la Îngerul Căzut, duce.

El ridică dintr-o sprânceană neagră, dar nu spuse nimic.

– Așa că, spune-mi, îmi accepți provocarea?

Capitolul 11

Nici dacă i s-ar fi oferit zece mii de lire să ghicească cine va fi cel care va păși pe urmă în ring, nu și-ar fi închipuit că va fi ea.

Dar, când se lăsă tăcerea în sală și el se întoarse cu spatele la grupul de oameni din partea cealaltă a corzilor, să vadă

ce le distrăsese atenția, *știu* că era ea. Chiar dacă era sigur că n-avea cum să fie.

Dar era acolo, înaltă, mândră și puternică, stând în mijlocul ringului. Senină, în ciuda sângelui lui Drake împroșcat la picioarele ei, de parcă ar fi fost într-o ceainărie. Sau într-o prăvălie cu de toate. De parcă n-ar fi fost deloc neobișnuit ca o femeie mascată să intre într-un ring de box aflat în mijlocul unui club pentru bărbați.

Răcnea ca o nebună.

Apoi vorbi calm și limpede ca de obicei, provocându-l la luptă, ca și cum ar fi fost dreptul ei să o facă. De parcă scandalul nu avea să izbucnească și zvonul să se răspândească în tot clubul.

Ceea ce se și întâmplă, se iscă o hărmălaie de mormăieli, hohote de râs și murmure jignite, care se prefăcu repede într-o sporovăială tipic masculină. La adăpostul larmei, Temple se adună și se apropie de ea, adversarul lui în toate felurile și, de fapt, în nici unul.

Ridică dintr-o sprânceană.

Ea nu se clinti, iar el vru să-i scoată masca pentru a-i vedea expresia feței.

Putea să dispară. Imediat, dacă el își dorea asta. Putea s-o acuze de înșelăciune, să o demaște în fața celor mai puternici oameni din Londra și să-și reia viața care se oprise-n loc timp de doisprezece ani.

Și pe aceea care rămăsese încremenită vreme de mai puțin de o săptămână. Dar atunci nu ar mai fi putut vedea cât de departe voia ea să meargă.

Își înclină capul și vorbi încet, să-l audă numai ea:

– O mișcare îndrăzneață.

Ea făcu aceeași mișcare din cap și buzele i se arcuiră încet. Tachinându-l. Ispitindu-l.

– Târfele trebuie să fie îndrăznețe, așa am auzit.

Iar el înțelese în sfârșit. Era furioasă.

Și era îndreptățită să fie. O numise târfă. Sentimentul de vinovăție îl străbătu ca un junghi, cumva distinct, bine delimitat de frustrare și de fascinație.

Nu-l lăsă să găsească răspunsul potrivit. Și era mai bine, căci nu era sigur că ar fi putut.

– O mișcare de deschidere trebuie să fie îndrăzneață, nu crezi? adăugă ea.

Vinovăția fu alungată de aceste cuvinte. De provocarea din ele. La excitarea care isca o furtună în el de fiecare dată când se înfruntau. Aceasta era cea mai grea luptă la care trebuise să ia parte.

– Crezi c-o să te las să câștigi?

Arcuirea buzelor ei se prefăcu într-un zâmbet.

– Cred că n-ai de ales.

– Ai calculat greșit.

– Cum așa?

O prinsese.

– Ringul meu, regulile mele. Ridică o mână înspre sală și mulțimea de bărbați – două sute, poate și mai mulți – tăcu. Ea făcu ochii mari în spatele măștii, mirându-se de controlul pe care el îl exercita asupra spațiului și a ocupanților săi.

– Domnilor! strigă el publicului. Se pare că distracția din seara asta nu s-a terminat. Veni mai aproape de ea și se simți învăluit de parfumul de lămâi – curat și proaspăt în locul acela murdar. Puritatea, în sălașul păcatului. Ea nu avea ce căuta aici. Și totuși era.

Poate că pur și simplu nu-și dorea ca ea să plece, chiar dacă știa că ar trebui.

Ea era atât de aproape că putea s-o atingă, așa că o trase lângă el, vârându-și un picior între ale ei, plăcându-i la nebunie cum i se agățau fustele de pantalonii lui. Plăcându-i la fel de mult s-o simtă în brațe, tare și dreaptă. Dar detestând felul în care îi acapara gândurile când se afla lângă el. Felul în care îl distrăgea de la scopul lui.

Răzbunarea.

O trase și mai aproape, iar ea icni, lipindu-și palmele de pieptul lui gol, atingerea ei fiind blândă și răcoroasă pe pielea lui asudată. El coborî tonul, să-l audă doar ea:

– Ți-ai făcut patul.

Ea încremeni pentru o clipă la auzul acelor cuvinte, de parcă ar fi însemnat ceva pentru ea. Poate chiar mai puțin.

– Atunci, negreșit a sosit timpul să mă culc în el, domnul meu.

Vorbele ei îl luară prin surprindere, din cauza sfidării și a spiritului de competiție din ele. Și a altceva în plus. Se întrebă dacă imaginea care i se năpusti în minte își făcuse loc și în imaginația ei – ei doi în pat. Goi. Îmbrățișați.

Magnifici.

Egali.

Se întoarse spre mulțime, urând privirile lacome ațintite asupra ei, chiar dacă știa că sunt necesare.

– Să verific dacă poartă arme?

Un murmur aprobator ieși din piepturile bărbaților, iar el întinse mâna spre fustele ei, știind că pe acolo trebuia să fie cuțitul pe care îl ținea cu sfințenie asupra ei. Ea icni când mâinile lui o atinseră pe trunchi și pe șolduri, și sunetul scos părea de plăcere. El îi întâlni privirea.

– N-am crezut niciodată că ești exhibiționistă.

Ea strânse din buze.

– N-o să încep acum.

– Hmm, rosti el și lăsă sunetul să o învăluie. Acțiunile tale sugerează contrariul. În buzunarul de la fustele ei, el găsi carnetul care le detalia povestea în lire, șilingi și bănuți.

Ea-i simți atingerea și-i întâlni privirea.

– Ai grijă, domnul meu, sau la noapte te va costa mai mult decât crezi.

El nu-și putu reține un zâmbet când găsi mânerul cuțitului. Omniprezent.

– Madame Herbet ți-a confecționat un buzunar?

Ea își miji ochii la el prin orificiile măștii.

– Credeam că ai înțeles că mă pricep destul de bine la cusut.

El nu-și putu reține râsul. Femeia aceasta era remarcabilă. Primise o rochie care costa mai mult decât salariul ei pe un an și îi atașase imediat un buzunar unde să-și țină arma aproape.

El scoase cuțitul și îl ridică deasupra capului, să-l vadă toată lumea.

– Doamna are o armă albă.

De fapt, dispune de tot felul de arme.

Bărbații din public izbucniră și ei într-un hohot asemenea unui vuiet pe când Temple aruncă iute cuțitul în ring, fără să mai fie atent la felul în care alunecă prin rumeguș. Era prea concentrat asupra ei.

– O femeie nu își ia niciodată prea multe măsuri de siguranță, Înălțimea Voastră. Era rândul ei să ridice tonul. Să-și joace rolul în fața mulțimii. Să o distreze. Îi zâmbi, luminos și strălucitor, iar

el își dori să fie oriunde, dar nu aici. Dar cu provocarea mea cum rămâne? Nu suntem egali acum că mi-ai luat cuțitul?

Mulțimea izbucni în hohote și se auzi un cor de exclamații admirative, iar Temple își dădu seama ce făcea Mara.

– Nu în ring, iubito. Dar poate găsim alt loc în care să... vorbim de asta.

Bărbații râseră pe înfundate și ea se încordă în brațele lui, cuvintele ei răsunând în toată încăperea.

– Nu prea cred. Am o datorie la Domnia Ta. Sunt aici s-o acopăr. Așa se procedează la Îngerul Căzut, nu-i așa?

„Ehei," se auzi din mulțime.

El scuturâ încet din cap, jucând în fața publicului chiar în timp ce-i spunea liniștit și serios.

– Nu mă lupt cu femei.

Își aminti momentul în care i-o spusese prima oară. De bărbatul care era pe-atunci. Nesigur pe sine. Șovăitor în a acționa. Dar nu mai era așa.

Ea își strânse un pumn pe pieptul lui.

– Și spuneți-mi, Înălțimea Voastră, v-a provocat vreodată una aici? În ring?

– Are dreptate, Temple! strigă unul dintre bărbați.

– Îți dau o sută de lire dacă mă lași să accept provocarea în locul tău, Temple!

– Numai o sută? Am cinci pentru o fetișcană ca asta! Pun rămășag că e grozavă la pat!

El îi dădu drumul și se întoarse spre locul de unde veneau acele cuvinte, unde îl văzu pe Oliver Densmore, cel mai mare ticălos din Londra, ținându-se de corzi, cu limba atârnându-i ușor din gură.

Temple rezistă tentației de a-i zbura dinții cu un pumn.

– Ei bine, Înălțimea Voastră? îi distrase Mara atenția. V-a provocat vreodată la luptă vreuna de sexul meu?

Cuvântul „sex" îl izbi asemenea unei lovituri, și își dădu seama că ea era cel mai dibace adversar pe care îl întâlnise în acest ring.

– Nu.

Ea se întoarse rotindu-se încet ca să-și arate fața mascată publicului, oprindu-se în cele din urmă în fața oglinzii în spatele căreia femeile chicoteau, bârfeau și se minunau fără îndoială de curajul ei.

Îi întâlni privirea în oglindă și zâmbi, cu o expresie deschisă și primitoare, și, pentru prima oară de când se întâlniseră pe strada întunecoasă din Londra, el se întrebă cum ar fi ca acel zâmbet să facă parte din viața lui de zi cu zi. Să îl cunoască bine.

– Ah! făcu ea, exclamația ei răsunând prin încăpere. Deci te dai bătut.

El șovăi, detestând senzația de disconfort pe care i-o creaseră cuvintele.

– Nu.

Ea se întoarse spre arbitrul luptei precedente, ai cărui ochi erau cât pe ce să-i iasă din orbite.

– Nu așa au loc luptele? Lupta are loc, sau luptătorul se dă bătut?

Bărbatul mai în vârstă deschise gura și o închise la loc, uitându-se la Temple pentru îndrumare. „Deștept tip."

Temple își încrucișă brațele pe piept și îl salvă pe amărât.

– Mai sunt și alte feluri de a lupta. Alte feluri în care să câștig.

Ea se întoarse atunci, uitându-se peste umăr, arcuindu-și buzele, calmă și încrezătoare. Și insuportabil de ademenitoare.

– Alte feluri în care să câștig *eu*, vreți să spuneți.

Mulțimea se dezlănțui. Bărbații o adorau pe femeia aceasta misterioasă care părea să-i aibă pe Temple și restul lumii la degetul ei mic.

Și, cumva, așa simți și el în acel moment.

Ajunse lângă ea într-o clipă, o luă în brațe, o strânse la pieptul lui și îi captură buzele. Revendicând-o în fața lui Dumnezeu și a Londrei. Gustându-i dulceața. Aroma ușor picantă. Larma făcută de public se potoli în urechile sale pe când el o mistuia cu sărutul lui prea brutal, prea arzător, până își dădu seama că ea îi răspundea la fel de pasional. La fel de înflăcărat.

O simțise și ea. Îl dorea pe cât o dorea și el.

Ce dezastru! Dar unul de care să se îngrijoreze mai târziu.

O sărută iar și iar, cuprinzându-i fața în mâini și ținând-o nemișcată în timp ce o revendica folosindu-și buzele, limba și dinții, până când întreaga lume dispăru și nu mai rămase decât ea. Și el. În acest moment. Și felul în care se potriveau.

Felul în care îl vedea Mara.

Felul în care o vedea el.

Dar nu erau singuri, bineînțeles. Și el aproape o seducea în fața întregii Londre.

Doamne! O săruta în fața întregii Londre.

O compromitea.

Se opri, ridicându-și gura de pe a ei, plăcându-i felul în care ea îi urma buzele, încântându-l felul în care îl dorea tot atât cât o dorea și el.

Nu.

Era compromisă. De parcă ar fi fost o târfă, așa cum o numise el. Numai că acum planul lui nu mai părea așa bun.

Dumnezeule! Ce făcuse?

Acesta fusese scopul lui, nu? Răzbunarea? Dar, cumva, totul devenise o greșeală. Planul nu inclusese și dorința. Sau pasiunea. Sau emoția.

Oare ce-i făcuse ea?

Mara ridică dintr-o sprânceană arămie.

– Așadar, luptați, Înălțimea Voastră? Sau vă dați bătut.

– Nici una, nici alta.

Nu așteptă ca ea să-i mai răspundă, ci o ridică în brațe, recunoscător că masca îi era bine fixată pe față, și se întoarse s-o scoată din ring, ovațiile întregii Londre răsunându-i în urechi.

Ar fi fost un plan excelent, dacă nu ar fi fost omul care îi bloca trecerea.

Christopher Lowe.

Cu inima bubuindu-i în piept, Mara era prinsă în brațele lui Temple, prea zăpăcită de puterea lui, de surescitarea încăierării lor verbale și de euforia tulburării pe care i-o prilejuise, ca să-și dea seama că el se oprise. Nu observă până când el nu o lăsă în picioare, corpul alunecându-i pe al lui până când tălpile ei atinseră rumegușul de pe podea.

– Lowe, zise el încet și sumbru, iar ea se răsuci spre el la auzul acelui cuvânt.

Voia s-o demaște acum? Presupunea că ar fi o mișcare bună. Șah mat în jocul lor. Dar o cuprinse curând dezamăgirea.

Până își dădu seama că el nu o privea. Se uita dincolo de ea, peste umărul ei drept, în ochii fratelui ei, care stătea la câțiva pași distanță, la marginea ringului, cu frustrare și ceva mai rău în privire. Ceva tulburător. Ceva greu de descifrat.

– Crezi că ai câștigat? Crezi că-mi poți lua totul... Făcu o pauză. Chiar și pe sora mea?

Se făcu tăcere în sală, fiecare om din public aplecându-se în față să audă discuția.

Ea păși înspre fratele ei, știind că era furios. Dornică să-l calmeze. Să-l țină departe de Temple. Să-l oprească să-i strice planurile. Să strice tot ce construise ea.

Binele și răul.

Temple o opri punându-i o mână pe braț, interpunându-se imediat între ea și fratele ei. Kit scutura deja din cap, înaintând, mânat de prostie, vorbind tare și nervos:

– Toată Londra te crede câștigător. Un erou. Dar Ducele Ucigaș nu e decât un laș. Se uită la Mara și ea văzu dezgustul din ochii lui, al tatălui ei și al lui Kit totodată. Un laș și un codoș.

În încăpere răsună icnetul Marei, dar și al celorlalți. Cuvintele constituiau o lovitură, dată de singurul om care ar fi trebuit să-și facă griji pentru reputația ei. Temple era nevoit să se lupte cu el acum. Nu avea încotro, iar Kit o știa. În 1831, nimeni nu putea face laș pe cineva fără să fie provocat la luptă. Mara se îndreptă spre el, dorind să-l oprească. Dorind să-l poată lovi ea însăși.

Brațul lui Temple o opri. Se întoarse spre ea. Îi șopti, să-l audă numai ea:

– Nu. Asta-i lupta mea.

Era furie și în privirea lui. Dar era oarecum diferită.

Era pentru ea.

Cine era omul acesta?

Kit nu văzu furia din ochii lui Temple, prea orbit de propria izbucnire.

– N-ai să te lupți cu singurul om care are un motiv întemeiat pentru bătaie. Își ridică pumnii. Dar acum sunt aici și nu poți să mă ignori. Te vei lupta cu mine.

Vorbele lui îi scoaseră din amorțeală pe bărbații din public. Se mișcară într-un val uman, asaltându-i pe cei care făceau pariurile, fiecare fiind dornic să parieze.

– E lupta secolului! strigă cineva.

– Două sute pe Temple, că va câștiga imediat!

– O singură rundă – repetată! strigă altul.

– Pe cincizeci că Temple îi rupe trei coaste lui Lowe! se auzi o voce pătrunzătoare.

– Pe șaptezeci și cinci că Ducele Ucigaș nu-și va face renumele de râs.

Londra aștepta această luptă de zece ani. De mai multă vreme. Ducele Ucigaș împotriva fratelui victimei sale. David și Goliat în varianta supremă.

Vorbele pe care le spusese el la întâlnirea lor din urmă cu câteva zile îi răsunau încă în urechi. *Nu am scăpat de asta. Și, din câte se pare, nici tu.*

Kit avea să strice totul. Să piardă totul din nou. Să distrugă tot ce făcuse ea. Și Temple o să-și obțină răzbunarea; iar ea nu se va alege cu nimic.

Acest gând ar fi trebuit să-i aducă un sentiment de resemnare. De suferință. Să-i trezească dorința de a fugi. Dar în schimb, nu-l provoca decât tristețe, căci fusese un moment când se gândise cum ar fi să câștige totul. Banii, orfelinatul... pe acest bărbat.

Alungă acel gând.

El nu era de câștigat, cu siguranță nu de către ea.

Ea nu-l merita.

Acum, după asta, se va descotorosi de ea.

Temple se întoarse spre ea, împingând-o înapoi în corzi.

– Temple, spuse ea încet, fără să știe cum își va termina fraza.

Nu acesta a fost planul meu.

N-am știut că e aici.

Câștigă.

El nu se uită la ea. De parcă nici n-ar fi existat. Și, în acel moment, nimic altceva nu conta. Și tot ce-și dorea era s-o vadă el. Să se întoarcă. La croitoreasă. La noaptea când fusese pe stradă, aproape de casa lui. Cu doisprezece ani în urmă.

Tot ce voia era să schimbe trecutul.

– Temple, zise ea din nou, dorindu-și ca numele să spună totul.

El nu o băgă în seamă, ridicând-o peste corzi și trecându-i-o marchizului de Bourne care stătea de partea cealaltă a ringului. Bourne o prinse și o feri de mulțimea din jur.

– Ar trebui să te omoare că i-ai întins cursa asta.

Doamne sfinte! Nu era posibil să creadă cu toții că ea planificase așa ceva.

Era imposibil ca *el* să creadă asta.

Doar că la asta s-ar fi gândit și ea dacă situația ar fi stat invers.

Ea și Temple erau două fețe ale aceleiași monede.

Mara avea să-i spună totul după ce câștiga. Absolut totul. De la început. O să-i spună că banii erau pentru orfelinat. Că luptase pentru băieți, nimic altceva. Că nu-i dorea răul.

Că îi dorea să câștige.

Dar, pentru moment, ea nu avea de ales, trebuia să urmărească lupta. Temple îl înfruntă pe Kit – o înfruntă pe ea – și Mara văzu că lupta nu semăna câtuși de puțin cu cea dinainte. De această dată, emoția se citea în ochii ducelui. Supărarea. Furia.

Mai mult.

Își târî piciorul prin rumeguș, vrând să înceapă în forță, hotărât.

Sau acesta era poate sfârșitul.

Lupta începu, iar Temple se conduse și acum după regulile lui. Îl lăsă pe Kit să facă prima mișcare. Acesta îl înhăță pe Temple cu răutate, trăgându-i un pumn în ochi.

Ea nu se așteptase să audă sunetul cărnii izbite de os, felul în care cădeau pumnii, bufnind sec. Felul în care degetele plesneau oasele. Sunetul îi întoarse stomacul pe dos când văzu că Temple primește prima lovitură, apoi încă una, pe urmă a treia. Și apoi, de parcă număra loviturile, înainte să-l facă pe fratele ei să plătească pentru ele, se repezi la Kit în felul în care auzise că lupta el întotdeauna.

Pumnii lui loviră ca trăsnetul în abdomenul și în coastele lui Kit, până ce fratele ei se întoarse cu spatele la atacatorul său, să-și tragă sufletul. Să-și regăsească puterea. Și se năpusti din nou asupra lui Temple.

Poate că era numit astfel pentru că era clădit parcă din piatră, de nepătruns. De neînvins. Ca și cum, dacă lumea s-ar fi năruit, Temple ar fi fost unicul supraviețuitor. Pumnii lui cădeau ca o ploaie asupra fratelui ei. Îl loviră și îi zdrelira pielea până când lui Kit îi slăbiră forțele și ajunse în corzi la câțiva centimetri de ea, cu un ochi umflat și aproape închis.

Poate că îl ura câteodată. Poate că nu mai era băiatul pe care îl știuse – cel pe care îl părăsise – dar tot era fratele ei. Și nu voia să-l vadă mort. Se rugă de el:

– Kit! Oprește lupta! O să te omoare!

ii întâlni privirea, și ea se aștepta să găsească în ochii lui
El nță sau regret, sau surprindere. În schimb, văzu ceva
sufer ptat. Ură.
neași -ai ales pe el.
– ra scuturã din cap, instinctiv.
M u.
– era adevărat. Oare? Îi alesese pe băieți. Alesese sigu-
N or.
rant poi... într-un fel, îl alesese pe Temple.
S st gând o șocă. Doamne, Dumneze ule! Îl alesese oare pe el?
A îngădui el? Ochii îi scăpărară în dir ecția lui, care venea spre
I ea să-l lovească pe Kit. În schimb, ochii lui Temple îi găsiră
ei. \. Reci. Duri.
pe a dați.
detestă acea privire. Nu putea s-o susțină. Se întoarse
la fratele ei, care zâmbea ca atunci când erau copii și era pe
îna facă un lucru ce avea să-i bucure pe amândoi, dar pentru
cal ma să încaseze o bătaie de la tatăl lor.
car i întinse mâna spre podeaua ringului.
â cuțitul ei.
ăzu sclipirea argintie înaintea tutu ror.
a icni și țipă:
!
era prea târziu. Kit se repezi la Temple fără reținere –
i pură, neîmblânzită.
cu uită la Temple, care nu îl privea pe Kit.
ta la ea.
nne sfinte!
să te omoare! Aceleași cuvinte, a um cu un sens foarte
Nu!
d bunită, scăpă din strânsoarea lui Bourne și își croi drum
g, apucând frânghiile și încercând să ajungă la Temple.
s când să-l salveze.
ntele i se pierdură în gălăgia făcută de public, care se agita,
i urla asemenea unor lupi însetați de sânge.
tisfăcu publicul surescitat.
ul se împlântă adânc în pieptu lui Temple, sângele
ca o floare ciudată.

Ea înghețã când vãzu ce se petrecuse, ajunsese la jumătatea ringului, când o luă cineva de talie și o trase înapoi cu o forță uriașă. Ea nu-și dădu seama că țipa până când sunetul nu deveni asurzitor.

Și, pentru prima oară de când lupta în ring, de doisprezece ani, Ducele Ucigaș căzu la podea.

Nu se putu abține să se uite, să-și dezlipească ochii de la unghiul ciudat al picioarelor lui și de la șuvoiul de sânge ce se scurgea din el întunecat și prevestitor de rău pe rumeguș. Un bărbat înalt, roșcovan se sui apoi în ring, îngenunche lângă Temple, își scoase haina și se aplecă să examineze rana.

Și apoi Mara nu mai văzu nimic, căci câmpul vizual îi era blocat de duzina de oameni din ring care încercau să-l ia pe Temple de acolo. Fiecare din ei era dornic să anunțe el primul:

– A murit!

– Nu, șopti ea, refuzând să creadă.

Ce făcuse?

Temple era prea puternic, prea voinic, prea plin de viață, ca să fie adevărat. Se chinui să scape din brațele care o strângeau tare, disperată să fie liberă. Disperată să se ducă la el. Să dovedească greșeala din cuvintele omului respectiv.

– Nu. Nu poate fi adevărat.

Brațele omului o strângeau atât de tare, că aproape o durea. Vocea lui Bourne îi șopti la ureche o promisiune malițioasă:

– O să plătești scump dacă a murit.

Capitolul 12

Bărbații de la Îngerul Căzut rămaseră în picioare să-l păzească pe prietenul lor întins pe jos.

Fusese nevoie de trei oameni să-l ia pe Temple din ring – Bourne, Cross, finanțatorul clubului, și Asriel – și tot își pierduseră suflul până să ajungă în viteză la marea ușă de oțel și să intre în apartamentul privat al lui Temple – locul pe care îl concepuse el pentru liniște și pace.

Dădură deoparte totul de pe masa mare, joasă, și îl puseră acolo, după care aprinseră toate lumânările din cameră. Fără să i se ceară, Asriel se duse să caute apă caldă, bandaje și un medic, cu toate că nu erau siguri că doctorul l-ar putea ajuta. Nu se știa dacă îl poate ajuta cineva în afară de Dumnezeu. Și Dumnezeu fusese rareori binevoitor cu proprietarii Îngerului Căzut.

Cross examină rana cu mișcări precise și rapide.

– Să nu leșini, ticălos greu ce ești. Ești prea mare ca să cazi.

Temple se chinui să răspundă:

– N-ar trebui să fiu aici, zise el, cu mintea încețoșată și limba împleticită. Am o luptă de dus.

Cross îi îndoi lui Temple un braț în afară să vadă unde pătrunsese cuțitul, iar luptătorul se aplecă de durere din patul improvizat, împotrivindu-se mișcării.

– Ai avut de dus o luptă, spuse calm Justin, majordomul clubului, de la câțiva pași distanță. Ai avut chiar două.

Temple scutură din cap, cu o mișcare șovăielnică precum a unei păpuși dezmembrate, un semn de delir.

– Nu. A aruncat zarurile prea departe de data asta. Prea lung. Sunt prea multe.

Bourne veni să-l țină în jos, înjurând cu asprime.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, Temple. Ani întregi. Nu mai aruncăm zarurile pe stradă.

Ușa camerei se deschise, dar nici unul dintre bărbați nu se uită în direcția zgomotului. Încăperea aceasta era la fel de sigură ca și cum însuși regele ar fi fost acolo, luptându-se să rămână în viață. Dacă intra cineva, era pentru că avea acces la cele mai întunecate secrete ale clubului.

– Justin, du-te înapoi la cazinou. Sosise Chase. Nu te opri din jecmănitul aristocraților doar pentru că Temple a fost rănit.

Bourne îi aruncă lui Chase o privire răutăcioasă.

– Da' mult ți-a trebuit să ajungi aici!

– Am fost singurul care și-a amintit că avem un club de condus. Ce-ar face Temple dacă am da faliment cât e el în convalescență?

Cross nu-și ridică privirea de la cuțit.

– Lama a tăiat mai mult decât carnea.

Temple se zbătu să scape din strânsoarea partenerilor lui.

– Trebuie să mă întorc la luptă! Bourne nu poate să-i bată!

– Îi batem împreună! spuse Bourne calm, dar palid de frustrare și îngrijorare. Ne-am luptat împreună cu ei.

Ochii lui Temple se deschiseră și întâlniră privirea lui Bourne.

– Vom pierde.

Bourne scutură din cap.

– Nu cu diavolul de partea noastră. A venit Chase.

– Ți-am salvat fundul atunci, zise Chase, aplecându-se. În tonul lui se citea o nuanță surprinzătoare – ceva ce fondatorul Îngerului n-ar fi visat să recunoască vreodată. Ți l-am salvat atunci, așa cum o să-l salvăm și acum.

Temple clătină din cap.

– Trebuie să lupt... Cuvintele i se stinseră pe buze și căzu fără vlagă pe patul improvizat.

Bourne se întoarse imediat spre Cross și spuse cu o voce aspră:

– Doar nu...

Cross scutură din cap.

– Nu. A leșinat. Examină locul unde era implântat adânc cuțitul în pieptul lui Temple, între umăr și torace. Poate să nu fie o rană fatală.

Dar nu o spuse convingător.

– Cum nici unul din noi nu e doctor, zise Bourne, să mă ierți dacă diagnosticul tău nu prea mă consolează.

– Poate e atins mușchiul. Nervul.

– Scoate-l.

Cross scutură din cap.

– Nu știm ce-o să se întâmple în cazul ăsta. Nu știm dacă nu l-ar... se opri și cuvintele nespuse îi răsunară în cameră. *Omorî mai repede.*

Chase înjură încet și furios.

– Justin? strigă Cross și omul își puse ochelarii sus pe nas, așteptând ordinul. Cheamă doctorul. Și pe soția mea. Cunoștințele de anatomie ale contesei de Harlow erau impresionante, aproape ca ale unui doctor de care aveau atâta nevoie acum.

Posomorât, Chase vorbi încet:

– Și află tot ce se poate despre Christopher Lowe.

Bourne se uită la Chase.

– Presupun că s-a cărat.

– S-a pierdut în hărmălaia de după luptă, în seara asta.

– Cum?

Bourne înjură, furios și cu asprime.

– Gărzile erau așa preocupate de Temple, încât au uitat că treaba lor era să supravegheze ieșirile. Le arăt eu! Tuturor.

– Țin la Temple, zise Cross.

O sprânceană aurie se ridică.

– Interesantă chestie! Ar fi putut să-l prindă pe ucigașul lui dacă nu se văitau toți ca niște babe. O să răspundă în fața mea că s-au purtat ca niște copii care și-au pierdut dulciurile.

– Ești un ticălos fără inimă, îl apostrofă Cross.

Chase nu-i băgă în seamă cuvintele și se întoarse spre Bourne.

– Tu ce-ai pățit?

Pe fața lui Bourne se vedea o vânătaie care se înnegrise sub ochiul drept. Bourne se uită urât la Chase.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Lui Chase nu păru să-i pese.

– Unde-i fata?

– Încuiată în odaia cu Prometeu, unde îi e locul.

Chase dădu din cap, încuviințând.

– Bine. Las-o să se gândească la ce-a făcut.

– Ce ai de gând să faci cu ea?

Fondatorul Îngerului stătea aplecat peste Temple, urmărindu-i respirația superficială, mișcarea abia vizibilă a pieptului masiv, pielea de obicei oacheșă care devenise pământie sub amenințarea morții.

– O omor cu mâna mea dacă moare Temple. Cu multă plăcere.

– Lowe credea că sora lui îl trădase, zise Bourne.

– Ne-a păcălit pe toți. Chase nu-și ridică privirea. Nu o credeam în stare de așa ceva.

Cross ridică o sprânceană.

– Și-a înscenat moartea și a dat vina pe el pentru crimă.

Ușa se deschise din nou și intră Philippa (Pippa), Lady Harlow, cu sufletul la gură și ochelarii așezați strâmb; Asriel venea după ea cu apă caldă și bandaje.

Pippa îi ignoră pe ceilalți din cameră, luând-o drept spre Cross, punând o mână pe umărul soțului ei într-un scurt gest de încurajare. După ce Cross îi luă mâna și o sărută, ea își îndreptă atenția spre Temple, trecându-și degetele peste umărul lui și mai jos, spre

locul de unde ieșea mânerul cuțitului lui Lowe, într-un mod ciudat și nefiresc.

Apăsă pe carne și Temple gemu.

– Îi faci rău, spuse Chase, pe un ton de avertizare.

Pippa nu se uită în spatele ei.

– E bine că simte durerea și protestează. Asta dovedește că e conștient. Se întoarse spre soțul ei. Medicul a plecat după prima luptă. Au fost trimiși mai mulți oameni să-l caute. Dar n-avem timp să așteptăm. Trebuie să-l scoatem. Drept și de tot. Trebuie să tratăm rana asta înainte...

Se opri din vorbit. Nimeni din cameră nu avea nevoie să audă restul.

– Și dacă îi oprește într-un fel sângele să curgă? întrebă Chase.

– Dacă e așa, spuse Pippa, pe un ton amabil acum, nu facem decât să amânăm inevitabilul.

– Lady Harlow, sunt sigur că ești extrem de competentă în toate domeniile științei, zise Chase, așa că să mă ierți dacă pun sub semnul îndoielii priceperea dumitale ca doctor.

Pippa făcu o pauză, uitându-se la Cross. Așteptând.

– În împrejurările actuale, voi ignora tonul pe care i-ai vorbit soției mele, spuse Cross. Nu-l putem aștepta pe medic. Ar putea să dureze ore întregi până vine.

Chase înjură, iar manifestarea emoției din partea cuiva atât de stoic și de dur îi tulbură pe ceilalți din încăpere.

– N-o să moară, zise Bourne, cuvintele lui fiind pe jumătate jurământ, pe jumătate rugăciune. Doar e Temple. Mai puternic decât noi toți împreună. Mai sănătos, la naiba! E mare ca un bivol. De neînfrânt.

Doar că fusese înfrânt.

– Aduceți-mi fata, zise Chase.

Cross îi răspunse simplu și direct.

– Nu.

Bourne dădu un răspuns mai elaborat:

– Doar peste cadavrul meu va intra târfa asta aici în cameră.

Chase nu se înfurie.

– O să vadă ce i-a făcut.

– Aș prefera *să treacă* prin ce i-a făcut lui.

Chase se uită la Asriel.

– Adu-mi fata!

Asriel nu șovăi. Avea să-i facă pe plac lui Chase.

– Stai cu ochii pe ea. Ar putea, ca și frate-su, să ia un cuțit de la oricare dintre noi. Își duse o mână la ochi. Și are un croșeu de dreapta surprinzător.

Pippa se uită la el. Ochii ei mari clipiră de nedumerire în spatele ochelarilor, iar Bourne rezistă cu greu tentației de a se foi.

– Te-a lovit.

– M-a luat prin surprindere.

Cross nu rezistă și spuse:

– Nici nu mi-am închipuit altceva.

Își îndreptă din nou atenția spre trupul masiv al lui Temple, urmărind-o pe Pippa care curăța pielea în jurul cuțitului – o muncă de Sisif – căci sângele curgea din nou la fiecare atingere a ei.

După mai mult timp, ea spuse fără să-și ridice ochii:

– Sper că nu ai de gând să-i arăți cine ești.

Chase se uită la ea.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu trebuie să afle cine ești, fu de acord Cross cu soția lui. Nu poți avea încredere în ea.

Pippa puse o cârpă curată pe fruntea lui Temple, în timp ce toți se uitau la ea, ștergând sudoarea și rumegușul care se lipise de el în ring.

Bourne spuse:

– Dacă ar ști... Cuvintele i se pierdură, dar nu mai era necesar să-și termine fraza.

Dacă Mara – dacă vreo persoană în afară de câțiva oameni de încredere – ar fi știut cine era de fapt Chase – Îngerul ar fi fost în pericol.

Și pericolul în care s-ar fi aflat Îngerul îi interesa pe toți.

Era o pictură oribilă a lui Prometeu pe peretele odăii unde era închisă Mara. O scenă de tortură.

Eroul stătea întins, înlănțuit pe spate de o stâncă, chipul lui fiind o întruchipare a suferinței, iar Zeul, prefăcut într-un vultur negru, crud, îi sfâșia carnea. Îl pedepsea pentru insolența lui. Pentru că furase focul de la zei. Pentru că se gândise că putea să-i întreacă.

Era un tablou înspăimântător, enorm și amenințător, fără îndoială conceput să-i facă pe cei care sfidau Îngerul conștienți de consecințele acțiunilor lor și să-i înduplece să mărturisească.

O viziune îi apăru în fața ochilor, Temple prăbușit pe podeaua ringului, cu viața scurgându-se din el, iar ea țipând.

Kit îl înjunghiase. Cu cuțitul ei.

Foc de la zei.

Ușa se deschise și ea se întoarse, vorbele ieșindu-i din gură înainte să le poată opri:

– Ducele. Trăiește?

Mâna dreaptă a lui Temple, omul care stătuse de pază în fața orfelinatului, înalt și solid, cu pielea întunecată ca noaptea, nu răspunse, indicându-i în tăcere s-o ia înaintea lui pe coridorul întunecos, cu o seriozitate care sugera că ar fi o greșeală să stăruie să-i dea un răspuns sau să nu-i îndeplinească instrucțiunile.

Era clar că fusese antrenat de Temple.

Cu inima bubuindu-i în piept, Mara făcu ce i se ceruse și, când trecu de el, omul grăi cu o voce joasă și răgușită:

– Să nu încerci nimic!

Voia să-i spună că nici nu se gândea la așa ceva. Că detesta ce se întâmplase. Că, dacă ar fi știut ce avea să se întâmple, ar fi făcut tot ce-i stătea în putință să oprească lucrurile. Că, nici când fusese în culmea furiei, nu avusese intenția să-i facă rău lui Temple. Dar știa că spusele ei ar fi fost inutile, fiind considerate o minciună sau chiar mai rău. Așa că, în schimb, se ținu dreaptă și demnă și trecu pe lângă el în holul slab luminat.

Pe coridor erau înșiruiți bărbați și femei în diferite uniforme – de la livrele la haine de prostituate – toți cu chipuri palide, posomorâte și îngrijorate. În fiecare privire se citea ura.

Îi era dor de masca ei, care îi fusese luată după luptă.

O priveau cu mânie în ochi pe când trecea prin pasajele deja tulburătoare, concepute să copleșească prin mărimea și forma lor, să comunice tuturor celor care treceau pe acolo cine deținea puterea. Concepute să-l descurajeze pe Prometeu, făcându-l să-și piardă nădejdea că-i va merge bine în expediția lui.

– Sper că o duci la Chase, zise una dintre femei, blondă și frumoasă, însă plină de răutate. Sper că o să se ocupe el de ea.

Un murmur aprobator la acea sugestie se auzi în spațiul îngust, și un bărbat din apropiere adăugă:

– Merită tot ce i s-a făcut lui Temple.

– Ba mai mult, veni un strigăt răutăcios din spatele ei, iar Mara își încrucișă strâns brațele, mergând mai repede, disperată să scape de ei – de ura lor.

Și apoi însoțitorul ei deschise o ușă și o aruncă de pe coridor într-o încăpere, iar ea se miră când își dădu seama unde era.

Își dori să fi rămas pe coridor.

Era în apartamentul lui Temple, unde îl văzuse cum își scotea cămașa mai devreme în acea seară. Unde se ciorovăiseră. Unde o sărutase pe buze și mai mult, făcând-o să simtă câtă plăcere putea dărui el. Unde încercase să stea neclintită și să nu-i observe mușchii, tendoanele și mădularul tare. Căldura lui. Vitalitatea.

Vitalitate care dispăruse acum. O femeie și doi bărbați erau aplecați deasupra lui, iar lumina lumânărilor îl învăluia în strălucirea ei caldă, subliniindu-i paloarea pielii, ca de mort. Ea închise ochii la acest gând, dorindu-și să nu-i fi trecut prin minte. Alungă din minte cuvântul „mort".

Păși spre el, cu un nod în gât.

– O, Doamne! exclamă, cu sufletul greu de frică și necaz, incapabilă să nu întindă mâna spre el, înainte ca ghidul ei să-i pună o mână puternică pe braț și s-o oprească să înainteze.

Marchizul de Bourne se întoarse când îi auzi vocea, iar ea remarcă vânătaia din colțul interior al ochiului său, simțind o împunsătură geamănă în mâna ei dreaptă. El o arătă cu degetul.

– Să nu te apropii de el!

Era ură în vorbele lui, iar o altă femeie poate n-ar fi răspuns. Dar ea nu mai suporta încă o clipă de chin și nesiguranță.

– A murit?

– Ți-ar plăcea asta, nu?

– Nu, spuse ea, adevărul aducându-i o ușurare imensă, dar știind că acea negare scurtă nu însemna nimic pentru cei din cameră, însă voind, totuși, s-o rostească. Vrând să-și amintească ei înșăși că nu intenționase niciodată să-i facă rău lui Temple. Nici măcar la început. Și cu siguranță nici acum. Nu.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

– Nu te cred.

Ea îi întâlni privirea.

– Nici nu mă așteptam.

– De-ajuns, Bourne! Femeia de la masă își ridică ochii și Mara o recunoscu pe blonda cu ochelari din odaia misterioasă de unde urmăriseră lupta mai devreme. Nu mai putem aștepta. Trebuie să scoatem cuțitul.

Trecuse... mai bine de un ceas.

Mara nu putu să tacă.

– Drept și hotărât, așa cum a intrat.

– Sigur că știe cum a intrat, pentru că ea l-a înfipt acolo, comentă Bourne. Uite ce-ai făcut, scorpie afurisită!

De parcă Mara nu vedea. De parcă nu-și văzuse fratele înfigându-l adânc în pieptul lui Temple.

De parcă n-ar fi vrut să-l scoată de acolo.

Întâlni privirea ochilor căprui, plini de ură ai lui Bourne.

– Nu eu am făcut-o.

– Ba da, îi spuse celălalt nobil din odaie – înalt și roșcovan. Când se uită la el, acesta adăugă: Ai făcut-o în clipa în care i-ai înscenat o crimă pe care nu a comis-o. Doisprezece ani se termină acum, cu asta.

– A fost o...

Vocea Marei se pierdu și ea scutură din cap. Ei nu înțelegeau. Puțini pricepeau.

Fusese o greșeală.

Nu o spuse pentru că ei nu voiau să audă povestea, și nici nu meritau. Cu Temple era altceva. El merita să audă adevărul.

Dacă trăia, avea să i-l spună. Tot.

Va îngenunchea la picioarele lui și îi va da șansa să o pedepsească. Să se răzbune. Și îi va spune adevărul.

Dacă măcar ar trăi.

Se îndreptă spre trupul lui inert, dar fu iar oprită de brațele puternice ale aghiotantului său. Se uită la grămada de bandaje de pe măsuța joasă, de lângă capul lui Temple.

– Trebuie să-l scoateți și să aplicați imediat presiune, zise ea, evitând intenționat privirile bărbaților din odaie, uitându-se doar la contesa cea surprinsă. Veți avea nevoie de mai multe bandaje. Privirea i se îndreptă spre cuțit. Rana e adâncă.

– Acum ești și doctoriță? Cuvintele erau spuse cu o superioritate indolentă.

Ea se îmbărbătă și îi întâlni privirea marchizului.

– Am mai scos cuțite.

– Din cine?

Ea se uită din nou la Temple.

– Nu contează.

Contesa nu mai putea să aştepte.

– Asriel, va trebui să-i dai drumul domnişoarei Lowe. Vom avea nevoie de forţa ta să-l ţii jos.

– E inconştient, zise Bourne.

– Dacă avem noroc, nu va mai fi când facem asta. O să-l doară. Tare, aşa cred.

Mara închise ochii la auzul acestor cuvinte, dorindu-şi să fie adevărate. Dorindu-şi ca el să se trezească, să nu fi murit. Se uită la bărbaţii care se duseră la Temple să-l ţină jos – erau trei să-i ţină corpul masiv nemişcat – şi încercă să nu-i observe pielea pământie, viaţa care se scurgea din el odată cu şuvoiul de sânge.

Atât de multă viaţă.

I se strânse stomacul la acest gând.

Ce îi făcuse acestui bărbat? Ce făcuse el s-o merite în viaţa lui? Dacă trăia... se tocmi din nou cu Dumnezeu. Dacă trăia, avea să-i dea tot ce îşi dorea şi să-l lase fericit.

Alături de o femeie frumoasă şi de copiii lor frumoşi, pe moşia lui frumoasă.

Avea să-i dea înapoi tot ce îi luase.

Dacă măcar ar trăi.

Acesta era gestul cel mai aproape de un târg cu Dumnezeu pe care-l făcuse în zece ani. Mai mult de-atât.

Contesa îi privi pe rând pe bărbaţi, apoi pe Mara.

– Ai mai făcut aşa ceva?

Mara încuviinţă din cap, gândindu-se la alt cuţit. La alt moment. La o piele şi mai lividă.

– Da.

– Atunci ar trebui să o faci şi acum.

Mara nu şovăi, luând-o spre el. Dorind să-l atingă. Bourne o opri.

– Dacă îi faci rău, te omor.

Ea dădu din cap, încuviinţând.

– Mi se pare rezonabil.

Ar fi făcut tot posibilul să-l salveze. Voia să trăiască. Voia să-i dea tot ce îi cerea. Întreg adevărul.

Poate avea s-o ierte.

Poate vor lua totul de la început.

Şi dacă nu, măcar o să-i dea tot ce avea. Tot ce merita.

Bourne îi dădu drumul şi se duse la teancul de bandaje, împăturindu-le la întâmplare şi aducând mai aproape găleata cu apă fierbinte. În timp ce contele şi marchizul o străfulgerau cu priviri răutăcioase, Mara se uita la ei în acelaşi fel, refuzând să se lase intimidată. La naiba cu ei!

Îi dădu contesei teancul de bandaje înainte să-şi ridice fusta şi să îngenuncheze pe masă la capul lui Temple, punându-şi hotărâtă ambele mâini pe mânerul însângerat al cuţitului.

– Pe cinstea mea! Cei din încăpere rămaseră încremeniţi. Ea se uită la faţa palidă a lui Temple. Să nu îndrăzneşti să mori, şopti ea. Am multe lucruri să-ţi spun.

El nu se mişcă, iar ea nu luă în seamă durerea din piept provocată de neclintirea lui.

– Unu... numără ea. Doi... nu mai aşteptă până la trei şi scoase cuţitul din piept, drept şi cu hotărâre.

El ţipă de durere, încovoindu-se pe masă, iar Mara aproape plânse de uşurare când îl auzi, iar contesa se aplecă peste el, turnând apă opărită din abundenţă pe rană să cureţe sângele, şi nutrind speranţa că va găsi o incizie mai mică, mai puţin periculoasă.

Speranţa era emoţia proştilor.

Temple ţipă din nou, căci apa fierbinte îi ardea pielea şi îi producea un alt şuvoi de sânge. Nevrând să tresară la auzul ţipătului, Mara luă bandaje, acoperi rana şi se lăsă cu toată greutatea pe pânză ca să oprească scurgerea, chiar dacă sângele îmbiba iute compresa. Chiar dacă nu se oprea din curs.

Chiar dacă murea din cauza ei.

– N-o să mori, şopti ea fără încetare. N-o să mori!

Trebuia să oprească sângerarea.

Nu se gândea decât la aceste cuvinte când se sui pe el şi apăsă cu toată puterea ei. Încercă să nu ia în seamă că el se zvârcolea sub apăsare, încercând să-i dea jos pe toţi. Şi acum mai era şocată de puterea şi de constituţia lui. De voinţa lui când urla de furie şi durere cu ochii deschişi, întunecat la chip ca noaptea şi plin de demoni.

Se uită drept la ea şi înjură, furios şi neclintit, iar muşchii gâtului i se încordară.

– Îi faci rău, zise marchizul de Bourne când văzu cum arăta Temple. Și-ți face plăcere.

– Nu, îi murmură ea doar lui, mărețului ei duce. N-am vrut niciodată să-ți fac rău. Apăsă mai tare pe umărul lui, vag recunoscătoare că roșcovanul cel înalt din fața ei era suficient de puternic să-i țină în jos brațul lui Temple, căci nu se îndoia câtuși de puțin că ar fi vrut s-o lovească. Vreau să te faci bine.

Temple se împotrivi atingerii ei, iar ea schimbă tactica.

– Nu te mai opune, spuse cu voce tare. Cu aceeași fermitate cu care îl apăsa. Cu cât te zbați mai mult, cu atât vei sângera mai mult, și ai pierdut deja prea mult sânge.

El nu-și feri privirea de ea și dinții îi rămaseră încleștați, dar încetă să se zbată.

Din fericire, o ascultase.

Bandajele erau îmbibate de sânge, așa cum se așteptase ea. Sângera din abundență și ea avea nevoie de mai multe comprese.

Se întoarse spre contesă.

– Milady... n-ați vrea...

Femeia cu ochelari răspunse fără ezitare, știind din instinct ce voia Mara să-i spună. Luă bandajul în timp ce Mara întinse mâna după cuțitul însângerat de pe masă.

– Nu! Roșcovanul văzu primul mișcarea ei.

Bourne îi dădu imediat drumul lui Temple.

– Pune-l jos.

Ea nu-și ascunse enervarea.

– Crezi că o să-i tai gâtul cu voi toți de față? Crezi că sunt așa plină de ură încât am înnebunit?

– Cred că nu trebuie să risc, zise Bourne, dar Mara se întorsese deja, ridicându-și fusta – chiar atunci când contesa se îndrepta spre ea – și tăind o bucată din frumosul jupon mov. Bourne se întinse după ea și Marei i-ar fi plăcut expresia șocată de pe fața lui dacă nu ar fi fost atât de ocupată să îndrepte mânerul cuțitului în direcția lui.

– Fă-te folositor. Probabil că vom avea nevoie și de cămășile voastre.

Mai târziu, se miră de viteza cu care bărbații răspunseră solicitării ei, dându-și jos hainele și scoțându-și cămășile pe cap, dar, pe moment, adăugă:

– E și a lui pe undeva prin cameră. Căutați-o.

Și apoi o împrânci pe contesă din drumul ei și apăsă cu bucata din jupon pe pieptul gol al lui Temple, detestând faptul că răcnetele lui se potoliră și fură înlocuite de un protest bolborosit la atingerea ei fermă. Detestând faptul că nu putea opri viața să se scurgă din el.

– M-ai făcut să-mi stric rochia cea nouă, zise ea, întâlnindu-i privirea, încercând să-l țină treaz, atent. Îmi datorezi alta.

El nu îi răspunse, pleoapele i se îngreunară. Ea simți că el nu mai lupta pentru viață. *Nu.* Spuse singurele cuvinte la care se putea gândi.

– Să nu îndrăznești să mori!

Ochii lui negri fură acoperiți de pleoape, și genele lungi și negre se odihniră pe obrajii palizi.

Și Mara rămase singură încă o dată, însoțită numai de durerea din piept. Închise ochii și încercă să-și rețină lacrimile.

– Dacă moare, ai să te duci după el în iad.

Trecu un moment până să-și dea seama că nu marchizul vorbise – omul care îi devenise atât de repede dușman. Era celălalt bărbat, roșcovanul, un aristocrat circumspect, cu fața prelungă, slabă și fălci pătrățoase. Îi întâlni privirea, remarcând cum îi străluceau ochii cenușii de emoție abia reținută, și își dădu seama, fără umbră de îndoială, că amenințarea din vorbele lui era adevărată.

Aveau s-o omoare dacă murea Temple. Fără să se gândească prea mult.

Și poate că asta și merita.

Dar nu era așa.

Așa că avea să-l țină în viață cu orice preț.

Trase adânc aer în piept și puse în locul juponului ei cămașa bărbatului.

– Atunci nu va muri.

El nu muri în acea noapte.

În schimb, căzu într-un somn agitat, care dură până veni medicul și se ocupă imediat de rană.

– Ar fi trebuit să așteptați întoarcerea mea înainte de a scoate cuțitul, spuse el, examinând rana și refuzând să se uite la femeile din odaie.

– Dar nu mai veneai, zise Bourne pe un ton furios, iar Mara se bucură că furia lui se îndrepta spre cineva care o merita.

– Trebuia să stăm și să nu facem nimic?

– Am avut alte treburi, răspunse doctorul, lipsit de remușcări, ridicând compresa de pe umărul lui Temple și examinând rana acum uscată.

– Ar fi fost mai bine. Puteați să-i faceți mai mult rău. Să-l lăsați pe mâna unei femei a fost cu siguranță o decizie discutabilă.

Contesa de Harlow ridică o sprânceană la auzul acestor cuvinte, uitându-se la aristocratul roșcovan despre care Mara aflase că este soțul ei, dar nu spuse nimic, nevoind să-l alunge pe doctorul atât de ocupat, acum că sosise.

Mara nu simțea același lucru. Văzuse prea mulți doctori venind, cu instrumentele lor și cu diverse poțiuni magice la dispoziție, și apoi plecând fără să facă altceva decât să înrăutățească starea suferindului. Temple avusese un noroc chior că doctorul întârziase opt ceasuri.

– Eu prefer o doctoriță, decât nici un medic.

Atunci bărbatul se uită la ea.

– Dar *dumneata* nu ești doctoriță.

Înfruntase adversari mai puternici și mai vrednici decât acest doctoraș. Printre care se afla și bărbatul leșinat de pe masă.

– Același lucru s-ar putea spune și despre dumneata, după ce ți-am văzut priceperea în ale medicinii astă-seară.

Contesa de Harlow clipi în spatele ochelarilor, buzele arcuindu-i-se într-un colț. Când Mara își încrucișă privirea cu a ei, cealaltă femeie își feri ochii, dar nu înainte ca Mara să surprindă admirația din ei.

Poate că era o aliată, într-o odaie plină cu dușmani.

Medicul se întorsese și vorbea deja cu contele de Harlow.

– Ar trebui să i se ia sânge.

Mara tresări, căci îi apăru repede în fața ochilor o viziune tulburătoare: lipitori pe mama ei, umflate cu sângele ei.

– Nu.

Nimeni nu se uită la ea. Nimeni nu păru să o audă.

– E chiar necesar?

Contele nu părea convins. Doctorul se uită iar la rană.

– Da.

– Nu! repetă ea, mai tare acum. Luarea de sânge ucidea. Și avea să-i ia viața lui Temple cum o luase și pe a mamei ei.

Doctorul continuă:

– Și cine știe ce i-a mai făcut femeia. Trebuie îndreptat. Să i se ia sânge e soluția.

– Nu asta e soluția, spuse Mara, punându-se lângă Temple, între el și chirurg, care scotea acum o cutie mare din servietă.

Dar nimeni nu asculta. Nimeni în afară de contesa de Harlow.

– Nu sunt sigură că acesta e tratamentul de care are nevoie, spuse ea, foarte serioasă, venind lângă Mara.

– Nici dumneata nu ești doctor, milady.

– Poate că nu suntem doctorițe, domnule, dar l-am ajutat destul de mult până acum, nu?

Chirurgul strânse din buze.

– Nu voi îngădui să mi se vorbească așa. Și de către... le arătă cu mâna pe cele două femei.

Cross făcu un pas în față, gata să apere onoarea soției lui.

– De către cine, mai exact?

Doctorul observă că greșise.

– Bineînțeles că nu m-am referit la Lady Harlow, milord. Mă refer – o indică pe Mara – la *femeia* asta.

Spuse „femeia" de parcă ar fi fost un cuvânt murdar.

Marei poate i-ar fi păsat dacă n-ar fi fost în joc viața lui Temple. Nu băgă în seamă insulta.

– I-ai mai luat sânge?

Se așternu tăcerea și ea se gândi că doctorul ar putea să nu răspundă, dar îi veni contesa în ajutor, adăugând:

– Bună întrebare!

Chirurgul ezită până îl îndemnă Cross să răspundă.

– Ei, doctore?

– Nu, nu n-a avut nevoie niciodată.

Mara se uită la Temple, întins pe masă, la fel de palid ca moartea. Sigur că nu. Omul acesta era de neînvins. Nu părea să fi avut nevoie de nici un tratament. Până acum.

Până ajunsese atât de aproape de moarte.

Mara se uită la contesă.

– Milady? întrebă ea, cu emoție în glas. Lăsându-și sentimentele să i se vadă pe față. *Nu îngădui așa ceva. Te rog, lasă-l să trăiască.*

Contesa dădu o dată din cap și se întoarse spre soțul ei.

– Ar trebui să așteptăm. E sănătos și puternic. Aș prefera să se refacă singur decât să piardă și mai mult sânge.

Mara dădu drumul aerului pe care nu-și dăduse seama că-l ținuse-n ea, emoția strălucindu-i în privire.

– Femeile nu pot înțelege cunoștințele fundamentale ale medicinei. Mințile lor nu sunt înzestrate pentru a pricepe așa ceva, spuse medicul, fluturând o mână prin aer.

– Poftim?

Contesa de Harlow era vizibil supărată.

Mara nu voia să cheltuie energie cu această jignire. Nu când viața lui Temple atârna de un fir de păr. Rămase pe poziție.

– Până și femeile înțeleg că sângele nu părăsește de obicei corpul și nu văd de ce ar trebui să cred că nu avem nevoie de tot sângele pe care-l avem la dispoziție.

Era o teorie puțin răspândită. Și nu prea populară.

Dar majoritatea oamenilor nu-și văzuseră mamele murind, din ce în ce mai palide și mai bolnave, acoperite de lipitori și tăiate de bisturiu. Ea văzuse dovada că luarea de sânge nu era niciodată o soluție bună.

Medicul oftă, dându-și seama fără îndoială că va trebui să ajungă la o înțelegere cu femeile din cameră. Le vorbi ca unor copii, și Mara observă că maxilarul contelui se încleștă de iritare.

– Trebuie să echilibrăm balanța. Ce a pierdut din umăr trebuie să-i luăm din picior.

– Asta pare o tâmpenie perfectă. Mara se întoarse spre contesă – singura ei aliată. Dacă apa curge prin acoperiș, nu trebuie să mai facem o gaură în tavan.

Doctorul se săturase. Pufni disprețuitor și se întoarse spre Bourne.

– N-o să-mi dea mie lecții femeile în domeniul meu. Ori pleacă ele, ori eu.

– Atunci o să pleci dumneata și noi vom găsi alt medic, spuse contesa.

– Pippa, zise Cross, pe un ton blând, dar ferm, iar Mara simți enervarea din vocea lui.

Nu voia să-i moară prietenul. Măcar de și-ar fi dat seama că nici Mara nu dorea asta.

– Să-l lăsăm în pace pe Temple noaptea asta, poate își revine, se rugă ea. Douăsprezece ore, dacă face febră – sau apare o infecție – atunci lăsați-l pe felcerul vostru să facă ce știe.

Ochii doctorului se măriră la auzul insultei, iar Mara ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de disperată să-l țină pe Temple departe de omul acela și de metodele lui barbare.

– Nu l-aș mai trata acum nici dacă mi-ați tripla onorariul.

Mara îl urî în acel moment, atât de mult semăna cu doctorii din Londra care îi examinaseră mama și o declaraseră intratabilă. O lăsaseră să moară, chiar dacă Mara își implorase tatăl să-i dea afară. Să găsească pe cineva care s-o trateze cu altceva decât laudanum și lipitori.

Chiar dacă el n-o băgase în seamă, și ea își pierduse stăpânirea de sine.

Bourne interveni, și ei nu-i scăpă ironia că marchizul încerca să-l calmeze pe doctor.

– Doctore, vă rog, douăsprezece ore nu sunt atât de mult.

– În douăsprezece ceasuri ar putea să moară. Dacă moare, mâinile femeilor vor fi pătate cu sângele lui.

– Mâinile mele, zise Mara, întâlnind privirea marchizului, remarcând inelul de la mâna lui dreaptă, acum strălucitor și negru, care n-o atrăgea deloc spre el. Se miră că el nu-și feri privirea. Sângele lui e pe mâinile mele. Dați-mi voie să-l curăț.

Acesta era modul ei de a-l implora.

Mai departe de-atât n-avea să meargă.

El se uită la partenerul lui de afaceri, apoi din nou la ea.

– Douăsprezece ore.

Mara se simți ușurată și fu tentată să-și ceară scuze de la marchizul cel arogant. Aproape.

– Nu mă mai întorc, spuse doctorul pe un ton înțepat.

Ea storcea deja apa fierbinte dintr-o cârpă curată.

– Nu vom avea nevoie de dumneavoastră.

Ușa se închise după el și marchizul scoase un ceas din buzunar.

– Cele douăsprezece ore încep acum. Se uită apoi la Cross. Chase o să ne ia capetele că l-am lăsat să plece.

Cuvintele nu aveau nici un sens pentru Mara, dar era prea concentrată asupra lui Temple ca să-i pese că nu le înțelegea, așa că i se adresă contesei:

– Trebuie să facem tot posibilul să prevenim febra.

Pippa dădu o dată din cap și se duse la ușă să mai ceară bandaje și apă.

Mara se uită în jos la fața liniștită a lui Temple, contemplându-i linia neagră a sprâncenelor, linia frântă a nasului, cândva de patrician, cicatricile de pe frunte și de pe buză, tăietura de la cealaltă luptă din acea seară care acum era neagră de-a lungul obrazului, și o copleși regretul, aproape împiedicând-o să respire.

Ea îi făcuse toate astea, se gândi, punând cârpa pe fruntea lui, urând din tot sufletul neclintirea lui.

Acum avea să-l salveze.

Capitolul 13

Mințeau toți cei care spuneau povești vechi despre moarte și le umpleau cu coruri de îngeri și cu o senzație de pace desăvârșită, irezistibilă.

Nu existau îngeri. Nu era pace.

Cel puțin nu pentru Temple.

Nu era nimic care să-l tenteze spre lumina strălucitoare, alinătoare, nimic care să-i ofere consolare acum când durerea îi străbătea trupul ca un fier înroșit, amenințându-i gândirea și respirația.

Și dogoarea. Îl ardea ca focul în piept și în braț, ajungând până la mână, de parcă brațul îi era pus pe un rug. Nu se putea lupta cu ea – îl țineau jos și îl sileau s-o primească. De parcă se bucurau de suferința lui.

Arșița îl făcu să creadă că se afla la marginea iadului.

Îngerii lui nu veneau din ceruri; veneau de jos și îl ispiteau să li se alăture. Îngerii lui erau unii căzuți. Și nu îi vorbeau în imnuri melodioase.

În schimb blestemau, ademenindu-l spre ei cu ispite și amenințări. Îi promiteau tot ce îndrăgise în viață – femei, mâncare bună și distracție și mai bună. Îi promiteau că va domni din nou, doar dacă venea la ei. Aveau mii de voci – cu accent

cockney aspru, profunde, aristocratice, chiar și de femei. Femeile îi șopteau, făgăduindu-i plăceri imense dacă le urma.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce ispitit era!

Și apoi era ea.

Cea care părea să murmure cel mai tare. Cea care aproape că îl dojenea cu asprime. Cea care îi spunea cuvinte ce îl atrăgeau mai mult decât orice alte promisiuni frumoase.

Cuvinte ca „răzbunare". Și „putere". Și „forță".

Și „duce".

Desigur, nu mai fusese duce de multă vreme.

De când o omorâse pe mireasa tatălui său.

Ceva îl deranja în asta la limita conștiinței, ceva care creștea și scădea pe când auzea vocile șușotind în jurul lui, chemându-l.

„E doar o chestiune de timp."

„Nu ne poate auzi. Nu se poate lupta cu noi."

„A pierdut prea mult..."

Și pierduse atâtea. Își pierduse numele, familia, trecutul și viața. Pierduse lumea în care se născuse... lumea care îi plăcuse atât de mult.

Dar, de câte ori era atras de întuneric, o auzea pe ea.

„Va lupta. Va trăi."

Vocea ei nu era blândă sau angelică. Era tare ca oțelul și făcea promisiuni mai frumoase decât celelalte. Nu putea fi ignorată.

La naiba cu ele!

Ești de două ori mai puternic decât oricare din ele.

Nu ți-ai făcut încă treaba. Viața ta nu s-a terminat.

Dar se terminase, nu? Nu se întâmplase așa de-a lungul anilor? Nu se terminase din ziua în care se trezise în patul mânjit cu sânge, cu logodnica tatălui său omorâtă de mâna lui?

El o ucisese.

O omorâse cu pumnii lui enormi și puterea lui nefirească, și Dumnezeu mai știe ce. O omorâse, ucigând tot ce-ar fi putut să fie viața lui. O ucisese și acum era aici, pe moarte – primind în sfârșit ce merita.

Se spunea că, înainte de moarte, îți revezi viața într-o clipă. Lui Temple îi plăcuse întotdeauna ideea, dar nu pentru a-și aminti copilăria petrecută pe marele domeniu din Devonshire, ci pentru a retrăi acea noapte. Cea care schimbase totul.

Undeva, în cele mai întunecate unghere ale minții sale, se gândise mereu că în acest moment, când era în pragul morții, i se va arăta acea noapte. Noaptea care îi pecetluise soarta. Noaptea în care i se promisese că va merge în iad.

Dar nici acum nu și-o putea aminti și îi venea să urle de frustrare. *De ce?*

Nu-și auzi ecoul șoaptei în cameră.

Tot ce auzi fu vocea îngerului său căzut și furios, bătându-și joc de el cu minciuni nerușinate, chiar când intră în delir.

„Pentru că vei trăi, Temple."

„Vei trăi și o să-ți spun totul."

Ea era acolo, fata din acea noapte – fata frumoasă, care dansa râzând tot mai departe de el în grădină și se ridica peste el în așternutul de pânză scrobită, cu părul ca mătasea, pielea catifelată și ochi care îl bântuiau.

Era acolo, împreună cu șirul de băieți oacheși, cu ochi ca diamantele.

Era acolo, iar atingerea ei era răcoroasă în întuneric, și promisiunile ei îl atrăgeau departe de lumină. Înapoi la ea.

Înapoi la viață.

Ea îl salva.

Trecură ceasuri întregi și el tot nu se trezi, deși dormea din ce în ce mai agitat – încordându-se împotriva tratamentului de câte ori i se spăla rana cu apă fierbinte.

Mara intra și ieșea din cameră, căci i se îngăduia să stea lângă el doar când se făcea timpul să îi curețe rana sau să-i schimbe bandajele. De câte ori intra în odaie, vedea alți oameni veghindu-l. Doar Bourne, Cross și Pippa rămâneau acolo, cărora li se alătură o dată ultimul jucător lăsat de oamenii care lucrau la mesele din Îngerul Căzut, apoi pariori și crupieri, urmați de femeile care lucrau la cazinou – un șir constant de servitoare care plângeau, tovarășii îndurerați și Dumnezeu mai știe ce.

Blonda numită Anna, pe care Mara o întâlnise în încăperea cu fereastră ciudată, veni după ce își termină treaba, iar Mara o urmări pe prostituată cu coada ochiului cum îl veghea pe Temple mai multe minute, atingându-i cu degetele brațele tatuate, urmărindu-i tendoanele mușchilor, ținându-l de o mână puternică în timp ce îi șoptea ceva la ureche.

Marei îi trecu prin minte că putea fi iubita lui Temple, după felul în care vorbise despre el în camera cu oglindă întunecată. După felul în care femeile gâfâiau și îi aruncau priviri pofticioase, Temple le atrăgea fără îndoială. Iar aceasta era îndeajuns de frumoasă ca să fie generalul armatei lui în jupoane.

Degete lungi, fine umblau pe pielea lui, unghii cu manichiură perfectă îi zburleau părul de pe brațe într-un gest inconfundabil. Femeia aceasta îl cunoștea pe Temple. Ținea la el. Îi atingea fără jenă trupul gol și nemișcat ce zăcea în întuneric.

Mara se uită în altă parte, urând-o. Urându-se pe ea însăși pentru gelozia pe care o simțea. Pentru că nu-i spusese nimic când avusese ocazia. Pentru că nu avusese încredere în el.

Pentru că îl chinuise, cu toate că el nu făcuse nimic pentru a merita așa ceva.

Își ținu capul în jos în timp ce se îngrijea de el, îi spăla și îi curăța rana, i-o bandaja și îi ștergea fruntea, știind ce binecuvântată era că el respira atât de tare și de regulat. Cineva îl acoperise cu o pătură și îi pusese o pernă sub cap – o concesie făcută comodității, chiar dacă se temeau să-l mute de pe masă, de parcă lemnul zgâriat de stejar ar fi fost dătător de viață.

Mara era din ce în ce mai îngrijorată când se lăsă amurgul în lumea de dincolo de cazinou, și el tot nu se mișca. Bourne amenința să cheme alt doctor, dar, în timp ce ea era alungată din cameră, Chase cel schimbător îi luase partea Pippei și le dădu răgaz toată noaptea pentru a-l trezi pe Temple din leșin.

Chase ieșise înainte să se întoarcă Mara pentru a se îngriji de rană, dar vorbele lui erau literă de evanghelie pentru ceilalți.

Când se afla lângă Temple, Mara îi vorbea, disperată să-l trezească, să fie din nou conștient. Disperată ca el să deschidă iar ochii și să vadă.

„Uneori, cred că mă vezi."

Cuvinte șoptite în întunericul unei străzi din Londra.

Atunci nu-l văzuse. Nu așa cum era. Dar acum îl vedea. Și voia s-o vadă și el. Trebuia să-i explice totul. Trebuia să-l facă să vadă adevărul.

Adevărul ei.

Dar el nu se trezi, cu toată zbaterea și foiala lui când spălau rana cu apă aproape fierbinte, neplăcerea făcându-l să fie semiconștient și incapabil de altceva decât să întrebe mereu „De ce?"

Ea îi răspundea încet, nevrând să audă alții ce îi spunea – ce îi promitea – răspunsuri, adevărul și chiar răzbunarea, sperând că vorbele ei îi vor trezi conștiința oriunde i-ar fi rătăcit mintea atunci, înainte ca ea și contesa să fie declarate nebune de ceilalți și să fie adus omul crud care își spunea doctor.

Contesa devenise singura ei aliată, părând să înțeleagă, după mai multe ceasuri de îngrijire, că Mara avea același țel ca și ea.

Toate țelurile lor.

Mai mult de-atât.

Ușa camerei se deschise și intrară două femei, una dichisită, dar decentă, în mod evident o lady, iar cealaltă grasă, cu un șorț, care aducea un ceainic. Privirea doamnei îl găsi pe Bourne în odaie și se repezi direct în brațele lui puternice. El o strivi în îmbrățișare, apropiindu-și fața de gâtul ei, în timp ce ea îi cuprinse capul în palme, înfigându-și degetele în buclele lui negre și șoptindu-i ceva.

Mara nu știa ce să facă – să admire priveliștea – care nu se potrivea deloc cu bărbatul cu care interacționase ea mai devreme – sau să-și ferească privirea de emoția profundă a celor doi.

Când el se smulse în cele din urmă din îmbrățișare, își făcu din nou apariția personalitatea lui dezagreabilă.

– Ce naiba cauți aici?

Doamna nu păru să-i bage în seamă tonul.

– Ar fi trebuit să mă chemi chiar tu. Și nu să primesc un bilet de la Pippa. Apoi se opri din vorbit și îl mângâie pe obraz. Ce-ai pățit la ochi?

– Nimic. El se uită în altă parte, la fel și Mara, privirea căzându-i pe Pippa, care stătea de partea cealaltă a lui Temple, urmărind-o.

– Nu-i chiar nimic, Michael.

– Sunt foarte bine.

Îi luă mâna și îi sărută vârful degetelor.

– Cine te-a lovit?

Buzele contesei se arcuiră ușor. Mara îi făcu semn să tacă. Dar norocul nu era de partea ei.

– Domnișoara Lowe l-a lovit.

Femeia cea ștearsă se îndreptă de spate și se uită la Pippa.

– Cine e domnișoara Lowe?

Pippa o indică pe Mara, care își dori să poată dispărea de acolo.

– Ea este.

Cealaltă femeie o înfruntă, privindu-i rochia murdară de sânge, părul răvășit și chipul descompus, înainte să se oprească asupra mâinii ei drepte, care dăduse lovitura.

O sprânceană blondă se ridică.

– Presupun că a meritat-o, nu?

Când întâlni privirea doamnei, Mara fu șocată.

– Cred că da.

Doamna dădu din cap afirmativ.

– Se mai întâmplă.

Se întoarse din nou spre Bourne.

– Sunt cât se poate de sigur că nu am meritat-o.

Femeia ridică din sprânceană.

– Ți-ai cerut scuze?

– Să-mi cer scuze? izbucni el. Ea m-a lovit. Chiar înainte să-l omoare pe Temple.

Mara deschise gura să protesteze, dar femeia nu-i dădu ocazia să spună nimic.

– Domnișoară Lowe, ai de gând să-l omori pe Temple?

Era prima dată când se gândise cineva să-i pună această întrebare. Mara spuse adevărul:

– Nu.

Femeia dădu din cap, apoi își îndreptă din nou atenția spre Bourne.

– Atunci nu încape îndoială că soțul meu a meritat-o.

Bourne își mijì ochii spre Mara pe când ea prindea sensul cuvintelor. Femeia aceasta era marchiza de Bourne, gata să-l înfrunte pe acel om teribil fără șovăială. Trebuia cu siguranță sanctificată.

– N-ar trebui să fii aici, bombăni Bourne.

– De ce nu? Sunt o membră a clubului și sunt căsătorită cu unul dintre proprietari.

– Nu e un loc potrivit pentru o femeie în starea ta.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Doar mi se îngroașă talia, Michael, nu sunt infirmă. Și e și Pippa aici.

Marchiza o indică pe contesă, care era în mod vizibil însărcinată.

– Nu e vina mea că Cross nu-și iubește soția cum te iubesc eu.

Cross ridică o sprânceană la auzul acelor cuvinte, apoi îi zâmbi Pippei.

– Te iubesc din tot sufletul.

– Știu, zise Pippa, și Mara se miră de simplitatea răspunsului ei. Înțelegea perfect că era iubită.

Își imagină cum ar fi să fie atât de sigură că e iubită. Îl privi pe bărbatul de pe masă. Maxilarul lui prea puternic, brațele lungi și mâna așezată pe lemn, cu palma îndoită și goală. Se întrebă cum ar fi să-și strecoare mâna în acel spațiu. Să-l umple.

Să iubească și să fie iubită.

Își îndreptă din nou atenția spre marchiza de Bourne, a cărei privire rămăsese fixată asupra soțului ei.

– Michael, spuse ea încetișor, Temple este la fel de mult al meu, pe cât e și al tău.

Femeia se întoarse spre forma nemișcată a lui Temple și îngrijorarea îi încreți fruntea când întinse mâna spre el, degetele atingându-i ușor umărul sănătos înainte să-i dea deoparte părul negru de pe frunte. Bourne veni și el lângă Temple, alături de soția lui, trăgând-o lângă el, cu fața lui frumoasă întunecată de furie și durere.

– Doamne sfinte, șopti ea, aplecându-se în îmbrățișarea soțului ei.

– Va trăi.

Vorbele erau aspre și parcă erau smulse din gâtlejul lui Bourne, exprimând voința, la fel de mult ca și îngrijorarea.

Ceva se încordă în pieptul Marei pe când privea scena. Pe acest bărbat – cu a cărui viață se jucase – nu îl distrusese. Avea mulți oameni care țineau la el, prieteni care ar fi făcut orice să-l salveze.

Câtă vreme era de când se îngrijorase cineva pentru ea? Cât trecuse de când visase asta?

Cât era de când o meritase?

Nu-i plăcea deloc răspunsul care i se prefigura amenințător în minte.

Se întoarse spre femeia cu ceainicul.

– E ceai călduț acolo?

Femeia încuviință repede din cap, privind spre Temple cu ochi sticloși.

– *Oui.* L-am făcut cu mâna mea.

– Mulțumesc, Didier, zise Pippa, iar Mara luă ceainicul și turnă lichidul cafeniu într-un pahar pe care îl trase de lângă sticla cu scotch.

– Sper că e ceva magic în băutura asta. Dumnezeu știe că are nevoie, spuse marchiza.

– Scoarță de salcie, răspunse contesa. Se spune că ar combate febra.

– Pe care nu pare să o aibă, să dea Dumnezeu să rămână așa, adăugă Mara, uitându-se la Cross. Am nevoie de ajutor să-i ridic capul. Trebuie să-i dăm să bea.

Cross veni la masă și ridică împreună cu Asriel trupul fără vlagă al lui Temple în capul oaselor. Mara îi îndreptă capul ce îi atârna, încercând să-i administreze lichidul cu o linguriță.

– Trebuie să bei ca să te faci bine, spuse ea cu fermitate după câteva încercări nereușite.

Mai încercă o dată, dar ceaiul se scurse pe bărbie și pe piept, și ea își pierdu răbdarea. Avea să-l bea doar dacă i-l turna pe gât. Înclină ceașca și făcu întocmai.

– Hai, înghite, lua-te-ar naiba!

El deschise ochii, vioi și strălucitori, și se înecă, stropindu-i Marei fața și gâtul cu ceai călduț, iar ea țipă surprinsă, în timp ce partenerii lui înjurară neîncrezători.

Temple tuși, privirea lui întunecată întâlnind-o pe a ei când împinse paharul.

– Doamne, Dumnezeule! spuse el gâtuit. N-ai încercat destul să mă omori?

Aceste cuvinte îi aduseră lui Bourne pe buze un blestem plin de respect, iar lui Cross un zâmbet larg. Mara se simți aproape copleșită de ușurare... și închise ochii o clipă, plângând și râzând în același timp, adunându-se înainte să-i mai ducă o dată paharul la buze.

El scutură din cap, ținându-i mâna la distanță de el.

– Cine a făcut poșirca asta? Se uită la femeia care adusese ceainicul. Didier?

Franțuzoaica veni spre el, cu lacrimi de ușurare în ochi.

– *Oui, Temple. Je l'ai fait.* Dădu iar din cap. Apoi traduse singură. Da, eu l-am făcut.

El se uită circumspect la Mara.

– Și tu nu te-ai atins de el?

Ea scutură din cap, apoi îi reveni glasul:

– Doar l-am turnat.

Împinse paharul spre ea.

– Bea!

Încruntă din sprâncene.

– Nu...

– Tu bei prima.

Ea înțelese atunci, apoi râse tare, iar sunetul sună străin și extrem de plăcut. La fel de plăcut ca și ochii lui întunecați, neîncetoșați de halucinații și febră.

Ceva se aprinse în privirea lui frumoasă, și Temple împinse din nou paharul spre ea.

– Bea-l, Mara.

– Ce na... Marchiza de Bourne păși în față și rămase în picioare lângă Temple. Se întoarse spre soțul ei. E ridicol.

– Așa vrea Temple.

Nu avea încredere în ea.

Era suficient de conștient încât să nu aibă încredere în ea.

Mara duse paharul la buze și bău tot dintr-o înghițitură, apoi deschise gura și scoase limba la el.

– Azi n-am chef să te otrăvesc.

El o studie cu atenție.

– Bine.

Ea ignoră plăcerea care o învălui la auzul acelui cuvânt, întorcându-se să umple din nou paharul.

– Asta nu înseamnă că nu determini o femeie să se gândească la asta.

Mâinile lui le găsiră pe ale ei, ducându-i ceaiul la buze.

– În altă zi, atunci.

Ei îi veni să zâmbească. Ar fi vrut să-i spună zece lucruri diferite. Lucruri pe care el nu ar fi vrut să le audă. Pe care nu ar fi vrut să le creadă.

Lucruri pe care ea nu le putea spune.

Așa că se liniști.

– Bea, namilă ce ești!

Iar el făcu întocmai, dând pe gât tot paharul. Când ea dădu să se îndepărteze, el îi prinse mâna într-o strânsoare de fier, pielea simțindu-i-se destul de caldă în ciuda pierderii masive de sânge. Ea își încrucișă privirea cu a lui.

– Mi-ai făcut o promisiune.

Mara încremeni la auzul acelor cuvinte.

– Da. Am spus că mă voi întoarce în înalta societate. Că voi dovedi că nu ești un ucigaș.

– Nu vorbesc despre acea promisiune.

Ea se uită curioasă la el.

– Atunci, despre care?

– Mi-ai promis răspunsuri. Mi-ai promis adevărul.

Sângele îi vuia în urechi. Nu își închipuise că el își va aminti.

– Îți aduci aminte.

– Memoria mea e excelentă când este vorba de tine. Bău din nou. Iar tu ai să-mi spui adevărul despre acea noapte. O să-ți ții promisiunile.

Promisiunea răzbunării. A adevărului. Atâta timp cât el avea să trăiască.

Și iată-l aici, viu.

Ea încuviință din cap.

– Mi le voi onora.

– Știu, zise el.

Și apoi adormi.

Într-o dimineață, trei zile mai târziu, Temple se cufundă în apa foarte fierbinte din cada mare din alamă, făcută la comandă pentru băile de după luptele de la Îngerul Căzut.

Șuieră din pricina durerii din brațul stâng când îl ridică, atent să țină afară din baie rana bandajată. Nu voia să aibă vreo problemă cu leziunea încă nevindecată, s-ajungă, Doamne-ferește, la febră sau pe mâna vreunui felcer. Își mișcă ușor umărul, testând, dar se opri și făcu o grimasă de durere, lipindu-se cu spatele de cadă și rezemându-și capul pe margine.

Scoase un oftat lung și închise ochii, lăsând aburul și căldura să-l învăluie și să-i ia gândurile cu ele.

Majoritatea gândurilor.

Gânduri care nu erau despre *ea*, cu părul ei moale, frumos și ochii ciudați, copleșitori, cu puterea ei nemaivăzută. Gânduri care nu-l făceau să se întrebe de ce înfăptuise acele lucruri cu atâția ani în urmă. Să se întrebe ce făcuse în acea seară în ring. Dacă își ajutase fratele în misiunea lui. Dacă îi dăduse cuțitul care sfârșise implântat în pieptul lui Temple. Gânduri

care nu-i aminteau de delicatețea cu care îi spălase ea rana în dimineața în care își recăpătase cunoștința. Felul în care îi administrase ceaiul. Felul în care îl vindecase. Gânduri care nu-l făceau să se întrebe cum ar fi să aibă parte din nou de acea blândețe. Mai des.

Sau mai rău, ce însemna blândețea aceea.

El înjură zdravăn în camera plină de aburi, în care se așternuse liniștea.

Nu avea nevoie de blândețea ei. Voia ca ea să aibă remușcări. Să se căiască. Nu-i așa?

Își mișcă brațul cu grijă, detestând junghiul care însoți gestul. Detestând că brațul i se părea prins în nisip când îl folosea. Nu suporta teama care venea odată cu gândurile că nu se putea mișca.

Avea să-și recupereze simțurile și puterea.

Trebuia neapărat.

O imagine îi răsări în minte, una din timpul luptei recente – Mara la marginea ringului, întâlnindu-i privirea, groaza citindu-se în ochii ei mari. „O să te omoare!" îi strigase. Îl avertizase, dar el fusese atât de hipnotizat de îngrijorarea din ochii ei – de gândul că ea ar fi putut ține la el –, încât nu îi înțelesese cuvintele până când cuțitul nu-i pătrunsese în piept.

Până mai târziu.

Până nu intrase și ieșise din starea de inconștiență și vocea ei îi șoptise promisiuni la ureche.

„Vei trăi."

„Vei trăi și o să-ți spun totul."

Și trăise.

Iar ea avea să-i spună, în sfârșit, adevărul despre acea noapte și despre hotărârea ei de a fugi. Avea să-i spună de ce-l alesese pe el. De ce îl pedepsise. De ce îi furase viața. Și cum avea să i-o dea înapoi.

– Știi ce ești pe cale să faci?

Nu-și arătă surprinderea că intrase cineva în baia lui, chiar dacă inima îi bătu un pic mai tare când își dădu seama că cineva pătrunsese acolo fără ca el să remarce asta.

– Nu mă îndoiesc că o să-mi spui tu, zise el, deschizând ochii și văzându-l pe Chase în fața căzii de alamă. De cât timp te uiți la mine cum fac baie?

– De suficientă vreme cât să stârnesc gelozia unei jumătăți din populația feminină a Londrei. Chase se trânti pe un scăunel din apropiere, cu picioarele larg desfăcute și coatele pe genunchi. Cum mai e brațul?

– Mă doare, spuse Temple, făcând pumn mâna de la brațul rănit și încercând să dea un upercut lent prin aer. Țeapăn.

Omise celelalte cuvinte. „Amorțit. Slab. Inutil."

– N-a trecut nici o săptămână; mai dă-i timp, zise Chase. Ar trebui să stai la pat.

Temple își schimbă poziția în apă, tresărind de durere la mișcare.

– N-am nevoie de un îngrijitor.

– Cu toate astea, în fiecare noapte când nu intri în ring pierdem bani.

– Trebuia să-mi dau seama că nu ești îngrijorat de starea mea de sănătate.

Amândoi știau că nu era adevărat și că Chase ar fi dărâmat Londra dacă asta l-ar fi ajutat pe Temple să se facă bine. Dar se prefăcură în continuare.

– Mă îngrijorează sănătatea ta în măsura în care este legată de profitul meu.

Temple râse.

– Tot om de afaceri ai rămas!

Tăcură o vreme, până când Chase vorbi din nou:

– Trebuie să vorbim despre fată.

Temple nu pretinse că nu înțelege.

– Care fată?

Chase ignoră întrebarea prostească.

– A cerut să se întoarcă la postul ei.

N-o mai văzuse de zile întregi – își dorise să se facă bine înainte s-o vadă din nou. Voise să-i revină puterea înainte să se lupte iarăși cu ea. Înainte să o înfrunte.

Dar n-o voia departe de el. Și nu dorea să analizeze motivele.

– Și fratele?

Chase oftă adânc și se uită în altă parte.

– Încă nu a fost găsit.

– Nu poate să rămână ascuns pentru totdeauna. Nu are bani.

– E posibil ca fata să fi finanțat planul. Chase își trecu o mână prin buclele blonde. La urma urmei, e aproape expertă în a se ascunde la vedere.

Nu era posibil. Era prea preocupată de bani.

– Nu ea l-a ajutat.

– N-ai de unde să știi.

Doar că știa. Derulase în minte de nenumărate ori acea luptă.

– Am văzut-o în timpul luptei. Am văzut-o încercând să-l oprească. Făcu o pauză, cu promisiunile ei șoptite în minte. M-a salvat. M-a vindecat.

– N-a prea avut de ales.

Chase era mereu sceptic.

Temple scutură din cap. Ea nu încercase să-l omoare. Nu putea să creadă asta. Refuza s-o creadă.

Chase ridică din sprâncene.

– O aperi pe fată?

– Nu. *Mincinosule*. Doar vreau să clarific faptul că nu va fi pedepsită pentru fratele ei.

– Și care va fi pedeapsa ei?

– Am nevoie de West.

Duncan West era unul dintre cei mai bogați membri ai clubului și deținea vreo șase jurnale din Londra.

Chase dădu din cap aprobator și se ridică, înțelegând planul lui Temple, fără să i se spună mai mult.

– Destul de ușor.

Și așa începu.

Oare asta voia? Fusese atât de sigur. Noapte de noapte își imaginase acest moment în care avea s-o demaște în fața întregii Londre și să-și facă dreptate. Și-o imaginase distrusă. Neavând altceva de făcut decât să plece din nou. S-o ia de la început. Să afle pe pielea ei ce îi făcuse lui.

Dar acum...

– Va fi cum vreau eu, Chase.

Ochii căprui se măriră, exprimând o inocență prefăcută.

– Dar cum altfel?

– Știu că-ți place să te bagi.

– Aiurea! Chase își îndreptă o mânecă, curățând o scamă de pe manșetă. Atâta ți-aș aminti, Temple, femeile sunt actrițe grozave. Nici a ta nu-i altfel.

Temple se opuse fiorului de plăcere care îl traversă la auzul nuanței posesive.

– A scandalizat Londra și a iscat cea mai mare distracție de la Îngerul, cu câteva minute înainte să te înjunghie frate-su. Întreaga situație miroase de la o poștă a complicitate.

– Atunci, de ce nu a fugit și ea? De ce a rămas? Aceste întrebări îl frământau de zile bune, de când se trezise din somnul adânc indus de rană și o găsise lângă el, părând recunoscătoare cerului. Mulțumită să-l vadă în viață.

Frumoasă.

A lui.

Nu. Nu a lui. Niciodată a lui.

– Cine poate ști ce își dorește fata asta? îi răspunse Chase. Problema e că nu poți avea încredere în ea. Rana nu ți s-a vindecat și ești încă doar jumătate din bărbatul care erai acum o săptămână. Las-o să plece. Asriel va sta cu ochii pe ea.

Temple se încordă la auzul acestor cuvinte, căci conțineau un adevăr care nu-i plăcea deloc. Și nu-i plăcea slăbiciunea lui. Faptul că îl tulbura gândul ca altcineva să o supravegheze pe Mara. Ea era responsabilitatea lui. Calea lui spre adevăr.

– Nu pot să risc ca el să-i piardă urma.

Chase îl săgetă cu o privire neîncrezătoare.

– Asriel n-a pierdut niciodată ceva în viața lui. Cum Temple nu răspunse, fondatorul Îngerului Căzut se aplecă spre el. Doamne! Să nu-mi spui că nu vrei s-o pierzi din ochi!

– Nu. Temple se ridică și apa se revărsă peste marginea căzii, formând băltoace mari pe pardoseală.

Nu voia.

Nu putea.

Chase îi aruncă un prosop din cuier și altul într-una din bălți.

– Ți-a răpit viața – la figurat mai întâi, apoi la propriu. Și acum a ajuns să te zăpăcească fetișcana asta.

Temple se șterse la nimereală, căci nu-și putea folosi brațul rănit.

– Ea își aduce aminte tot ce s-a întâmplat în acea noapte. Eu nu-mi amintesc nimic.

– Ce ar trebui să-ți amintești? Te-a drogat, apoi a fugit, lăsându-te să fii învinuit de o crimă pe care nu ai comis-o.

Era mai mult. Motivele. Metodele.

Repercusiunile. Băiatul care avea părul lui și ochii ei.

Își prinse prosopul peste șold și trecu repede pe lângă Chase, întorcându-se în camera lui.

– O să-mi spună totul despre acea noapte și va dovedi lumii întregi nevinovăția mea. De aceea sunt – așa cum spui – zăpăcit de ea. De aceea îmi fac griji să nu-i piardă Asriel urma.

Dar asta nu e totul.

Alungă acel gând, care ar fi trebuit să sune ca și cum ar fi fost al lui Chase, dar de fapt suna ca și cum ar fi fost al lui. Nu fusese zăpăcit de ea. Nici de forța, voința și curajul ei. Nici de gâtul lung sau buzele ei pline. În Londra erau mii de femei mai frumoase și mai disponibile decât ea.

O nu, nu îl zăpăcise domnișoara Mara Lowe. Era un cuvânt prea slab pentru ce simțea în privința ei.

Era mistuit de dor.

Chase rămase tăcut câtva timp, privindu-l pe Temple care se îmbrăca, punându-și o pereche de pantaloni, apoi un tricou alb și bandajul care îi susținea brațul rănit.

Făcea totul cu un singur braț. Poate credea că prietenul lui nu va observa.

Dar Chase observa totul.

– Cum îl simți?

Nu-l simt.

– Tot aș putea să te dobor.

O sprânceană aurie se ridică.

– Vorbe goale. Chase o porni spre ușă, puse mâna pe clanță înainte să-i treacă prin minte un gând. Am supravegheat orfelinatul de când te-a atacat Lowe.

Temple nu era surprins – Lowe nu avea bani și nici aliați de când călcase pragul Îngerului. Nu se putea arăta nicăieri în Londra fără să fie în pericol. Nu o avea decât pe sora lui.

Pe Temple îl cuprinse furia la acest gând.

– Și?

– I-a trimis un mesaj. L-am interceptat.

Prost băiat!

– Ce zicea?

Chase zâmbi superior.

– Ce crezi? Are nevoie de bani.

Amintirile îl asaltară: sugestia femeii care o ajuta pe Mara că orfelinatului i-ar fi de folos o donație caritabilă; rochiile vechi

pe care le purta Mara când nu-l aștepta pe el; mâinile ei fără mănuși, înroșite de la frig.

– Ea nu are ce-i trebuie lui.

– Ea nu are nimic.

– Ai luat biletul?

– Nu. L-am citit și l-am lăsat să se ducă la destinatar.

Au păcălit-o să-și ajute fratele. Să-l trădeze pe Temple.

Din nou.

– Vreau să vorbesc cu ea, zise Temple.

Vreau s-o văd.

O doresc.

Chase tăcu un timp, apoi spuse:

– Trimite-o înapoi la căminul MacIntyre, Temple. Asriel va pune o jumătate de duzină de oameni să păzească clădirea fără oprire.

Temple îl străfulgeră pe Chase cu privirea.

– Căminul MacIntyre.

Chase ezită. Chase nu ezita *niciodată*.

Temple stărui:

– Căminul MacIntyre. Tu nu ești tipul căruia să-i pese de numele unei case, întâmplător pline de copii din flori cu sânge nobil.

– Nu în mod obișnuit, dar ești mirat că știu de existența ei? Sigur că știu unde își trimit membrii noștri bastarzii.

Era o informație pe care Chase trebuia s-o știe. O informație care îl menținea pe Îngerul Căzut la putere. Era o informație pe care Temple nu se putea opri să n-o dorească. Doamne! Voia oare să strige în gura mare aceste întrebări:

E vreunul dintre băieți al meu?

E vreunul dintre băieți al ei?

Al nostru?

În cele din urmă, se hotărî să rostească:

– Ai știut că ea era acolo?

– Nu.

Temple căută adevărul în ochii prietenului său. Nu-l găsi.

– Minți.

Chase oftă.

– Doamna Margaret MacIntyre. Născută și crescută în docurile din Bristol, măritată cu un soldat care și-a pierdut viața în bătălia din Nsamankow.

Furiei îi luă locul sentimentul trădării.

– *Ai știut că e acolo și nu mi-ai spus.*

– Ce folos aveai s-o găsești? Te-a drogat și te-a înjunghiat.

Și apoi ajunse în culmea furiei.

– Ieși de aici!

Chase oftă.

– Temple...

– Să nu îndrăznești să mă liniștești. Temple înaintă, amenințându-l cu pumnii, abia așteptând să șteargă expresia de superioritate de pe fața lui Chase. Te-ai jucat cu noi prea mult timp.

Ochii lui Chase scăpărară.

– Ți-am salvat fundul de zeci de oameni însetați de sânge.

Privirea lui Temple se îngustă.

– Și mi-ai fost patron *ani* întregi. Lui Bourne și Cross, de asemenea. Făcând pe păzitorul, duhovnicul și afurisita de *mamă* a fiecăruia dintre noi. Și acum vrei să-mi iei și dreptul la răzbunare? Ai cunoscut-o. Știai că renumele meu depindea de existența ei.

Își aminti brusc. Chase în apartamentul lui Temple de la Îngerul Căzut. „Nu e nici o dovadă că ai omorât-o tu." Se aprinse de mânie.

– Ai știut de la bun început. Din momentul în care m-ai cules de pe străzi și m-ai adus la Îngerul Căzut.

Chase nu se clinti.

– La naiba. *Ai știut. Și nu mi-ai spus niciodată.*

Chase ridică ambele mâini, încercând să-și calmeze prietenul.

– Temple...

Dar Temple nu voia să se calmeze. Voia să se lupte. Când își încordă mușchii din jurul rănii, simți un junghi în piept care coborî în braț și se risipi pe la mijlocul antebrațului.

Durerea prilejuită de amorțeala brațului nu era nimic în comparație cu trădarea prietenului său.

– Ieși! spuse el. Înainte să fac un lucru pe care îl vei regreta.

Cuvintele erau atât de blânde, atât de amenințătoare, încât Chase știu că nu trebuia să mai zăbovească și se duse la ușă.

– Ce ai fi făcut dacă ai fi știut?

Întrebarea veni ca o lovitură.

– Aș fi pus capăt întregii povești.

Chase ridică dintr-o sprânceană blondă.

– Încă poți s-o faci.

Dar Chase se înșela. Nu exista sfârșit. Nu acum. Merseseră prea departe.

– Ieși odată!

Capitolul 14

Mara se pregătise pentru bătălie în acea dimineață. Era gata să se opună întemnițării și să-și negocieze eliberarea.

Stătuse trei zile închisă la Îngerul Căzut, unde fusese lăsată să mișune pe holurile nesfârșite și prin odăile secrete, dar mereu însoțită. Uneori era Asriel, paznicul ei solemn și tăcut, alteori contesa de Harlow, când venea să vadă cum se vindeca rana lui Temple, iar alteori era Anna cea misterioasă și frumoasă, care părea plină de vorbe, însă tăcea mâlc.

Anna fusese trimisă după ea în acea după-amiază. Abia bătu înainte să deschidă ușa odăii unde era Mara și intră scuturându-și fustele.

– Temple vrea să te vadă, îi zise ea pur și simplu.

Pe Mara cuvintele o uimiră. Nu-l văzuse din dimineața când se trezise și scuipase ceaiul, neîncrezător. Se gândise că o uitase.

Își dorise să-l fi uitat și ea – cum stătuse nemișcat și palid înainte să-și recapete cunoștința și stăpânirea de sine. Cum se temuse pentru viața lui, cum îi dorise tot binele din lume.

Cum își dăduse atunci seama că acel moment... că întreaga situație... îi scăpase de sub control.

Cum îi ducea dorul.

Trimisese vorbă celorlalți bărbați – lui Bourne, lui Cross și misteriosului Chase – că voia să plece. Trebuia să se întoarcă la căminul MacIntyre, căci trebuia să se îngrijească de băieți.

Avea o viață de trăit.

Nu primise nici o veste până acum, când venise Anna, care îi tăiase răsuflarea și îi făcuse inima să tresară doar la auzul acelor vorbe cum nu se poate mai simple. „Temple vrea să te vadă."

Avea să-l vadă din nou.

Avea să-l vadă acum.

Era atât entuziasmată, cât și îngrijorată, așa că încuviință. Se ridică în picioare și își netezi fustele. Agitată. Se îndreptă de spate.

Anna zâmbi malițios.

– Regina Angliei, nu alta.

Mara ridică din umeri.

– E un vis frumos.

O porniră pe holul lung și întortocheat, mergând în tăcere câteva clipe până când Anna îi zise:

– Să știi că nu e un om rău.

Mara nu ezită.

– N-am crezut asta nici o secundă.

Era adevărat.

– Nimeni n-are încredere în el, zise Anna. Nimeni care nu e apropiat de el, căci nu știe că el nu ar putea...

Glasul i se stinse, dar Mara îi termină propoziția:

– Să mă omoare.

Anna o săgetă cu privirea.

– Întocmai.

– Dar tu îl cunoști destul de bine?

Frumoasa blondă se uită în jos la mâinile ei.

– Da, îl știu.

Mara își dădu seama că vorbise la timpul prezent. Ce groaznic! Femeia asta era amanta lui Temple. Era convinsă. Și, până la urmă, de ce nu? Se potriveau perfect. Ea blondă, el brunet, ea perfectă, el cu cicatrici și atât de frumos. Aveau să aducă pe lume copii frumoși, nesuferiți.

Dar Temple avea planuri mai mari decât să se însoare cu amanta.

„Se termină... cu viața pentru care am fost crescut." Îi promisese asta odată. „Cu o soție. Un copil. O moștenire."

Trebuiau să fie de viță nobilă, perfecți, potriviți pentru un duce.

Cu siguranță o soție tânără și frumoasă, în stare să aducă pe lume copii perfecți. Gelozia o împungea. Nu o încânta ideea ca această femeie să-i poarte copiii.

Sau oricare alta.

Mai puțin...

Alungă gândul. Ținea astfel nebunia la distanță. Se apăra.

– Ce noroc să aibă așa prieteni de nădejde, zise ea.

Anna se uită la ea.

– Și tu?

– Eu?

– Cine sunt prietenii tăi?

Mara râse, dar fără veselie.

– Mă ascund de doisprezece ani. Prietenii sunt un lux pe care nu mi-l permit.

– Dar fratele tău?

Mara scutură din cap. Kit era rudă, nu prieten. Acum nu avea să mai fie nimic. Oftă prelung.

– Aproape l-a ucis pe Temple. Ce prieten mai e și ăsta?

Anna se întoarse și puse mâna pe clanța unei uși din apropiere. O apăsă. Ușa se deschise larg și femeia spuse:

– Trebuie să te asiguri că Temple înțelege asta.

Mara nu avu vreme să se lămurească. În schimb, intră în odaia lui Temple, iar ușa se închise peste afirmația misterioasă a Annei. Acum se uita la ușa deschisă care ducea spre ring. Se îndreptă în acea direcție.

Temple stătea în mijlocul odăii goale, adică al ringului. Era puternic, tăcut și mai arătos ca niciodată, chiar și în cămașă și cu brațul prins cu o pânză albă, aproape de piept. Sau poate *datorită* acestor lucruri. Pantalonii negri îi erau perfect călcați, iar Mara urmări cuta până la podeaua acoperită cu rumeguș, unde i se zăreau picioarele goale de sub tivul din lână.

Era complet absorbită de acele picioare goale, de forța lor. De acele culmi și văi formate de mușchi și oase. De acele degete drepte și perfecte, cu unghiile curate și albe.

Avea până și picioare frumoase.

Era mirată de acel gând ridicol și văzu că el zâmbea ciudat. Se întrebă dacă nu cumva o auzise, dacă nu îi citise gândurile.

Îl credea în stare.

Fără public, odaia părea rece, iar Mara își încrucișă brațele la piept când se apropie de el, care stătea la câțiva centimetri deasupra ei și, totuși, mult mai departe. Se uita la ea, făcând-o conștientă la fiecare pas de modul în care o privea. Mara simți nevoia să-și netezească părul, să-și aranjeze fustele, dar reuși să reziste ispitei.

Ajunse la ring și se uită la el, care o privea circumspect, de parcă nu era sigur de ceea ce urma ea să facă. De ce avea să se întâmple.

Nici ea nu era sigură.

Dar știa că el avea să aștepte o veșnicie să vorbească ea, așa că zise:

– Îmi pare rău.

Nu era prima dată când se gândise la acele cuvinte, dar era întâia oară când i le rostea. Lui.

El ridică mirat din sprâncenele negre.

– Pentru ce?

Ea se întinse și apucă una dintre corzile din pânză aspră.

– Pentru tot. Ridică privirea și se uită în ochii lui negri care vedeau totul, dar nu dezvăluiau nimic. Pentru ce a făcut fratele meu. Se opri. Trase aer în piept. Își mărturisea păcatele. Pentru ce-am făcut eu.

El veni atunci spre ea, se aplecă și o ajută să se strecoare printre frânghii, trăgând-o cu o mână aspră, caldă și puternică. După ce intră ea în ring, el se dădu înapoi, iar ea tânji după el.

– Îți pare rău?

Îi mai pusese aceeași întrebare cu foarte multă vreme în urmă, în noaptea când se apropiase de el, în fața casei lui din oraș.

– Îmi pare foarte rău că ai fost bătut. Răspunsul ei era același, însă diferit, cumva mai plin de adevăr. Nu regreta că fugise, însă îi părea rău de rolul lui în șarada ei prostească și nesăbuită. Și regret ce a făcut fratele meu mai mult decât vei ști vreodată. Făcu o pauză. El aștepta. Da, spunea adevărul. Îmi pare foarte rău că ți-am luat viața și m-am jucat cu ea. Aș schimba totul dacă aș putea.

El se sprijini de corzile din partea cealaltă a ringului.

– Așadar, ai știut ce pune la cale?

Ea făcu ochii mari, mirată de întrebare.

– Nu!

Cum putea să creadă că ea...

Cum putea să se gândească la așa ceva?

Mara scutură din cap.

– Nu ți-aș face rău.

Buzele lui se răsfrânseră într-un zâmbet palid.

– Te-am numit târfă, iar tu erai furioasă.

Vorbele o mai dureau și acum. Nu se uită în altă parte.

– Într-adevăr. Și eram stăpână pe situație.

El chicoti, iar sunetul era cald și plăcut.

– Da, așa e.

Temple nu mai scoase o vorbă ceva vreme, până când Mara nu se putu abține să nu se uite la el. Și el o privea, cu ochii lui negri care păreau să vadă totul. Poate că din cauza acelor ochi îi zise:

– Mă bucur că ți-ai revenit, Înălțimea Ta.

Era adevărul adevărat.

Sau poate o minciună sfruntată. Dacă ar fi trebuit să descrie puvoiul de sentimente ce o cuprinseseră când se uita la el, care își revenise în puteri, „fericire" era un cuvânt prea slab. Era din nou în putere și sănătos.

Era ușurată, recunoscătoare.

Exaltată.

Ea respiră adânc, iar el se dezlipi de corzi și se apropie, trimițându-i fiori pe șira spinării.

Întinse mâna după ea, iar Mara nu ezită, se lăsă îmbrățișată, îi îngădui să o mângâie cu degetul lui mare pe obraz. Își ridică palma, ținându-i mâna acolo, piele pe piele, și îi șopti:

– Trăiești.

Ceva îi scânteie în priviri.

– Ca și tine.

Pentru prima oară în zece ani, se simțea vie. Bărbatul acesta o făcea să simtă asta cumva. Cel care ar fi trebuit să fie dușmanul ei. Care cel mai probabil rămăsese dușmanul ei. Care cu siguranță voia să o distrugă pentru tot ce făcuse, pentru toate păcatele săvârșite. Și care, cumva, o vedea așa cum era de fapt.

– Credeam că o să mori.

El zâmbi.

– N-ai vrut să accepți una ca asta. N-am vrut să te dezamăgesc sub nici o formă.

Ea încercă să zâmbească la fel ca el, însă nu reuși. În schimb, se gândi la alt pacient. La altă moarte.

El citi asta pe chipul ei. Cu siguranță.

– Spune-mi.

Și, dintr-odată, Mara vru ca Temple să știe.

– Nu am putut s-o salvez, îi șopti ea.

El nu se clinti.

– Pe cine?

– Pe mama mea.

El se încruntă.

– Maică-ta a murit când erai copilă.

– Aveam 12 ani.

– Erai o copilă, repetă el.

Ea se uită între ei, la pantofii ei caraghioși din mătase care ieșeau de sub rochia simplă, împrumutată, la degetele ei care aproape atingeau piciorul lui gol.

Era atât de aproape.

– Eram îndeajuns de mare să știu că avea să moară.

– A făcut febră, îi zise, și ea percepu consolarea din vocea lui.

„Nu aveai cum să știi. Nu era nimic de făcut." O mulțime de oameni îi spuseseră asta. O sută. Și toți fuseseră convinși.

Numai că nu făcuse febră.

Sau făcuse... dar nu cum spusese tatăl ei. Nu fusese bolnavă, nu avusese vreo boală, ci se infectase. Avusese o rană care nu se mai vindeca. Și avusese dureri groaznice.

Temple mișcă mâna, îi ridică bărbia și o făcu să se uite în ochii lui. Era cald și puternic, uriaș și dur. Și sincer.

Ea se uită în ochii lui negri ca noaptea care o priveau fix.

– A ucis-o, îi șopti ea.

– Cine?

– Tatăl meu. Chiar și acum, după mulți ani, tot mi-e greu să spun că e un criminal. Mi-e greu să mă gândesc așa la el.

Temple scutură din cap, iar ea știa la ce se gândește. Era imposibil. Un soț nu-și omora soția.

– Nu i-a convenit că eu și Kit ne-am împotrivit dorințelor lui, iar mama a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne apere. În acea zi... Mara ezită, nevrând să mai spună ceva, dar incapabilă să se oprească. Era pierdută în amintiri. Tata cumpărase un bust nou din Grecia, Roma sau Persia – nu-mi mai aduc aminte. Eu și Kit alergam prin casă, și eu m-am împiedicat în fuste. Ea râse fără bună dispoziție, pierdută în amintiri. Tocmai începusem să port fuste lungi. Eram așa mândră de mine. Mă simțeam matură. M-am lovit de statuia care era pusă pe o masă pe holul de la etaj, zise ea.

Temple trase aer adânc în piept, de parcă ar fi știut ce urma. Ce nu putuse ea să vadă, fiind copilă.

Ea ridică din umeri.

– A căzut peste balustradă două etaje și s-a izbit de podeaua de la intrare.

O și vedea acum spartă și de nerecunoscut, de parcă ar fi fost la un kilometru depărtare.

– S-a înfuriat la culme. A urcat în grabă scările și a ajuns pe palier.

– N-ai fugit?

Cuvintele lui Temple o făcură să revină în prezent.

– Dacă o rupeam la fugă, ar fi fost mai rău.

– Te-ar fi bătut mai rău.

– Puteam să suport, nu era prima oară când ne pedepsea. Nu avea să fie nici ultima. Ezită. Dar mama a hotărât că-i ajunsese.

– Ce a făcut?

– S-a dus spre el, înarmată cu un cuțit.

Temple trase adânc aer în piept.

– Dumnezeule!

Mara revăzuse cu ochii minții acel episod din nou și din nou, aproape în fiecare zi de când se întâmplase incidentul. Frumoasa ei mamă, o regină războinică, care se așeza între copii și tatăl lor. Refuzând cu obstinație să-l lase să-i atingă.

– Tata a râs de ea, spuse Mara, displăcându-i blândețea vocii ei, disprețuind cuvintele care o făceau să pară o copilă. Înghiți în sec, îi întâlni din nou privirea. Era prea puternic pentru ea.

– A întors cuțitul asupra ei.

O altă rană din care mustea sângele. De data aceasta, avusese ghinion.

– Au venit doctori, dar nu mai aveau ce face. A murit la puțină vreme după ce a înjunghiat-o. A fost doar o chestiune de timp.

– Dumnezeule! exclamă el, de data aceasta întinzându-se către ea și trăgând-o la pieptul lui lat și puternic. Vorbi în părul ei. Și a trebuit să locuiești cu el.

Până m-a oferit altui bărbat și n-am avut altă soluție decât să fug.

Nu rosti cu voce tare aceste vorbe pentru că, într-un fel, nu voia să-i aducă aminte că o disprețuia, că ea era motivul pentru care viața lui luase o asemenea întorsătură. Marei îi plăcea prea mult alinarea și puterea pe care i le aducea Temple.

O minciună prin omisiune.

Ea își afundă fața în pielea lui caldă și moale, mirosi parfumul lui de cimbru și cuișoare, bucurându-se de acest moment, oricât de trecător, înainte să dea din nou piept cu lumea. Și rosti vorbele pe care nu le spusese niciodată.

– Dacă nu spărgeam statuia...

El îi atinse bărbia și, cu degetele lui butucănoase, îi întoarse fața în lumină, înspre privirea lui.

– Mara, îi zise el, numele fiindu-i încă străin Marei, căci nu îl mai auzise de peste zece ani, nu e vina ta.

Ea știa asta, chiar dacă nu era convinsă în adâncul sufletului.

– Oricum, am plătit scump. Temple aproape zâmbi cu un colț al gurii, iar ea își dădu seama de ironie. Să plătești datorii care nu-ți aparțin. Cunoști sentimentul mai bine decât mine.

– Nu atât cât ai crede, îi zise el, trecându-și degetul mare ca o mătase caldă pe obrazul ei, înainte și înapoi, mângâierea fiind deopotrivă liniștitoare și tulburătoare.

El urmări mișcarea, iar Mara profită de ocazie ca să se uite cu luare-aminte la nasul lui rupt, la cicatricea de sub un ochi și la alta care îi despicase buza de jos. Preț de o clipă lungă, uită de discuția lor, pierdută în mângâierea lui ca o promisiune fermă.

Când Temple vorbi, Mara văzu cuvintele înflorindu-i pe buze.

– Credeam că e datoria mea.

Nu-i întâlni privirea nici când ea îi șopti numele – cel pe care îl luase când devenise un alt bărbat, făurit din surghiun și îndoială.

– Credeam că te-am ucis, îi spuse el pur și simplu. De parcă discutau despre ceva total lipsit de importanță, despre ziarul de dimineață, despre vreme. El își drese glasul și își trase mâna. Însă nu am făcut-o.

O durea cumplit lipsa atingerii lui.

„Îmi pare rău", ar fi vrut să spună.

Însă își duse mâna la obrazul lui, iar tuleiele din barbă îi gâdilară palma. O ispiteau. El îi întâlni atunci privirea, iar ea văzu regretul din ochii lui, amestecat cu frustrare și confuzie, și da... furie, emoții atât de bine disimulate, că i-ar fi scăpat dacă nu s-ar fi uitat cu luare-aminte.

– N-am vrut niciodată să te rănesc. Mara se opri, privind peste umărul lui Temple la oglinda prin care se uitaseră femeile la luptă. Nu mi-a trecut prin minte că vei suferi.

El nu zise nimic. Nici nu trebuia. Ideea că acțiunile ei nu ar fi putut avea urmări era curată idioțenie. Mara continuă să vorbească, de parcă asta putea ține trecutul la distanță.

– Dar, când i-am auzit... când se uitau la tine...

– Cine? o întrebă el.

Ea dădu din cap în direcția oglinzii.

– Femeile. Îmi displăcea modul în care vorbeau despre tine, recunoscu ea, pe când degetele îi coborau de pe bărbie pe piept, trasând conturul mușchilor lui ascunși sub haine. Uram felul în care se uitau la tine.

– Ești geloasă?

Da, era, dar nu la asta se referea.

– Îmi repugna când te priveau lacome – de parcă erai un animal, o trufanda, ceva care trebuia consumat. Ceva mai puțin... decât ești.

El îi luă mâna, iar ea regretă acea pierdere.

– N-am nevoie de mila ta.

Ea făcu ochii mari.

– Milă? Cum putea să creadă că acel sentiment malefic și tulburător care o învăluia și îi dădea peste cap toate credințele era *milă*?

Nu era ceva atât de simplu.

– Mi-aș dori să fie milă, recunoscu ea, trăgându-și mâna din strânsoarea lui. O puse pe abdomenul lui, unde mușchii se contractau și se întăreau, ispitind-o să-i atingă. Dacă ar fi milă, aș putea să evit emoția asta.

– Atunci ce e? o întrebă el pe un ton atât de grav și de sumbru, încât o făcu să se simtă de parcă această sală imensă ar fi fost cea mai mică încăpere în care se aflase vreodată. Tăcută și izolată.

Ea scutură din cap, fiind conștientă de el cu fiecare părticică a trupului. Tânjea cu toată ființa să o atingă. Să o ierte. Îl dorea.

– Nu știu. Mă faci să mă simt...

Se opri, incapabilă să-și exprime sentimentele.

El își duse mâna la gâtul ei, atingându-i ușor pulsul cu degetele, atât de delicat de parcă ar fi putut fugi dacă nu avea grijă.

– Cum?

Degetele ei se mișcau singure prin părul lui, bucurându-se de moliciune. El încetă să o mângâie cu mâna sănătoasă, împingând-o

spre corzi și îi lipi degetele de o funie groasă – mai întâi o mână, apoi cealaltă. După ce termină, îi întoarse fața spre el.

– Cum te fac să te simți, Mara?

După schimbul lor de replici din ring, toată Londra credea că e amanta lui misterioasă. Oare nu acel gând făcea ca totul să fie aievea? Conta că era doar un zvon? Conta că îl dorea mai mult decât atât? Că tânjea după tot ce era al lui? După mâini, buze, trup și...

Mara nu isprăvi gândul. Reflectă la înțelesul acestuia, la cum ar distruge-o mai abitir decât orice pedeapsă pusă la cale de Temple.

Dar meciul începuse, iar ea știa că era inutil să lupte.

Mai ales când își dorea ca el să câștige.

Apucă frânghiile, ancora ei pe timp de furtună.

– Mă faci să mă simt... Se opri, iar buzele lui le găsiră pe ale ei, sărutul fiind mai blând ca oricând înainte, limba lui dezmierdând-o cu o forță delicată și devastatoare.

Se trase înapoi înainte ca ea să fie satisfăcută.

– Continuă, îi șopti el.

Faptul că nu o atingea i se părea devastator. O ținea deasupra unei prăpăstii adânci și doar frânghiile ringului o ancorau în realitate.

– Mă înfierbânți, dar mă și răcești.

Ca să îi răsplătească vorbele, el o sărută lung și pasional la baza gâtului, parcă venerând-o.

– Acum ce simți?

– Mi-e cald, răspunse ea, chiar în clipa în care o străbătu un fior de gheață. Sau rece, nu mai știu.

El zâmbi cu fața pe pielea ei, iar Marei îi plăcea cum buzele lui Temple se arcuiau pe pielea ei.

– Ce altceva?

– Când te uiți la mine, mă faci să simt că sunt singura femeie din lume.

Temple se uita la decolteul rochiei sale împrumutate, acolo unde corsajul părea foarte strâmt. Urmări cu un deget croiala simplă a materialului, abia atingându-i pielea, făcând-o să-și dorească să dea totul jos de pe ea. Apoi Temple trase ușor de șnurul alb legat în față până când îi oferi ce-și dorea, iar rochia se lărgi.

Ea dădu drumul instinctiv frânghiilor și se grăbi s-o prindă. S-o țină lipită de ea.

Dar Temple era acolo și îi îndepărtă o mână de pe rochia din lână, apoi pe cealaltă.

Iar ea îl lăsă. După ce isprăvi, spuse doar:

– Corzile.

Mara se lăsă pradă lui și apucă din nou de frânghii.

Rochia abia îi mai acoperea sânii, stând să cadă. El se uită cum stătea aninată, iar Mara se întrebă dacă nu era cumva capabil s-o îndepărteze cu privirea.

El își vârî ușor un deget pe sub material, iar rochia căzu la pământ. Ea icni.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu.

Era cald ca într-un cuptor.

El își înclină capul, apucând un sfârc, cu cămășuță cu tot, reușind să-l întărească și să-l umezească. Ea își dorea mai mult. Pe el. Îi întâlni privirea.

– Și mai ce, Mara? o întrebă el. Cum te mai fac să te simți?

– Mă faci să-mi doresc să fi fost totul altfel, recunoscu ea.

El îi răsplăti sinceritatea lăsând cămășuța să cadă. Mara rămase doar în ciorapii de lână și în pantofii ridicoli de mătase care se asortaseră cu rochia purtată în noaptea când ajunsese acolo, dar erau nepotriviți aici. Acum. Temple se uită la ea o clipă, sorbind-o din priviri, făcând-o să se înfierbânte chiar în vreme ce sufla aer rece peste sfârcul ei.

Ea oftă de plăcere, iar el ridică privirea și o găsi. O văzu. La fel cum îl văzu și ea. O dorea și el. Tânjea după ea. Și când își trecu dosul palmei peste buze ca un om flămând, Mara simți că i se înmoaie genunchii, recunoscătoare pentru corzile rezistente din spatele ei.

– Mă faci să-mi doresc să fi fost diferită, mărturisi ea. *Îmi doresc să fiu mai mult decât sunt.*

El scutură din cap.

– E ciudat, dar eu nu-mi doresc asta deloc.

Cuvintele lui atraseră un vălmășag de gânduri prea complicate pentru a le pătrunde cu mintea. Mara nu voia decât să spună ce trebuia – ceva ce l-ar fi adus mai aproape de ea. Ceva ce i-ar fi oferit ce-și dorea. Lucrul după care tânjea.

Lucrul care avea să-l facă al ei.

– Totul, îi șopti ea în cele din urmă. Mă faci să simt totul.

Și acolo, în ringul care era castelul și regatul lui, Temple îngenunche în fața ei, o cuprinse de talie cu un braț și îi sărută burta puțin umflată înainte să-i răspundă:

– Nu totul, nu încă.

El o acoperi cu sărutări, pe care ea le simți de la buric până în miezul ei, ajungând la marginea periculoasă unde erau cârlionții catifelați, și se opri. Zăbovi.

– Dar o voi face, îi promise el, trecându-și limba peste pielea moale și insuportabil de sensibilă.

Ea oftă, ducând o mână la capul lui și strecurându-și degetele prin părul cârlionțat.

El îngheță, trezit la realitate de atingere, și se întoarse imediat să prindă între dinți carnea de la baza degetului ei mare.

– Corzile.

Ea se opri.

– De ce?

Temple îi întâlni privirea, iar ea văzu promisiunea păcătoasă.

– Corzile, repetă el.

Ea făcu întocmai, iar el o răsplăti mângâind-o de la gleznă spre gambă, pe lângă genunchi, apoi în sus pe pielea catifelată și neatinsă a coapselor interioare, deasupra ciorapilor. Îi ridică un picior cu o mână, și-i așeză genunchiul peste umărul sănătos, de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Marei i se înroșiseră obrajii de rușine, dar restul ființei ei fremăta de dorință. Era deopotrivă îngrozită și disperată. O contradicție, așa cum se întâmpla mereu cu el.

– Privește!

De parcă putea să mai facă și altceva în loc să se uite la el.

Să-l vadă cum se uită la ea.

– În oglindă, îi zise el, iar își îndreptă privirea spre oglinda imensă din fața lor.

Fusese atât de absorbită, încât uitase că se putea bucura de o priveliște nemaivăzută. Cum nu visase vreodată.

Era goală, dezgolită în fața lui, în fața ringului și a oglinzii, cu mâinile prinse de corzi. Arăta scandalos, ca o ofrandă pe altarul lui cel ciudat. Dar el era în genunchi, cu umerii lui lați între

coapsele ei, cu un picior de-al ei aruncat pe umăr, cuprins de un abandon sălbatic și depravat.

Oricine putea să-i vadă.

Ar fi trebuit să fie devastată de faptul că știa ce se află în spatele oglinzii. Ar fi trebuit să fie înspăimântată sau scandalizată. În schimb, dorința ei creștea știind toate acestea.

Oare ce-i făcuse el?

– Temple, îi rosti ea numele încetișor, închizând ochii în fața viziunii. A puterii lui. Îngrozită de ce urma să facă el în continuare.

Iar apoi Temple începu, îi depărtă picioarele, uitându-se la ea, privind-o ca nimeni altul, într-un fel care nu ar fi trebuit să fie îngăduit.

Și Marei îi plăcea la nebunie.

Acea mână – acea mână fantastică și miraculoasă – se mișcă din nou, un deget alunecând de-a lungul celei mai intime părți ale ei, explorând cute, văi și culmi, umplând-o de plăcere. Mara închise ochii, căzând pradă senzației. Se dădu în spate, corzile trosniră, iar firele aspre îi zgâriară spatele, în timp ce el era blând. Dure, în vreme ce el era delicat.

– Doamne, șopti el. Vorbele lui erau deopotrivă sacrilegiu și binecuvântare, pe când degetul lui se învârtea și o mângâia, tăindu-i respirația și învălmășindu-i gândurile. Nu știu cum am crezut că aș putea să-ți rezist.

La fel gândea și ea. Fusese inevitabil de când îl abordase pe stradă. Ba chiar dinainte.

Apoi gura lui se lipi de a ei și Mara nu mai putu gândi. Limba lui o gusta lung și încet, o ațâța, o ispitea și o tortura, dăruindu-i o plăcere nebănuită.

– Temple, strigă ea, ridicându-se încet și oferindu-se lui. Predându-i-se.

Având încredere în el.

Având încredere în cineva după atât de multă vreme, încât părea o viață de om.

Iar el o răsplăti cu gura lui minunată, petrecându-și un braț în jurul mijlocului ei. O strânse tare, punându-și buzele într-un loc sensibil și gustând, mângâind cu putere, deși fără a folosi multă forță, făcând-o să-i strige numele.

– William, gemu ea numele la care se gândise de o sută de ori în toiul nopții. De o mie de ori. Fără să creadă vreodată că el putea dezlănțui o plăcere atât de minunată.

Când își auzi numele pe buzele ei, el încremeni, iar Mara se uită în jos la el, găsindu-i privirea întunecată ațintită spre trupul ei gol, știind pe dată că era deopotrivă foarte greșit, dar și foarte bine.

El o atinse cu limba în cel mai frumos mod cu putință, iar ea închise ochii, nemaisuportând acea tortură plăcută. Atunci el își ridică gura suficient cât să spună:

– Privește!

Mara scutură din cap, îmbujorată.

– Nu pot.

– Ba poți, îi promise el, întorcându-se să-i sărute linia frumos rotunjită a coapsei. Uită-te cum îți dau totul.

Buzele lui o atinseră din nou, iar Mara se uită la reflexia lor, apoi la fața lui frumoasă, știind că era un gest scandalos și lipsit de modestie, dar nereușind să-și dezlipească ochii de ai lui. Nu se putu abține să nu dea drumul corzilor și să-și treacă mâna prin părul lui negru minunat. Să nu se lipească de el. Și nu reuși să facă abstracție de șuvoiul de plăcere care o traversa când acea mișcare îl făcea să geamă.

Îl făcea să-și întețească efortul, limba și buzele mișcându-se în perfectă armonie, înălțând-o pe un val din ce în ce mai intens de plăcere insuportabilă, până când se dezlănțui și îi strigă numele, apucându-l de păr și simțind totul prin el.

Fără să-și dezlipească privirea de pe chipul lui, nici măcar când se mișca împreună cu el, iar corzile gemeau, întinse.

El o ținu bine când Mara se întoarse la el, pe când picioarele ei atinseră din nou pământul și, incapabilă să-și mențină echilibrul, se lăsă în genunchi lângă el.

Temple o trase în poala lui și stătură așa parcă o veșnicie, cu inimile bătând să spargă pieptul și respirând cu greutate. Nici unul din ei nu vorbi, dar amândoi știau că totul se schimbase.

Pentru totdeauna.

Mara nu mai simțise niciodată așa ceva. Nici măcar în acea noapte de demult, atunci când stătuse deasupra lui, când fuseseră în pat, când se sărutaseră și se mângâiaseră. Când el îi șoptise

cuvinte ispititoare la ureche, se jucase cu părul ei și îi făcuse promisiuni pe care nu intenționase niciodată să le țină.

Când ea îi răpise lumea.

Nu se mai putea ascunde de el. Nu-l mai putea minți. Avea să găsească o altă cale prin care să salveze orfelinatul. Să țină băieții în siguranță. Trebuia să fie o cale.

O cale care nu-l implica pe acest bărbat.

Măcar atâta alinare să-i aducă.

Tristețea o cuprinse când se uită în sus la el și îi întâlni privirea care n-o mai scruta. Mara își dorea să-i audă gândurile, să-i spună totul, să fie complet sinceră cu el.

Își dorea ca viitorul lor să nu fi fost scris într-o piatră atât de dură.

– Am promis că-ți voi spune... începu ea.

El scutură din cap și o întrerupse.

– Nu acum. Nu pentru ce am făcut. Nu strica totul. E prima oară după multă vreme când pare real...

Vocea i se pierdu, cuvintele lui o încântau, aducându-i speranță și promisiune – două lucruri pe care nu putea să le accepte. Două lucruri despre care știa de mult că o vor distruge dacă se lăsa în voia lor.

Nu le lăsă să prindă rădăcină.

– Noi niciodată... i se stinse glasul. A început, dar nu s-a ajuns aici... El închise ochii la auzul cuvintelor, trase adânc aer în piept, iar ea continuă curajoasă, deși își dorea foarte mult să se oprească. N-ar fi trebuit să te las să crezi asta.

El îi întâlni privirea.

– Așadar, e o altă minciună.

Ea dădu din cap. Voia să-i spună totul, că în acea noapte, cu mult timp în urmă, când făcuse acel lucru regretabil, se întâmplase și un lucru pe care nu-l regreta.

O făcuse să râdă și să zâmbească. O făcuse să se simtă frumoasă.

Pentru prima oară în viață.

Pentru singura dată în viață.

Mara deschise gura ca să-i spună asta, să-i explice, dar el deja vorbea.

– Daniel.

Numele băiatului o induse în eroare.

– Daniel?

– Nu e al meu.

Rămase înmărmurită la auzul cuvintelor. La înțelesul lor. Scutură din cap.

– Nu înțeleg...

– Mi-ai zis că a fost mereu lângă tine.

Daniel, cu părul său negru, ochii albaștri și vârsta potrivită dacă ar fi făcut asta. Dacă ar fi făcut mai multe.

Preț de o clipă, se lăsă pradă acelei închipuiri. Temple, puternic, sigur pe el, arătos și al ei. Și un fiu brunet, serios și drăgălaș.

Al lor.

El își dorea viața aceea. O soție. Un fiu. O moștenire.

Dar nu era aievea. Mara scutură din cap, îi întâlni privirea și citi emoția din ochii lui. Regret. Furie. Tristețe.

Îl rănise din nou. Fără ca măcar să și-o dorească. Scutură din cap, cu ochii plini de lacrimi.

– De când am înființat orfelinatul. Nu e...

Vocea i se stinse, iar Mara își dori ca adevărul să fie altul.

Temple râse atunci. Doar zgomot și nici un pic de veselie.

– Firește că nu e. Normal că n-am făcut-o.

Cuvintele o străpunseră, dureroase.

Se ridică dintr-o singură mișcare și se duse în partea opusă a ringului cu mișcări armonioase, dar nu prea largi, chiar și cu brațul bandajat. Chiar și cu o rană care ar fi ucis pe unul mai slab.

Își trecu mâna prin păr cu spatele la ea.

– O dată voiam să aflu și eu adevărul de la tine. Se uită peste umăr la ea. O dată am vrut să cred că ești mai mult decât pari. Mai mult decât o femeie care vrea sânge și bani. Temple râse și se întoarse din nou. Și apoi mi-ai servit-o.

Trebuia să-i spună totul.

Toată povestea.

Banii, datoria, motivul pentru care fugise. Trebuia să i se pună la picioare și să-i lase prilejul să o ierte. Să o creadă. Să creadă în ea.

Poate că atunci ar putea să o ia de la capăt. Poate că ar fi ceva mai mult între ei decât sentimentul acesta straniu, neliniștitor și extraordinar dintre ei.

Doamne, voia asta mai mult decât să trăiască.

– Nu am vrut sânge, zise ea, ridicându-se în picioare, cu rochia în mână, ascunzându-și goliciunea de el. Și nici bani. Făcu un pas spre el. Te rog, lasă-mă să te lămuresc...

– Nu!

Se întoarse spre ea, cu mâna care parcă șfichiuia aerul.

Mara se opri.

– Nu, repetă el. M-am săturat de asta. De minciunile tale. De jocurile tale. M-am săturat să-mi doresc să te cred. Gata.

Își trase rochia în jurul trupului, căci știa că o merita. Timp de doisprezece ani, viața ei se îndreptase în acea direcție. Din ziua când dăduse cu ochii de acest bărbat și îi spusese adevărul, suferind consecințele.

Dar nu-i trecuse niciodată prin minte cât avea să o afecteze pierderea lui. Faptul că îl rănise. Că era posibil să țină la el.

Să țină la el.

Ce propoziție stupidă și romantică în comparație cu emoțiile care o răvășeau acum, când se uita cum bărbatul acesta extraordinar se lupta cu propriii demoni. Demonii pe care ea îi trimisese după el.

– Nu-mi pasă ce motive ai sau cât de bine le-ai inventat. M-am săturat. Cât a valorat asta? După-amiaza?

Cuvintele lui o izbiră în plin. Doar nu putea crede că ar cere să fie plătită pentru... *Bineînțeles că putea.* Așa se înțeleseseră.

Ea scutură din cap.

– Și acum ești prea doamnă pentru înțelegerea noastră?

Nu mai voia asta acum. Nu mai voia nimic. Îl voia doar pe el.

Și gândul o izbi ca o lovitură puternică și perfidă.

Îl iubea.

Și, ca și cum n-ar fi fost suficient de rău, el nu avea să o creadă niciodată.

Dar ea tot încercă.

– William, te rog. Dacă m-ai ascul...

– Te rog să nu începi iar! Cuvintele lui străpunseră aerul, reci și înfricoșătoare. Și își dădu seama că acum îl înfrunta pe Temple, cel mai bun luptător din Londra. Să nu-mi mai spui niciodată așa! Nu ai nici un drept!

Firește că nu avea. Îi luase și numele atunci când îi furase viața. Era cât pe ce să izbucnească în plâns, dar își reținu lacrimile, pentru ca nu cumva să creadă că se prefăcea. Dădu din cap.

– Ai dreptate.

Temple era rece și neclintit, iar ea nu se mai putea uita la el. Își cuprinse trupul cu brațele, în timp ce el îi dădu ultima lovitură. Când termină.

– Mâine isprăvim. Tu te arăți în societate și îmi speli onoarea. Eu te voi plăti. Și pe urmă pleci dracului din viața mea!

O lăsă acolo, în mijlocul ringului, în inima clubului.

Mara se îmbrăcă și rupse zăgazul lacrimilor care începură să curgă șiroaie, însă doar după ce el închise ușa de la apartamentele lui și puse zăvorul.

Capitolul 15

O lăsase goală în ring.

În toată cariera lui de boxer fără mănuși nu lăsase vreun adversar fără nici o fărâmă de onoare.

Nu lăsase niciodată un adversar să-i răpească toate visurile.

Ce prostie! Temple se aplecă peste masa de biliard dintr-una din odăile de sus de la Îngerul Căzut și aruncă toate bilele în aer.

– Dumnezeule, Temple! exclamă Bourne, care văzu două bile intrând în găurile din partea opusă a mesei. Să plecăm și să te lăsăm să joci de unul singur? Dădu pe gât restul de scotch. Și cu un singur braț!

Se înfurie când auzi de brațul lui slăbit în urma luptei, pe care încă nu-l simțea. Fratele ei îi luase forța. Puterea lui. Dar Mara îi făcuse și mai rău. Îi răpise speranța.

Își îngăduise să creadă că lucrurile aveau să fie altfel. Că ea ar fi putut fi ceea ce-și dorea. Soție. Familie. *Mai mult.*

Dragoste.

Cuvântul îi dădu fiori reci pe șira spinării, un amestec de șoc, frustrare și dorință.

Făcu abstracție de el și mai ochi o dată cu o precizie furioasă. Și a treia oară.

Cross se aplecă în spate pe călcâie, cu brațul lui lung atârnând peste vârful tacului.

– E limpede că nu te interesează jocul, ci să câștigi, îi zise el. Dar ce te frământă?

– Femeia aia, zise Bourne traversând încăperea până în celălalt capăt al odăii ca să-și toarne un pahar de scotch.

Bineînțeles că era femeia. Temple nu băgă în seamă gândul și vâri altă bilă în gaură.

Cross se uită la Bourne.

– Asta crezi că e?

Bourne îi întinse un pahar lui Cross.

– Întotdeauna e femeia.

Cross încuviință.

– Ai dreptate.

– Ba n-are dreptate, îl contrazise Temple.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

– Am dreptate.

Bineînțeles că avea dreptate.

Temple se uită urât la el.

– Puteți să vă duceți dracului amândoi.

– Ți-ar fi dor de noi dac-am pleca, i-o întoarse Cross, primind în sfârșit șansa de a-și folosi tacul. Plus că-mi place femeia. Nu mă deranjează dacă ea e problema ta.

Bourne îl săgetă pe Cross cu privirea.

– Îți *place* de ea?

– Pippei îi place de ea. Crede că ține la Temple. O cred.

Își aminti: ochii Marei plini de lacrimi pe când stătea goală în ring. Când el o tratase îngrozitor. Temple scrâșni din dinți.

Îi furase viața, iar pe urmă îl mințise. Din nou și din nou. Nu ținea la el. Era imposibil.

Cross încă mai vorbea cu Bourne:

– Și ți-a tras un pumn în față.

– N-ar trebui să o spui cu așa o încântare, i-o întoarse Bourne.

– Ba da. Ai fost bătut. De o femeie.

– Ce ticălos ești! mormăi Bourne. Și de unde era să știu că love ște ca Temple?

O altă amintire – Mara în holul Căminului MacIntyre pentru băieți, cu mâna ei puternică și caldă lipită de pieptul lui. „Nu-mi doresc să-ți fac rău."

O altă minciună.

Cross îi întrerupse gândurile.

– Aşadar, Temple, cu ce ai greşit?

O văzu din nou cu ochii minții pe Mara în mijlocul ringului, implorându-l să o asculte. Oare ce i-ar fi spus?

Își alungă acea amintire. Când îi spusese ea vreodată adevărul? „Cu câteva minute înainte."

– Cu nimic.

– Atunci clar ai făcut ceva.

Bourne se trânti pe un scaun din apropiere.

– Când naiba v-ați transformat toți în cațe?

Cross se sprijini de masa de biliard.

– Tu de când ți-ai pierdut simțul umorului?

Întrebarea nu era deplasată. Dacă Bourne sau Cross erau prost dispuși, Temple ar fi fost primul care să pună întrebări.

Într-adevăr, în ultimul an Temple avusese marea plăcere de a-i vedea pe amândoi cochetând cu nebunia, apoi curtându-și nevestele. Râsese de ei de multe ori și fusese încântat să-i facă și mai nefericiți decât erau.

Dar, deși acum era la mijloc tot o femeie, nu era vorba de neveste. Ci despre iertarea păcatelor. Un scop mult mai important.

– Am lăsat-o să plece, le spuse el simplu.

– Unde? îl întrebă Bourne.

– Acasă.

– Ah, zise Cross, de parcă acel cuvânt explica totul – ceea ce nu era adevărat.

Temple se uită urât la roșcovanul enervant.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Doar că atunci când pleacă acasă, nu e niciodată atât de plăcut cum crezi.

– Așa e, adăugă Bourne. Crezi c-o să fii liniștit și, în schimb, te gândești mereu la ele.

Se uită de la unul la altul.

– Parcă sunteți două femei. Aș uita-o imediat dacă n-ar fi...

Șovăi.

Dacă n-ar fi atât de enervantă.

Dacă n-ar fi atât de solicitantă.

Dacă n-ar fi fost atât de frumoasă pe când stătea înaltă și mândră în ring și încasa loviturile lui de campion. De parcă le-ar fi meritat.

Dar chiar așa și era.

Dar dacă nu le meritase?

– Dacă n-ar fi...? insistă Cross.

Temple își turnă un pahar de scotch. Bău imediat. Spera ca băutura tare să-i șteargă amintirile legate de ea.

– Dacă n-ar fi legătura mea.

– Cu ce?

Cu Lowe. Cu trecutul. Cu adevărul. Cu viața pe care și-o dorise cu disperare de atâta amar de vreme.

Mai mult de-atât. *Era legătura lui cu tot ce există.*

Făcu abstracție de acel gând și se aplecă pentru a mai da o bilă, ignorând junghiul care îi străbătu brațul, dar care dispăru ca prin farmec.

Rată. Bourne și Cross se uitară surprinși unul la altul. El le aruncă cea mai groaznică privire.

– Ia încercați voi cu un braț.

Se auzi o bătaie în ușă și se întoarseră toți ca unul, Temple fiind recunoscător că se trecuse la alt subiect.

– Intră, zise Bourne.

Justin păși înăuntru, urmat de Duncan West, proprietarul a nu mai puțin de opt ziare și reviste din Londra, cu siguranță cel mai influent om din Anglia, cel care avea să-l introducă din nou pe Temple în rândul nobilimii.

West se uită prin încăpere.

– E loc și pentru al patrulea jucător?

Temple îi dădu tacul nou-venitului.

– Ți-l dau pe al meu.

Se duse la bufet și își umplu din nou paharul, apoi își mai turnă unul, pe când West își dădu jos haina de pe el și o aruncă pe un scaun din apropiere.

– Cine câștigă?

– Temple, răspunse Bourne, care lovi bilele, dar rată.

West îi aruncă o privire lui Temple și acceptă băutura care i se întinsese.

– Și nu vrei să continui să câștigi?

Temple se sprijini de spătarul unui scaun din încăpere și bău.

– Prefer să vorbesc nestânjenit.

West se opri.

– Ar trebui să fiu și eu nestânjenit?

Temple arătă cu paharul în direcția mesei de biliard.

– Joacă până când spun ceva interesant.

West înțelese sugestia și se duse să supravegheze jocul.

– Mi se pare corect. Ce-ți mai face brațul?

– E încă la locul lui, îi răspunse Temple.

West dădu din cap, își puse paharul pe marginea mesei, se aplecă și se pregăti să lovească bilele. Când dădu un pic tacul în spate, Temple îi spuse:

– Mara Lowe e în viață.

West rată, pentru că nu mai fusese atent. Se întorsese spre Temple, fixându-l cu ochi mari.

– Cred că tocmai ai zis ceva important.

– Mă gândeam eu că o să fii de acord.

West puse tacul jos.

– Am o mulțime de întrebări, așa cum îți poți imagina. Foarte multe.

– Și o să-ți răspund la toate. Și dacă nu știu eu, o s-o facă ea.

– Poți vorbi în numele ei? West lăsă să-i scape un fluierat. Asta chiar *e* o poveste interesantă. Unde e?

– Nu contează, zise Temple, brusc dezinteresat să-i spună unde se afla exact Mara. Bău din nou. *Curaj în formă lichidă.* De unde naiba îi venise gândul ăsta? Plănuiești să participi la Balul Mascat de Crăciun de la Leighton?

West își dădea seama când era rost de o poveste bună și nu avea de gând să refuze.

– Bănuiesc că va veni și domnișoara Lowe?

– Da.

– Și ai să mi-o prezinți? Temple dădu din cap că da. West era isteț și știa să pună totul cap la cap. Dar nu-i vorba de asta.

– Oare e vreodată? interveni Cross, de la masa de biliard.

– Vrei să o distrugi? întrebă West.

Oare asta voia?

– Nu te învinovățesc, continuă West, dar n-o să fiu marioneta ta. Am venit pentru că m-a chemat Chase și îi sunt dator. O să aud ce ai de zis. Versiunea ta. Dar am s-o ascult și pe ea, iar, dacă n-o să fiu de părere că merită oprobriul, n-am să-l arunc asupra ei.

– De când ești atât de nobil? interveni Bourne. Povestea ar vinde câteva ziare, nu-i așa?

West se întunecă la față preț de o clipă, iar Temple nu și-ar fi dat seama dacă nu s-ar fi uitat cu atenție.

– Cred că am distrus suficient de mulți oameni cu ziarele mele, încât nu mai trebuie să ajut vreun aristocrat să se răzbune. Îi întâlni privirea lui Temple. O merită?

Temple spera să nu fie întrebat niciodată de asta.

Era o întrebare la care spera că nu trebuia să răspundă vreodată.

Pentru că, în urmă cu o săptămână, ar fi zis sigur da. În urmă cu o săptămână ar fi spus răspicat că fata merita ce era mai rău – să se facă dreptate atâta cât reușea el cu puterea și influența lui.

Dar acum îi era greu să fie așa hotărât. Și nu se putea gândi la ea în termeni simpli. Deodată se gândi la cum îl tachina când uita că ei doi sunt dușmani. Cum îl înfrunta ca pe egalul ei. Cum se descurca de minune cu elevii și cu bărbații de la club. Cum se lăsa să fie sărutată. Atinsă de el. Cum lua în brațe porcul ăla idiot de parcă ar fi fost cel mai bun tovarăș pentru o femeie.

Aceste gânduri viclene îi intraseră în minte, făcându-l să se întrebe dacă nu putea fi mai bun decât porcul ăla blestemat. Dădu pe gât restul de scotch și se întoarse să-și mai toarne.

Dumnezeule, acum se compara cu un porc.

Merita oare să se răzbune pe ea? Nu mai știa. Dar, când se gândi la trecut – la viața pe care putea să o aibă, la plăcerea pe care i-o aducea titlul nobiliar, rolul, potențialul său –, nu putea să nu se înfurie.

Dacă n-ar fi fost ea, el ar fi mult mai puțin furios. Și ar fi suferit mult mai puțin.

Îi pecetluise soarta cu mulți ani în urmă. Nu avea să găsească scuze tocmai acum.

Îl mințise. Din nou și din nou.

Și, când îi spusese în cele din urmă adevărul, îi furase și ultima brumă de speranță. Ultima promisiune a unei vieți pe care și-o dorise în adâncul sufletului său. O soție frumoasă. Un copil fericit și puternic. O familie. Numele lui.

Moștenirea.

Ea o furase, de parcă nu ar fi fost a lui de la început.

Mocnea și clocotea de o furie binevenită când Temple întâlni privirea lui Duncan West.

– O merită.

West se întoarse la masă și lovi bilele. Una intră. Se îndreptă de spate și ridică paharul în cinstea lui Temple.

– Dacă e așa, te voi ajuta cu plăcere, îl asigură el. Ne vedem la balul lui Leighton. Luă o înghițitură zdravănă, după care îi aruncă tacul lui Temple și se îndreptă spre ușă. Odată ajuns acolo, se întoarse. Dar cu Chase cum rămâne?

Temple nu mai vorbise cu tovarășul lui de când se certaseră, în urmă cu câteva seri.

– Ce-i cu el?

– Unde-i în seara asta?

– Are treabă, răspunse Bourne într-un fel care nu admitea replică.

West se prefăcu că nu observă iritarea din vocea lui Bourne.

– Fără îndoială. Dar oare când o să-și dea seama că sunt un prieten de nădejde și poate să-mi împărtășească toate secretele?

Cross ridică din sprâncene.

– Când viața ta nu va mai depinde de ele.

West zâmbi larg și dădu pe gât restul de scotch înainte să se îndrepte spre ușă.

– Mi se pare corect. Vreau să joc douăzeci și unu. Dădu din cap spre Temple. Mâine?

Temple înclină din cap spre West.

– Prea bine, mâine.

– Și întrebările mele vor primi răspuns.

– Cu asupra de măsură, îi promise Temple.

West dădu din cap și se făcu nevăzut cât ai zice pește, căci mesele de la cazinou exercitau o atracție irezistibilă. Acordul lui ar fi trebuit să-l entuziasmeze pe Temple. Să se simtă răzbunat.

În schimb, rămase cu un sentiment nu prea plăcut. Ceva ce nu voia și nu putea să definească.

Se întoarse la prietenii lui, care se uitau la el cu luare-aminte.

– Odată ce o demască, reputația ei s-a dus pe apa sâmbetei. Și orfelinatul o să fie în pericol, sublinie Bourne.

– Un orfelinat condus de o femeie care a iscat un scandal nu e văzut prea bine, îl lămuri Cross, de parcă Temple n-ar fi înțeles.

Înțelegea foarte bine. Și nu-i plăcea senzația pe care i-o lăsa să audă acele cuvinte. Și nici sugestia că planul lui punea în pericol un orfelinat cu mulți copii nevinovați. Nici că Bourne o considerase pe Mara așa iute o sursă de scandal.

Nici nu știa care dintre lucrurile astea îl enerva cel mai tare.

– Dacă are acces la dosarele orfelinatului, o să afle în câteva minute cine sunt băieții, spuse Bourne. Și cine sunt tații.

– Fata n-o să supraviețuiască scandalului. N-o să-și mai poată arăta vreodată chipul în Londra, adăugă Cross. Dacă nu e alungată de cei care și-au trimis băieții acolo, o să fie distrusă de femeile din înalta societate. Și ea o să dea vina pe tine. Ești pregătit pentru asta? Să o pierzi? De tot?

Temple își mijì ochii la Bourne.

– De ce mi-ar păsa dacă o pierd? Drum bun și cale bătută.

Minciuna îl mânia, deși refuza să o numească astfel.

– West mi-e prieten, adăugă Cross, dar e și ziarist. Unul al naibii de bun.

– Îmi dau seama, făcu Temple.

Nu era deloc un monstru. După ce Mara va fi distrusă, avea să protejeze băieții. O să construiască un palat pentru ei în afara orașului. Avea să-l umple cu dulciuri și ogari, fir-ar să fie. Și cu porci.

O și vedea cu purcelușa aia în brațe, cu zâmbetul pe buze, și se simți aproape vinovat.

La naiba!

Încordă brațul rănit și îi displăcu cât de amorțit era.

– Am să-l țin pe West departe de orfelinat, promise el. E un tip decent. N-o să facă rău atâtor copii.

Cross se uită la pumnul lui, care se deschidea și se închidea ritmic.

– Te doare?

– De-abia aștepți să mă duci înapoi în ring, nu-i așa? glumi Temple, care nu se simțea deloc într-o dispoziție veselă.

Cross nu zâmbi.

– De-abia aștept să fii iar în formă. Și atât.

Temple se uită la brațul rănit, îl întoarse și îl mai privi o dată. Se întrebă dacă să le spună ce bănuia în toiul nopții, când îi pulsa, îl furnica și simțea o arsură puternică în acel loc.

Ce ar spune dacă le-ar zice că nu-și simțea o parte din braț? Ce ar însemna pentru ei dacă nu avea să mai fie Temple cel invincibil? Ce ar spune el însuși?

N-ar mai fi prietenul de nădejde, bărbatul cu care intraseră în afaceri. N-ar mai fi legendarul boxer cu mâinile goale al Marii Britanii. N-ar mai fi bărbatul care își petrecea zilele în Mayfair

și nopțile lângă Temple Bar. Ar fi altceva. O identitate pervertită, născut aristocrat și crescut pe străzi. Ducele de Lamont, care nu-și văzuse familia sau domeniile de doisprezece ani.

N-ar mai fi Ducele Ucigaș.

Oricum nu fusese niciodată.

O văzu cu ochii minții pe Mara în ring, mândră și neclintită. Mai puternică decât oricare alt dușman al lui de dinainte. Mult mai convingătoare.

Ce ar fi pentru ea?

Îți atinse fața cu mâna sănătoasă.

Ce-i făcuse femeia aia? Ce-și făcuse el cu mâna lui?

– Nu trebuie să faci asta neapărat, îi spuse Bourne încetișor.

Se uită înspre prietenul său.

– Acum o aperi? Să-ți aduc o oglindă ca să-ți admiri vânătaia galbenă din jurul ochiului?

Bourne rânji.

– Nu e prima care să-mi tragă una. Și nici ultima. Acesta era adevărul. Nu-ți spun decât că poți opri asta. Te poți răzgândi.

– Și de când ești tu așa iertător?

Marchizul ridică din umeri.

– E limpede că ții la fată, altfel nu ai fi așa de distrus. Știu cum e, și mai știu și ce înseamnă să renunți la răzbunare.

Preț de o clipă reflectă la această posibilitate. Se gândi cum ar fi dacă ar renunța la răzbunare. Își închipuia ce viață ar duce dacă ar avea această șansă. Vedea un șir de fii bruneți și fiice cu păr castaniu, cu ochi frumoși și spinări drepte.

O vedea pe mama lor în frunte.

Dar totul era în imaginația lui.

Realitatea era cu totul altceva.

Ducele și ducesa de Leighton organizaseră balul mascat de Crăciun în fiecare an, de când se căsătoriseră, iar petrecerea devenise atât de legendară, că toată Londra se întorcea în oraș, în ciuda vremii friguroase și mohorâte din acea perioadă.

Lydia (care era mai bârfitoare decât crezuse Mara vreodată) pretindea că ducesa de Leighton se mândrea că lista invitaților era plină de foarte mulți oameni de vază impresionanți, dacă nu chiar aristocrați. Lydia spusese chiar că veneau „numai sonități", cu entuziasmul pricinuit de invitația primită de Mara

de la Temple – dacă un singur rând mâzgălit cu ora și rochia pe care ar fi preferat el ca ea să o poarte putea fi numit invitație –, iar Mara presupunea că nu era o coincidență faptul că acesta era evenimentul la care Mara urma să fie demascată în fața întregii Londre. La propriu, dar și la figurat.

Dacă nu ar fi fost ziua de ieri, când totul se dusese de râpă, lucrurile ar fi stat altfel. Ieri, înainte să-i reamintească lui Temple de trecutul lor – de nenumăratele motive pentru care erau dușmani –, ar fi putut fi prieteni.

Și el ar fi putut să se răzgândească.

Vise!

Pufni în râs la acest gând. Era un vis frumos. Dar nimic nu avea să șteargă trecutul, ce făcuse ea. Nu putea să o ierte îndeajuns încât să se schimbe ceva. Cum o să se sfârșească noaptea asta?

Avea să fie distrusă.

Ca să fie sinceră, Mara era destul de fericită că sosise în sfârșit și seara aceea. Odată ce totul avea să se termine, o să se întoarcă la viața ei obișnuită și o să fie uitată de restul Angliei.

Uitată de el.

Poate că era mai bine așa. Poate era un pas înainte.

Cel puțin așa își spusese.

Își spusese asta pe când lăsa orfelinatul pe mâna Lydiei în acea zi. În timp ce-i explica totul – istoricul băieților, dosarele fiecăruia, unde erau îngropate rămășițele trecutului. Dovada nașterii lor.

Își spusese asta pe când îi promitea Lydiei banii pe care îi câștigase de la Temple, deși pe Mara o deranja că trebuia să ia banii de la el. Nu avea de ales. Băieții aveau nevoie de cărbuni, iar Lydia, de bani, dacă urma să conducă orfelinatul.

Își spusese asta pe când își pregătea valijoara și își lua suficienți bani cât să ajungă la Yorkshire, acolo unde se dusese cu doisprezece ani în urmă. Acolo unde devenise altcineva. Acolo unde devenise Margaret MacIntyre.

Își spusese asta când ajunsese rochia, într-o cutie frumoasă și albă, cu un H auriu în relief și o mască elaborată aurie cu filigran pe care se abținuse cu greu să o atingă.

Mai era acolo și lenjerie – din mătase, satin și dantelă – ciorapi din mătase imprimată și cămășuțe brodate superbe și complet inutile. Trecuseră mai mult de zece ani de când purtase materiale

atât de fine și se bucurase de ele, chiar dacă scopul lor nu-i ieșea din minte.

Era o lenjerie menită să fie văzută. De bărbați.

De *Temple*.

Iar mantia – de un verde strălucitor cu fire aurii ca să se asorteze cu restul, bordată cu hermină, care valora cât facturile orfelinatului pe un an. Mara fusese surprinsă să o vadă în cutie, căci nu se discutase despre asta când fusese la Madame Herbet pentru proba aceea cel puțin stânjenitoare.

Obrajii i se îmbujorară când își aminti cum se uitase el la ea în acea încăpere slab luminată. Apoi se gândi la ce se întâmplase mai târziu în acea seară, buzele lui lipite de ale ei, obrajii înfierbântați. Și își spuse că era încântată să-și vadă călăul, așa cum aștepta în holul căminului MacIntyre, cu Lydia cocoțată pe scările care duceau sus, cu valiza Marei la picioare, iar Lavender în poala ei.

Acum, când stătea în holul orfelinatului pe care îl construise cu muncă, lacrimi și dăruire, își dădu seama că nu mai era nici Margaret MacIntyre, și nici Mara Lowe. Nu mai era directoare, nici soră, nici îngrijitoare sau prietenă.

Iar nu mai avea nici un rost pe lume.

Inima i se făcu cât un purice. Și cumva, nimic nu mai conta, în afara unui adevăr zguduitor: Nu mai însemna nimic nici pentru Temple.

Se întoarse spre Lydia:

– Dacă vine fratele meu, îi spui că am plecat? Îi dai scrisoarea de la mine?

Când se întorsese de la Îngerul Căzut, mesajul de la Kit o aștepta, cerându-i bani să fugă din țară. Și-i promitea că era ultimul lucru pe care avea să-l mai ceară de la ea.

Mara îi scrisese o scrisoare în care îi dezvăluia adevărul – că nu avea bani și că trebuiau amândoi să fugă, date fiind împrejurările. Îi mulțumise pentru anii în care îi păstrase toate secretele și își luase la revedere.

Lydia strânse din buze.

– O s-o fac, deși nu-mi place deloc. Dacă vine după tine?

– Dacă vine, asta e. Mai bine să vină după mine decât după tine. Decât aici, zise Mara, adăugând încetișor: decât după Temple.

Spusele îi aduseră aminte de acea noapte, de cuțitul implântat în pieptul lui Temple, de faptul că fratele ei fugise și se făcuse nevăzut în mulțime, în timp ce Mara intra în panică. Asta era soluția. Totul o să se sfârșească. Temple avea să fie liber.

Kit nu-l va mai deranja niciodată.

Și nici ea, după această noapte.

Oftă, căci se străduia din răsputeri să-și țină în frâu emoțiile care o copleșeau când se gândea la el.

– Și toate celelalte...

Lydia dădu din cap și o puse jos pe Lavender, venind spre Mara și luând-o de mâini.

– Și toate celelalte. Stătură așa preț de câteva clipe. Prietene. Nu trebuie să faci asta. Am putea să luptăm.

Mara clipi ca să-și rețină lacrimile.

– Dar eu lupt, Lydia, pentru tine, pentru băieți. Își puse mâinile pe mătasea fină a fustelor, chinuindu-se să-și aducă aminte că în noaptea asta el se va ține de promisiune. Și ea de a ei. În cele din urmă.

În noaptea asta se va sfârși totul.

Lydia știa că nu avea rost să insiste.

– E o rochie frumoasă!

– Mă face să arăt de parcă aș fi de vânzare, zise Mara.

– Ba nu!

Lydia avea dreptate. Da, decolteul era adânc, dar Madame Herbet ținuse cont de dorința lui Temple fără a o face totuși pe Mara să arate indecent. Însă ea nu voia să admită că rochia era superbă.

– Arăți ca o prințesă.

Își trase mantia pe lângă corp. Era rândul ei să nege:

– Ba nu!

Lydia zâmbi larg.

– Atunci ca o ducesă. Mara o sfredeli cu privirea, dar femeia continuă să vorbească, ridicând-o în brațe pe Lavender, care se juca la picioarele ei.

– Vai, închipuie-ți! Tu, căsătorită cu tatăl lui.

– Mai bine nu, replică Mara.

– Mama lui vitregă.

Ea închise ochii.

– Nu spune așa ceva!

– Închipuie-ți ce viață – plină de gânduri necurate legate de fiul vitreg al cuiva.

– Lydia! protestă Mara, recunoscătoare că-i abătuse gândurile.

– Prostii, făcu Lydia. Tipul e mai bătrân ca tine.

– Asta nu înseamnă...

Lydia flutură din mână.

– Ba contează. Uită-te la el, e uriaș. Și arătos ca un zeu. Chiar nu ai avut nici măcar un gând necurat?

– Nu.

– Mincinoaso!

Firește că mințea. Avusese mai mult decât gânduri necurate legate de el. Făcuseră lucruri necurate împreună. Ba chiar mai rău.

Îl iubea, într-un fel.

Ce întorsătură nefericită de situație.

Apoi, obiectul gândurilor sale își făcu apariția, scutind-o să se mai gândească prea mult.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când îl cercetă cu privirea, pantalonii lui negri, vesta și haina lui perfect croită în ciuda brațului susținut de bandajul tot negru. Doamne sfinte, ce umeri lați avea!

Negrul era întrerupt doar de albul scrobit al cămășii și al lavalierei, apretată și parcă legată de cel mai bun valet din Londra.

Nu și-l putea închipui având un valet. Nu părea genul de bărbat care să aibă nevoie de ajutorul cuiva, mai ales pentru ceva atât de frivol ca legarea unei eșarfe.

Însă era perfect legată, oricum.

– Înălțimea Voastră, îi spuse Lydia zâmbind radios, tocmai vorbeam de dumneavoastră.

El înclină din cap.

– Da? Ce anume ziceați? Se aplecă peste mâna Lydiei și nu văzu licărul din ochii ei pe când Mara o străfulgera cu privirea peste spatele lui impunător, dându-i de înțeles să tacă din gură.

– Vorbeam despre cât de capricioasă e soarta.

Temple mângâie boticul păros al lui Lavender, iar purcelușa le trădă, fornăi și se lăsă mângâiată, înainte ca el să se concentreze asupra Marei.

– Chiar că e capricioasă.

O privi mângâind-o cu privirea, iar Mara simți că-i e și cald, și frig totodată. Își strânse agitată gulerul de hermină în jurul

gâtului, simțindu-se de parcă el ar fi putut vedea prin material. El se uită la mâna ei și șovăi îndelung, înainte să întrebe:

– Ești gata?

– Mai mult de-atât n-aș putea fi vreodată, îi zise ea încetișor, dar el se îndrepta deja spre ușă, cu siguranță nerăbdător să pornească la distrugerea ei. Se săturase negreșit de ea, se săturase să-și trăiască viața fără privilegiile cu care se născuse.

Ea îl urmă, știind că existența ei se schimba, cu fiecare pas făcut în această noapte. Nu mai putea fugi de trecutul ei. Trebuia să și-l revendice. Și astfel, avea să piardă totul.

Din cauza lui.

Lydia o opri la ușă, o luă în brațe și îi șopti la ureche:

– Să fii curajoasă!

Mara dădu din cap, deși avea un nod în gât, o ridică pe Lavender în brațe și o sărută pe cap înainte să dea purcelușa noii directoare a Căminului MacIntyre pentru Băieți.

Vizitiul păstra o tăcere mormântală, iar Mara încercă să nu-l bage în seamă.

Încercă să nu observe cum pieptul lui Temple se ridica și cobora sub cămașa din pânză scrobită și stofa moale a hainei. Inspira și expira adânc și încet. Coapsele lui puternice se încordau când trăsura se zdruncina pe drumul pietruit. Mirosea a cuișoare, a cimbru și a Temple.

Încercă să nu-l observe până când se aplecă în întuneric, peste linia imaginară ce despărțea partea lui de a ei, și îi zise cu glas răgușit:

– Ți-am adus un cadou.

Până la urmă, ar fi fost nepoliticos să nu bage în seamă pe cineva cu un cadou.

Iar el își accentuă spusele, întinzându-i o cutiuță lungă și subțire. Ea recunoscu imediat literele alb cu auriu în relief, marca lui Madame Herbet, iar ea scuturâ din cap confuză pe când accepta pachetul.

– Port tot ce mi-ai poruncit. Ba chiar mai mult.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să și le poată reține – înainte să se poată opri să amintească atât lui, cât și ei că îi purta hainele pe care le alesese când stătea pe jumătate goală în fața lui într-o cameră întunecată.

Temple ar fi putut profita de moment ca să insiste pe acest subiect. Ca să o forțeze să spună că fiecare haină fusese a lui înainte. Dar nu o făcu. În schimb, se rezemă și spuse:

– Nu totul.

Mara deschise cutia, dădu la o parte hârtia subțire și văzu o pereche superbă de mănuși din satin care se asortau perfect cu rochia ei. Erau brodate superb și aveau o mulțime de năsturei. Ea le luă cu grijă din cutie, de parcă s-ar fi putut sfărâma.

– Nu porți niciodată mănuși, îi zise Temple. M-am gândit că o să ai nevoie.

Însă nu erau mănuși de lucru, ci pentru o noapte, pentru o singură ținută. *Pentru un singur bărbat.*

Își puse o mănușă înainte să-și dea seama că nu putea să le încheie cu o singură mână. Înainte să spună ceva, el se aplecă, scoase o copcă din buzunar, de parcă era cel mai obișnuit lucru pe care putea un bărbat să-l aibă asupra lui. O înghesui în spațiul restrâns și îngust, și se întinse după mâna ei. Își eliberase brațul și îi suflecase mâneca mantiei, folosindu-se de brațul rănit ca să o țină locului pe când se chinuia să încheie rândul nesfârșit de nasturi verzi.

Mara voia să-l urască pentru că o controla și în privința mănușilor.

Însă îl iubi și mai mult pentru asta, simțindu-și inima grea, știind că era ultima lor seară. Poate ultima oară când aveau să mai fie singuri împreună.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea încetișor, neștiind ce să facă pe când stătea și aștepta, cu degetele libere frecând hârtia din cutie.

El tăcea, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut, iar ea se uita la capul lui cu păr închis la culoare, incapabilă să tragă aer adânc în piept pentru că el se afla atât de aproape. Dorindu-și ca el să nu fie așa de aproape de mâinile ei muncite, pline de cicatrici. Era recunoscătoare cerului că ascunsese istoria care-i fusese scrisă în palmă până să-i ofere lui degetele.

O neliniștea atingerea lui blândă și abilă.

Îi simțea respirația ușoară pe pielea încheieturii, deși el o ascundea vederii, atingerea delicată a degetelor pe pielea sensibilă a brațului acoperit acum de mătase.

Nu, nu acoperit, ci întemnițat.

Pentru că se simțea de parcă mănușa îi ținea acolo mâna, pentru ca el s-o poată mângâia în voie.

El termină de încheiat primul șir de nasturi după o veșnicie, iar ea expiră adânc, căci ținuse multă vreme aerul în plămâni, și își dădu seama că își pusese cealaltă mână într-a lui. Încercă să și-o tragă, dar strânsoarea lui era puternică.

– Mulțumesc, dar pot...

– Lasă-mă pe mine, îi zise el, luând cea de-a doua mănușă din poala ei.

Nu, ar fi vrut ea să protesteze, *nu te uita la ea.*

I se împurpurară obrajii, și fu recunoscătoare pentru întunericul din trăsură.

El își dădu însă seama.

– Ți-e rușine cu ele, îi zise el, atingându-i ușor palma cu degetul mare, într-un gest înnebunitor.

Ea încercă să-și tragă din nou mâna. Fără succes.

– N-ar trebui, îi zise el, iar mângâierea ușoară era o tortură pentru ea. Mâinile astea te-au ajutat să supraviețuiești timp de doisprezece ani. Au lucrat pentru tine. Ai câștigat bani, adăpost și siguranță timp de peste un deceniu.

Ea îi aruncă o privire și îi văzu ochii negri în lumina slabă.

– Femeile nu trebuie...

El continuă, aproape în șoaptă:

– Mara, dar nu înțeleg de ce le-ai cerut atât.

Frică. Destin.

Nebunie.

– Mi-aș dori să nu fie muncite. Să fie catifelate. Cum ar trebui să fie mâinile unei femei.

Așa cum ți-ar plăcea, fără îndoială.

Nu. Nu-i păsa de cum ar fi vrut el să-i fie mâinile. Mâinile ei.

Îi trase mănușa de mătase peste degete, trecându-și degetele lui printre ale ei. Cine ar fi știut că pielea din acele locuri era atât de sensibilă?

– Sunt mâinile tale, îi zise el, ridicându-i mâna, coborându-și privirea și șoptind în pielea dezgolită a palmei ei. Sunt perfecte.

– Nu spune asta, îi șopti ea.

Nu fi drăguț cu mine.

Nu mă face să te iubesc chiar mai mult decât o fac deja.

Nu mă răni mai mult decât intenționezi deja.

El îi sărută pielea de la baza degetului mare înainte să-i încheie nasturii și să-și croiască drum spre încheietura ei, unde mai depuse o sărutare și mai încheie niște nasturi.

Și tot așa, o sărută delicat pe partea interioară a brațului, săruturile blânde trimițându-i valuri de căldură prin mătase. Fiecare dintre ele distrugând-o, căci o făceau să-și dorească să se așeze în poala lui și să-i facă pe plac, fără nici o întrebare.

Când Temple ajunse la ultimul șir de nasturi, cel care avea să-i ascundă cotul, zăbovi pe pielea descoperită, apăsându-și buzele calde pe acel loc sensibil pe care nu-l știuse Mara, zăbovind acolo când ea icni, înnebunită de plăcerea mângâierii. Desfăcându-și buzele. Trecându-și limba cu mișcări circulare și languroase pe pielea fină, făcând-o să se înfierbânte.

Mara nu se putu abține să nu-și treacă mâna liberă prin părul lui, ținându-l acolo, în locul acela minunat și ticălos. Detestând mănușa aia blestemată care o împiedica să-i atingă pielea.

Blestemând cu voce tare.

Simți cum buzele lui se arcuiesc pe pielea ei, îi văzu zâmbetul alungat de o atingere insuportabilă, dar nedureroasă, a dinților lui, înainte să termine tortura, și pe urmă să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

În acel moment, el ar fi putut primi orice își dorea.

I-ar fi dăruit tot, cu o plăcere profundă și stăruitoare. Ceea ce îl făcea pe acest bărbat mai periculos decât ar fi putut crede oricine din Londra.

Putea să o controleze cu o atingere, iar influența lui era mai puternică și mai periculoasă decât a oricărui alt bărbat care o dominase până atunci.

Și era înspăimântător.

– Temple, îi șopti ea în întuneric. Eu...

Se opri, căci ar fi dorit să-i spună o mie de lucruri.

Îmi pare rău.

Aș vrea să fie altfel.

Aș vrea să fiu femeia perfectă pe care ți-o dorești. Cea care va șterge trecutul.

Te iubesc.

Dar Temple nu o lăsă să spună nimic.

– E timpul să-ți pui masca. Se rezemă de bancheta trăsurii, complet neatins de întreaga experiență. Am ajuns.

Capitolul 16

Mănușile fuseseră o greșeală.

Temple își dădu seama de asta de când începu să îi încheie blestematele alea de mănuși. Nu că nu și-ar fi închipuit că i le va pune imediat ce ajungeau acasă la el. Nu că nu și-ar fi închipuit că o va descheia peste tot și o va lăsa doar în acele mănuși lungi de mătase.

Însă imaginația pălea în fața realității, cel puțin când era vorba de Mara Lowe, și nu se putuse abține să nu o atingă. Să o sărute. Să îi guste pielea. Să se lase distras și insuportabil de stârnit în același timp.

În toată viața lui nu fusese mai entuziasmat și mai furios că ajungă undeva. Însă, după ce coborî din trăsură și se întoarse s-o ajute să se dea și ea jos, simți mănușa de mătase alunecându-i printre mâini și își dădu seama că făcuse o greșeală imensă. Până la urmă, avea să fie nevoit să o atingă toată seara, și fiecare atingere a mătăsii pe pielea lui avea să fie ca o limbă de foc.

O amintire a ceea ce atinsese.

A ceea ce nu va mai atinge niciodată.

O conduse pe treptele decorate extravagant spre reședința Leighton și înăuntru, unde văzu cum un valet îi scoate mantia bordată cu blană de pe umeri, dând la iveală un petic de piele albă și catifelată.

Un petic cam prea descoperit.

Fir-ar să fie!

Nu ar fi trebuit să insiste ca Madame Herbet să îi facă o rochie atât de decoltată. Ce naiba fusese în mintea lui? Toți bărbații aveau să se uite la ea.

Așa cum fusese planul lui dintotdeauna.

Mai puțin acum, pe când Mara își potrivea minunata mască galbenă, care îi punea în evidență ochii ciudați și frumoși, și se uita la el zâmbind, când nu-i mai plăcea deloc planul.

Dar era prea târziu. Înmânase deja invitația și erau deja în sala de bal, parte din marea masă de petrecăreți care veniseră special în oraș ca să participe la acest eveniment. De aceea alesese acest pretext pentru demascare.

Pentru întoarcerea sa.

O atinse pe mijloc și o conduse printre oamenii strânși ca un ciorchine în jurul ușii, abținându-se să nu-i strângă de gât pe bărbații care se uitau cu poftă la sânii plini ai Marei.

Aruncă și el o privire spre pieptul ei, văzu pielea trandafirie, cei trei pistrui mici ce stăteau de strajă la marginea mătăsii de un verde ca jadul. Gura i se uscă.

Apoi i se umezi.

Își drese glasul, iar ea se uită la el cu ochii mari și întrebători din spatele măștii.

– Ei bine, Înălțimea Ta? Sunt aici... ce vrei să faci cu mine?

Temple ar fi vrut să o ducă acasă, să o întindă goală pe pat și să facă tot ceea ce nu se întâmplase în acea seară, cu doisprezece ani în urmă. Dar ea nu aștepta un asemenea răspuns. Așa că o prinse de mâna înmănușată și o duse în mulțime.

– Vreau să dansez cu tine.

Ea era în brațele lui de câteva secunde când își dădu seama că ideea era la fel de proastă ca și aceea de a-i dărui mănuși. Acum era caldă, mirosea a moliciune și a lămâi, se potrivea perfect la brațul lui sănătos pe când făcea pașii pe care nu trebuia să și-i amintească. Și, gândindu-se la pași, șovăi.

Își reveni, dar ea observase pasul greșit și gestul său tandru de dinainte. Îi întâlni privirea, iar ochii ei erau strălucitori înconjurați de filigranul auriu.

– Când ai fost ultima oară într-un asemenea loc?

– Adică la un bal cu aristocrați adevărați, la un eveniment aristocratic?

Ea dădu din cap, în timp ce el făcu o piruetă elaborată ca să evite alt cuplu.

– În urmă cu peste zece ani.

Ea încuviință.

– Mai precis, doisprezece.

Lui Temple îi displăcu exactitatea răspunsului, dar fără să-și dea seama de ce. Când se învârtea printre oamenii de vază, o făcea

adesea la cazinou după o luptă, după ce își dovedise valoarea prin mușchi și forță. Era cel mai puternic dintre toți. Cel mai viguros.

Dar de fapt nu mai era.

Încercă să-și încordeze brațul rănit în bandaj. Nu-l simțea, și asta îl neliniștea. Detesta sentimentul parțial și din pricina femeii aflate în brațele sale. Pentru că era posibil să nu-i simtă vreodată pielea cu mâna aceea. Să-i mângâie părul. Și dacă îi descoperea defectul, poate că nu avea să mai fie îndeajuns de bărbat pentru ea.

Dar nu trebuia să-i pese; până la urmă, nu o s-o mai vadă niciodată după noaptea aceasta.

Asta-și dorea.

O minciună.

– Mie-mi spui, zise ea, și el își dori ca Mara să nu fie așa interesată de el, să nu-i atragă așa ușor atenția. Privirea.

Să nu se simtă atât de afurisit de lipsit de control.

– Acum nu prea e timp de discuții.

Frumusețea ei se înăspri în timp ce se uita prin încăpere la cuplurile care dansau în jurul lor.

– Trebuie să fii undeva?

Mara era la cheremul lui cu totul. Putea să-i spună în orice clipă să-și dea jos masca. El avea toate atuurile, iar ea nimic. Și tot găsea ceva cu care să-l tachineze. Chiar și acum rămânea fermă pe poziție, la câteva minute distanță de distrugerea vieții sale.

Era remarcabilă.

– Am fost obligat să particip la petrecerea de intrare în societate a unui vecin.

Buzele ei trandafirii se răsfrânseră în spatele măștii, punându-i în umbră ținuta provocatoare.

– Cred că ți-a plăcut la nebunie să dansezi în pași mici de cadril pentru a echilibra balanța între femei și bărbați la balul respectiv.

– Tata mi-a pus în vedere că nu aveam de ales, i-a zis el. Așa făceau viitorii duci.

– Și te-ai dus.

– Da.

– Și nu ți-a plăcut? Toate domnișoarele își aruncau batistele la picioarele tale ca să te oprești și să le înapoiezi?

El râse.

– De asta o făceau?

– E un șiretlic vechi, Înălțimea Ta.

– Credeam că sunt doar neîndemânatice.

Mara își dezveli dinții albi.

– Ți-a displăcut profund.

– De fapt, nu, recunoscu el și văzu cum zâmbetul larg devenea unul curios. A fost suportabil.

Mințea. Îi plăcuse la nebunie. Îi plăcuse la nebunie fiecare secundă cât fusese aristocrat. Fusese încântat de gesturile afectate, de plăcerea și onoarea de care se bucurase pe când cele mai tinere și mai drăguțe fete din Londra se ținuseră scai după el, măcar să le dea atenție.

Fusese bogat, inteligent, avusese un titlu – privilegii și putere. Ce să nu-i placă?

– Și sunt sigură că domnișoarele din ținut au fost recunoscătoare că ți-ai făcut datoria.

Datoria.

Cuvântul avu un ecou în el la fel de slab ca amintirea, ce ne pierduse odată cu titlul atunci când se trezise în patul mânjit de sânge. Îi întâlni privirea.

– De ce sânge?

Se uită confuză la el, apoi înțelese. Șovăi.

Nu era locul potrivit să discute asta, în casa unuia dintre cei mai puternici oameni din Londra, înconjurați de sute de petrecăreți. Dar discutaseră despre asta fără să vrea. Iar el nu se putea abține să nu stăruie.

– De ce ai fugit? De ce ți-ai înscenat moartea?

Nu era sigur că Mara va răspunde. Apoi o făcu.

– Nu am plănuit ca tu să fii acuzat de moartea mea.

Se așteptase la o sumedenie de răspunsuri, dar nu și ca ea să mintă.

– Nici acum nu-mi spui adevărul.

– Înțeleg de ce nu mă crezi, dar e adevărul, îi zise ea calm. Nu trebuiau să creadă că am murit, ci că eram doar compromisă.

Nu se putu abține să nu râdă când auzi asta.

– La ce fel de perversiuni crezi că s-ar fi gândit că am pus în practică?

– Auzisem că trebuia să fie și sânge, zise ea deloc amuzată.

El ridică din sprâncene din spatele dominoului.

– Nu atât de mult.

– Da, mi-am dat seama de asta când ai fost acuzat de crimă, mormăi ea.

– Trebuie să fi fost...

Se gândi la acea dimineață.

– O jumătate de litru.

El râse, cu adevărat amuzat.

– O jumătate de litru de sânge de porc.

Mara zâmbi atunci palid și neașteptat.

– M-am revanșat și am tratat-o pe Lavender foarte bine.

– Așadar, trebuia să te compromit. Se aplecă spre ea. Dar n-am făcut-o.

Ea nu băgă în seamă întrebarea.

– Nu m-am așteptat să dormi atâta. Te-am drogat ca să te țin în odaie suficient de mult timp ca să observe slujnicele. Am avut grijă să mă asigur că ne văd două din ele. Îi întâlni privirea. Dar îți jur că speram să te trezești și să fugi înainte să te găsească cineva.

– Te-ai gândit la toate.

– Prea bine.

El simți regretul din vorbele ei, se opri când orchestra încetă să mai cânte și îi dădu drumul instinctiv. Se întrebă dacă îi părea rău pentru ce făcuse, pentru consecințe, sau pentru acum – pentru răzbunarea pe care i-o jurase.

Se întrebă dacă regretul era pentru ea însăși sau pentru el.

Nu avu timp să mai întrebe, căci ea se dădu în spate și se ciocni de un alt bărbat mascat, care profită de moment ca să se uite cu lăcomie la ea.

– Ești chiar luptătorul de la Îngerul Căzut, zise el și se uită cu lăcomie la Mara.

– Găsește pe altcineva să admiri, îi zise Temple cu furie mocnită.

– Temple, fii serios, te rog. Bărbatul își ridică masca. Era Oliver Densmore, regele filfizonilor idioți, bărbatul care se oferise Marei când stătuse în ring la Înger. Sunt sigur că putem să ne înțelegem. Nu poate fi a ta pentru totdeauna. Se întoarse spre Mara. Plătesc dublu. Triplu.

Temple își făcu mâna sănătoasă pumn, dar ea vorbi înainte ca el să lovească.

– Domnule, nu vă puteți permite.

Densmore scoase un râs înfundat și își puse din nou masca pe față.

– Cred c-ai merita osteneala.

Apucă unul dintre cârlionții castanii ai Marei, lăsându-l pe Temple mocnind de furie. Femeia se apărase.

Pentru că nu putea avea încredere în el să o apere.

Pentru că el jurase să facă exact contrariul.

De parcă schimbul de replici nici n-ar fi avut loc, Mara reluă discuția cu Temple.

– Știu că nu vrei să auzi asta, dar cred că merită să-ți spun oricum ar fi. Îmi pare tare rău.

– Îl ignori.

Ea se opri.

– Pe cine, pe bărbatul ăla? Nu crezi că e mai bine?

– Nu. Credea că lui Densmore i-ar sta mai bine cu fața într-un șanț pe undeva. Voia să-l alerge prin mulțime chiar atunci și să-l arunce acolo.

Ea îl privi cu luare-aminte. Prin mască i se vedeau ochii superbi, limpezi și sinceri.

– M-a tratat ca pe o femeie ușoară.

– Exact.

Ea clătină din cap.

– Nu ăsta e scopul?

Dumnezeule, se simțea ca un dobitoc. Nu putea să-i facă una ca asta.

– Oricum, continuă ea, fără să știe de gândurile sale necontrolate. Îmi pare rău.

Iar acum își cerea scuze, de parcă nu-i dăduse atât de multe motive să-l urască. O sută chiar.

– Nu e deloc o scuză decentă, continuă ea, dar eram o copilă și am făcut greșeli. Dacă aș fi știut atunci...

Glasul îi pieri. *N-aș fi făcut-o.*

Nu, poate nu voia să-i audă scuzele, dar își dorea să audă că n-ar fi făcut-o. Că i-ar reda viața. Nu se putea abține.

– Dacă ai fi știut atunci...?

Vocea ei era blândă, de parcă ar fi fost doar ei doi în sala de bal, nicidecum înconjurați de jumătate din Londra.

– Nu te-aș fi folosit, dar tot te-aș fi abordat în acea noapte. Și tot aș fi fugit.

Ar fi trebuit ca Temple să se înfurie. Să se simtă răzbunat. Vorbele ei ar fi trebuit să-i alunge toate îndoielile în legătură cu planurile ei pentru acea seară. Dar nu o făcură.

– De ce?

Se uită la ușile care se deschideau spre grădinile reședinței Leighton. Câteva erau întredeschise ca să intre aer proaspăt în sala de bal.

– De ce?

O urmări, de parcă ar fi fost legat cu o sfoară de ea.

– De ce m-ai fi abordat?

Ea zâmbi ușor și delicat.

– Erai arătos. Și în grădină ai fost nepoliticos. Și mi-a plăcut de tine. Și, cumva, încă mai simt la fel, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Cel mai nevinovat lucru era să spui că-ți place de cineva. Nu descria nici pe departe ce simțea Mara pentru el. Și în nici un caz ce simțea el pentru ea.

Nu se putu abține.

– De ce ai fugit?

Spune-mi adevărul, își dori el. *Ai încredere în mine.*

Nu că ar trebui să o facă.

– Pentru că m-am temut că tatăl tău era ca al meu.

Cuvintele îl loviră ca un pumn, repede și pe neașteptate. Era genul de lovitură care te făcea să vezi stele verzi. Dureroasă și reală, ca adevărul.

Ea avea 16 ani și trebuia să se mărite cu un bărbat de trei ori mai în vârstă. Un bărbat ale cărui ultime trei neveste avuseseră parte de o soartă nefericită. Un bărbat pe care-l considera nenorocitul de tată al ei un prieten apropiat.

Un bărbat al cărui fiu era un afemeiat notoriu, chiar și la optsprezece ani.

– Nu l-aș fi lăsat niciodată să-ți facă rău, zise el.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor, cu ochii umezi.

Ar fi apărat-o din momentul în care o întâlnise. L-ar fi urât pe taică-su dacă ea ar fi fost a lui.

– Nu știam asta, îi zise ea încetișor, cu vorbe pline de regret.

Fusese îngrozită. Dar, mai mult decât atât, fusese puternică.

Alesese o viață într-o lume necunoscută în locul uneia cu un bărbat care semăna cu tatăl ei.

Temple fusese o victimă colaterală.

Înghețase, stând grațioasă, cu mâinile ei lungi la marginea sălii de bal și uitându-se la ușile care duceau în beznă, iar el înțelesese metafora. Se întâmplase demult. Era vorba de altă amenințare. Un alt moment care o dezvăluise prea mult pe Mara Lowe. Nu-i mai era teamă de întunericul ce se așternea în fața ei.

Trăise doisprezece ani în întuneric.

Ca și el.

Dumnezeule! Nu mai conta cum ajunseseră aici. Cât de diferite le fuseseră căile.

Erau la fel.

El întinse mâna, cu numele ei pe buze, fără să știe ce avea să urmeze. Ce o să spună sau să facă. Voia doar să o atingă. Degetele lui îi atinseră încheietura acoperită de mătase chiar atunci când ea se îndepărtă, cu o mișcare plină de grație.

Se îndrepta deja spre ușă.

Temple îi dădu drumul.

Era tare frig și Mara ar fi vrut să-și fi luat mantia înainte să iasă din sufocanta sală de bal, dar nu putea să se mai întoarcă acolo.

Se cuprinse cu brațele, spunându-și că îi fusese mult mai frig și că se aflase în situații mai disperate altă dată. Așa era. Se simțea bine în frig. Îl înțelegea. Putea să lupte împotriva lui.

Dar nu putea lupta cu acea căldură emanată de Temple.

Nu l-aș fi lăsat niciodată să-ți facă rău.

Trase adânc aer în piept și coborî grăbită treptele de piatră ca să ajungă la grădinile întunecate ale reședinței Leighton. Se făcu nevăzută în peisaj, mulțumind cerului pentru întuneric. Se sprijini de un stejar masiv și se uită la stele, întrebându-se cum ajunsese aici, în acest loc, cu această rochie pe ea, cu acest bărbat.

Un om de care o legase soarta.

A cărui soartă se împletea cu a ei.

Pe vecie.

Lacrimile amenințau să-i inunde ochii pe când respira cu greu în lumina slabă ce venea din sala de bal, întrebându-se ce avea să se întâmple. Își dorea ca el să continue, s-o demaște și să termine cu asta, ca să-l poată urî și învinovăți, iar apoi să-și vadă de viața ei.

Așa că nu putea să meargă mai departe fără el.

Cum de ajunsese atât de important pentru ea în atât de puțin timp? Cum se schimbase atât de mult? Cum de ajunsese să-i spună asemenea lucruri, să fie atât de blând și de amabil când, imediat ce se revăzuseră, el îi jurase că o va distruge? Cum de ajunsese să aibă încredere în el?

Cum de rămăsese el singura persoană pe care ea avea s-o trădeze?

Parcă chemat de un gând mârșav, fratele ei se ivi din întuneric.

– Asta e o pură întâmplare.

Mara făcu un pas înapoi.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Te-am urmărit de la orfelinat. L-am văzut când te-a luat de acolo, zise Kit, cu ochi sălbatici și fața nebărbierită. Erați un cuplu frumos.

– Nu suntem deloc așa.

El rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

– Și dacă ai fi fost logodită cu el, și nu cu taică-său? Atunci poate n-am fi fost toți în încurcătura asta.

Întrebarea o duru. *Și dacă?*

Dacă ar fi avut un șiling pentru fiecare dată când îi veniseră în minte acele cuvinte, acum ar fi fost cea mai bogată femeie din Londra.

Cuvintele nu ajutau. Nu făceau decât să-i împuie capul cu visuri deșarte.

Și totuși, îi răsunau în minte. *Și dacă?*

Dacă s-ar fi măritat cu el, cu acel tânăr marchiz cu zâmbet viclean, care o sărutase de parcă ar fi fost singura femeie din lume? Dacă s-ar fi căsătorit și și-ar fi făcut o viață împreună, cu animale de companie, copii și sărutări pe brațele ei și răsfățuri intime care dovedeau că-și aparțin?

Dacă s-ar fi iubit?

Iubire.

Se tot gândi la asta, întorcând-o pe toate părțile.

Nici acum nu o înțelegea ca alții. Așa cum o visase când era o copilă. Așa cum o jelise în acea lună tristă până la căsătoria ei, când plânsese în pernă și regretase lipsa de iubire între ea și bătrânul ei logodnic.

Dar acum... ei bine, acum iubea. Și era greu. Era dureros.

Și își dorea să dispară iubirea.

Își dorea să nu o mai tenteze cu o altfel de viață. Să-și închipuie o viață diferită era foarte periculos – cel mai scurt drum spre durere, suferință și dezamăgire. Trăia în realitate. Niciodată în vise.

Și totuși, gândul la băiatul acela din urmă cu doisprezece ani... la bărbatul de acum...

La viața pe care ar fi putut s-o aibă... dacă totul ar fi fost altfel.

– Ai primit scrisoarea mea?

Ea încuviință din cap, simțindu-se năpădită de un val fierbinte de vinovăție. Kit era acolo. Iar Temple – la doar câțiva pași distanță. Chiar și să-i vorbească fratelui ei părea o trădare a bărbatului care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea.

– Înțelegi de ce am nevoie de ajutorul tău, spuse Kit, apropiindu-se de ea, pe un ton cât se poate de blând, lipsit de furia ce clocotea fără îndoială în el. Trebuie să plec din Londra. Dacă mă găsesc ticăloșii ăia...

Dar nu erau niște ticăloși. Erau cei mai loiali oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Și Temple... avea tot dreptul să fie atât de furios. Îi furase viața cu toți acei ani în urmă, iar Kit aproape că i-o luase din nou.

– Mara, zise Kit, cu vocea tatălui lor. Am făcut-o pentru tine.

Îl urâse atunci pe fratele mai mic pe care îl iubise atâta. Îl urâse pentru impulsivitatea, nesăbuința și prostia lui. Îl urâse pentru furia sa. Răceala lui. Pentru alegerile pe care le făcuse, și care aveau impact asupra amândurora. Că îi făcuse viața atât de complicată, o porcărie insuportabilă.

– Nu-ți dai seama că el ți-a făcut asta? spuse Kit cu o voce moale ca mătasea. Ducele Ucigaș. Te-a prefăcut într-o târfă și te-a întors împotriva mea.

Ar fi putut accepta acele cuvinte ca pe un fapt la început, dar acum știa mai bine. Acum știa că Temple o eliberase.

În timp ce îi învățase pe băieți că răzbunarea nu era întotdeauna soluția și o salvase pe Lavender de la o moarte sigură, o apărase pe Mara de atacatorii ei, o făcuse să-l iubească.

Și astfel o eliberase.

– Crezi că nu-mi dau seama? De felul în care gândești despre el? Kit veni înspre ea, vorbindu-i dezgustat. Văd felul în care te uiți la el. Felul în care te controlează, ca pe o marionetă. Nu-ți pasă că mi-a luat totul.

Nu, așa era. Nu-i păsa decât ca Temple să fie răzbunat. Să aibă în sfârșit viața pentru care fusese sortit – soția perfectă, acei copii minunați, lumea perfectă pe care o merita de la naștere și pe care el i-o furase.

Singurul lucru pe care trebuia să i-l dea.

Lacrimile îi înțepau ochii.

– Pleacă, Christopher! Alese intenționat acel nume. Pentru că nu mai era copil. Și ea nu voia să se mai lase învinovățită. Dacă ești prins, te vor pedepsi.

– Și tu nu ai să-i oprești.

Nici dacă ar putea.

– Nu.

Fratele ei o ura; o vedea în ochii lui.

– Am nevoie de bani.

Întotdeauna bani. Erau mereu lucrul cel mai important. Ea scutură din cap.

– Nu am nimic pentru tine.

– Asta-i o minciună, zise el, îndreptându-se spre ea. Îi ascunzi de mine.

Ea scutură iar din cap și îi spuse adevărul.

– N-am nimic pentru tine. Tot ce avea era pentru orfelinat. Și restul... pentru Temple.

Nu mai era loc pentru acest bărbat.

– Mi-o datorezi. Pentru cât am suferit. Pentru ce sufăr încă.

Ea scutură din cap.

– Nu. Doisprezece ani am încercat să mă conving că am făcut ce trebuia, să mă gândesc că ți-am făcut rău. Că eu te-am împins. Clătină iar din cap. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Băieții cresc. Bărbații fac alegeri. Ar trebui să te consideri norocos că nu țip să aduc aici, într-un suflet, jumătate din Londra, să te găsească.

El încremeni.

– N-ai îndrăzni.

Mara se gândi la Temple, cum zăcea nemișcat și rănit pe masa din dormitorul său de la Îngerul Căzut. Se gândi cum o duruse în piept și cum inima îi bătea în urechi, pe când era îngrozită că nu se va trezi.

Dacă nimerea un centimetru mai la stânga sau mai la dreapta, Kit l-ar fi ucis pe bărbatul pe care ea îl iubea.

– N-aș ezita.

Îl cuprinse furia.

– Așadar, ești curva lui până la urmă.

De-ar fi așa ușor! Stătu neclintită, refuzând să se dea bătută.

Când Kit văzu cât era de puternică, vocea lui deveni o văicăreală răstită.

– Să știi că și tu ai făcut greșeli.

– Și plătesc pentru ele în fiecare zi.

– Văd. Ai o rochie drăguță din mătase, o mantie bordată cu blană și mască din aur, remarcă el. Ce greu trebuie să-ți fie!

Părea să fi uitat ce urma să i se întâmple ei. Cum avea să ia toată vina asupra ei pentru fărădelegile comise de el.

– Am plătit din ziua în care am plecat. Și mai mult de când m-am întors. Ești norocos că am luat asupra mea pedeapsa pentru păcatele tale. Și doar ale tale.

– N-am nevoie de protecția ta.

– Așa e, izbucni ea, ai nevoie de banii mei. El încremeni la auzul acelor vorbe. Mara știa că trebuie să se facă înțeleasă. Ar trebui să te dau pe mâna lui. Aproape l-ai ucis.

– Ce păcat că nu l-am ucis!

Ea scutură din cap.

– De ce? Nu ne-a făcut rău niciodată. N-a avut nici o vină. A fost singurul...

– Nevinovat, scuipă Kit cuvântul. Te-a adus la ruină.

– Noi l-am ruinat pe el! strigă ea.

– A meritat-o! Kit ridică tonul, înfierbântat. Iar ceilalți mi-au luat fiecare bănuț!

Avea 26 de ani și tot copil era.

– Și banii mei, frățioare! Kit încremeni. Nu te-au forțat să pui rămășag.

– Dar nici nu m-au oprit. Au meritat ce-au primit.

– Ba nu, nici ei, nici el.

– Te-a întors împotriva mea – eu ți-am păstrat secretul în toți anii ăștia. Iar acum îl alegi pe el.

Chiar așa era. Îl alegea pe Temple.

Dar nu însemna că-l și putea avea.

Îi părea rău de Kit atunci pentru că trăise așa o viață – pentru că nu reușiseră să se apere unul pe altul, să se sprijine. Îi era tare dor de acel băiat surâzător și iubitor care îi găsise jumătate

de litru de sânge de porc și trimisese slujnicele pe pământurile abației Whitefawn ca să se asigure că ea și Temple aveau să fie văzuți înainte ca ea să-și însceneze compromiterea.

Înainte să distrugă un bărbat care nu meritase niciodată acest lucru.

Tremura de frig, trăgându-și mănușile de mătase pe brațe, dar nereușind să țină răceala nopții la distanță, poate pentru că venea dinăuntrul ei. Iar acolo, cuprinsă de durere, căută în poșetă și scoase singurii bani pe care-i mai avea. Ultimele ei economii ca să ajungă în Yorkshire. Să o ia de la capăt.

Îi dădu fratelui ei monedele.

– Ia-le. E suficient ca să pleci din Anglia.

Kit râse batjocoritor când văzu suma modestă și Mara îl urî și mai mult.

– Nu trebuie să iei banii.

Kit tăcu preț de câteva secunde și spuse:

– Așadar, ne luăm rămas-bun?

Ea își reținu cu greu lacrimile. Se săturase de viața pe care o ducea, de cum trebuise să fugă și să se ascundă atâta amar de vreme. De cum trăise în umbra trecutului.

O parte din ea credea că banii pot cumpăra libertatea. Poate Kit pleca și avea o șansă la altceva. Ceva mai mult.

La Temple.

– Da.

Fratele ei se făcu nevăzut în întuneric, de unde și venise.

O rodea vina, dar nu din cauza lui Kit. Nu de viitorul lui. Îi dăduse bani și o șansă să ducă o viață nouă. Și în același timp, nu-l lăsase pe Temple să se răzbune.

Era mai groaznică decât ceilalți într-un fel.

Îl trădase.

Și o simțea ca pe o trădare, chiar și când stătea în fața palatului unde Temple plănuia să se răzbune. Deși Mara știa că îl va urî și îi va dori tot răul din lume că își ducea răzbunarea la îndeplinire, Temple o trata cu o bunătate nemaivăzută la alții.

Dacă așa era dragostea, nu o mai voia.

La multă vreme după plecarea lui Kit, Mara se așeză pe o băncuță joasă din lemn, simțindu-se cumplit de singură. În această seară își pierduse fratele, orfelinatul și viața pe care și-o făurise.

Margaret MacIntyre avea să i se alăture Marei Lowe, amândouă ostracizate din societate. De lumea pe care o știa.

Dar nimic nu părea să conteze. În schimb, nu se gândea decât la noaptea aceasta când îl va pierde pe Temple.

Avea să-i dăruiască viața pentru care se născuse – o nevastă din înalta societate, copii nobili, o moștenire perfectă. O să-i dea înapoi viața pe care și-o dorise dintotdeauna. La care visase.

Dar avea să-l piardă.

Și era suficient.

Era frumoasă.

Temple stătea în întuneric și se uita la ea cum ședea dreaptă pe o bancă joasă din lemn, făcută dintr-un singur trunchi de copac, arătând de parcă își pierduse cel mai drag prieten.

Poate că așa și era.

Până la urmă, după ce îi dăduse lui Christopher Lowe restul de bani din poșetă și îl trimisese din Anglia, pierduse fratele la care ținuse și singura persoană care îi știa povestea. O poveste pentru care Temple ar fi ras Londra de pe fața pământului.

Ar trebui s-o urască. Ar trebui să fie furios că îl lăsase pe Lowe să scape. Îl trimisese în noapte în loc să-l dea pe mâna lui. Fratele ei încercase să-l ucidă.

Și totuși, uitându-se la ea, singură și înfrigurată în grădinile Leighton, nu o putea urî. Pentru că îi înțelegea motivele, în ciuda nebuniei din jurul lor.

Își dădea seama din felul cum stătea, țeapănă și nemișcată, pierdută în gânduri și în trecut. De cum era stăpână pe toate faptele ei. De cum nu se speriase niciodată de el din acea noapte întunecată care le schimbase amândurora viețile.

Mara credea că merită să fie tristă. Singură. Se considera vinovată.

Ca și el.

Dumnezeule! Nu numai că o înțelegea. O iubea. Cuvintele erau ca o lovitură surprinzătoare și puternică, dar plină de adevăr. O iubea.

Cumva, tot ce reprezenta ea – fata care îl adusese la ruină și care în același timp îl eliberase, dar și femeia care era în fața lui acum, puternică – era tot ce își putea dori.

În toți acei ani, își închipuise viața pe care ar fi putut să o aibă. O soție. Copii. O moștenire. În toți acei ani, se văzuse făcând parte din aristocrație, puternic, cu titluri nobiliare și necontestat de nimeni.

Și nu-și închipuia că totul avea să pălească în comparație cu femeia asta și cu viața pe care ar putea să o aibă cu ea.

Ar fi salvat-o de tatăl lui. Ar fi iubit-o mai mult. Mai tare. Cu mai multă pasiune. Ar fi apărat-o. Și ar fi așteptat-o.

Știa că era greșit. Și șocant. Dar ar fi așteptat să moară tatăl lui și apoi ar fi luat-o el! Și i-ar fi oferit viața pe care o merita. Pe care o meritau amândoi.

Ea oftă în întuneric, iar el auzi durerea din suspinul ei. Regretul profund și dăinuitor.

Îi părea oare rău că nu plecase cu Kit? Că nu profitase de prilejul de a fugi înainte ca viața să-i fie distrusă?

Distrusă. Cumva, scopul se risipise în întuneric.

Așteptase prea mult. Ajunsese s-o cunoască. O înțelegea foarte bine. O vedea.

Și acum, voia doar să o ducă acasă și să facă dragoste cu ea până uitau amândoi de trecut. Până nu avea să se gândească decât la viitor. Până când ea avea suficientă încredere în el, încât să-i împărtășească gândurile, zâmbetele, lumea ei. Până era a lui.

Era timpul să înceapă din nou.

Ieși din întuneric. În lumina ei.

– Ai înghețat cu siguranță.

Ea icni, își ridică bărbia și îi întâlni privirea în lumină. Se ridică brusc în picioare.

– De cât timp stai acolo?

– De suficientă vreme.

Ca să văd cum mă trădezi.

Și să-mi dau seama că te iubesc.

Ea dădu din cap, cu brațele pe lângă trup. Îi era frig. El își dădu jos haina de pe umeri și i-o întinse. Mara clătină din cap.

– Nu, mulțumesc.

– Ia-o. M-am săturat să stau lângă tine și să văd cum tremuri.

Ea scutură din cap.

Temple o aruncă pe bancă.

– Atunci n-o s-o poarte nimeni.

Preț de o clipă, crezu că Mara nu avea să o ia. Dar îi era frig. Și nu era proastă. O puse pe ea, iar el profită de mișcare ca să se apropie și s-o învelească în haina uriașă, plăcându-i cum se ghemuia la căldura ei. Căldura lui. Voia să o învăluie pentru totdeauna în căldură.

Stătură în tăcere câteva secunde, iar Temple fu înconjurat de mirosul ispititor de lămâie.

– Aș vrea să isprăvești odată, îi zise ea, spărgând tăcerea cu furie și frustrare.

El clătină din cap.

– Cu ce?

– Cu demascarea mea. De aia sunt aici, nu-i așa?

Desigur. Dar acum...

– Nu e încă miezul nopții.

Ea râse puțin.

– Cu siguranță nu trebuie să te ții de program. Dacă mă demaști mai devreme, atunci pot pleca și te poți întoarce la titlul tău iubit de duce. Ai așteptat atât de mult pentru el.

– Doisprezece ani, zise el, uitându-se la ea cu atenție și văzându-i disperarea din privire. Încă o oră e o nimica toată.

– Dacă ți-aș spune că e important pentru mine?

El îi cercetă chipul.

– Aș vrea să te întreb de ce ții cu tot dinadinsul să fii demascată.

– M-am săturat să aștept, să stau ca pe ace până îmi decizi soarta. M-am săturat să fiu controlată.

Voia să râdă de asta. Ideea că el o controla era nebunie curată. De fapt, ea îi acaparase gândurile. Ea îi amenința viața tihnită și rațională. Ea îl zăpăcea.

– Te-am controlat?

– Bineînțeles că da. M-ai urmărit. Mi-ai cumpărat haine. Ai intrat în viața mea. În viața băieților de la orfelinat. A personalului. Și m-ai făcut... se opri brusc.

– Te-am făcut... o îndemnă el.

Preț de o clipă, el crezu că Mara va spune că îl iubea. Și își dădu seama că își dorea cu disperare să audă acele cuvinte din gura ei.

Ea rămase tăcută. Bineînțeles. Pentru că nu-l iubea. Temple reprezenta un scop. La fel și ea pentru el. De fapt, așa fusese Mara la început.

Clocotea de mânie. De frustrare. Cum de lăsase să se întâmple așa ceva? Cum de ajunsese să țină la ea, deși i se punea împotrivă? Cum de uitase adevărul din timpul lor petrecut împreună? Ce făcuse ea?

Cum de nu-i mai păsa de toate astea?

Luptătorul din el își făcu simțită prezența.

– Mara, știu că a fost aici, spuse el, citindu-i surpriza de pe chip. După o clipă, continuă: N-ai de gând să negi?

– Nu.

– Foarte bine. Măcar atât.

Spune-mi adevărul, își dori el. *Măcar o dată în blestemata asta de viață, spune-mi ceva ce pot crede.*

Și ea o făcu, de parcă l-ar fi auzit.

– În noaptea în care te-am căutat, zise ea, am venit la tine din cauza lui Kit.

El se uită spre cer, cuprins de frustrare.

– Știu asta, zise el, pentru a-i da banii înapoi.

Ea scutură din cap.

– Nu cum crezi. Când am deschis orfelinatul, mi se părea cel mai ușor lucru să pretind că sunt Margaret MacIntyre. Văduva unui soldat era ceva respectabil, oamenii nu aveau să pună întrebări. Se opri o clipă. Dar banca nu a vrut să mă lase să-mi administrez banii fără să fiu căsătorită.

– Mai sunt femei care au acces la bani.

Ea zâmbi firav și amar.

– Nu femei cu identități false. Nu puteam risca să fiu luată la întrebări.

Lui îi pică fisa.

– Kit era bancherul tău.

– El deținea toate fondurile, inclusiv donațiile inițiale și banii care veneau de la tații aristocrați care-și lăsau copiii din flori la noi. Totul.

Temple expiră cuprins de frustrare.

– Și i-a pariat pe toți.

Ea dădu din cap.

– Până la ultimul bănuț.

Mara ridică din umeri.

– Băieții aveau nevoie de bani.

De ce oare nu-i spusese?

– Crezi că i-aș fi lăsat să moară de foame?

– Nu știu. Mara ezită. Erai foarte furios.

El făcu câțiva pași și, în cele din urmă, își puse o mână pe un trunchi de copac, cu spatele la ea. Avea dreptate, bineînțeles, dar cuvintele tot îl dureau.

– Nu sunt un monstru, fir-ar să fie!

– Nu știam asta! încercă ea să se justifice, dar el se întoarse să o privească.

– Chiar și tu credeai că sunt Ducele Ucigaș. Chiar și atunci.

Era teribil de dezamăgit. Mara trebuia să știe că nu era capabil de așa ceva. Trebuia să-l înțeleagă. Mai bine decât oricine. Trebuia să știe că nu era ucigaș. Trebuia să-și dea seama că erau numai minciuni.

Dar și ea se îndoise de el.

Voia să-și urle frustrarea în gura mare.

Ea își dădu seama. Ridică o mână să-l oprească.

– Nu, Temple.

Și mai multe minciuni. Dar nu se putu abține să n-o întrebe:

– Atunci de ce?

Ea deschise brațele.

– Mi-ai spus că nimic din ce-aș zice...

Își aminti cum se certaseră în cabina de probă din magazinul lui Madame Herbet. Fusese furios pe ea.

– Dumnezeule! Ți-am spus că nu te-aș ierta, orice mi-ai zice.

Ea dădu o dată din cap.

– Te-am crezut.

El expiră lung, făcând un norișor de abur în aerul rece.

– Și eu.

– Și credeam cumva că trebuie să plătesc pentru păcatele lui. A fost numai vina mea și în cazul lui, și în al tău, zise ea. V-am părăsit pe amândoi în acea noapte, și cu siguranță tata l-a pedepsit mai aspru decât te-a pedepsit Londra pe tine. Amuți. Greșelile parcă nu mi se mai terminã.

El tăcu o vreme.

– Ce prostii!

Rămase complet șocată.

– Poftim?!

– Nu a fost vina ta. Te-ai salvat. Băiatul a ales singur.

Ea scutură din cap.

– Tatăl meu...

– Tatăl tău e cel mai mare ticălos în viață și, dacă n-ar fi mort, tare mi-ar plăcea să-i fac eu felul, recunoscu el. Dar omul n-a fost zeu. Nu l-a făcut din lut și nu i-a insuflat viață. Păcatele lui Kit sunt numai ale lui. Se opri, iar cuvintele reverberară în întuneric. Adaugă cu blândețe: La fel și în cazul meu.

Ea scutură din cap și veni spre el.

– Nu-i așa! Dacă nu te-aș fi drogat. Dacă nu te-aș fi părăsit... Dacă aș fi venit...

– Nu m-ai obligat tu, Mara. Nici tu nu ești vreo zeiță, ci doar o femeie, iar eu sunt doar un bărbat. Expiră în întunericul răcoros. Și am greșit foarte mult.

Marei i se umeziseră ochii în întuneric, iar el voia să o strângă în brațe. Să o atingă. Să o ducă acasă și să o facă a lui.

Dar se abținu.

– Aș vrea doar să se termine totul, zise el în schimb.

Ea încuviință din cap.

– Se poate, zise ea. A sosit vremea.

Se referea la demascare. Poate chiar venise vremea. Dumnezeu știa că așteptase suficient ca să revină la viața de dinainte – cea promisă. Cea pe care o îndrăgise și căreia îi simțea lipsa într-un mod surprinzător și dureros.

Dar, pe când se uita în jos la ea, totul se risipea. Era pierdut în fața acelei femei care îl fascina într-un mod remarcabil și insuportabil. Ridică mâna să-i atingă obrazul într-o mângâiere lungă și lentă. Ea nu-l opri, iar degetul lui mare zăbovi pe buzele ei.

Ceva se petrecuse.

Temple îi șopti numele, iar în întuneric sună ca o rugăciune.

– Nu pot.

Ochii ei se umplură de lacrimi, trădându-i confuzia. Frustrarea.

– De ce nu?

Pentru că te iubesc.

El scutură din cap.

– Pentru că nu mai vreau să mă răzbun. Dacă asta te va răni.

Ea încremeni la atingerea lui, iar Temple văzu șuvoiul de sentimente care o străbăteau înainte să se întindă după mâna lui. El se trase înapoi și căută în buzunarul de la haină.

Scoase extrasul bancar – cel pe care dorise să i-l dea după ce ar fi demascat-o în acea seară. Cel pe care trebuia să i-l dea acum.

Cel care avea să-i scoată pe amândoi din această lume ciudată și plină de durere. I-l dădu.

Mara se încruntă când luă hârtia și o citi.

– Ce e?

– Datoria fratelui tău. E plătită la zi.

Ea scutură din cap.

– Nu așa ne-am înțeles.

– Oricum, eu asta îți ofer.

Ea se uită atunci la el cu tristețe, dar și cu altceva în privire. Ceva la care nu se așteptase. Era mândrie. Scutură din cap.

– Nu!

– Acceptă, Mara, insistă el. E a ta.

Ea scutură din nou din cap și repetă:

– Nu! Împături extrasul cu grijă și rupse hârtia în două, apoi din nou și din nou.

Ce naiba făcea? Cu banii aceia putea salva orfelinatul de zeci de ori. De sute de ori. El se uita pe când ea tot rupea hârtia, până când nu rămase decât cu câteva bucățele pe care le împrăștie pe pământul înzăpezit.

Inima îi bătea tare în piept pe când se uita la pătrățelele albe de lângă cizmele lui.

– De ce-ai făcut așa ceva?

Ea zâmbi cu tristețe în întuneric.

– Nu-ți dai seama? Nu mai iau nimic de la tine.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul la auzul cuvintelor și se întinse după ea, dorind să o strângă în brațe. Dorea să o iubească așa cum merita. Cum meritau amândoi.

Ea se lăsă prinsă și își lipi buzele de ale lui într-un sărut lung și pasional. Lui Temple i se tăie respirația și dorința îl năpădi ca un val. Voia să o ia în brațe și să o ducă de-aici. Se blestemă că avea brațul rănit și nu putea să-și împlinească dorința.

Însă o ținu aproape și se desfătă cu senzația buzelor ei, cu mirosul de lămâi care îl îmbăta și cu degetele ei care i se strecurau în păr. Temple îi luă gura în stăpânire până când ea oftă și se topi de plăcere. Doar atunci îi dădu drumul, plăcându-i cum își duse buricele degetelor la buze, de parcă n-ar mai fi fost vreodată sărutată așa. De parcă nu știa că el avea să o sărute așa mereu.

Se întinse din nou după ea, cu numele ei deja pe buze, dorind să-i spună ce ar putea aștepta de la sărutările lui pe viitor, dar ea se trase înapoi, departe de el.

– Nu, rosti ea.

Temple așteptase timp de doisprezece ani. Nu mai voia să aștepte.

– Vino acasă cu mine, îi zise el, întinzându-se iar după ea. O dorea. A sosit vremea să vorbim.

Sosise vremea să facă mai mult decât să vorbească. Se săturase de vorbărie.

Ea evită atingerea lui și scutură din cap.

– Nu.

Simți ceva ferm în tonul ei. Ceva de neclintit. Ceva ce nu-i plăcea.

– Mara, o rugă el.

Dar ea se întorcea deja cu spatele.

– Nu.

Cuvântul se auzi ca o șoaptă în întuneric, căci Mara dispăru pentru a doua oară în acea noapte.

Îl lăsase singur, copleșit de durere.

Capitolul 17

– Se pare că ți-ai pierdut haina.

Temple goli al treilea pahar de șampanie, pe care îl schimbă cu altul plin de pe tava unui valet și nu băgă în seamă tovarășul nepoftit. În schimb, se uită la mulțimea de petrecăreți care se învârteau și se roteau în sala de bal, entuziasmul ridicându-se la cote înalte pe când vinul curgea, iar timpul trecea.

– Și mai știu, de asemenea, că ți-ai pierdut partenera, adăugă Chase.

Temple bău din nou.

– Știu că nu ești aici.

– Mă tem că nu sunt o plăsmuire a minții tale.

– Ți-am spus să nu te mai bagi în viața mea.

Chase făcu ochii mari din spatele dominoului negru, identic cu al lui Temple.

– Am fost invitat.

– Niciodată n-ai participat la toate evenimentele la care erai invitat. Ce naiba faci aici?

– Nu puteam să ratez momentul tău de glorie.

Temple se întoarse cu spatele și se uită prin încăpere.

– Oamenii o să pună întrebări dacă te vor vedea cu mine.

Chase ridică din umeri.

– Purtăm măști. Oricum, în câteva minute nu vei mai avea așa sămânță de scandal. Noaptea asta e noaptea cea mare, nu? Întoarcerea ducelui de Lamont?

Ar fi trebuit să fie. Dar ceva nu mersese și se trezise în grădină, uitându-se la femeia pe care fusese furios doisprezece ani... și descoperise că nu mai voia să se răzbune.

Și de-ar fi fost asta totul!

De nu s-ar fi uitat la ea și n-ar fi văzut pe cineva complet diferit! Pe cineva la care ținea foarte mult. Atât de mult, încât nu părea să-l deranjeze că ea își lăsase fratele să plece în întuneric.

Îi păsa doar că plecase și ea.

Pentru că o voia înapoi.

O voia. Și atât.

Dumnezeule!

– Ți-am spus să mă lași în pace.

– Ce dramatic! exclamă Chase sarcastic. Nu poți să mă eviți la nesfârșit, să știi.

– Pot încerca.

– Dacă mi-aș cere scuze, te-ai înmuia?

Era surprins. Chase nu prea își cerea scuze.

– Și vrei?

– Să fiu sincer, nu prea mă omor.

– Nici mie nu prea-mi pasă.

Chase oftă.

– În regulă, îmi cer scuze.

– Pentru ce, mai exact?

Chase își țuguie buzele.

– Chiar ești măgar.

– Prefer să lupt cu aceleași arme.

– Trebuia să-ți fi spus că e în Londra.

– Să fii sigur, ce mama mă-sii! Dacă aș fi știut... se opri.

Dacă ar fi știut, s-ar fi dus după ea.

Ar fi găsit-o. Mai devreme.

Poate ar fi fost altfel.

Cum?

– Dacă aș fi știut, aș fi putut evita dezastrul ăsta.

– Dacă ai fi știut, ar fi fost un dezastru și mai mare.

Îl pironi pe Chase cu privirea.

– Parcă îți cereai scuze.

Chase zâmbi larg.

– Încă învăț cum se face. Zâmbetul îi pieri. Unde-i fata?

Își închipuia că Mara era la jumătatea drumului spre orfelinat, dornică să-și recapete libertatea. Ba mai rău, se gândi că nu mai avea nici un motiv s-o vadă din nou. Ceea ce n-ar fi trebuit să-l năcăie așa de mult.

– Am lăsat-o să plece.

Chase nu era deloc surprins.

– Înțeleg. Cu siguranță, și lui West îi va părea rău.

Temple uitase de ziarist. Uitase totul când îl privise cu ochii ei albaștri-verzi și îi mărturisise că teama fusese la baza acestui joc.

– Nimeni nu merită umilința pe care o pusesem la cale.

Mara cu atât mai puțin.

Nu merita ce plănuise el.

– Așadar, Ducele Ucigaș rămâne.

Trăise cu acel nume timp de doisprezece ani. Se dovedise mai puternic decât restul Londrei. Făcuse o avere care să rivalizeze cu cea a ducatului de care nu avea să se mai atingă vreodată. Și poate că, știind că Mara e în viață, nu se va mai considera un ucigaș și numele nu-l va mai supăra.

Era în viață.

Dacă ar fi venit la el în acea noapte și i-ar fi spus adevărul. Ar fi ajutat-o. Ar fi apărat-o de pericole.

Ar fi considerat-o a lui.

Acel gând nu-i dădea pace, pe lângă amintirile pe care i le evoca. Mara în brațele lui, Mara în patul lui, Mara la masa lui. O droaie de copii cu părul arămiu și ochi verzi-albaștri. Ai ei.

Ai lor.

Dumnezeule!

Își trecu mâna sănătoasă prin păr, încercând să alunge gândul nesăbuit. Gândul *imposibil*. Îi întâlni privirea lui Chase.

– Ducele Ucigaș rămâne.

Clătinând din cap aproape imperceptibil, Chase se uită peste umărul lui Temple, atras de ceva din sala de bal.

– Așa să fie?

Pe Temple îl trecu un fior de nesiguranță și se întoarse să vadă unde se uita prietenul lui.

Ea nu plecase.

Stătea în capătul celălalt al sălii de bal, în capul scărilor care duceau spre petrecăreți, cu haina atârnându-i în mână. Era înaltă și frumoasă în acea rochie surprinzătoare, îi scăpaseră din piep tănătură câteva bucle mari, care acum erau lungi și adorabile în contrast cu pielea palidă. Voia să-i ia buclele în palmă și să-și îl pească buzele de ele.

Dar întâi...

Făcu un pas spre ea.

– Ce naiba face aici?

Chase îl opri, punându-i o mână pe braț.

– Așteaptă, e minunată.

Da, era. Chiar mai mult decât atât.

Era a lui.

Temple se întoarse.

– Ce-ai făcut?

– Jur că nu-i lucrătura mea. E numai ideea fetei. Chase se uită din nou concentrat la Mara, cu un surâs surprins pe chip. Sincer, mi-aș fi dorit să fi fost ideea mea. Mara va schimba totul.

– Nu vreau să schimbe nimic.

– Nu cred că o putem opri.

Orchestra se opri din cântat, iar Temple se uită înspre pendula enormă de pe peretele sălii de bal. Era miezul nopții. Ducesa de Leighton urca treptele către Mara, cu siguranță pentru a convinge petrecăreții să-și dea jos măștile. Mara o întâlni la jumătatea drumului, îi șopti ceva ducesei la ureche și îi lăsă puțin timp să înțeleagă.

Ducesa de Leighton se dădu înapoi surprinsă și îi puse o întrebare. Mara îi răspunse, iar ducesa o întrebă altceva. Era serioasă și mirată. Toată Londra se uita la acel schimb de replici. În cele din

urmă, gazda încuviință din cap satisfăcută și se întoarse cu fața spre mulțime, zâmbind.

Și Temple știa ce urma să se întâmple.

– Cred că e cea mai puternică femeie pe care o cunosc, spuse Chase, plin de admirație.

– I-am spus că nu voiam să o facă. I-am spus că nici eu n-am s-o fac, zise Temple furios – uimit.

– Se pare că nu ascultă.

Temple nu-i răspunse. Era prea ocupat să-și dea jos masca, făcându-și loc prin mulțime, știind că e prea departe de ea.

Știind că nu o poate opri.

– Doamnelor și domnilor! se adresă ducesa celor de jos când își luă de mână soțul și începu prezentările. După cum știți, mă dau în vânt după scandaluri!

Râseră cu toții, încântați de evenimentele misterioase, iar Temple continua să înainteze, chitit să ajungă la Mara. Să oprească gestul nesăbuit.

– Așa că am fost asigurată că vom afla ceva cu adevărat scandalos în această seară, continuă ducesa. Înainte să ne dăm jos măștile.... se opri, bucurându-se neîndoielnic de entuziasmul generat și îi făcu semn Marei. Vă prezint... un oaspete pe care nu-l cunosc nici măcar eu!

Temple voi să se miște mai repede, dar se părea că toată Londra era acolo, așa că nimeni nu voia să renunțe la un loc atât de aproape de vestea scandaloasă promisă. Ridică o femeie cu brațul sănătos, ignorându-i icnetul surprins.

Cel care o însoțea veni spre el, roșu de furie, dar Temple era deja în față, iar în spatele lui se auzeau șușoteli cum că ar fi *Ducele Ucigaș*.

Foarte bine! Poate atunci se dădeau odată naibii cu toții din calea lui!

Mara veni în față și vorbi limpede, cu o voce convingătoare.

– M-am ascuns de voi pentru prea multă vreme. Ați crezut că am dispărut din lumea asta. V-am lăsat să învinovățiți un om nevinovat pentru prea multă vreme.

Pendula bătu miezul nopții, iar Temple se mișcă mai repede.

Nu o face, își zise el. *Nu-ți face asta.*

– V-am lăsat să credeți pentru prea multă vreme că William Harrow, duce de Lamont, este un ucigaș.

El se opri la auzul cuvintelor, al numelui său și al titlului pe buzele ei. Mulțimea era șocată de parcă fusese lovită de trăsnet.

Și pendula tot bătea.

Ea își duse mâinile la mască și desfăcu șireturile. Își termină anunțul:

– Dar, vedeți dumneavoastră, nu e un ucigaș. Căci eu sunt în viață.

Temple nu reuși să ajungă la ea.

Își scoase masca și făcu o plecăciune până în pământ, la picioarele ducesei de Leighton:

– Doamna mea, iertați-mă că nu m-am prezentat. Sunt Mara Lowe, fiica lui Marcus Lowe și sora lui Christopher Lowe. Toată lumea credea că am murit în urmă cu doisprezece ani.

De ce voia s-o facă?

Îi întâlni privirea prin mulțime. Îl văzu.

Nu-l văzuse mereu?

– N-am murit, zise ea cu tristețe în priviri. Da, am fost personajul negativ din această înșelătorie.

Ultima bătaie ce anunța miezul nopții străbătu tăcerea care se lăsase în urma anunțului și apoi, de parcă fusese eliberată, mulțimea izbucni încântată, scandalizată, înnebunită.

Mara se întoarse și fugi, iar el nu ajunse la ea.

Bârfele și speculațiile îl împresurară. Auzea frânturi din discuții.

– L-a distrus...

– Cum a îndrăznit...?!

– S-a folosit de unul de-al nostru!

– L-a distrus pe unul de-al nostru!

Asta era... ce crezuse că-și dorea pentru ea. Asta își dorise în toiul nopții pe drumul din fața casei lui, în urmă cu câteva seri. Înainte să-și dea seama că nu voia să o distrugă câtuși de puțin. Înainte să-și dea seama că o dorea. O iubea.

– Sărmanul bărbat...

– Prea arătos să fi făcut așa ceva...

– ... e diavolul în persoană.

– N-o să-și mai poată arăta fața în public.

Își distrusese viața. Pentru el.

Însă acum fusese răzbunat și detesta ura din vocile lor. Și îi ura. Și ar fi putut să se războiască cu toți din încăpere.

Dacă era nevoie, s-ar fi războit cu toată Anglia pentru ea.

Simți o mână pe umăr.

– Înălțimea Voastră. Se întoarse și văzu un bărbat necunoscut, cu o ținută și un aer aristocratic. Detesta formula de adresare de pe buzele lui. Știam că n-ați făcut-o. Vreți să veniți la noi să jucăm ceva? Îi arătă un grup de bărbați strânși în jurul lui și făcu semn spre mesele unde se jucau cărți din afara sălii de bal.

Asta era... scopul pe care îl așteptase.

Era acceptat.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu mai era Ducele Ucigaș.

Dar Mara nu mai era acolo. Totul era greșit.

Refuză titlul. Trecutul. Renunță la singurul lucru pe care și-l dorise.

Și se duse după singurul lucru de care avusese vreodată cu adevărat nevoie.

Mara ar fi trebuit să plece imediat.

Temple era prins acolo în sala de bal, sperând să intre în grațiile londonezilor, dar ea l-ar fi putut depăși cu ușurință. Asta își și dorise. Dar nu suporta gândul de a nu-l mai vedea niciodată.

Așa că stătu în întuneric în fața casei lui din Temple Bar, contopindu-se cu bezna, promițându-și că avea doar să se uite. Că nu se va apropia de el.

Că-l va părăsi. Izbăvit.

Îi dăduse tot ce fusese în stare.

Îl iubise.

Și asta avea să fie suficient: să-l mai vadă fie și cu coada ochiului în toiul nopții, pe caldarâmul scăldat de lumină.

Numai că nu era.

Trăsura lui se mișca hurducăind pe stradă cu o viteză ametitoare, iar el ieși repede și îi dădu instrucțiuni vizitiului înainte ca aceasta să se oprească.

– Du-te la Înger. Spune-le ce s-a întâmplat. Și găsește-o!

Trăsura dispăru înainte ca el să intre în casă, iar ea își ținu respirația în întuneric, jurându-și că nu va deschide gura. Îl sorbi din priviri – cât era de înalt și de lat în umeri, cum îi cădea părul pe frunte într-o claie dezordonată, cum stătea nemișcat pe când scotea cheia și descuia ușa.

Dar nu intră. În schimb, se opri.

Și se întoarse spre ea, uitându-se cu luare-aminte în beznă.

Nu avea cum să o vadă. Era sigură. Însă părea să știe că e acolo. Păși pe stradă.

– Ieși de acolo!

Nu putea să-l refuze. Păși înspre lumină.

El expiră, iar aerul ieși într-un vălătuc gros și alb din cauza frigului.

– Mara!

Ea scuturâ din cap.

– N-am vrut să vin, n-ar fi trebuit.

El se apropie de ea.

– De ce-ai făcut-o?

Ca să-ți dau viața înapoi. Tot ce ți-ai dorit.

Ura cuvintele, deși erau purul adevăr. Ura că reprezentau ceva ce ea nu era. Perfecțiunea.

Așa că se hotărî și spuse:

– Sosise vremea.

El era acum în fața ei, înalt, frumos și bine clădit. Iar ea închise ochii când el ridică brațul sănătos spre fața ei și îi atinse obrazul cu degetele.

– Hai înăuntru, îi șopti el.

Invitația era prea ispititoare ca să poată refuza.

Când ușa se închisese după ei și Mara era la baza scării, Temple vorbi din nou:

– M-ai drogat ultima oară când ai fost aici.

Acum o veșnicie. Când credea că putea face un aranjament stupid fără nici o consecință. Când credea că putea petrece săptămâni întregi cu el fără să-l cunoască. Fără să țină la el.

– M-ai speriat ultima oară când am fost aici.

El începu să urce scările spre bibliotecă, unde ea îl lăsase inconștient.

– Ți-e teamă și acum?

Da.

– Nu cred că are vreo relevanță, căci n-am laudanum la mine.

Se opri. Se întoarse să se uite la ea.

– Ba contează!

– Vrei să fiu speriată?

– Nu.

Cuvântul fusese rostit pe un ton atât de ferm și de onest, că nu se putu abține. Îl urmă în sus pe scări, de parcă era pe ace. Temple nu se opri în fața bibliotecii, ci urcă următoarele trepte, învăluit în întuneric. Ea șovăi în spatele lui, căci își dăduse seama că, dacă îl urma, se putea întâmpla orice.

Apoi descoperi că nu-i păsa.

Sau mai degrabă că își dorea să se întâmple asta.

Cum de ajunsese să se gândească la bărbatul acesta ca la dușmanul ei și, în doar câteva săptămâni, el să devină ceva mult mai îngrozitor?

Cum de ajunsese să-l iubească?

Nu se putea abține. Îl urmă în beznă. În necunoscut. În capul scărilor, el aprinse o lumânare și se îndreptă spre o ușă impunătoare din mahon.

Ar fi trebuit să spună ceva.

– Mă gândesc că ar fi mai bine să vorbesc eu cu ziaristul, începu ea. Să-i spun toată tărășenia, cum ne-am și înțeles, apoi să te las în pace și iertat de păcate. De fapt, turui ea, ar trebui să plec acum. N-am ce căuta aici.

El apucă mânerul ușii și se întoarse spre ea, cu fața lui frumoasă scăldată în lumina lumânării.

– Nu pleci nicăieri până nu vorbim. Deschise ușa și o invită pe ea să intre mai întâi.

Ea intră șovăind.

– E un dormitor.

El puse sfeșnicul jos.

– Într-adevăr.

Și ce dormitor cu aer masculin, cu mobila din stejar masiv, tapet închis la culoare și cărți pretutindeni – unele puse pe masă, lângă focul care ardea în cămin, altele lăsate în teancuri și înșirate în jurul stâlpilor patului...

Patul uriaș.

– Ăsta e dormitorul *tău*.

– Da.

Bineînțeles că avea un pat uriaș. Trebuia să încapă în el. Dar acesta rivaliza cu un baldachin regesc.

Nu-și putea lua ochii de la el, de la stâlpii masivi din lemn, de la modelul de șipci care alcătuiau tăblia foarte masculină a patului din stejar frumos lucrat și de la cuvertura somptuoasă,

care promitea raiul pe pământ, deși fusese cu siguranță cusută în iad.

– Aici vom vorbi?

Cuvintele îi ieșiră ca un chițăit.

– Da.

Putea să facă asta. Fusese singură vreme de doisprezece ani. Avusese parte de clipe mult mai îngrozitoare decât aceasta. Dar nu era sigură dacă se mai confruntase cu un moment mai ispititor.

Se întoarse spre el.

– De ce aici?

El se apropiase, căci lăsase sfeșnicul pe o masă din apropiere, iar chipul îi era în umbră. Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul și poate că ar fi trebuit să se teamă. Dar nu îi era frică. Mișcarea lui nu era amenințătoare, ci arăta ca o promisiune.

– Pentru că, odată ce isprăvim cu vorba, o să fac dragoste cu tine.

Cuvintele sincere o făcură să se cutremure, iar pulsul i se acceleră atât de tare, încât era sigură că el îl putea auzi.

– O să faci? îl întrebă ea.

El dădu o dată din cap. Foarte serios.

– Da.

Doamne, Dumnezeule! Cum putea o femeie să mai gândească auzind asta?

– Și apoi o să mă însor cu tine, continuă el.

Clar nu mai auzea bine.

– Nu poți.

Era imposibil. Reputația îi era distrusă. Și el era duce.

Ducii nu se însurau cu femei căzute în dizgrație.

– Ba pot.

Ea scutură din cap.

– De ce?

– Pentru că vreau, zise el pur și simplu, ducându-se să aprindă focul. Și cred că asta vrei și tu.

Era nebun.

Se uită la el cum se ghemuia în lumina flăcărilor, scăldat în strălucirea portocalie. Era asemenea lui Prometeu, care furase focul de la zeii din Olimp. Era magnific.

Se ridică și își scoase brațul rănit din bandaj înainte să se așeze pe fotoliul mare și gol de lângă șemineu. Înainte să-și întindă brațul sănătos după ea, scoase bucata neagră din material care îi ținea brațul rănit imobilizat.

– Vino aici! Cuvintele ar fi trebuit să sune ca o poruncă, dar erau de fapt o rugăminte.

Ar fi putut refuza.

Dar își dădu seama că nu voia.

Mara se apropie, îndreptându-se spre scaunul cu teancuri de cărți, pregătită să le mute și să-și facă loc, dar el o luă de mână.

– Nu acolo, aici.

Voia să se așeze pe fotoliul lui. Să stea în poala lui.

– Nu pot... bâigui ea.

Dinții lui albi scânteiară în lumina flăcărilor.

– N-o să spun nimănui.

Voia cu disperare să facă întocmai, dar știa ce avea să se întâmple. Știa că, dacă se așeza în poala lui și îl atingea, nu avea să-i reziste. Șovăi, încercând înnebunită să gândească limpede.

– Credeam că ești furios pe mine.

– Sunt. Destul de mânios. Ba chiar tare mult.

– De ce? Am făcut ce-ai vrut. Ți-am spălat onoarea.

Se uită la ea câteva clipe cu ochii lui negri care vedeau totul.

– Mara, îi zise el cu blândețe, întorcându-i palma spre el, trecându-și degetele peste pielea mătăsoasă, făcând-o să se înfierbânte de parcă ar fi fost goală. De parcă ar fi stat lipiți. Dacă n-am purta mantia trecutului? Dacă n-am fi Ducele Ucigaș și Mara Lowe?

– Nu-ți mai spune așa! izbucni ea.

El o trase mai aproape.

– Bănuiesc că nu mai pot. Mi-ai distrus reputația.

Ea încremeni.

– Asta credeam că-ți dorești.

El o trase din nou, își depărtă coapsele și o trase aproape. Uitându-se la ea cu acea privire întunecată care parcă promitea tot ce și-ar fi dorit ea, dacă doar ar fi cedat.

– Și eu credeam asta.

Mara era confuză.

– Dar nu-ți doreai?

O captură cu brațul sănătos, îngropându-și fața în fustele ei, mângâindu-i picioarele, lăsând în urma lui căldură și confuzie.

Mara nu se putu abține să nu-și treacă degetele prin părul lui, dar detestă faptul că, din cauza mănușilor, nu putea simți moliciunea lui. Nu-l putea atinge.

Își legănă fața pe pieptul ei și îi șopti:

– Ai renunțat la prea multe.

Ea scutură din cap.

– Am îndreptat un păcat. Erai nevinovat.

El râse cu fața în mătasea rochiei, iar sunetul se prefăcu într-o respirație caldă care îi trimise fiori de plăcere prin tot trupul.

– Nu sunt un înger. Am făcut și eu rele...

– Tot ce ai făcut a fost din cauza a ce ți-am făcut eu, zise ea, plăcându-i atingerea mâinilor lui, a feței lui sprijinite de ea – a lui.

– Nu, o contrazise el. Să sfârșim cu minciuna aia! Am spus-o eu suficient pentru amândoi. Doar eu sunt responsabil pentru ce am făcut. Faptele mă reprezintă. Pe mine, omul din trecut. Se uită la ea. Nu eram un înger oricum.

Evident că nu era adevărat.

– Prostii, erai...

– Eram un măgar nesimțit și arogant când ne-am întâlnit în seara aia. Mai ții minte prima oară?

Ea se gândi la el atunci, la chipul lui tânăr, cu un zâmbet cuceritor.

– Da.

– Te-am urmărit până în dormitor. Te asigur că nu m-am gândit că vom făuri o dragoste pentru totdeauna.

Ea zâmbi.

– Înălțimea Ta, te asigur că nici eu mă gândeam la asta.

– Am fost nepoliticos cu tine?

– Nu, scutură ea din cap.

El nu-i întâlni privirea, nedezlipindu-și chipul de torsul ei.

– Mi-ai spune dacă aș fi?

Ea îi mângâie obrazul cu mâinile și îi întoarse capul spre ea.

– Cred că puțini bărbați ar avea aceste dileme, zise ea, fără a reuși să-și ascundă surprinderea. Nu multor bărbați le-ar păsa, dat fiind că rămăseseși inconștient după noaptea aia și crezuseși că ai comis o crimă, deși erai nevinovat. O crimă care nu se întâmplase.

El nu zise o vorbă preț de o clipă, gândindu-se la spusele ei, iar Mara se abținu să-l preseze să vorbească.

– Sunt foarte fericit că nu s-a întâmplat, zise el în final.

Temple o trase din nou spre el, iar ea căzu în poala lui. Ar fi trebuit să protesteze în brațele lui, dar amândoi păreau să-și fi pierdut mințile și ea își dădu seama că nu-i păsa.

El își petrecu brațele în jurul ei, iar ea nu se putu abține să nu zică:

– Nu înțeleg de ce ai renunțat la răzbunare.

Își strecură mâna în părul ei, începând să desprindă acele care îl țineau prins.

– Nu înțeleg de ce totuși mi-ai oferit-o.

Mâna lui se mișca minunat prin părul ei, îi masa capul, trimițându-i valuri de plăcere prin corp, în timp ce părul i se revărsa pe umeri.

Poate că acea mângâiere minunată o făcu să spună adevărul.

– M-ai eliberat, dar de fapt nu eram liberă.

El se opri din mângâiat pe când cântărea cuvintele, apoi continuă:

– Ce înseamnă asta?

Ea închise ochii. Se lăsă pradă mângâierii lui. Și spuse un adevăr pe jumătate:

– M-ai lăsat legată de acțiunile mele. De lucrurile pe care ți le-am făcut. Se opri, dar el o tot dezmierda, ceea ce o îndemnă să continue. Nu doar în urmă cu doisprezece ani. Noaptea în care Kit s-a bătut cu tine în ring. În seara asta. Expiră profund, detestând vina care o chinuia pentru ce făcuse în acea noapte. Îl apucă strâns de mâna rănită. În seara asta te-am trădat și tu m-ai eliberat.

Și te iubesc.

Și ți-aș putea da singurul lucru pe care îl vrei.

Dar nu spuse nimic. Nu putea.

Îi era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă o făcea.

Îi era teamă ca el să nu râdă.

Îi era teamă că nu o va face.

Deschise ochii, îi întâlni privirea, fierbinte și concentrată asupra ei.

– Te gândești prea mult la mine.

– Mara, când s-a gândit cineva la tine ultima oară? o întrebă el. Acum își plimba degetele pe pomeții ei, pe gât, pe umeri. Când

a ținut cineva la tine ultima oară? Când ai permis să se întâmple una ca asta?

Era fascinant. Atingerea aproape imperceptibilă pe pielea ei, respirația lui ca o boare pe când vorbea. Scutură din cap.

– Când ai avut încredere în cineva?

Nu l-aș fi lăsat niciodată să te rănească.

Cuvintele care aproape o distruseseră în sala de bal în acea seară o învăluiră ca o șoaptă. Promisiunea că și atunci, cu doisprezece ani în urmă, fără să știe nimic despre ea, ar fi protejat-o.

Gândul o făcu să se cutremure de dorință.

Scutură din cap.

– Nu-mi amintesc.

El oftă, o trase mai aproape, o sărută pe frunte și pe obraz, pe linia maxilarului, pe gât și în colțul gurii. Se întoarse spre el, dorind să-l sărute cu adevărat. Voia să uite de gândurile copleșitoare care o nelinișteau acum. Voia să se ascundă de el.

În el.

Dar el nu-i îngădui.

– Odată m-ai întrebat de ce mi-am luat numele de Temple.

Ea încremeni, nesigură că voia să audă adevărul acum. Nesigură că îl putea auzi.

– Da.

– Acolo am dormit în noaptea când am ajuns la Londra. După exil.

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg. Ai dormit într-un templu?

El scutură din cap.

– Sub unul. Am dormit sub Temple Bar.

Știa acest monument, aflat nu departe, în partea de est a orașului, unde nefericiții Londrei trăiau și lucrau cu sudoarea frunții, iar ea se gândi la tânărul acela cu chip luminos – cel care fusese bun și plăcut cu ea – cum stătea acolo singur. Nefericit. *Îngrozit.*

– Ai fost... încerca să găsească cuvintele pentru a termina întrebarea fără să-l jignească.

Buzele i se răsfrânseră într-un surâs fără umor.

– Orice ți-ar trece prin cap... răspunsul este, cel mai probabil, da.

Era un miracol că se putea uita la ea.

Era un miracol că putea sta lângă ea.

Nu îl merita.

– Ce s-a întâmplat după prima noapte? îl întrebă ea.

– Au mai urmat a doua și a treia, zise el, descheind nasturii de la mănușa ei cu o mână, și o scoase cu aceeași iscusință cu care o pusese. Și apoi am învățat să mă descurc.

Îi scoase mănușa de mătase de pe degete, iar ea își puse imediat mâna pe brațul lui, simțind mușchii încordându-se sub atingerea ei.

– Ai învățat să te lupți.

El se uită la cealaltă mănușă.

– Eram mare, puternic. Trebuia doar să uit ce învățasem despre box la școală.

Ea încuviință din cap.

Și ea uitase toate regulile pe care le învățase de mică pentru a supraviețui în anonimat.

– Regulile nu se mai aplicau.

El îi întâlni privirea pe când îi scotea a doua mănușă.

– Mi-a prins bine. Eram furios, iar regulile după care se conduce un gentleman nu prea mă potoleau. Am luptat pe străzi timp de doi ani, acceptând orice luptă din care ieșeau bani. Se opri, apoi zâmbi. Dar și multe lupte pentru care n-am primit un sfanț.

– Cum de ai ajuns la Îngerul Căzut?

Temple se încruntă.

– Eu și Bourne eram prieteni la școală. Când a pierdut aproape tot, norocul l-a părăsit și ne-am hotărât să facem o alianță. El se ocupa de jocuri cu zaruri. Eu mă asiguram că aceia care pierdeau plăteau. Mara era surprinsă de întorsătura evenimentelor, iar el își dădu seama. Vezi? Nu era deloc ceva onorabil.

– Apoi? întrebă ea, dornică să afle toată povestea.

– Într-o noapte am depășit măsura. Am exagerat. Și am încolțit un grup întreg de bărbați.

Își putea închipui.

– Câți?

El ridică din umărul sănătos, iar cu mâna îi mângâia coapsa, distrăgându-i atenția.

– Cam doisprezece. Poate mai mulți.

Ea era din nou atentă.

– Împotriva ta?

– Și a lui Bourne.

– Imposibil!

– Nu prea ai încredere în mine, îi zâmbi el.

Ea se încruntă.

– Greșesc?

– Nu.

– Apoi?

– Chase.

Misteriosul Chase.

– Era acolo?

– Într-un fel. Parcă ne luptam de o veșnicie și tot mai veneau – credeam că s-a sfârșit cu noi. Arătă spre cicatricea din colțul ochiului. Nu mai vedeam nimic din cauza sângelui.

Ea se cutremură, iar el se opri brusc.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit...

– Nu, zise ea, ridicând mâna spre linia subțire și albă, urmărind-o cu degetele, întrebându-se ce ar face dacă ar săruta-o. Nu-mi place să te știu rănit.

El zâmbi, luând-o de mână și ducându-i-o la buze, sărutându-i vârfurile degetelor.

– Dar drogat?

Zâmbiră amândoi.

– E altceva când o fac cu mâna mea.

– Înțeleg, încuviință el, și Marei îi merse la suflet râsul din vocea lui. Ei bine... oricum credeam că ne-a sosit sfârșitul. Apoi o trăsură a tras lângă noi și din ea au coborât mai mulți bărbați – și apoi am crezut că s-a zis cu noi, adăugă el. Dar erau de partea noastră. Și nu-mi păsa pentru cine lucrau, atâta timp cât eu și cu Bourne eram în viață.

– Lucrau pentru Chase.

Temple dădu din cap.

– Da, așa era.

– Apoi ai lucrat pentru el.

Temple scutură din cap.

– Cu el, niciodată pentru el. Oferta era clară de la început. Chase voia un cazinou care să schimbe ideea de jocuri aristocratice pentru totdeauna. Dar pentru asta îi trebuia un luptător. Și un jucător. Iar eu și Bourne eram exact ce căuta.

Ea expiră prelung.

– Te-a salvat.

– Cu siguranță. Se opri, pierdut în gânduri. Și n-a crezut niciodată că sunt ucigaș.

– Pentru că nu erai, zise ea, iar acum nu mai avu de ales, se aplecă și îl sărută pe tâmplă. Zăbovi, iar el o trase mai aproape. Când încercă să se îndepărteze, el se mișcă iute și-i captură buzele.

Rămaseră acolo, lipiți pentru o clipă nesfârșită, înainte ca Mara să se retragă.

– Vreau să aud restul poveștii. Deveniseși invincibil.

Mâna lui rănită pulsa pe șoldul ei.

– Mereu am fost priceput la violență.

Mâinile ei se mișcau singure pe pieptul lui mare și cald. Trupul lui era magnific, după atâția ani de lupte, se gândi Mara. Și nu doar se luptase, ci se și apărase.

– Era scopul meu.

– Nu, scutură ea din cap, n-a fost.

El fusese inteligent și bun la suflet. Și arătos. Dar nu violent.

O apucă ferm de bărbie.

– Mara, ascultă-mă. Nu m-ai făcut tu bărbat. Dacă n-aveam sămânța violenței în mine... n-aș fi reușit. Îngerul n-ar fi avut succes.

Ea refuza să creadă.

– Când cineva e forțat să aibă un rol, și-l asumă. Ai fost constrâns. De împrejurări. Se opri. *Eu* te-am forțat.

– Dar pe tine cine te-a forțat? o întrebă el, strecurându-și degetele între-ale ei, ținându-i mâna la piept ca să-i simtă bătaia puternică a inimii. Cine te-a furat lumii?

Întreaga lor conversație ajunsese în acest punct. El își istorisise povestea cu claritate și cu un scop, aducând-o pe nesimțite în acest moment, când era rândul ei. Trebuia să-i spună adevărul sau nimic.

Dintr-un punct de vedere, era în siguranță.

Din alt punct de vedere, era într-un mare pericol.

În pericol de a deveni a lui.

Tentația era ceva crud și minunat.

Ea își fixă privirea pe nodul perfect al lavalierei lui.

– Ai valet?

– Nu.

Dădu din cap.

– Nici nu m-aș fi gândit.

El se întinse și își desfăcu eșarfa, dezvăluind un triunghi perfect de piele caldă și cafenie cu păr negru cârlionțat.

Era frumos.

Era ciudat să descrii așa pe cineva ca el – lat în umeri, puternic și bine făcut. Majoritatea ar fi spus că e arătos sau impresionant, cu o forță care emana masculinitate.

Dar era frumos. Totul numai cicatrici și mușchi, dar blând la suflet, lucru de care se simțea atrasă ca un magnet.

Cuvintele îi veniră ușor pe buze.

– Mereu mi-a fost frică. De când eram mică. Frică de tatăl meu, apoi de al tău. Apoi să nu fiu descoperită. Apoi, auzind despre greșeala pe care o făcusem – despre ce-ți făcusem când am plecat – ca să nu fiu găsită. Se uită la el, întâlnindu-i ochii frumoși și negri. Ar fi trebuit să mă întorc în clipa când ai fost acuzat de crimă. Dar zarurile fuseseră aruncate și nu știam ce să fac ca să îndrept situația.

El scutură din cap.

– Conduc un cazinou. Știu mai bine decât oricine că aruncarea se ia în considerare odată ce nu mai ai zarurile în mână.

– Luni întregi nu am știut ce s-a întâmplat cu tine. M-am dus la Yorkshire, iar acolo veștile erau neclare. Nici n-am știut că ești poreclit Ducele Ucigaș până când...

El încuviință.

– A fost prea târziu.

– Nu îți dai seama? Nu era prea târziu. N-a fost niciodată prea târziu. Dar eram îngrozită că, dacă mă întorceam... se opri. Se adună. Tatăl meu ar fi fost furios la culme. Și încă eram logodită cu al tău. Și mi-a fost teamă.

– Erai tânără.

Îi întâlni privirea înțelegătoare.

– Nu m-am întors nici când au murit. Se gândise la asta. Își dorise. Știuse că asta trebuia să facă. Dar nu o făcuse. Și atunci mi-era frică.

– Ești cea mai curajoasă persoană pe care o știu, îi zise el.

Ea se împotrivi acelei caracterizări.

– Te înșeli. Toată viața mi-a fost groază să nu fiu controlată. Sau să pierd controlul în favoarea cuiva. A tatei. A tatălui tău. A lui Kit. A ta.

El se uită în ochii ei.

– Nu vreau să te controlez.

– Nu știu de ce, mărturisi ea.

– Pentru că știu ce înseamnă să fii controlat. Și nu-ți doresc asta.

– Oprește-te, zise ea încetișor, nu mai fi așa bun cu mine!

– Ai vrea să fiu dur? Nu am fost destul așa? Temple se mișcă sub ea, cuprinzându-i fața cu o mână. De ce ai făcut-o, Mara? De ce în seara asta?

Ea nu se prefăcu că nu înțelege. O întreba de ce își dăduse jos masca în fața întregii Londre. De ce se întorsese când el îi spusese răspicat că nu trebuia.

– Pentru că mi-era teamă de ce aș putea deveni dacă n-aș face-o.

El încuviință.

– Mai e și alt motiv?

– Mi-a fost teamă că, dacă stăteam ascunsă, m-ar fi găsit sigur cineva la un moment dat.

– Altceva? o întrebă el din nou.

– Pentru că m-am săturat să trăiesc în umbră. În seara asta nu mă mai ascund, indiferent că viața mea e distrusă sau nu.

El o sărută atunci, îi captură buzele într-o mângâiere nesfârșită, își trecu palmele pe trupul ei, trăgând-o mai aproape și trezind căldura în pântecele lor.

Când se opri, își sprijini fruntea de a ei și spuse într-o șoaptă aproape neauzită:

– Altceva?

Mara închise ochii, plăcându-i să-l simtă așa aproape de ea, dorindu-și să rămână acolo, în brațele lui, pentru totdeauna.

– Pentru că n-ai meritat una ca asta.

El scutură din cap.

– Dar ăsta nu-i un motiv.

Ea trase aer adânc în piept.

– Pentru că n-am vrut să te pierd.

El dădu din cap.

– Și altceva?

Temple știa. Vedea adevărul ce se căsca sub ei ca o prăpastie adâncă. Tot ce-i cerea era să-i dea glas. Să sară.

Iar în ultima lor noapte împreună – *singura* lor noapte împreună, ea sări, cu privirea pierdută într-a lui, cu trupul împletit cu al lui.

– Pentru că...

Ea rezistă, cu greu, și nu rosti adevărul, știind că, dacă îl spunea, avea să schimbe absolut totul, să facă lucrurile mult mai dificile.

– ... tu... fericirea ta... dorințele tale... înseamnă totul pentru mine.

Dar în mintea ei spunea: *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.*

Și poate că o auzea, căci se ridică, și într-o mișcare plină de gingășie, o luă în brațe și o duse în patul său.

Capitolul 18

Mara nu se simțise niciodată mai prețuită decât era acolo, în patul lui, înfășurată în mătase, încă fierbinte de la atingerea lui și promisiunea a ce avea să vină. El își trecu degetele peste obrazul și maxilarul ei, apoi și le coborî pe gât și pe locul unde pulsul îl bătea nebunește.

El îi atinse clavicula, apoi conturul sânului, zăbovind acolo pe când ea trăgea cu greutate aer în piept. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, spuse ea imediat.

Își dorea ca Temple să înceapă din nou. Să continue. Pentru totdeauna.

– N-o să-ți fac rău.

Ea rămase mută la auzul cuvintelor, la felul în care promisiunea venea din adâncul sufletului său. Se întrebă de câte ori făgăduise asta altor femei. Să le liniștească pe când stăteau la mică distanță – mai aproape – de Ducele Ucigaș.

– Știu, zise ea, luându-i mâna rănită într-a ei. Apăsându-i degetele cu ale ei, ținând-o acolo. Mara își ridică și cealaltă mână,

trecându-și degetele prin părul lui, făcându-l să-și coboare buzele. Nu mă vei răni niciodată, îi șopti ea pe buze.

El își gemu dorința, încolăcindu-și brațul liber în jurul taliei sale și strângând-o mai tare lângă trupul lui. Îi șopti numele și o sărută apăsat, mai puternic decât oricând. Cele de dinainte fuseseră doar șuvoaiele fierbinți ale tentației, care doar îi provocau plăcere, acum sărutul acesta era o mare întinsă, plină de promisiune păcătoasă. Era *nerușinat*.

Era minunat.

Mâna lui era peste tot – un păcat mângâietor și incitant – urmată de a ei, care se strecura în sus pe lâna moale a hainei lui și apoi în păr, ținându-l aproape, sărutându-l la fel, neoprindu-se până când el nu gemu de plăcere și se smulse din îmbrățișare, lăsând-o cu respirația întretăiată și înnebunită de dorință.

– Nu, îi șopti el îndepărtând-o și îndreptând-o spre patul masiv, irezistibil și prevestitor de rău în același timp. Mâinile lui ajunseră pe rochia ei, descheindu-i nasturii și panglicile.

– Mai repede, oftă ea pe când Temple întârzie gestul. Grăbește-te!

Nasturii nu voiau să se descheie. Sau poate că el alegea să se miște atât de încet.

– N-o să-ți îngădui să mă ispitești cu graba, îi șopti el la ureche, iar răsuflarea lui îi trimise fiori de plăcere prin tot corpul. Vreau să fiu cu tine toată noaptea.

O sărută pe umăr, mângâindu-i pielea cu limba, acolo unde corsetul se desfăcuse, iar ea îl ținea cu mâna pe piept.

Îi ridică una din mâini și îi sărută palma, apoi o mușcă în joacă de arătător. Rochia ei căzu la pământ, iar privirea lui coborî spre cămășuța ei fină și corset, dorința năpădindu-l fierbinte și minunată.

– Și mai mult de-atât.

Ea oftă la auzul cuvintelor. Știa că nu puteau avea mai mult. Dar aveau noaptea aceasta la dispoziție, iar el era de-ajuns pentru a o face să uite orice altceva.

Mâine urmau să se întoarcă la viețile lor – el, la cea care îi lipsise prea mult, iar ea, la aceea pe care o merita de mult.

O întoarse spre pat, punându-i mâinile pe stâlpi, și o lăsă acolo în timp ce îi dezlega șireturile de la corset. Trase de ele până când

acesta îi căzu la picioare, iar atingerea lui puternică trimise după el și cămășuța de mătase.

Era goală în ciorapii imprimați, pe care el îi cumpărase, și despre care ea își închipuise de când și-i pusese că Temple îi va scoate la un moment dat – deși încercase cu disperare să alunge acel gând.

Iar mâinile lui puternice și minunate, pe care ajunsese să le îndrăgească pentru blândețea și forța lor, o mângâiau pe pielea goală în timp ce buzele lui o sărutau pe umăr.

Nu mâinile. Mâna.

Mereu o mână. Mereu cea sănătoasă.

Se întoarse spre el.

– Așteaptă.

El așteptă. Pentru că Mara îi spusese. Iar ea îl iubi și mai mult pentru asta. Îi duse mâna amorțită la buze, îi sărută degetele, lăsându-și limba să se strecoare printre spațiile dintre ele. El se uită cu ochii întunecați de pasiune, dar ceva lipsea. Ceva ce ea ar fi trecut cu vederea dacă nu s-ar fi uitat cu atenție.

Nu o putea simți.

Ea îi întoarse mâna și îi sărută palma.

– Ce ți-am făcut? îi șopti ea acolo.

El își trase mâna, dar ea nu voia să-i dea drumul.

În schimb, îi luă cealaltă mână și repetă dezmierdările până când lui i se tăie respirația și fu cutremurat de dorință, pasiune și poftă trupească.

Șocul o străbătu din cap până-n picioare. Mâna lui. Ei îl văduviseră de ea.

– Temple, îi zise ea încetișor, întinzându-se după mâna lui. Iubindu-l mai mult pentru asta.

– Nu, se împotrivi el, întorcând-o din nou spre pat și punându-i iar mâinile pe stâlp. Sărutând-o după ureche, pe gât. Acolo unde umărul se întâlnea cu gâtul. Pe șira spinării.

O zăpăci cu plăcere și viclenie.

– Tremuri.

Așa era – prea afectată de atingerea și apropierea lui ca să se oprească. Ca să mai vorbească despre mâna lui.

– Nu pot... începu ea... e prea mult.

El gemu în urechea ei încet, sumbru și promițător.

– Nu e suficient nici pe departe.

O sărută pe șira spinării din ce în ce mai jos, croindu-și drum cu vârful limbii. Făcea asta cu grijă, de parcă ar fi folosit un ac și cerneală.

Și, când ajunse în locul unde se termina spatele și începea posteriorul, îi mângâie pielea catifelată și neatinsă, până când ea gemu de plăcere. Doar atunci o întoarse cu fața la el, când ea se abandonase sărutului și mângâierilor lui.

N-ar fi trebuit să se mire că el era acolo în genunchi, uitându-se în sus la ea încă o dată, dar rămase țintuită locului, străbătută de un fior de panică și disperare. Simțea o nevoie stringentă să repete ce se întâmplase în ring în dimineața precedentă. Dar în același timp dorea cu disperare să nu se mai repete.

– Temple, îi șopti ea, întinzându-se după el, lăsându-l să-i ia mâna și să și-o pună pe obraz.

– William, o corectă el.

Ea îi aruncă o privire.

– Dar tu...

– Numai tu te gândești așa la mine. Tu ești singura care m-a văzut cum sunt de fapt.

Adevărul durea. Îi amintea de tot ce făcuse. De tot ce putea însemna noaptea aceasta. De tot ce nu putea să fie.

– Îmi pare tare rău, șopti ea cu lacrimi în ochi. Niciodată...

El se ridică în picioare cu o grație uimitoare și o trase lângă el.

– Nu, nu trebuie să regreți. Faptul că mă știi așa cum sunt a schimbat totul. Mi-a schimbat viața. M-a schimbat pe mine. O sărută lung și apăsat și adăugă: Dumnezeule, Mara, sigur că tu ești. Mereu ai fost tu. Și așa va fi întotdeauna.

Cuvintele o cutremurară.

– Nu mai pot sta în picioare.

– Atunci nu o face. Te țin eu.

Ea cedă puterii lui, iar el o întinse pe spate în pat, îi desfăcu larg picioarele și se așeză între ele, punându-și-le pe umeri, depunând sărutări lungi, pasionale pe pielea fină din interiorul coapselor ei, fiind din ce în ce mai aproape să-și îndeplinească promisiunea pe când ea se zvârcolea în așternutul de mătase și se întreba cum de ajunsese aici. Cum de ajunsese să-l merite.

Nu-l merita.

Nu-l merita, iar acesta avea să fie cel mai mare păcat el ei - noaptea aceasta. Pe care o fura uneia care o merita. Care ar fi însemnat mai mult pentru el. Care ar fi fost mai bună pentru el.

O luase fără urmă de regret.

O luase ca să-și aducă mereu aminte.

Pentru o viață.

Pentru viața lui.

Și apoi gura lui se puse pe moliciunea ei fierbinte, iar ea își înfipse degetele în părul lui, iar el îi dărui tot ce dorea și ea nu se putu abține să nu se frece de el, să se ridice pentru a-l întâlni, ca să-l implore să...

El se opri și își ridică privirea.

– Ce e, iubito?

Cuvântul fu suficient să-i trimită fiori de plăcere în tot corpul, sau poate era alunecarea lentă a degetelor lui, sau felul în care o necăjeau și o mângâiau, dar nu destul de adânc pentru a-i oferi tot ce voia. Își ridică șoldurile înspre el.

– Vai, ce privelişte frumoasă, zise el și Mara se uită la el fără să vrea, văzându-l cum o privea, în timp ce-și lingea frumoasa buză de jos, de parcă de abia aștepta să o savureze din nou. E trandafirie și perfectă. Li se întâlniră privirile. Spune-mi, când am făcut asta în ring... ai văzut? Cât de mult te-ai înfierbântat? Cât de roz erai, cât de umedă?

Mara închise ochii la auzul cuvintelor păcătoase. Încuviință din cap.

– Și ți-a plăcut.

Dădu iar din cap.

– Într-o zi, când o să am mai multă răbdare, o să încercăm din nou cu o oglindă mai mică. Mai aproape. Mai intim. O să te las să-mi spui ce să fac. O să te las să te privești ajungând la extaz.

Cuvintele o înfiorară, chiar în timp ce se opunea ideii de a accepta ceva atât de neașteptat. De neclar. Atât de ciudat și de perfect.

El văzu ezitarea din ochii ei și ridică o sprânceană să o provoace înainte să sufle aer rece peste miezul ei fierbinte.

– Nu crezi că ți-ar plăcea?

Ea scoase un suspin tremurat.

– Eu...

– Ești așa perfectă. O atinse cu limba în miezul ființei sale, producându-i o senzație șocantă, simțindu-și corpul de parcă nu ar fi fost al ei când o mângâia el. Atât de umedă. Ea gemea pe când el lingea și gusta, cu o plăcere de nesuportat, făcând-o să se ridice din ce în ce mai sus până când degetele lui se împletiră cu limba într-o simfonie, explorând și unduindu-se în cercuri minunate, atingând și necăjind. Te vreau așa, deschisă ca o floare, dorindu-mă mereu.

Ca să accentueze cuvântul „mereu" și toată tentația din el, își vârî un deget mai adânc, iar ea nu își putu reține un geamăt.

– Acum *ăsta*, rosti el cu o voce la fel de sumbră ca și privirea sa, cred că e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Acel deget păcătos se retrase și ea își mușcă buza de jos, cu fața îmbujorată de rușine, voind să-l țină în ea și să-i ceară să repete ce făcuse. Dar nu fu nevoie. Să vedem dacă mai pot să-ți smulg un geamăt.

Un al doilea deget se alătură primului într-o mișcare lungă, irezistibilă.

Doamne, nu mai știa de ea!

Cânta la ea ca un virtuoz, de parcă ar fi fost instrumentul pe care îl studiase toată viața. Ea gemu din nou, mai mult și mai tare, iar el răsplăti sunetul cu gura lui, mișcând-o în locul tainic și întunecat care devenise deodată miezul ființei sale. Nu avea să mai simtă vreodată plăcerea în același fel.

Căci aceasta va fi mereu legată de el.

Se topi încă o dată în brațele lui, pierdută în sărutul, atingerea, parfumul lui, știind prea bine că bărbatul acesta era tot ce își dorise, tot ce visase și își imaginase vreodată. Se lăsă în voia plăcerii. În voia lui.

Și se regăsi.

Reveni pe pământ în brațele lui puternice și vânjoase care o țineau la piept, acolo unde își sprijinea capul de umărul lui sănătos, și se pierdu cu ușurință în căldura și parfumul lui. Degetele lui se jucau în părul ei, răsfirându-l pe patul masiv și apoi o sărută pe tâmplă, șoptindu-i pe piele cuvinte de venerație:

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea tremură la auzul cuvintelor și se ghemui în trupul său cald, cu mâna întinsă pe cămașa lui albă. Vorbi cu buzele lipite de pânza cămășii:

– Mă sperii.

El nu o mai atinse.

– În ce fel?

Degetele ei se jucau cu cămaşa lui.

– Nu am crezut niciodată că voi fi atât de atrasă de tine. Atât de legată. Nu credeam că mă vei stăpâni atât de bine. Că vei avea aşa un... control asupra mea, ezită ea în alegerea cuvântului.

El îi luă mâna într-a lui, ieşind de sub ea ca să o privească. Să o vadă mai bine.

Ea se ridică în capul oaselor, încercând să-i explice.

– Chiar şi acum... când eşti la câţiva centimetri de mine... Nu pot să nu plâng că te-am pierdut.

El se întinse după ea la auzul mărturisirii cu mâna aproape de ea, dar neatingând-o, de parcă nu ştia cum să continue.

– Mara, îi zise el încetişor, de parcă ar speria-o. Nu vreau să crezi că îmi place să...

Ea îşi duse degetele la buzele lui, oprind şuvoiul de cuvinte.

– Nu, rosti ea cu lacrimi în ochi. Nu înţelegi. Mi-e dureros de dor de tine când nu eşti lângă mine.

Ochii lui se întunecară de dorinţă, iar respiraţia ei se întretăie la vederea lui. A promisiunii sale.

– Sunt sclava ta, zise ea. A atingerilor tale, a sărutărilor şi a ochilor tăi frumoşi. Cu disperare.

Şi totul va fi mult mai greu aşa.

Nu dădu glas gândului.

– Mă controlezi, zise ea în schimb.

Se uită la ea câteva clipe, şi ea îşi dori să fie atinsă. Numai că el se dădu jos din pat, iar ea crezu că distrusese totul. Dar reveni în câteva minute, fără cămaşă şi cizme în picioare, doar cu pantalonii negri din stofă, cu tatuajele negre de pe braţe şi cu bandajul alb pe umăr.

Îl sorbi din priviri aşa cum era scăldat în lumina aurie a lumânărilor şi se minună. Cum de fusese zămislit acest zeu, clădit ca o statuie grecească sau creată de Michelangelo, într-una dintre cele mai aristocrate familii din Anglia? Nu avea aerul unui filfizon spilcuit. Era cel mai viril bărbat pe care-l văzuse vreodată, puternic şi mlădios.

Se uită la mâna lui sănătoasă care ţinea eşarfa aruncată mai devreme, care acum reprezenta deopotrivă promisiune şi ameninţare.

– Ţi-e teamă să fii controlată, zise el.

Inima ei începu să bată mai tare.

– Da.

Îi întinse eşarfa. După o clipă lungă, o luă, iar el se întinse pe pat cu braţele deasupra capului până când mâinile ajunseră la stinghiile de la căpătâiul patului.

Gura Marei se uscă atunci când îl văzu întins în faţa ei, mare şi frumos. Şi era frumos. Perfect în toate privinţele.

Apoi el zise:

– Ia-o, controlează-mă tu acum, iar dorinţa o năpădi, caldă, grea şi mult prea puternică pentru a-i putea rezista.

Îşi trecu materialul printre degete, cu ochii mari, şi îl întrebă:

– Eşti sigur?

El dădu din cap, apucând mai strâns tăblia.

– Ai încredere în mine, Mara.

Se apropie de pat, purtând nimic altceva decât ciorapii de mătase. Se uita la el cum o privea şi-i plăcea la nebunie. Îl întrebă, îngenunchind lângă el:

– Vrei să te leg de pat?

Zâmbi.

– Vreau să faci ce vrei cu mine.

I se preda. Se lăsa în voia plăcerii ei. Iar ea nu se putea gândi decât că plăcerea ei era legată inexorabil de a lui. Gândul acesta îi dădu curajul, puterea de a face un lucru de necrezut: să se lipească de pieptul lui cu pielea ei fierbinte. El gemu şi închise ochii, ridicându-şi şoldurile de pe pat, împingându-se în ea, trupul lui făcând promisiuni pe care ea spera, disperată, să şi le ţină. Ochii lui străluceau.

– Iubito, dacă vrei să mă legi la ochi, fă-o acum. Ca să nu mă mai torturezi cu priveliştea asta.

Să-l lege la ochi. Doamne! Oare oamenii făceau lucrurile astea?

Voia să o facă. Cu disperare.

Nu se putu abţine să nu zâmbească larg şi îi plăcu felul în care răse el drept răspuns.

– Neastâmpărato, îţi place!

– Mă vrei.

– Dorință e un cuvânt prea mic pentru a descrie ce simt, îi spuse el încetișor. Dorința nu este nimic pe lângă ceea ce simt. Pe lângă disperarea cumplită pe care o simt. Felul cum tânjesc după tine.

Se întinse, neputând să reziste și să nu îl sărute lung, așa cum învățase de la el – lăsându-i pe amândoi fără răsuflare.

Își ridică privirea pentru a-și regăsi curajul. Îi trecu eșarfa peste ochi și, când el se ridică de pe perne, i-o legă strâns la ceafă, încântată de modul în care i se contracta trupul la atingerea ei și răsuflarea lui înceată, aspră și perfectă.

Se aplecă în față, lipindu-și sânii de pieptul lui, având grijă la rană pe când îi șoptea la ureche:

– Ești al meu.

El mormăi la auzul cuvintelor.

– Întotdeauna.

Însă nu întotdeauna.

Nu putea să-l aibă pentru totdeauna. Nu era viața pe care o merita el – să fie însurat cu o femeie fără onoare, pe care nu o accepta nimeni, cu o femeie pe care Londra nu o va uita niciodată. Atâta timp cât era cu el, avea să fie Ducele Ucigaș.

Și merita să fie mult mai mult.

Dar în această seară se putea preface.

Depuse sărutări fierbinți pe pielea lui caldă, pe un umăr și pe brațul lui sănătos, acolo unde mușchii săi tatuați se încordau. Nu se putu abține să nu-și treacă limba peste acel tatuaj, necăjind acele adâncituri și linii până când el gemu de plăcere, iar ea continuă tot mai jos, pe piept și de-a lungul lui, având grijă de cicatricile de pe pieptul și abdomenul său. Le sărută. Își trecea limba peste protuberanțele lor.

El șuieră, iar ea își ridică privirea.

– Te doare?

– Nu. Doar... Aștepta ca el să termine. Nimeni n-a mai vrut să le atingă. Nu așa.

Ea voia să le atingă. Voia să-l atingă peste tot, iar acest gând îi dădu curaj. Se ridică și se dădu mai în jos pe trupul lui, încercând să-i deschidă nasturii de la pantaloni – instinctul și dorința erau mai puternice decât experiența. El își ridică ușor coapsele

de pe pat, ajutând-o să-i dea jos pantalonii, să scoată la iveală membrul lung, tare ca piatra și perfect.

Și al ei.

Ea se opri mirată, sorbindu-l din priviri așa cum stătea întins pe pat, cu mâna sănătoasă legată de căpătâi, cu degetele albe, chinuindu-se să rămână acolo. Dornic să se lase pe mâna ei.

Predându-i-se...

Renunțând la control. Pentru ea.

Ea se întinse atunci după el, cu mâna tremurândă și nesigură. Se opri la un centimetru de el. Mai aproape.

El își dădu seama.

– Mara, spuse el cu dinții încleștați, durerea și dorința făcându-i cuvintele mai grele și mai minunate.

Voia să-i ofere tot ce voia, dar...

– Nu știu ce să fac, îi mărturisi ea. Îi venea parcă mai ușor să vorbească pentru că Temple era legat la ochi. Niciodată... vreau să fac totul cum trebuie.

Respirația lui se auzi ca un hohot de râs gâfâit, scurt.

– N-ai cum să dai greș, draga mea, îți promit. Te doresc mult prea mult.

Ea se aplecă și îi mărturisi:

– Doar am visat la asta, îi zise. În toiul nopții. M-am întrebat cum va fi.

El scutură din cap.

– Nu-mi spune. Nu vreau să mă gândesc că visai la altul.

Mara fu surprinsă.

– N-a fost niciodată altcineva, zise ea. Mereu tu.

Și acum era rândul ei să-l atingă, simțindu-l cum tresare și se întărește și mai mult – dacă mai era posibil. El gemu de plăcere îndelung și tare, iar pe ea o încântă acel sunet pur masculin.

– Ești atât de tare.

– Da, pentru tine.

– Dar și fin, zise ea. Asemenea catifelei pe oțel.

Mâna lui se desprinse de tăblia patului și se întinse spre ea preț de câteva clipe, înainte să-și dea seama că făcuse o promisiune. Apoi se sili să o așeze la loc.

– Nu atât de catifelat ca tine.

– Se pare că ai probleme, îi zise ea, cu mâinile mișcându-se în sus și în jos pe membrul lui cald, plăcându-i cum coapsele lui se mișcau odată cu ea.

El își dădu capul într-o parte.

– Mă necăjești?

Ea zâmbi larg.

– Poate că da.

El se încruntă.

– Domnișoară Lowe, nu uita că se poate întâmpla și invers.

O trecu un fior.

– Ce promisiune încântătoare!

Temple gemu iar. Bărbatul acela minunat nu se putea abține.

– Mai tare, o rugă el.

– Parcă eu dețineam controlul, zise ea.

– Iubito, dacă ai impresia că nu deții controlul, ai înnebunit.

Ea zâmbi din nou, crescând presiunea atingerii.

– De unde să știu că dețin controlul.

– Dacă eram în locul tău, nu am juca jocuri stupide.

Ea râse, iar el zise:

– Îmi place cum râzi.

Ea se opri.

– E atât de rar. Și vreau să-l aud în fiecare zi.

Era lucrul cel mai frumos pe care i-l spusese cineva.

Îl răsplăti cu o mângâiere lungă în susul și în josul mădularului, până când el respiră mai repede.

– Spune-mi...

– Orice, îi promise el.

– Spune-mi cum îți place.

El gemu lung și încetișor la auzul cuvintelor ei.

– Îmi place cum vrei tu.

Ea se aplecă, sărutându-l pe buze, surprinzându-l pentru o clipă, după care o sărută și el sălbatic, desfrânat și minunat. Ea se trase și îi șopti:

– Ți-ar plăcea dacă mi-aș folosi gura?

El jură pe un ton aspru și periculos, iar ea luă reacția drept o încuviințare și se dădu puțin în spate, cercetându-l... întrebându-se cum ar fi mai bine.

Ezită prea multă vreme, căci el o strigă cuprins de disperare. Ea îi sărută vârful, plăcându-i cum zvâcnea în mâinile ei, pe buzele ei.

– Spune-mi, șopti ea lângă cea mai delicată parte din el.

El făcu așa cum i se spuse.

– Gustă-mă!

Instrucțiunea erau scandaloasă, complet necuviincioasă.

Și tot ce își dorea.

Ea îi urmă ordinul aspru și chinuit, experimentând și învățând cu limba, buzele și presiune până când el o rugă, înjură și îi gemu numele, dând din cap înainte și înapoi, cu mâinile agățate de stâlpii patului pe când ea îi dădea tot ce îi cerea.

Pe când îl venera.

Pe când îl iubea.

Iar ea își dădu seama că nu era suficient. Voia totul. Și se opri.

– Nu... Temple gâfâi în timp ce ea îi sărută vârful roșu care zvâcnea. De ce?

Mara se ridică apoi deasupra lui, desfăcându-și picioarele peste șoldurile lui. Îl ținu drept până când vârful lui atinse cârlionții care protejau cea mai intimă parte a ei.

Cea pe care avea să i-o dea.

Lui și nimănui altcuiva.

El se cutremura sub ea. Tremura la propriu.

– E... o, Doamne, Mara! Ea zâmbi, se întinse și lăsă vârful lui să intre între pliurile ei secrete. Iubire, ești atât de umedă! Înjură oribil și frumos. Atât de caldă, atât de frumoasă.

Ea zâmbi, mișcându-se pentru a-l primi.

– Nu mă poți vedea, de unde știi?

– Mereu te văd, îi zise el. Mi-ai intrat în suflet. Te-aș vedea și dacă aș rămâne orb pentru tot restul vieții.

Cuvintele o încântau la fel de mult ca și trupul, pe când îl implânta în ea, iar el se potrivea atât de bine înăuntrul ei încât oftară amândoi, scoțând rugăciuni și blesteme. El se opri, auzind plăcerea ei.

– Nu te doare?

Ea scutură din cap.

– Nu, a fost minunat. Pe tine te doare ceva?

Zâmbi larg.

– La naiba, nu!

– Atunci o să mă mișc, dacă ești de acord.

El râse.

– Iubito, tu deții controlul.

Ea deținea controlul, ridicându-se și coborându-se deasupra lui, testând presiunea și viteza, oprindu-se din când în când să se bucure de un anumit unghi. O plăcere anume.

El o lăsă să dețină controlul, îi șopti încurajări, își ridică șoldurile să o primească atunci când ea găsi un anumit ritm care îi plăcea lui. Ea le reținu, tot întorcându-se la el, plăcându-i cum îl copleșea de dorință și senzații nebănuite.

Era minunat.

Dar lipsea ceva.

El.

Atingerea, privirea lui. Acea parte din el pe care și-o dorea cu disperare. Nu voia să-l controleze. Nu voia să-și adjudece acest moment.

Voia să-l împartă cu el.

Așa că făcu întocmai, se întinse ca să-l dezlege la ochi, îi trecu eșarfa peste cap și o aruncă, fără să-i pese unde ajungea. El îi aruncă o privire fierbinte și întunecată, iar ea aproape leșină când el îi prinse un sfârc în gură, necăjindu-l. Venerându-l.

Însă nu-și luă mâna de pe tăblia patului. Nu până când ea nu-l eliberă, cu niște cuvinte simple și sincere.

– Sunt a ta.

Liber acum, o apucă de șolduri, ghidând-o cu fermitate, dar blând în același timp, pentru a sincroniza ritmul, schimbând unghiul, dându-i șansa să găsească mișcarea care îi aducea o plăcere imensă, și dintr-odată Mara începu să se miște tare și repede, strigând pe când degetele lui îi găsiră căldura, presând și netezind acel loc secret până când ea nu mai putu suporta.

El o privea, cu pleoapele grele de dorință, iar ea își puse mâinile pe pat lângă capul lui și șopti:

– Nu te opri.

Uită-te mereu la mine.

Mișcă-te mereu în mine.

Iubește-mă mereu.

El auzi totul.

– Da, îi promise.

Ea se lăsă în voia extazului. Și a lui.

Și doar după ce o știu pe ea satisfăcută se ocupă și de extazul propriu, mișcându-se o dată, de două ori, de trei ori și strigându-i numele, eliberându-se în ea, ținând-o la pieptul lui – încă uniți – până când bătăile inimilor lor reveniră la normal, contopindu-se într-una.

După o lungă clipă, ea se agită, căci tremura în brațele lui de la răcoarea din încăpere, iar el trase cuvertura uriașă peste ea, refuzând să-i dea drumul.

În schimb, își îngropă nasul în gâtul ei și zise:

– Nu pot să mă satur de tine. De parfumul tău. Aș vrea să cumpăr fiecare lămâie din Londra ca nimeni să nu știe cum miroși. Dar nu doar lămâi. Mai e și altceva. Ești tu.

Cuvintele o încălziră.

– Mi-ai remarcat mirosul?

El zâmbi la auzul cuvintelor folosite în urmă cu o veșnicie.

– E imposibil să nu-l remarci.

Stătură tăcuți, Temple mângâind-o cu mâna sănătoasă pe șira spinării ca o binecuvântare. Se întreba ce gândește și se pregătea să-l întrebe când el rupse tăcerea:

– Dacă n-o să mai pot lupta?

Brațul lui. Ea se întoarse să-i sărute pieptul întins.

– Vei reuși.

El nu băgă în seamă răspunsul automat.

– Dacă n-o să mai simt nimic? Atunci cine sunt? Cine voi fi? Ce sunt dacă nu mai sunt de neînvins? Dacă nu mai sunt un luptător? Dacă nu mai sunt Ducele Ucigaș? Ce valoare mai am eu ca om?

Inima o durea la auzul acelor întrebări. Va fi tot ce și-a dorit ea. Va fi tot ce a visat vreodată.

Mara își ridică privirea.

– Nu-ți dai seama, nu?

– Ce anume?

– Ești mult mai mult de-atât.

El o sărută pe buze, iar ea-și dori cu disperare ca el s-o creadă, așa că îl mângâie cu toată dragostea și credința de care era în stare. Și îi șopti:

– Temple, ești totul pentru mine.

– William, o corectă el. Spune-mi William.

– William, îi șopti ea cu buzele lipite de pieptul lui. William.

William Harrow, ducele de Lamont.

Bărbatul pe care îl distrusese. Cel pe care îl putea reda societății. Putea să-i dea înapoi viața furată. Putea să-i redea renumele – lumea pe care el o iubise, femeile, balurile, aristocrația. Lumea pe care nu putea să o aibă dacă făcea un lucru stupid și nobil și se însura cu ea.

Nu. Acesta era cel mai mare dar pe care putea să i-l dea, deși avea să fie cel mai mare sacrificiu făcut vreodată.

Adică să renunțe la tot ce își dorise.

La singurul lucru pe care și-l dorise.

La el.

Ea nu era visul lui. Nu era scopul lui. Nu putea fi soția, mama, moștenirea.

– Nu ne putem căsători, îi zise ea încetișor.

El o sărută în creștetul capului.

– Dormi cu mine în seara asta și lasă-mă să te conving mâine de ce e o idee excelentă.

Nu trebuia să facă asta. Trebuia să plece acum, cât mai putea.

– Nu pot...

El o întrerupse cu un sărut lung și apăsat, plin de pasiune și nu numai atât. Mai era ceva ce nu voia să numească pentru că, dacă o făcea, nu ar mai fi putut face ce trebuia.

– Rămâi cu mine!

I se frânse inima la auzul cuvintelor minunate și sumbre de pe buzele lui. Câtă dorință zăcea în ele! Câte promisiuni! Dacă ea rămânea, el avea să facă tot ce îi sta în puteri ca să o țină lângă el. Să o apere.

Dacă se căsătorea cu el, Temple nu ar fi avut niciodată viața pe care o merita. Una fără scandaluri și ruină. Una lipsită de amintirea trecutului și a onoarei pătate.

Era prea desăvârșit. Prea corect. Iar ea făcuse numai greșeli.

Și n-ar face decât să-l distrugă din nou. Ar distruge tot ce își dorea el. Trebuia să-l părăsească. Și asta repede, până nu era ispitită să rămână.

Așa că spuse o ultimă minciună. Cea mai importantă pe care o spusese vreodată.

– O voi face.

El adormi atunci, și, de îndată ce Temple începu să respire profund și egal, ea spuse adevărul.

– Te iubesc.

Capitolul 19

Se trezi împăcat, pentru prima dată în doisprezece ani, și se întinse după Mara, dornic să o strângă în brațe și să facă dragoste cu ea cum se cuvine. Dornic să-i demonstreze de ce trebuia să se mărite cu el. Să-i arate toate modurile în care avea s-o facă fericită. Toate felurile în care o va iubi.

Și o va iubi, oricât de ciudat și ireal părea cuvântul, deși nu crezuse că va face vreodată parte din viața lui. O va iubi.

Va începe de astăzi.

Numai că Mara nu era în patul lui, ci numai cearșafuri, prea reci ca ea să fi plecat de curând.

La naiba! Fugise.

El se dădu jos din pat în câteva secunde, trăgându-și deja pantalonii pe care Mara îi dăduse jos noaptea trecută, încercând să uite acea amintire. Nu voia ca rațiunea și judecata să-i fie umbrite de lucrurile pe care le simțea datorită ei. Pasiune. Plăcere. Frustrare pură.

Era îmbrăcat și coborâse treptele în câteva secunde, îndreptându-se spre grajduri ca să pună șaua pe cal și ajunse pe Cursitor Street, numărul nouă, în jumătate de oră. Urcă câte trei treptele din fața orfelinatului și intră înainte ca oricine altcineva să fi apucat să bată. Era bine că ușa fusese descuiată, căci ar fi dărâmat-o.

Lydia trecea prin hol când intră el și o opri la jumătatea drumului. Nu ezită. Nu avea timp de amabilități.

– Unde e?

Femeia învățase de la o maestră arta disimulării.

– Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră, la cine vă referiți?

Trecuseră peste treizeci de ani de când nu mai pocnise o femeie și nu voia să înceapă de-acum. Dar nu se sfii să-și folosească statura impozantă pentru a intimida.

– Domnișoară Lydia, nu am chef de jocuri stupide.

Lydia trase adânc aer în piept.

– Nu e aici.

Știa în sinea lui că femeia spunea adevărul, dar nu voia să creadă. Așa că, în loc să continue această conversație inutilă, se duse spre biroul ei și deschise ușa, sperând să o găsească acolo, în spatele biroului, cu părul ei arămiu strâns într-un coc.

Dar nu era.

Pe birou nu se afla nimic, de parcă ar fi fost un element de recuzită pentru scena londoneză și nu servea unui scop anume.

Se întoarse, văzând-o pe Lydia, ai cărei ochi exprimau tristețe și mult adevăr.

– Du-mă în camera ei.

Femeia se gândi să refuze. Temple văzu asta în ochii ei. Dar Lydia se răzgândi și se întoarse să urce scările. După două etaje și un hol lung, se opri în fața unei uși din stejar. El nu așteptă permisiunea ei și o deschise. Intră.

Mirosea a lămâie.

A lămâie și a Mara.

Micuța încăpere era aranjată și curată, exact cum se aștepta. În odaie erau un mic șifonier, doar pentru strictul necesar, și o măsuță pe care se afla o lumânare pe jumătate consumată și un teanc de cărți. Se uită la ele. Romane. Citite din scoarță-n scoarță și iubite.

Mai era și un pat mic în care abia încăpea când dormea, singura parte imperfectă din odaie, pentru că era acoperit de mătase în culoarea smaraldelor. Era rochia pe care o purtase noaptea trecută, când se arătase lumii întregi, iar lângă ea, mantia de hermină și mănușile pe care i le dăduse.

Mara era în lumea mare și nu avea mănușile la ea.

Le luă de pe pat, le duse la nas și detestă mătasea, căci și-ar fi dorit să fie pielea ei. Căldura ei.

Se întoarse spre Lydia.

– Unde e?

În ochi i se citea tristețea.

– Nu mai e.

Nu!

Își pierdea răbdarea.

– Unde e?

Lydia scutură din cap.

– Nu știu. Nu mi-a zis.

– Când se întoarce?

Se uită în podea, iar el auzi răspunsul înainte ca ea să-l rostească.

– Niciodată.

Ar fi vrut să urle. Să se răzvrătească împotriva femeilor nesăbuite și a sorții crude. Însă în schimb o întrebă:

– De ce?

Lydia se uită la el.

– Pentru noi.

Ce prostie curată! Aproape rosti cuvintele când Lydia continuă:

– Crede că ne e mai bine fără ea.

– Băieții au nevoie de ea. Tu ai nevoie de ea. Locul ăsta are nevoie de ea.

Lydia zâmbi slab și cu amărăciune.

– M-ați înțeles greșit. Crede că și dumneavoastră vă este mai bine fără ea.

– Se înșală.

Îi era mai bine cu ea. Mult mai bine.

– Sunt de acord. Dar nu crede că vreun aristocrat își va lăsa copiii cu cineva cu un trecut atât de întunecat ca al Marei. Nici un filantrop nu va face donații unui orfelinat condus de o mincinoasă. Și nici un duce nu se va putea întoarce în societate cu o femeie cu onoarea pătată care se ține scai de el.

– S-o ia dracu' de societate.

Cuvintele vulgare ar fi trebuit să o șocheze pe Lydia, însă ea zâmbi larg.

– I-auzi!

– Cum ai cunoscut-o? o întrebă Temple, neștiind de ce o întreba asta, dar voind să afle mai multe despre femeia asta pe care o iubea atât de mult.

Dumnezeule! Trebuia să-i fi spus că o iubește. Poate atunci ar fi rămas..

Lydia zâmbi.

– E ceva de povestit.

– Spune-mi.

– În nord se află o casă sigură pentru femeile care vor să își schimbe soarta. Fiice și surori. Soții. Prostituate. În această casă femeile primesc o a doua șansă.

Temple încuviință din cap. Mai auzise că există un asemenea loc. Femeile nu erau mereu prețuite așa cum trebuie. Se gândi la mama Marei, cum fusese înjunghiată de soțul ei. La Mara, bătută și forțată să se mărite cu un bărbat de trei ori mai mare decât ea.

El ar fi apărat-o.

Numai că nu ar fi reușit. Nu odată ce s-ar fi căsătorit. Nu odată ce el ar fi ajuns din nou la școală.

Și și-ar fi urât tatăl dacă s-ar fi însurat cu femeia viselor lui.

Lydia continuă să vorbească:

– Mara a stat acolo câțiva ani înainte să i se ofere prilejul de a se întoarce la Londra și de a deschide orfelinatul MacIntyre. Eram acolo de un an. Poate mai puțin. Dar vorbea despre locul acesta ca și cum ar fi fost mai mult decât un orfelinat pentru băieți. Cred că însemna mai mult pentru ea. Cred că însemna totul. Îi întâlni privirea lui Temple. Cred că încerca să repare nedreptatea făcută unui fiu de aristocrat ajutând alți douăzeci și patru.

Bineînțeles că o făcuse. Adevărul acelor cuvinte aproape îl distruse.

Și acei băieți erau cel mai important lucru din viața ei.

Când o va găsi, le va cumpăra o moșie la țară, cu cai și jucării și un teren imens pe care să alerge și unde să crească. Le va da fiecăruia șansa la viața la care visa ea.

Dar întâi îi va da Marei această șansă.

– Am rugat-o să se mărite cu mine.

Lydia făcu ochii mari.

– Ei bine...

Într-adevăr.

– M-am oferit să o fac ducesă, să-i dau tot ce și-a dorit. Și ea a fugit. Își trecu degetele peste mănuși. Nici măcar n-a luat afurisitele astea de mănuși.

– N-a luat nimic.

Se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui?

– A spus că nu mai vrea să ia nimic de la dumneavoastră. A lăsat totul. N-a vrut să ia nici hainele, nici mantia.

Îngheță când își aminti de felul în care rupsese hârtia oferită de el. Banii pe care îi câștigase în timpul aranjamentului ei idiot.

– Nu are bani.

Lydia scutură din cap.

– Câțiva șilingi, dar nimic substanțial.

– I-am oferit suficient să-i ajungă mulți ani. O avere!

Lydia scutură din cap.

– Nu v-ar fi luat banii. Nu ar fi luat nimic de la dumneavoastră. Nu acum.

– De ce?

– Tu chiar nu înțelegi femeile îndrăgostite, nu-i așa?

Îndrăgostite.

– Dacă mă iubea, nu m-ar fi părăsit.

– Înălțimea Ta, nu înțelegi, îi explică Lydia, că a plecat pentru că te iubește. E ceva legat de o moștenire.

O soție. Copii. O moștenire. Asta îi spusese că vrea.

Și ea îl crezuse.

– O vreau doar pe ea.

Lydia zâmbi.

– Ei bine, asta e ceva!

Nu se putea gândi că îl iubește. L-ar fi înnebunit. Trebuia să rămână sănătos la cap dacă voia să o găsească. Apoi avea să o închidă într-o cameră și să nu o mai părăsească și să lase sănătatea mintală în plata Domnului.

– A plecat de aici în toiul iernii fără mănuși și fără o lețcaie.

– Nu înțeleg de ce contează mănușile atât de mult...

– Contează.

– Desigur. Lydia știa că n-avea rost să-l contrazică. Așa că vezi de ce sperăm să apăreți. Speram să o găsiți.

– O voi găsi.

Lydia răsuflă ușurată.

– Prea bine!

– Apoi mă însor cu ea.

Femeia zâmbi.

– Excelent!

– Nu te entuziasma prea tare! După aia cred că o plesnesc.

Lydia dădu din cap foarte serioasă.

– Mi se pare perfect normal.

El făcu o plecăciune scurtă și superficială, se întoarse pe vârfuri și părăsi încăperea și coborî scările spre ieșire. La jumătatea ultimelor trepte se auzi o voce firavă din umbră care îl făcu să se oprească.

–A plecat.

Temple se întoarse și văzu câțiva băieți pe palier, fiecare părând mai îngrijorat decât celălalt. Daniel o ținea pe Lavender la subraț.

Temple încuviință din cap.

–Da.

Daniel se uită urât la el.

–Plângea când a plecat.

Temple simți o strângere de inimă.

–Ai văzut-o?

Băiatul dădu din cap că da.

–Doamna MacIntyre nu plânge niciodată.

Temple își aminti lacrimile din ochii ei în noaptea când o lăsase singură în ring și îl copleși rușinea.

–*Tu* ai făcut-o să plângă.

Acuzația era dură, dar sinceră. Temple nu negă.

–Am s-o aduc înapoi și-o să-mi răscumpăr greșeala.

Henry vorbi, plin de furie și frustrare, de parcă ar fi fost pregătit să-și răzbune stăpâna.

–Ce i-ai făcut?

Îi făcuse o mie de lucruri.

N-am crezut-o.

N-am avut încredere în ea.

Nu i-am arătat cât de mult o iubesc.

N-am apărat-o.

Se hotărî să-i spună:

–Am făcut o greșeală.

George dădu din cap.

–Să-ți ceri scuze.

Ceilalți băieți păreau să fie de acord.

–Fetelor le plac scuzele, adăugă Henry.

Temple dădu scurt din cap.

–Asta voi face. Dar mai întâi trebuie să o găsesc.

–Se pricepe tare bine să se ascundă, zise Henry.

Un alt băiat dădu din cap.

–Cel mai bine dintre toți.

Temple nu se îndoia.

–Și eu mă pricep să mă ascund. Și avantajul când știi să te ascunzi e că știi exact unde să cauți.

George părea sceptic.

–La fel de bine ca ea?

El dădu o dată din cap.

–Chiar mai bine.

Spera să fie așa. Daniel nu îl credea.

–Ne-a părăsit. Nu cred că se mai întoarce.

Frica din ochii băiatului era la fel cu cea din sufletul lui Temple și își dădea seama de ce crezuse că Daniel era fiul lui.

Băiatul se uită la purcelușa din brațele lui.

–A lăsat-o și pe Lavender.

Îi părăsise pe toți. Pe băieți, crezând că e cel mai bine pentru ei. O părăsise pe Lydia, despre care credea că-i va fi mai ușor să conducă un orfelinat fără povara unui scandal pe umeri. Și o părăsise și pe Lavender, pentru că nu era un loc potrivit pentru un porc acolo unde se ducea.

Un alt băiat vorbi atunci, repetând:

–A uitat-o pe Lavender.

Urcă scările, ghemuindu-se ca să stea la înălțimea băieților, iar în cele din urmă se întinse ca să o ia pe Lavender în brațe.

O uitase pe Lavender.

Știa cum se simțea purcelușa mică și rozalie. La fel și băieții.

Și-l uitase și pe el.

Luă purcelușa în brațe.

–Pot s-o împrumut o zi?

Băieții căzură puțin pe gânduri, apropiară rândurile și ajunseră la o decizie unanimă înainte ca Henry să se întoarcă spre Temple:

–Da, dar trebuie să o aduci înapoi.

Daniel păși în față cu purcelușa în brațe.

–Trebuie să le aduci pe amândouă înapoi.

Inima lui Temple îi bubui în piept și dădu din cap spre băieți.

–Exact asta voi face.

Dacă putea.

– Nu e aici.

Temple se plimba nervos prin biroul lui Duncan West de pe Fleet Street, nevenindu-i să creadă.

– Trebuie să fie aici.

Ajunsese să o înțeleagă. Nu ar fi părăsit Londra înainte să se țină de promisiune și să-i spele renumele. Credea asta cu fiecare fibră din el. Trebuia. Dacă nu, trebuia să admită că Mara plecase de tot și că îi va lua mult timp să o găsească.

Nu voia să irosească timp, ci să o regăsească imediat. În brațele lui. În patul lui. În viața lui.

Voia să înceapă viața pe care ar fi trebuit să o aibă în urmă cu doisprezece ani. Cea care le fusese furată. Voia să fie fericiți. Să aibă parte de plăcere și iubire.

Dumnezeule, putea fi însărcinată acum.

Cu copilul lui.

Și chiar își dorea copilul, fir-ar să fie – fetița aia cu ochi ciudați și păr arămiu. Voia să fie cu amândouă în fiecare clipă.

Trebuia să fie aici.

Se întoarse amenințător spre West, care stătea înalt și drept în spatele unui birou ticsit cu ziare, articole, însemnări și Dumnezeu știe mai ce.

– Ar fi trebuit să fie aici. Să discute cu tine. Să-ți spună povestea.

West se rezemă în scaun cu mâinile desfăcute.

– Temple, îți jur că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să se deschidă ușa și să intre Mara Lowe de pe stradă, doldora de povești strânse în zece ani. Se opri, ațintindu-și privirea aurie asupra brațului sănătos al lui Temple. Dar n-am decât un duce cu o purcea.

Temple se uită la Lavender care dormea.

– De ce ai o purcea?

Temple se uită urât, căci West zâmbea.

– Nu te privește.

Ziaristul își înclină capul într-o parte.

– E suficient de ciudată pentru o poveste separată.

– Îți dau eu o poveste dacă nu-mi spui adevărul.

Pe West nu-l prea speria amenințarea.

– Vrei să pui de-o masă?

Temple o strânse pe Lavender la piept, displăcându-i aluzia că ar putea deveni cină.

– Nu, o țin pentru cineva.

West îl privi pieziș.

– O ții.

Temple scutură din cap.

– Uită de purcelușa asta afurisită. N-ai văzut-o pe Mara?

– Nu.

– Dacă o vezi...

West ridică din sprâncene.

– Te asigur că va ști toată Londra după ce apuc să vorbesc cu ea.

Temple se uită din nou urât la el.

– N-o să-ți bați joc de ea.

– Ca să fiu sincer, ți-a distrus viața. Ar merita să fie terfelită. Caricaturiștii deja se chinuie să zugrăvească ce s-a petrecut ieri-noapte.

Temple se întinse peste birou, spumegând de furie.

– Nu. Îți. Vei. Bate. Joc. De. Ea.

West îl privi cu luare aminte.

– Înțeleg.

– Ce ai înțeles? mormăi Temple.

– Ții la fată.

Nu în fiecare zi se întâmpla ca Temple să-și dezvelească sufletul în fața unui jurnalist.

– Firește că țin la ea. O să mă însor cu ea.

West flutură o mână în aer.

– Nimănui nu-i pasă nici cât o ceapă degerată de nuntă. Dacă arunci o piatră în Londra, o să nimerești pe cineva nefericit în căsnicie. Ideea e că *ții* la fată.

Temple se uită la Lavender cum dormea în brațele lui. Era singura ființă care nu-l enerva acum.

– Dumnezeule. Temple cel neînvins, de nedoborât. Doborât. Învins. De o femeie.

Îi întâlni privirea gazetarului și încercă să fie cât mai amenințător.

– Dacă vine aici, trimiți după mine. Imediat.

– Să o țin închisă până ajungi?

– Da, dacă e nevoie.

Era singură, fără bani, rătăcind pe străzile Londrei. Și o voia în siguranță. O voia cu el. Și nu avea să-și găsească pacea până o găsea. Se întoarse pe călcâie să părăsească încăperea.

– O fac cu o condiție.

Ar fi trebuit să se aștepte, bineînțeles. West avea și el condiții. Se întoarse. Așteptă.

– Spune-mi de ce e așa importantă. Până la urmă, ți-a reabilitat deja numele. Lumea știe că e în viață. Am găsit șase femei în sala de bal în seara aia care au recunoscut-o. E mai bătrână, dar la fel de frumoasă. Și toată lumea își amintește ochii ei.

Îl trecu furia când îl auzi vorbind despre ochii Marei. Nu voia ca oamenii să-i observe. Nu voia să se gândească nimeni la ei. Nu erau pentru toți, ci doar pentru el. Era singurul care se uitase în ei și văzuse mai mult decât o culoare ciudată. Se uitase în ei și o văzuse pe ea cu adevărat.

West stărui.

– De ce-ți pasă dacă rămâne sau pleacă?

Întâlni privirea lui West.

– Într-o zi, femeia pe care o iubești îți va scăpa printre degete și eu îți voi pune aceeași întrebare.

Ieși din cameră, lăsându-l pe West să se gândească la implicațiile afirmației sale.

Jurnalistul așteptă minute întregi, până se închise ușa exterioară și Temple plecă, apoi se întoarse la fereastră și se uită afară cum Ducele Ucigaș se suia în șa și pornea spre următoarea sa destinație – în căutarea iubirii lui.

Doar când zgomotul de copite se estompă, el vorbi în camera goală:

– Poți să ieși acum.

Se deschise ușa unei cămăruțe și Mara intră în odaie, cu dâre de lacrimi pe obraji.

– A plecat?

– Te caută peste tot.

Ea dădu din cap, uitându-se în jos, mai tristă ca oricând. Cu o dorință mai mare ca oricând. *O iubea.* O spusese. Venise să o caute și își mărturisise dragostea pentru ea.

– O să te găsească.

Ea își ridică privirea la auzul cuvintelor.

– Poate că nu.

Chiar când îi ieșiră acele vorbe din gură, auzi ecoul promisiunilor lui Temple. *Dacă fugi, te voi găsi.*

West scutură din cap.

– Te va găsi, pentru că nu va înceta să te caute până atunci.

– S-ar putea, zise ea, sperând că era adevărat.

Sperând ca el să decidă că nu merita osteneala. Sperând ca el să găsească o altă viață. O altă femeie. Una vrednică de el.

West zâmbi.

– Crezi că un bărbat renunță așa, cu una, cu două, s-o caute pe femeia pe care o iubește?

Femeia pe care o iubește. Îi dădură lacrimile la auzul acestor cuvinte, fierbinți și înțepătoare, și nu și le putu reține. O iubea.

– Asta e partea pe care nu o înțeleg, spuse West, mai mult pentru sine decât pentru ea, se gândi Mara. Și tu îl iubești.

Ea dădu din cap.

– Cu disperare.

– Atunci care e problema?

Ea nu se putu abține și râse.

– Care e problema? Totul e o problemă. L-am distrus. Am distrus tot ce trebuia să fie al lui. I-am furat viața. Merită o nevastă nobilă și copii perfecți, și o moștenire nepătată de mine.

West își sprijini bărbia într-o mână.

– Nu pare să-i pese câtuși de puțin de toate astea.

Mara scutură din cap.

– Dar mie da! Londrei îi pasă! Nu-și va relua niciodată locul cuvenit ca duce de Lamont dacă va fi încurcat cu femeia care e de vină pentru toate petele de pe reputația lui.

– Reputație! bombăni West.

Ea făcu ochii mari.

– Își câștigi existența din asta.

El zâmbi prefăcut.

– Asta înseamnă că înțeleg exact cât de arbitrară este toată chestia asta.

– Te înșeli, clătină ea din cap.

– Cred că n-ai mai fost în societate de prea multă vreme, zise el. Ai uitat că ducilor – cu sau fără neveste scandaloase – li se iartă orice, cât mai repede posibil. La urma urmei, sunt singurii oameni care pot procrea duci. Aristocrația are nevoie de ei, ca să nu se prăbușească civilizația în jurul nostru.

Poate avea dreptate. Poate că Temple reușea să potolească furtuna iscată în urma demascării ei în fața întregii Londre.

Dar va reuși el vreodată să uite ce îi făcuse ea?

Ea scutură din cap.

– Ai să-mi ceri ceva, domnule West?

Duncan West știa când se termina o conversație.

– Da.

– Și n-o să-i spui că am fost aici?

– Abia după ce trece furtuna.

– Și când va fi asta?

El se uită la calendar.

– După trei zile.

Ea simți un junghi în piept la auzul acelor cuvinte. Avea trei zile să părăsească Londra. Să ajungă în secret cât de repede și de departe putea. Trei zile să-i redea libertatea. Și apoi, va trebui să-l uite.

De dragul amândurora.

Ea părăsi birourile lui West, având grijă să se înfășoare bine în mantie și să-și tragă gluga în jos pe față înainte să iasă pe stradă, unde o ceață rece, umedă se așternuse asupra Londrei – era cea mai urâtă perioadă a iernii din Anglia. Îi înghețară imediat picioarele și își dori ghete mai călduroase, o mantie la fel și o climă mai caldă.

Pe Temple care era mereu cald. Ca un șemineu.

Îi era dor de el. Dureros de dor.

Merse cam jumătate de kilometru, poate mai mult, până își dădu seama că o urmărea o trăsură, aproape lângă ea, mișcându-se în ritmul ei – mai repede când iuțea pasul, mai încet când încetinea și ea. Se opri, întorcându-se spre vehiculul mare și negru, fără nici o emblemă sau însemn.

Se opri și trăsura.

Călărețul din spate sări jos și deschise ușa, coborând scara și întinzându-i mâna să urce. Ea scutură din cap.

– Nu vreau să urc.

Tânărul păru nedumerit până când niște văluri mov de mătase nu se ivi în ușă.

– Hai, grăbește-te, domnișoară Lowe, strigă o voce cunoscută de femeie dinăuntru, iar Mara nu rezistă și se apropie. Iese toată căldura din trăsură.

Mara își vârî capul pe ușă.

Anna – femeia cu care se împrietenise la Îngerul Căzut era înăuntru. Mara făcu ochii mari.

– Tu!

Anna zâmbi.

– Da, chiar eu. N-o să-ți fac nici un rău, dar aș prefera o conversație amicală uneia indiferente.

Mara șovăi.

– Sper că nu ești aici ca să mă duci înapoi la Temple.

Cealaltă femeie scutură din cap.

– Nu, dacă nu vrei să te duc la el.

– Nu voi lua această decizie.

– Bun, asta e. Se înfășură în mantie și tremură vizibil. Te rog, urcă acum și închide ușa.

Mara făcu întocmai, cărămizile încălzite de pe podeaua trăsurii erau prea îmbietoare pentru a fi ignorate. Anna bătu ușor în tavanul trăsurii și vehiculul negru începu să se deplaseze pe stradă.

– Cum de-ai știut unde să mă găsești? începu Mara cu cea mai logică întrebare.

Buzele celeilalte femei se arcuiră într-un zâmbet frumos.

– Eu nu, Temple a știut.

– L-ai urmărit.

– El poate te cunoaște mai bine, dar eu știu mai bine cum sunt femeile. Se opri puțin. De asemenea, știu că nici o femeie n-ar pierde ocazia de a petrece o dimineață cu Duncan West.

Mara scutură din cap.

– Nu înțeleg.

Anna își dădu ochii peste cap.

– Orice femeie care nu e îndrăgostită nebunește...

– Eu nu sunt... începu Mara, dar se opri înainte să i se formeze protestul în minte.

De fapt, era îndrăgostită nebunește de Temple.

– Știu că ești, zise Anna. De asta sunt aici. Mara se încruntă și Anna flutură din mână. Cineva trebuie să te pună la punct. Credeam că o s-o facă Temple, dar e prea implicat ca să poată gândi limpede.

Mara aștepta nerăbdătoare să audă ce i-ar putea spune femeia. Sincer, nu știa la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu se gândise că îi va spune:

– Nu tu i-ai distrus viața lui Temple.

Se săturase să-i tot spună o mână de străini că se înșela.

– Să înțeleg că ești expertă?

Anna își țuguie buzele.

– De fapt, chiar sunt.

– Nu ai fost de față.

– Așa e. Nu când ai însângerat patul și l-ai lăsat să pice vinovat de moartea ta. Nu când taică-său l-a exilat și restul aristocrației i-a întors spatele. N-am fost acolo nici când și-a petrecut prima noapte sub Temple Bar sau când a început să se bată cu pumnii sau când el și Bourne au născocit planul ăla idiot să se ocupe de jocuri cu zaruri printre oamenii cei mai răi din Londra.

Mara încremeni la auzul cuvintelor, displăcându-i că femeia asta știa atât de multe despre trecutul lui Temple. Dar Annei nu părea să-i pese, căci continuă:

– Dar am fost acolo când au pus pe picioare Îngerul. Când și-a început viața pe care o are acum, în calitate de cel mai bun jucător din Anglia. Am fost acolo când a câștigat primul meci în ring la Înger. Și am fost acolo, lângă el, pe când își câștiga reputația și respectul Londrei.

– De fapt, nu e respect, o corectă Mara cu asprime, ci teamă. Teamă nemeritată. Cred că el e Ducele Ucigaș din cauza mea.

Anna zâmbi.

– Mi se pare amuzant că ai impresia că el n-a făcut nimic ca să-și atragă porecla asta.

Mara se încruntă.

– Nimic din ce se crede că a făcut.

Anna ridică din umeri.

– Oricum. Lumea îl respectă. Și se teme de el. Și una fără cealaltă nu merită cerneala ce trebuie irosită scriindu-le. Se opri, trăsura zgâlțâindu-se sub ele, iar burnița rece se transformă în lapoviță afară. Oricum, lui Temple îi place.

Poate că era adevărat.

– Are bani, prieteni și un club pentru care orice bărbat ar face moarte de om. Și are de partea lui jumătatea de Londra care contează – cea care judecă pe cineva după muncă, și nu după sângele vărsat. Și îl încântă toate astea.

Oare avea dreptate femeia asta ciudată și misterioasă? Îi plăcea oare viața pe care o ducea? Sau oare regreta în fiecare clipă că nu avea viața pe care i-o răpise?

– Singura care lipsește ești tu. Mara încremeni la auzul cuvintelor, iar Anna își dădu seama, dar continuă. Întoarce-te la Înger. Întreabă-l chiar tu. Se aplecă. Întoarce-te și lasă-l să-ți arate cât de mult te iubește.

Cuvintele o dureau, iar oferta era atât de ispititoare. Nu voia să fugă.

– Îi sunt datoare să plec. Îi sunt datoare să-i redau tot ce i-am răpit. Să șterg totul cu buretele.

– Chiar dacă ai dreptate, chiar dacă ar fi posibil așa ceva, zise cealaltă femeie, nu-i ești datoare și cu o șansă la fericire?

O numise femeia pe care o iubea.

Iar el era bărbatul pe care ea îl iubea.

Oare asta era suficient pentru fericire?

Doamne, dacă ar fi fost sigură că ar putea să-l facă fericit, ar fi fugit în brațele sale. Îi întâlni privirea Annei în lumina slabă.

– Uneori dragostea nu e suficientă.

Anna încuviință.

– E adevărat. Dar, în cazul ăsta, nu e doar dragoste, nu-i așa?

Îi era greu să-și închipuie că aveau fie și atât. După un deceniu de ură, minciuni și scandal. Chiar mai mult. Dar erau puternici amândoi. Și împărtășeau un trecut mai mare decât ei.

Anna puse o mână acoperită de mănușă în poala Marei.

– Mi-ai spus odată că n-ai avut prieteni.

Mara scutură din cap.

– Nu am. Nu chiar.

– Îl ai pe el.

Cuvintele o făcură din nou să izbucnească în plâns. Bătu în partea de sus a trăsurii, așa cum o văzuse pe Anne mai înainte. Se opri de parcă ar fi fost trasă de sfori, iar vizitiul veni să deschidă ușa și să coboare scara. Mara coborî, promițându-și să nu se întoarcă.

Nici măcar atunci când Anna strigă:

– Nu uita ce ți-am zis, domnișoară Lowe. Ești bine-venită oricând la club.

Capitolul 20

La Îngerul Căzut era plin de jucători. După retragerea lui Temple, în lipsa unei lupte pe care să parieze, se mulțumeau să arunce cu banii pe zaruri și cărți. Dacă era vorba de bani, Îngerul era pregătit să-și mulțumească oaspeții, iar personalul – valeții, crupierii, însoțitorii și bucătarii – era oricând la dispoziția lor.

Temple pătrunse pe la intrarea patronilor, cu Lavender la subraț, croindu-și drum spre cazinou. Se uită la mulțimea de bărbați îmbrăcați în costumele perfect croite, care erau gata să-și piardă toată averea, bucurându-se cu toții de fiecare clipă.

S-ar fi bucurat de această priveliște în orice altă noapte. L-ar fi căutat pe Cross și l-ar fi întrebat de câștigul din seara respectivă. Ar fi jucat o rundă sau două de douăzeci și unu.

Dar acum se plimba prin încăpere tăcut și frustrat.

Furios pentru că restul aristocrației părea să-l accepte, cu toții plecându-și capetele și bătându-l pe umăr în chip de recunoaștere.

Era din nou unul dintre ei.

Dar nu conta. Nimic nu mai conta dacă nu reușea să o găsească.

Suferea după o zi călare prin ploaie, în care o căutase în zadar – un ac frumos în căpița mizerabilă – Londra în decembrie. Se dusese la orfelinat și la West, apoi iar la orfelinat. Verificase diligența, îi dăduse o avere responsabilului să-i spună cine pleca zilnic – temându-se în același timp că Mara părăsise deja orașul.

Doi tineri care fugeau împreună și doi domni plecaseră pe ascuns pe North Road spre Scoția. Deși femeia din cuplu era foarte atrăgătoare, responsabilul îi dăduse asigurări că nu avea părul arămiu, iar ochii erau comuni.

Nu era Mara.

Trebuia să fie fericit că mai era aici. Însă era furios că dispăruse atât de ușor. Nu era de găsit pe nicăieri. Dispăruse în ceață. Dacă n-ar fi știut, ar fi crezut că nici nu existase.

Lăsase doar purcica.

Și un gol în pieptul lui. Strânse din buze cu tristețe pe când rana îi pulsa la acel gând. Două dureri, se părea.

Una se vindeca, alta îi punea în pericol viața.

Își mișcă umărul pe sub haină, durerea coborându-i pe braț și oprindu-se la cot. Își trecu degetele pe sub bandaj. Nimic. Epuizarea nu-l ajuta să se simtă mai bine, știa asta, dar nu se putea odihni. Nu până nu o găsea.

Dacă ajungea invalid când se termina totul, așa să fie.

Măcar o va avea lângă el.

Frustrarea îi reveni la acel gând. Unde naiba era?

Se uită în sus la tavan și privirea îi căzu pe marea fereastră cu vitraliu din centrul sălii principale de la Îngerul Căzut. Lucifer căzând din rai. Într-un aranjament uimitor de sticle colorate. Prințul Întunericului era zugrăvit în cădere liberă, la jumătatea distanței dintre paradis și infern, cu un lanț la gleznă, sceptrul într-o mână, aripile larg desfăcute și inutile în spate, rostogolindu-se în prăpastia cazinoului.

Temple nu admirase niciodată prea mult fereastra, doar apreciase mesajul pe care îl transmitea membrilor clubului – deși aristocrația îi alungase pe el, pe Bourne, pe Cross și pe Chase, netrebnicii care dețineau legendarul cazinou londonez aveau să domnească mai temuți, mai puternici datorită clubului.

Chase avea fler pentru dramatism.

Dar acum, pe când contempla marele vitraliu și îl vedea pe Lucifer căzând, își dădu seama cât de masiv era. Cât de puternic. Meșterul surprinsese în mod magnific ridicarea și coborârea mușchilor și a tendoanelor în bucățile pestrițe de sticlă. Dar puterea lui Lucifer nu-i folosea la nimic în acest moment. Nu-l putea opri din cădere. Nu-l putea opri să ajungă oriunde era vrerea lui Dumnezeu.

Și, stând acolo cu brațul său slăbit și sentimentul pronunțat al inutilității care îl inunda când își dădea seama că nu o putea găsi pe femeia iubită, lui Temple îi păru rău pentru Prințul Întunericului. Toată acea frumusețe, putere și tărie. Și tot ajungea în iad.

Dumnezeule!

Ce făcuse?

– Ai adus un porc în cazinoul meu.

Temple se uită la Chase.

– A văzut-o cineva?

Privirea lui Chase deveni serioasă.

– Nu.

Îi veni să răcnească furios la auzul adevărului din acel cuvânt. Să răstoarne cea mai apropiată masă de joc și să sfâșie draperiile de pe pereți.

Însă spuse doar:

– A dispărut.

Stăteau în picioare, unul lângă altul, urmărind ce se întâmpla în cazinou.

– Sunt oameni care încă o caută. Poate că va apărea singură.

Îl săgetă pe Chase cu o privire care îi indică fondatorului de la Îngerul Căzut că un astfel de lucru era practic imposibil.

– Poate.

– O vom găsi.

Încuviință.

– O voi găsi și dacă va trebui s-o caut tot restul vieții mele.

Chase dădu din cap și se uită în altă parte, fără îndoială stânjenit de emoția cu care Temple rostise acele cuvinte. Nu că lui Temple i-ar fi păsat.

– Dar ai găsit o purcelușă.

Se uită la fața adormită a lui Lavender. Purcelușa ei.

Chase ridică din sprâncenele lui blonde.

– Doamna are o purcelușă?

– E ridicol.

Și mai ridicol era că ajunsese să îndrăgească mica creatură.

– Cred că e adorabilă. Domnișoara Lowe a ta este o femeie fascinantă.

Doar că ea nu era a lui. Temple i-o dădu pe Lavender prietenului său.

– Trebuie să mănânce. Du-o la bucătărie. Vezi dacă îi găsește Didier ceva de mâncare. Se întorcea deja spre mulțime, căutând pe cineva care o cunoștea. Poate avusese un prieten când era mică – cineva care să-i fi oferit găzduire.

Dar dacă nu făcuse nimeni asta? Dacă era pe străzi acum, înfrigurată și fără un acoperiș deasupra capului? El dormise pe străzile reci ale Londrei odată. Ideea că ea ar fi fost singură... înghețată...

Nici măcar n-avea mănuși.

Inima lui începu să bată nebunește, iar el scutură din cap ca să se liniștească. Nu era nesăbuită. Avea să găsească unde să doarmă.

Dar cu cine?

Panica reveni.

Chase încă vorbea, iar Temple ascultă doar să aibă ceva la care să se gândească.

– Didier e franțuzoaică. S-ar putea ca purcelușa să ajungă în tocană.

Temple privi înapoi.

– Să n-o lași să-mi gătească purcelușa.

– Parcă era a domnișoarei Lowe.

Chase era genul de persoană care se crampona de semantică.

– Cum ne vom căsători, o consider purcelușa *noastră*.

Chase nu se putu abține să nu zâmbească larg.

– Excelent! Zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum îi apăruse. Temple, cred că trebuie să-ți spun ceva.

– Nu vreau s-aud. M-am săturat să te tot amesteci. Dacă vrei să mă ajuți, hrănește purcelușa.

– Dar...

– Hrănește purcelușa!

Preț de o clipă, Temple crezu că Chase nu-i va lua în seamă vorbele și că se va băga oricum. Dar Justin, majordomul de la club, își făcu apariția lângă ei.

– Avem un oaspete.

Temple crezu pentru o secundă că era Mara.

– Cine e?

– Christopher Lowe. Vrea să se lupte cu Temple.

Chase își îngustă privirea.

– Adu-l la mine în birou. Să îi aduci și pe Asriel, și pe Bruno. O să aibă adversari, dar nu Temple. Și nu va fi o luptă dreaptă.

– Nu! se opuse Temple.

Chase se uită la el.

– Nu ți s-a vindecat brațul.

– Adu-l la mine, zise Temple, fără să ia în seamă cuvintele lui Chase. Acum.

În câteva minute, Lowe era în club, flancat de Bruno și Asriel.

– A fost o greșeală să vii aici.

– Mi-ai transformat sora într-o târfă.

Temple își făcu pumn mâna sănătoasă, dorindu-și cu disperare să-l facă praf pe băiat.

– Sora ta o să fie ducesa mea.

– Nu-mi pasă ce va fi. Nu-mi pasă de ea. Rostea cuvintele împleticit și pe un ton furios. Lowe băuse, probabil de când își părăsise sora, cu o noapte în urmă. Ai compromis-o. Poate în urmă cu doisprezece ani. Poate i-ai luat ce avea mai de preț înainte să leșini.

Temple era copleșit de furie.

– N-ar trebui să ți se îngăduie să respiri același aer ca și ea.

Lowe își mijì ochii.

– M-a alungat. După ce mi-a dat câțiva șilingi. Cât să mi-ajungă abia să ies din oraș.

– Și i-ai pierdut.

Lowe nu trebuia să recunoască. Temple o văzuse pe fața lui înainte să se vaite.

– Ce puteam să fac? Să plec și să fac avere cu trei șilingi? Ea a vrut să-i pariez. Ea a vrut să-i pierd. În ochii lui se citea ura. Din cauza *ta*. Pentru că ai transformat-o în *târfa* ta.

Dorința lui Temple de a-l distruge pe Lowe creștea odată cu fiecare cuvânt rostit.

– Mai numește-o o dată târfă și o să fac ca sărăcia să fie ultima dintre grijile tale.

Băutura și disperarea îl făcură pe Lowe îndeajuns de nesăbuit încât să rânjească.

– Atunci, o să te lupți cu mine? Eu pentru șansa de a-mi recupera datoria, tu pentru șansa de a proteja onoarea surorii mele? Se opri. De fapt, unde e cățeaua?

Furia izbucni și Temple înșfăcă lavaliera ponosită a lui Lowe cu mâna sănătoasă, ridicându-l de la pământ înainte să-i spună:

– Ar fi trebuit să profiți de șansa pe care ți-a dat-o. Ar fi trebuit să fugi. Indiferent ce aveai de înfruntat afară, este nimic prin comparație cu ce-ți voi face în ring, îți promit.

Temple îl azvârli la pământ, ignorând tusea și scuipatul băiatului pe când se ghemui și îl luă de bărbie, întorcându-l cu fața la el.

– Ia-ți un secund. Ne vedem în ring peste o jumătate de oră. Dacă n-o putea avea pe ea, măcar o să aibă parte de lupta asta.

Se ridică, adăugând: Ești norocos că nu te fac praf aici, pe loc. O să te învăț minte s-o mai vorbești de rău pe femeia pe care-o iubesc.

– I-auzi! O iubești, râse Lowe batjocoritor. Ce rahat!

Temple nu se uită în urmă, ci se îndreptă cu un mers apăsat spre camera lui, deja începând să-și dezlege lavaliera. În cazinou totul amuțise, jucătorii nu mai pariau, uitându-se cu toții la Temple cum se înfuria.

De aceea îl putu auzi pe Chase spunând încet:

– Ei bine...

Nu se întoarse, dar îi strigă peste umăr:

– Hrănește purceaua aia nenorocită!

Când Mara ajunse la Îngerul Căzut, pe stradă era liniște și nu se vedea nici țipenie de om, exact pe dos față de cum își imagina că ar arăta intrarea unei săli exclusiviste de joc.

Se întrebă în treacăt dacă n-ajunsese prea târziu. Dacă Temple închisese clubul și plecase. Dacă se hotărâse să termine cu viața sa clandestină și să se întoarcă la lumină. La ducatul lui. La privilegiile sale.

Atunci se instală panica.

Pentru că în acea zi umedă și întunecată, pe când nu avea nimic de făcut decât să se plimbe și să se gândească, își dăduse seama că îl iubea peste măsură pe Temple. Și că era în stare de orice ca să-i facă viața mai bună alături de ea, nu fără ea.

Desigur, când își dăduse seama de asta se afla și foarte departe de Înger.

Dar era aici acum și, când ajunse, bătu la ușă, încântată când se deschise o fantă. Se duse spre deschizătură și zise:

– Bună, sunt...

Fanta se închise.

Ezită, gândindu-se la următorul pas. Mai bătu o dată. Fanta se deschise.

– Am venit aici...

Iar se închise fanta.

Sincer, chiar fiecare persoană din clubul acesta trebuia să fie așa de încăpățânată? Bătu din nou. Se deschise fanta.

– Parola.

Se opri.

– Nu... am una. Dar...

Fanta se închise cu zgomot.

Și atunci Mara se enervă. Începu să bată la ușă. Cu putere. După ceva vreme, se deschise din nou fanta, iar ochii negri din spatele ei se îngustară de furie.

– Ascultă la mine! tună ea pe cel mai autoritar ton de guvernantă posibil, punctându-și spusele bătând la ușă.

Ochii din spatele fantei se făcură mari de surprindere.

– Mi-am petrecut toată ziua pe străzile Londrei în frigul ăsta năprasnic!

Punctă aceste ultime vorbe cu *zbang, zbang, zbang!*

– Și m-am hotărât în cele din urmă să fac față dorințelor, trecutului, viitorului și bărbatului iubit. Așa că o să mă lași! *Zbang!* Înăuntru!

Își sfârși tirada cu o ploaie de lovituri în ușa de oțel. Trase și un șut.

Ochii erau acum... O, Doamne! *Râdeau* cumva de ea?

– Domnișoară Lowe?

Ea ridică un deget.

– În locul tău m-aș gândi de două ori cum să mă comport după ce deschid ușa.

Zăvorul fu tras în cele din urmă, iar ei i se îngădui să intre, trezindu-se față în față cu Anna care zâmbea și cu un portar foarte serios. Într-adevăr, părea destul de respectuos când îi spuse:

– V-am căutat.

Mara își scutură fustele ude și acceptă masca oferită, punându-și-o pe față înainte să-i spună pe un ton foarte cuviincios:

– Ei bine, m-ai găsit. Se întoarse spre Anna: Te rog să mă duci la Temple.

Ea făcu întocmai, afișând o expresie plină de înfumurare pe chipul frumos, pe când se întinse spre un dulap din apropiere și scoase o mască. De îndată ce Mara se ascunse în spatele ei, își croiră drum prin pasajele private ale clubului în tăcere, până când Anna rosti în final:

– Mă bucur că te-ai hotărât să te întorci.

– Nu i-ai spus că m-ai văzut?

Anna clătină din cap.

– Nu. Știu cum e să nu ai un cuvânt de spus în privința a ceea ce-ți rezervă viitorul. Și nu-i doresc asta nimănui.

Mara reflectă îndelung la vorbele ei.

– Nu mă interesează viitorul, atâta vreme cât mi-l voi petrece alături de el.

Cealaltă femeie zâmbi.

– Dea Domnul să fie lung și fericit. O meritați amândoi.

Cuvintele îi încălzirâ sufletul, până când își aminti că Temple era cel care trebuia să o accepte – care trebuia să o ierte. Pentru că fugise. Și pentru atâtea altele.

Dacă ar duce-o cineva la el ca să repare toate lucrurile pe care le stricase. Dar Anna nu o duse la el. O duse în încăperea cu oglinzi de lângă ringul de box, rezervată doamnelor, unde se părea că se adunase toată lumea pe care se așteptase să o găsească în sala principală.

Păși cu inima în gât în spațiul slab luminat, ticsit de femei. Se întoarse spre Anna:

– O să fie o luptă?

– Da. Femeia o conduse spre partea din față a încăperii, unde erau două scaune aproape de fereastră.

Dacă ar fi fost alta situația, Mara ar fi fost curioasă să privească – îndeajuns de curioasă încât să fie interesată de luptători, oricine ar fi fost ei. Dar nu avea cum să fie vorba despre Temple, care era prea rănit pentru a intra în ring, și ăsta era singurul lucru care conta pentru ea. Clătină din cap.

– Nu, n-am timp pentru asta. Vreau să-l văd pe Temple, șopti ea. Am așteptat prea mult. Vreau să știe că m-am răzgândit. Vreau să știe că...

Îl iubesc.

Vreau să fiu cu el.

Vreau să o luăm de la început.

De la capăt. Pentru totdeauna.

Anna încuviință.

– Și îl vei vedea. Dar mai întâi vei vedea asta.

Ușa de la apartamentele lui Temple se deschise în partea opusă ringului, iar Mara se ridică în picioare. Îl văzu apropiindu-se de mijlocul încăperii în timp ce-și lipi instinctiv mâinile de fereastră.

– Nu, șopti ea.

Era gol de la brâu în sus, al naibii de chipeș, iar Mara nu se gândi decât cum se simțise când mângâiase acea piele și cum

îl atinsese. Cum îl lăsase să o atingă. Dorindu-și din nou. Apropierea. Plăcerea.

Bărbatul.

Iar apoi văzu bandajul din jurul umărului, care proteja rana căpătată cu o săptămână în urmă. Se întoarse spre Anna.

– Nu, repetă ea.

Anna nu se uita la ea, ci la Temple care intra în ring. Era clar nemulțumită.

– Își protejează mâna dreaptă.

– Bineînțeles că da! sări Mara. Este rănit! Nu va fi o luptă dreaptă!

Trebuia să-i spună cuiva că avea brațul rănit. Să ceară s-o vadă pe marchiza de Bourne. Pe Chase cel misterios. Ar fi trebuit să pună capăt luptei.

Femeile din jurul lor erau foarte zgomotoase, făcând comentarii deplasate.

– Nu poți să-i iei titlul cuiva, dar cu siguranță poți să-l remarci și fără titlu!

– Nu arată ca vreun alt duce.

– Doamne, ce arătos e!

– Poate că n-a ucis pe nimeni, dar arată de-a dreptul criminal!

– M-aș lăsa negreșit pe mâna lui!

– Nu cred că fata aia e în viață, interveni cineva. Cred că a plătit vreo șteoarfă să pretindă că e Mara Lowe!

– Ea e. Am ieșit în sezonul când trebuia să se mărite cu ducele care a murit. Toată lumea vorbea de ochii ăia!

– Ei bine, îi sunt recunoscătoare. Ducele de Lamont e din nou bun de însurătoare!

Mara fierbea de furie și ar fi vrut să ia la pumni toate femeile.

Cineva râse.

– Crezi că poți să pui tu mâna pe el?

– Am auzit că o iubește.

Da, așa e, voia Mara să țipe. *Și ea îl iubește. Cu disperare.*

– Prostii, replică una dintre femei. Cine ar putea să iubească pe cineva care a făcut așa ceva? Sunt sigură c-o urăște.

Așa ar trebui. Dar, printr-un miracol, nu e așa.

Mara nu mai avea astâmpăr. Voia să se termine odată cu asta. Îl voia.

Imediat.

– Și în plus, adăugă prima, sunt marchiză. Și mult prea tânără să fiu văduvă.

De parcă un titlu l-ar fi făcut fericit pe Temple. Mara detestă gândul.

– Îmi închipui că s-a făcut coadă pentru poziția de ducesă de Lamont, zise alta foarte fericită. Și nu doar văduvele. Sora mea are o fată de aproape 18 ani și ar face orice să aibă un ginere duce. Toate femeile din încăpere râseră, iar ea continuă: Nu e o glumă. Le cred capabile de crimă pe unele din mamele care vor să-și căsătorească fetele.

Mara înghiți vorbele ce-i stăteau pe limbă și pe care voia din tot sufletul să le rostească. Temple nu avea nevoie de titlu, ci de o femeie care să-l înțeleagă. Una care să-l iubească. Una care să-și petreacă restul vieții făcându-l fericit.

Una care să-l țină la adăpost de ele.

De ringul de jos.

Se întoarse spre Anna.

– Trebuie să oprești lupta.

Anna scutură din cap.

– Provocarea a fost lansată. Pariurile au fost făcute.

– La naiba cu pariurile! izbucni Mara.

Privirea Annei era plină de respect.

– Parcă ai fi Temple.

– Păi chiar așa e, insistă Mara, pe când îngrijorarea, iritarea și frustrarea se luptau pentru supremație în mintea ei. Du-mă la Chase. El o să mă asculte.

Ochii Annei trădară surpriza.

– Crede-mă, domnișoară Lowe, Chase n-ar schimba nimic la seara asta. S-au pus o grămadă de bani în joc pe lupta asta.

– Atunci nu-i e prieten. Temple nu e pregătit să lupte din nou. Nu i s-a vindecat rana. Ar putea să întârzie procesul de vindecare cu câteva zile. Săptămâni. Sau mai mult. Se întoarse spre Anna. A fost forțat să facă asta?

Femeia izbucni în râs.

– Temple n-a fost forțat să facă nimic în viața lui.

– Atunci de ce? Se uită spre ring, unde Temple stătea pe jumătate dezbrăcat, mândru și frumos. Se duse spre ușă, iar garda de corp uriașă de acolo o împiedică să plece. Se întoarse spre Anna. De ce?

Ea zâmbi firav și trist.

– Pentru tine.

– Pentru mine?

Ce nebunie!

– Te răzbună.

Chiar și acum. După tot ce făcuse.

Privirea îi căzu asupra lui. Îi văzu mușchii încordați, maxilarul puternic. Felul în care se uita la adversar. Dar era ceva diferit la acest Temple. Ceva ce nu văzuse în alte nopți.

Furie.

Disperare.

Frustrare.

Tristețe.

O iubea.

Așa cum îl iubea și ea. Mara închise ochii. Poate că nu-l merita, dar cu toate astea îl dorea.

Își lipi palmele de fereastră.

– Crede că am plecat.

– Da, zise Anna.

– Du-mă la el.

– Nu încă.

Atunci Mara îl văzu pe al doilea luptător. Fratele ei.

– Ce caută aici?

– Demonstrează cât de prost e, zise Anna. A venit la club și l-a provocat pe Temple.

Îi dăduse bani. Șansa să plece. Și totuși el venise aici din lăcomie și insolență, și imaturitate.

Clătină din cap.

– Fratele tău te-a insultat.

Mara era convinsă că fratele ei o făcuse cu aplomb.

– Nu contează, trebuie să oprești lupta.

Anna se uită la ea, brusc îngrijorată.

– De ce?

– De ce? Oare chiar înnebunise femeia aia? Pentru că o să se rănească!

– Cine? Fratele tău? Sau Temple?

Oare înnebunise întreaga lume?

Mara se întoarse spre ea.

– Crezi că nu-l iubesc.

– Cred că este un bărbat care merită mai multă dragoste decât majoritatea. Și cred că tu ești motivul. Da, mă tem că nu-l iubești îndeajuns. Mă tem că în momentul ăsta vrei ca lupta să fie oprită dintr-un alt motiv.

Voia ca lupta să fie oprită pentru a putea fi cu el. Ca să-l poată iubi. Ca să poată lăsa, în sfârșit, trecutul să se odihnească în pace.

Dar lupta începu înainte să mai poată spune ceva, iar acest Temple nou și furios ataca cu putere și repede, lovind primul cu un croșeu de dreapta. O lovitură din dreapta. Un croșeu de dreapta.

Mereu cu dreapta.

Kit își reveni, dădu o lovitură, a doua din luptă, trimițându-l pe Temple în spatele ringului. Mara se uită la bandaj, văzu cum legăturile se lărgeau. Se întoarse spre Anna.

– Te rog, du-mă la Chase. Trebuie să punem capăt luptei!

Femeia scutură din cap.

– E lupta lui. Pentru tine.

– N-o vreau.

– Și totuși trebuie s-o primești.

Alt croșeu de dreapta. Altă lovitură de dreapta.

Atunci Kit își dădu seama de tipar.

Mara se uită în altă parte. Și un copil și-ar fi dat seama.

Avea să piardă.

De câte ori îi spusese el că nu va pierde? De câte ori auzise de el, marele Temple, cel mai de succes boxer fără mănuși din Marea Britanie? Din toată lumea. De neînvins. Neînfrânt.

Kit era beat, dar nu era prost. Știa că Temple era slab pe partea stângă, așa că începu să-l lovească acolo cu nepricepere, ceea ce i-ar fi vestit sfârșitul cu zece zile în urmă. Dar acum loviturile erau suficient de puternice încât să provoace durere. Suficient de puternice să-l facă să se dea înapoi.

Nu era de neînvins. Nu în seara asta.

Dar Kit o insultase, iar el avea să încaseze pierderea înaintea ei.

– Dumnezeule, de ce nu folosește mâna stângă? De ce nu parează lovitura? întrebă cineva, iar Mara sesiză frustrarea din vocea femeii.

– Nu poate, șopti Mara, uitându-se cum iubirea vieții ei încasează lovitură după lovitură. Pentru ea. Din nou și din nou.

Brațul nu-l asculta.

Avea să piardă.

Kit lovi din nou, iar Temple căzu în genunchi, mulțimea numărând secundele. Apoi, el se uită la adversarul său și vorbi. Kit se îndepărtă, iar Temple se ridică în picioare, cu sângele curgându-i pe obraz.

Avea să lupte până la final.

Nu avea să se dea bătut. Nu când era ea în joc.

O iubea.

Cuvintele rostite cu o zi în urmă îi reveniră în minte. *Ce sunt dacă nu mai sunt de neînvins? Dacă nu mai sunt un luptător? Dacă nu mai sunt Ducele Ucigaș? Ce valoare mai am eu ca om?*

Nu avea să se oprească până nu îl omora fratele ei.

Anna văzu asta, sfârșitul inevitabil. Și, când se uită la Mara, zise:

– Se va termina până trimit pe cineva să oprească lupta.

Mara nu voia să audă un refuz.

Bărbatul pe care îl iubea era la trei metri distanță. Mai puțin. Și avea nevoie de ea.

La naiba, dacă era singura în stare să-l salveze, așa să fie!

Acționă fără să se gândească, ridicând scaunul înainte să își dea seama cineva ce intenționa. Anna se întinse și strigă:

– Nu!

Dar Mara avea un singur scop.

Temple.

Avea să piardă.

Partea stângă îl durea cumplit, mușchii i se împotriveau – era prea curând după înjunghiere. Nervii îi zvâcneau, și el tremura, ceea ce îi provoca o strașnică durere interioară, asemănătoare celei produse de Lowe.

Avea să piardă. Nu putea să o răzbune.

Nu că ar fi contat; îl părăsise.

Fugise de el. Din nou.

Lowe îl lovi de două ori cu sete în partea stângă, îngenunchindu-l pe Temple. Acolo, în rumeguș, se întreba când fusese ultima oară în genunchi în ring.

Cu Mara.

În după-amiaza când fuseseră singuri aici. În după-amiaza când o izgonise pentru prima dată. În după-amiaza când ar fi trebuit să o ia în brațe, să o ducă în pat și să nu-i mai dea drumul.

Temple se uită la Lowe și îi zise:

– Poate câștigi azi, dar te voi distruge dacă o mai vorbești de rău.

Lowe se dădu înapoi și îl tachină:

– Asta dacă te las în viață.

Temple se ridică în picioare pentru ultima parte a luptei, asta dacă Lowe mai rezista. Dar, înainte să mai fie date lovituri, în sală se auzi o explozie.

Oglinda care ascundea încăperea tainică a doamnelor se sparse cu o perfecțiune asurzitoare, fiecare centimetru prăbușindu-se pe podeaua încăperii principale, ca zahărul cubic. Nu mai auzise așa un zgomot, iar el și Lowe – și restul – se întoarseră pe când femeile dinăuntru o luară la fugă, țipând și ascunzându-se în întuneric, de teamă să nu fie văzute sau recunoscute.

Bărbații strânși în jurul luptei împietriră cu mâinile în aer, cu banii și biletele în mână, cu gurile deschise ca să scoată chiote obscene, dar lui Temple nu-i păsa.

Îi păsa doar de femeia care provocase dezastrul.

Femeia care stătea în mijlocul oglinzii sparte, mândră, puternică și înaltă ca o regină, cu scaunul cu care spărsese fereastra încă în mâini.

Mara.

Iubirea lui.

Era aici. În sfârșit.

Puse scaunul pe jos și se folosi de el ca să se cațere peste prag și apoi în ring, fără să-i pese de bărbații din jurul ei. Se uita numai la el.

Temple se îndreptă spre ea înainte ca ultimul ciob să cadă pe jos, gândindu-se doar la ea. Voia să ajungă la ea. Să o țină. Să creadă că e acolo. Ea își dădu jos masca, lăsând toată Londra să o vadă așa pentru a doua oară în două zile.

Murmurul oamenilor care o recunoscură se răspândi în încăpere.

– Înălțimea Ta, m-am săturat să te aștept să mă găsești, zise ea suficient de tare ca să o audă cei de lângă ea.

Dar cuvintele erau pentru el. Doar pentru el. Temple zâmbi.

– Te-aș fi găsit.

– Nu sunt așa sigură, îi răspunse ea. Păreai într-u câtva ocupat.

Temple se uită peste umăr.

– Ce, cu el?

Ea îi cercetă fața însângerată, iar el văzu îngrijorarea din ochii ei. Văzu cum mâna ei se ridică vrând să-l atingă. Să-i aducă alinare.

– Mă gândeam că te pot ajuta.

El ridică din sprâncene pe când Mara intră în ring și se uită la fratele ei.

– Tu, Christopher, ești un dobitoc și ai rămas la fel de imatur ca acum doisprezece ani.

Privirea lui Kit se întunecă.

– Copilul ăsta ți-ar fi nenorocit ducele dacă nu ne-ai fi distras atenția.

Ea nu luă în seamă cuvintele și plăcerea cu care fuseseră rostite.

– Ce păcat că v-am distras atenția! Mara se uită prin încăpere la sutele de bărbați care veniseră pentru luptă. Cărora le plăcuse să-l vadă pe Temple la pământ. Hai să ușurăm situația!

Kit mustăci.

– Te rog.

– O ultimă lovitură. Câștigă cel care-și doboară adversarul.

Fratele ei se uită spre Temple, bătut și însângerat.

– Mi se pare corect. Dacă ies învingător, sunt liber și plec cu banii.

Ea se întoarse spre el, în privire citindu-i-se ceva cald și minunat, iar Temple își dori să termine lupta mai mult decât orice. Pentru că o voia pe ea. Acum. Pentru totdeauna.

– Temple?

Nu-i mai păsa ce pățea Lowe atâta vreme cât Mara era a lui. Dădu din cap.

– Mereu am spus că te pricepi foarte bine să negociezi.

Ea zâmbi.

– Excelent!

Și, la naiba, femeia pe care o iubea se întoarse cu fața spre fratele ei și îl doborî la pământ! Cu un pumn.

Era o elevă exemplară!

Kit căzu în genunchi, gemând de durere.

– Mi-ai spart nasul!

– Ai meritat-o! Se uită în jos la el. Și ai pierdut. Asriel și Bruno deja intraseră în ring ca să se asigure că Lowe nu pleacă de acolo. Acum eu impun condițiile. Vei fi judecat. Pentru că ai încercat să-l ucizi pe duce. Se uită la Temple. Pe ducele meu.

Ducele ei.

Asta era.

Era orice își dorea ea.

Temple își ascunse uimirea mimând dezinteresul.

– Oricum, era aproape gata.

Ea dădu din cap și se apropie de el, fără să-i pese că era plin de vânătăi și însângerat.

– Nu mă îndoiam că aveai să învingi. Dar și asta mă plictisisem să aștept.

– Ești cam nerăbdătoare azi.

– Doisprezece ani e o așteptare lungă.

El se opri.

– Pentru ce?

– Pentru dragoste.

Dumnezeule. Îl iubea. Veni spre ea și o luă în brațe.

– Mai spune-o o dată.

Și Mara o făcu, în ringul lui. În fața tuturor membrilor clubului Îngerul Căzut.

– Te iubesc William Harrow, duce de Lamont.

Regina lui răzbunătoare care nu se rușina de nimic. O sărută lung și pasional, dorindu-și ca ea să înțeleagă, acum și pentru totdeauna, cât de mult o iubea, iar ea îi oferi toată dragostea în mângâierea nesfârșită.

Apoi, el își ridică privirea pentru a-și lipi fruntea de a ei.

– Mai spune-mi din nou.

Ea nu înțelesese greșit.

– Te iubesc. Se încruntă uitându-se în sus la el, întinzând mâna să atingă locul unde ochiul lui era umflat și închis. Te-a rănit groaznic.

– O să se vindece. Îi luă degetele și i le sărută. Totul se vindecă. Spune-mi din nou.

Ea se îmbujoră.

– Te iubesc.

El îi răsplăti sinceritatea cu un alt sărut profund și amețitor. Și, atunci când se retrase, zise:

– Bine!

Ea îi atinse cu blândețe pieptul și vorbi moale:

– N-am putut să te părăsesc. Credeam că pot. Crezusem că așa e mai bine, că așa vei avea viața pe care o vrei. Soția. Copiii...

El o opri cu un sărut.

– Nu. Tu ești moștenirea mea.

Ea scutură din cap.

– Credeam că așa o să șterg totul cu buretele. Că vei fi din nou duce de Lamont, iar eu o să dispar ca să nu te mai deranjez niciodată. Dar n-am putut s-o fac. Clătină din cap. Te voiam prea mult.

Inima lui bătu să-i spargă pieptul la gândul că ea ar fi putut dispărea, iar el îi îndreptă fața spre a lui.

– Ascultă-mă, Mara Lowe. Pentru tine nu există decât un singur loc. Aici. În brațele mele. În viața mea. În casa mea. În patul meu. Dacă ai pleca, nu mi-ai da viața pe care mi-o doresc. M-ai lăsa cu un gol imens în suflet. O sărută din nou și îi zise încetișor: Te iubesc. Cred că te iubesc de când m-ai urmărit pe strada aia întunecată din Londra. Iubesc puterea și frumusețea ta, dar și cum te porți cu copiii și purcelușii.

Ea zâmbi cu lacrimi în ochi.

– Ți-ai lăsat mănușile la cămin.

– Mănușile mele?

El îi ridică mâinile, depunând sărutări pe fiecare dintre articulațiile degetelor.

– Faptul că nu le porți mă face în același timp nebun de furie și nebun de dorință.

Ea se uită în jos la mâinile ei.

– Mâinile mele goale te fac nebun de dorință?

– Totul la tine mă face nebun de dorință, zise el. Apropo, Lavender e la Chase.

În ochii ei superbi se citea confuzia.

– De ce e Lavender la Chase?

– E o poveste lungă, dar, pe scurt, nu suportam să stau fără ea. Fără o parte din tine.

Ea râse, iar el își dădu seama că ar fi în stare să care purcelușa pentru tot restul vieții dacă asta ar fi făcut-o pe Mara să râdă.

– Iubesc râsul tău. Vreau să-l aud în fiecare zi. Vreau să se termine întunericul și tragedia. Vreau să fim fericiți acum. O merităm. Vreau ce meritam de la început. Se opri și se uită adânc în ochii ei, dorind să o facă să înțeleagă cât de mult o iubea. Te vreau pe tine.

Ea încuviință.

– Da.

El zâmbi.

– Da?

– Da la tot ce ai zis. Da fericirii, vieții și iubirii! Ea ezită, iar el văzu umbra gândului negru în ochii ei când se uită la el. Am făcut atâtea ca să te distrug. Ca să te rănesc.

– De-ajuns! O sărută încetișor, dezlipindu-și buzele de ale ei doar când ea se lăsă moale în brațele lui. Să nu mă mai rănești.

Lacrimile îi umplură ochii.

– Niciodată!

Temple i le șterse cu degetul mare.

– Să nu mă mai părăsești niciodată.

– Niciodată, oftă ea. Aș vrea să o putem lua de la început.

Temple scutură din cap.

– Eu nu. Fără trecut, nu ar fi prezent. Nici viitor. Nu regret o clipă. Totul ne-a adus aici. În acest loc. În acest moment. La această iubire.

Se sărutară din nou, iar el își dori să fie în altă parte decât aici, în fața întregii Londre.

Ea se trase înapoi și îi zâmbi, încrezătoare și frumoasă.

– Am câștigat.

El îi zâmbi la fel de cuceritor.

– Da. Prima oară când a câștigat altcineva în afară de mine în ring. Flutură o mână în direcția arbitrului. Să treci în registru. Domnișoara Mara Lowe a câștigat azi.

Mulțimea își vociferă nemulțumirea, spunând că e un joc necinstit și că pariurile erau măsluite. Nu-i păsa. Avea să se ocupe Chase de ei, și cel mai înverșunat dintre ei urma să parieze din nou într-o oră.

– Ce câștig? îi șopti ea la ureche.

El zâmbi larg.

– Ce ți-ar plăcea?

– Pe tine.

Atât de simplu. Atât de perfect.

– Sunt al tău, îi zise el sărutând-o. Cum și tu ești a mea.

Ea râse.

– Pentru totdeauna.

Și era adevărul.

Epilog

În ajunul nunții sale, domnișoara Mara Lowe stătea la fereastră, la etajul al treilea din aripa familiei din Whitefawn Abbey, privind spre grădinile întunecate de dedesubt. Își puse palmele pe geamul rece, privind cum se aburea sub atingerea ei, apoi ridicând mâna pentru a scoate la iveală întunecimea de dedesubt, punctată de reflexiile lumânărilor aprinse în încăpere.

Cu un zâmbet vag, își trecu un deget printre petele mici ca niște stele, croind un drum nevăzut printre flăcările pâlpâitoare, îndeajuns de distrasă de gest încât nu-l auzi pe viitorul ei soț apropiindu-se până nu intră în câmpul său vizual, reflectându-se în rama trasată de ea pe sticlă.

Și apoi brațele lui o înconjurară, mâinile lui mângâindu-i trupul cu mișcări tandre, trăgând-o spre el în timp ce-și lipea buzele de locul în care umărul ei se întâlnea cu gâtul într-o mângâiere prelungă și lentă.

– Miroși a lămâi.

Ea zâmbi și oftă, sprijinindu-se de el, așezându-și mâinile peste ale lui, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Spune-mi, la ce te gândești? întrebă el când ridică în cele din urmă capul.

Ea se întoarse spre el în timp ce el o ținea în brațe și spuse adevărul, un lucru minunat și eliberator.

– La o altă epocă aici la Whitefawn. În încăperea asta.

El nu pretinse că nu remarcase unde stăteau, ci se uită spre pat, unde ea îl lăsase în urmă cu doisprezece ani, și spuse:

– Crezi că a mai dormit cineva în el din dimineața aceea?

Ea izbucni în râs, surprinsă de răspunsul neașteptat.

– Nu, sincer nu cred.

El încuviință, cu o expresie sobră.

– E păcat.

– Era de aşteptat, nu crezi? Până la urmă, se presupunea că am murit acolo.

El o trase din nou aproape, petrecându-şi braţele în jurul gâtului ei.

– Dar n-ai murit, şopti el, iar plăcerea pură care se citea în vorbele lui îi trimise un fior prin tot trupul.

Ea îi întâlni privirea.

– N-am murit.

– Şi nici nu te-ai măritat în dimineaţa aia.

Ea clătină din cap.

– N-am făcut-o.

El se lipi de coapsa ei, pentru ca trupurile lor să nu lase nici un milimetru între ele, fierbinţeala răspândindu-i-se prin vine de parcă ar fi discutat despre ceva cu totul diferit de acea zi, petrecută cu doisprezece ani în urmă.

– Norocul meu, rosti el, după care îi captură buzele într-un sărut lung şi dogoritor, limba lui pătrunzând adânc în moliciunea gurii ei, ca o promisiune a plăcerii ce avea să vină.

Iar şi iar.

Începând din acea zi.

Ea era atât de captivată de mângâierea lui, încât nu remarcă deloc că el o dusese în cealaltă parte a odăii până când picioarele ei se lipiră de pat. Icni surprinsă când el o răsturnă pe cearşafuri absolut fără efort, urmând-o imediat.

– Vezi ce păcat este? o necăji el, presărând o ploaie de săruturi delicate şi uimitoare de-a lungul maxilarului ei. Este un pat foarte confortabil.

Mâinile ei se mişcară din proprie voinţă, odihnindu-se în părul lui.

– Temple, zise ea încet, ridicându-şi buzele de pe ale lui.

El se uită în sus, fixându-şi ochii negri asupra ei.

Erau o grămadă de lucruri de spus. Nesfârşit de multe.

El clătină din cap.

– Nu. Nu mai vreau demoni. Nici amintiri.

Lacrimile îi inundară ochii.

– Cum poţi spune asta? Până şi aici?

El zâmbi, ridicându-şi palma şi mângâindu-i cu tandreţe obrazul.

– Pentru că trecutul este trecut. Iar eu sunt mult mai interesat de prezent.

Era un bărbat magnific.

– Te iubesc, spuse ea, dorindu-şi să se asigure că el era încredinţat de asta. Că nu avea să se îndoiască niciodată.

El o sărută cu zgomot, şi acolo, în acea mângâiere, ea găsi mulţumirea.

Când el se opri, fu pentru a-şi întinde braţul rănit deasupra capului ei, spunând:

– Şi dacă tot vorbim despre cadouri...

Ea se minună de uşurinţa cu care îl văzu mişcându-se, la atât de puţin timp după ce fusese rănit. Începea să-şi simtă braţul şi, deşi era posibil să nu mai fie capabil să lupte cu aceeaşi precizie ca înainte, era de aşteptat să se vindece.

Slavă Domnului.

Fără să-i ghicească gândurile, el scoase un pachetel pe care ea nu-l remarcase pe pat mai devreme.

– Crăciun fericit, dragostea mea.

Ea zâmbi.

– Mâine e Crăciunul.

El clătină din cap.

– Nu, mâine ne căsătorim. Crăciunul va trebui să vină mai devreme. Deschide-l, rânji el.

Ea râse.

– Parc-ai fi unul dintre băieţi.

Băieţii, care veniseră cu toţii la Whitefawn în vacanţă – şi care, cel mai probabil, aveau să rămână la uriaşa moşie în anii următori, nu ca orfani, ci ca protejaţi ai ducelui de Lamont.

El era ocrotitorul lor. Tot aşa cum era şi al ei.

Ea îşi lipi palma de obrazul lui cald, acoperit de barba de o zi.

– Mulţumesc.

El ridică din sprânceană.

– Încă nu ştii ce este.

Ea zâmbi.

– Nu pentru dar. De fapt, pentru cadou, dar şi pentru celelalte. Pentru că-i iubeşti. Pentru că mă iubeşti. Pentru că mă iei de soţie. Pentru...

El se aplecă şi zăgăzui şuvoiul de cuvinte, distrăgându-i atenţia cu un sărut lung şi drăgăstos.

– Mara, șopti el când își ridică în cele din urmă capul. Eu ar trebui să-ți mulțumesc, dragostea mea. Pentru puterea ta. Și strălucirea ta. Și băieții tăi. Și pentru că te căsătorești cu mine. Îi depuse un sărut scurt pe buze. Acum deschide-ți cadoul.

Ea se supuse, împingându-l de deasupra ei și ridicându-se pentru a desface pachetul, trăgând de hârtia maro și scoțând la iveală cunoscuta cutie albă, cu H-ul auriu în relief. Ridică ușor capacul și trase de hârtia roșie festivă pentru a descoperi...

Mănuși.

Îi cumpărase mănuși. O duzină întreagă. Mai multe. În mai multe culori, materiale și texturi decât și-ar fi putut imagina vreodată. Piele de ied galbenă, și piele întoarsă liliachie, și mătase neagră, și piele verde.

Ea le scoase din cutie, râzând. Întinzându-le în poala lor și pe cuvertură.

– Ești nebun.

El ridică o mănușă de operă albă și lungă, trecându-și materialul printre degete.

– Vreau să ai la fel de multe perechi câte zile într-un an.

– De ce? întrebă ea, râzând în sus, spre el.

El îi duse mâinile la buze și-i sărută câte un deget cu pielea aspră și muncită pe rând, subliniind fiecare cuvânt.

– Pentru că nu vreau să-ți fie niciodată frig.

Era ciudat și frivol, și-i depășea puterea de înțelegere. Dar era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată. Și erau niște mănuși minunate.

Ridică o pereche scurtă, din satin argintiu, și dădu să și le pună imediat.

El întinse mâna, oprind-o.

– Nu.

Ea îi zâmbi.

– Nu?

El clătină din cap.

– Când sunem singuri, te vreau fără ele.

Ea se încruntă.

– Temple, n-are nici un sens ce spui.

El zâmbi și-i depuse un sărut pe gât, după care-și ridică ușor capul și șopti, fierbinte și minunat în urechea ei:

– Când suntem singuri, vreau să îți țin de cald în alte moduri.

Și apoi își puse cuvintele în practică.

Ceea ce ei îi conveni de minune.

Aproape o săptămână mai târziu, urmând tradiția considerată sfântă de către gentlemenii din întreaga Mare Britanie, fondatorul clubului Îngerul Căzut își lua micul dejun și citea ziarul de dimineață.

Și totuși, în această zi specială, Chase încălcă tradiția și începu cu paginile mondene:

Ducele de Lamont și domnișoara Mara Lowe s-au căsătorit de Crăciun în capela de la Whitefawn Abbey, acolo unde s-au întâlnit pentru prima oară, într-o noapte nefericită din urmă cu doisprezece ani.

Nunta a atras oameni de toate categoriile, printre care câțiva dintre cei mai notorii berbanți cu nevestele lor, douăzeci și patru de băieți cu vârste între trei și unsprezece ani, un bucătar francez, o guvernantă și o purcelușă. Pe când acest alai ciudat se îndrepta pe drumul lung spre Whitefawn Abbey, servitorii se temeau fără îndoială pentru siguranța lor. Și pentru sănătatea lor.

Ar trebui însă menționat că grupul, deși uneori indecent și adesea gălăgios, s-a purtat exemplar în timpul ceremoniei, asistând la ritual cu o senină solemnitate, potrivită pentru o astfel de ocazie.

Cu excepția purcelușei, din câte am aflat. Care se pare că a dormit pe toată durata ceremoniei.

Știrile din Marea Britanie

30 decembrie 1831

Cu un zâmbet satisfăcut, Chase împături ziarul și-și termină micul dejun, după care se ridică, își trecu palma peste materialul fustelor, aranjându-le puțin, și ieși din casă.

La urma urmelor, ea avea de condus un club de jocuri de noroc.

MIHALACHE
CORINA